

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

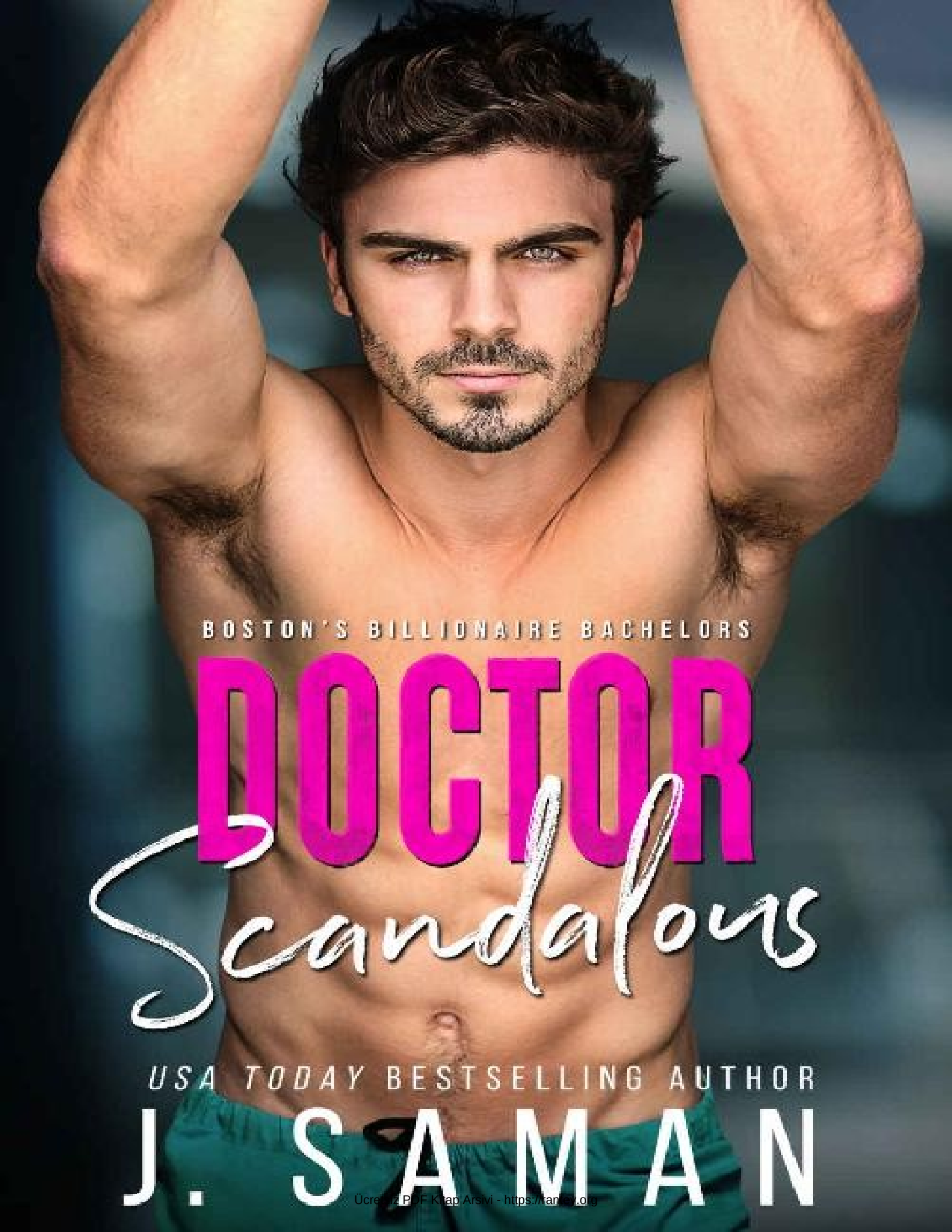
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOSTON'S BILLIONAIRE BACHELORS

DOCTOR *Scandalous*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

BOSTON'S BILLIONAIRE BACHELORS

DOCTOR *Scandalous*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

Copyright © 2021 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Rafa Catala

Model: Christian Balic

Düzenleme: Kardeşimin

Editörü

Prova: Danielle Leigh Reads

✿ Vellum ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

OLIVER

Bölüm 2

AMELIA

Bölüm 3

AMELIA

Bölüm 4

OLIVER

Bölüm 5

AMELIA

Bölüm 6

OLIVER

Bölüm 7

AMELIA

Bölüm 8

OLIVER

Bölüm 9

AMELIA

Bölüm 10

OLIVER

Bölüm 11

AMELIA

Bölüm 12

OLIVER

Bölüm 13

OLIVER

Bölüm 14

OLIVER

Bölüm 15

AMELIA

Bölüm 16

AMELIA

Bölüm 17

OLIVER

Bölüm 18

AMELIA

Bölüm 19

OLIVER

Bölüm 20

AMELIA

Bölüm 21

OLIVER

Bölüm 22

AMELIA

Bölüm 23

OLIVER

Bölüm 24

AMELIA

Bölüm 25

OLIVER

Bölüm 26

OLIVER

Bölüm 27

AMELIA

Bölüm 28

AMELIA

Bölüm 29

OLIVER

Bölüm 30

AMELIA

Bölüm 31

OLIVER

Bölüm 32

OLIVER

Bölüm 33

AMELIA

Bölüm 34

OLIVER

Bölüm 35

AMELIA

Epilog Epilog

2

Ayrıca J. Saman

tarafından Kitap

Sonu Notu

Günahın Kıyısında

OLIVER

I Cehennemin kapılarına doğru yürüyorum. Ve giriş için ücret alıyorlar.

"Oh, Oliver..." Christa Foreman beni bir Pastel pembe dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılırdı. İsmi çok yerindeydi, çünkü son sınıf başkanımız sınıf arkadaşlarına istediğini yaptırma ve onları manipüle etme konusunda hiç de şakaya gelmezdi. "Seni görmek çok güzel. Vay canına. Seni takip ettiğim için arada bir dergilerde ve sosyal medyada fotoğraflarını görüyorum ama şahsen liseden hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim?" Soru gibi geldi, başım ona doğru eğildi.

"Elbette. Sorun değil." Dudaklarını yalıyor, uzun, takma kirpikleri bana bir kelebeğin kanat çırpışından daha hızlı çarpıyor. "Bu gece burada yalnız mısınız?" Yanaklarında bir kızarıklık belirirken kıkırdıyor. O evli. Bunu söyleyebilir miyiz? "Soruyorum çünkü sizden ne kadar ücret alacağımı bilmem gerekiyor. Etkinlik koordinatörü kendini toparlayana kadar para toplamak zorunda kaldım." Gözlerini alaycı bir şekilde devirerek telaşlı bir nefes aldı. "Her neyse, kişi başı yüz dolar. Size bir ya da iki kişilik yazayım mı?"

İşte burada tereddüt ediyorum. Para konusunda değil. Para sorun değil.

"Bana bir saniye ver."

Christa uzun uzun bana bakıyor, dudaklarını yalıyor.

"Elbette.

Sana bütün geceyi vereceğim."

"Doğru." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lisedeyken Christa'nın benimle bu kadar açık bir şekilde ilgilendiğini hatırlamıyorum. Yine de bu on yıl önceydi ve ben kesinlikle kapılmıştım. Hem burada olmak istemememin hem de buraya gelmemin ana nedeni bu. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünmeye başladım.

Burada bulunarak kanıtlayacak bir şeyim yok.

Ne ona, ne onun dangalak kocasına -eski arkadaşşıma- ne de başkasına.

Sadece gitmeliyim. Belki en sevdiğimiz bara gideceğini bildiğim Carter'la buluşur ve eğlenceli bir gecenin içinde kaybolurum. Bu cehennem çukuruyla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmayacak. Ve doğrusu, bir içkiye ihtiyacım var. Sakin bir tane. Berbat bir hafta geçirdim. Çok fazla hasta. Yeterince zaman yok. Bir de annenin kanserinin geri geldiğini öğrenmek her zaman kazandırır.

Telefonumu cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım Grace'e bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm bebeğim. Gelemeyeceğim.

Mesaj balonu anında ekranımda dans ediyor. **Grace: Bu bir seçim değil, tatlım. Herkes şimdiden ne zaman geleceğini soruyor. Herkes.**

O anda sorup sormadığını sormak geliyor içimden. Aslında, kendi aklı varmış gibi görünen parmaklarım, ben onları bastırıp kontrol altına alana kadar bu soruyu yazmaya başlıyor. Tabii ki soruyor. Yaptığı şey bu. Bunca yıl sonra bile terörist seviyesinde bir kararlılıkla beni avlamaya devam ediyor.

Muhtemelen bu gece ya da başka bir gece gezegende görmek isteyeceğim son kişi olduğunu umursamadan mükemmel hayatını yüzüme vurma ihtimalinden dolayı başı dönüyordur. Bu yüzden şimdi gitmek için mükemmel bir zaman.

Umurumda değil.

Grace: Evet, biliyorsun. Gel hadi. Bu gece için çoktan giyindiğini biliyorum. Carter bana bir mesaj gönderdi.

Carter. Hain kardeşim.

Grace: Sadece otele gel. Toplantıya gel. Benimle bir içki iç. Liseden beri görmediğin ve o günkü gibi ayaklarına kapanacak insanları gör. Oh bekle, hala öyle yapıyorlar.

Ben: Baktan bir satış yapıyorsun, tatlım.

Grace: Gelmezsen herkes senin korkak olduğunu düşünecek.

Güzel eldiven düşüşü.

Grace: Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kıcını buraya getir!

Nefesimin altında bir dizi küfür savuruyorum, hala akıl sağlığım için kaçmayı ciddi ciddi düşünüyorum, o sırada Christa'ya doğru yürüyen dar, sırtı açık siyah elbiseli, yüksek topuklu ayakkabılardan daha yüksek, kısa boylu, kıvrımlı bir kızıl saçlı ve saçlarıyla uyumlu fuck-me kırmızı dudaklar görüyorum. O da benim kadar geç kalmış ve ne yaptığımı anlayamadan yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Onu hemen tanıyorum.

Onu görmeyeli on yıl olmuş olsa bile. Bir erkek ilk kez ereksiyonunu sağlayan kızı asla unutmaz. İlk kez sınıfta ereksiyon olduğunu da ekleyeyim. On iki yaşındaydık ve yere düşen kalemini almak için eğildiğinde eğitim sütyeninin parıltısı gözüme çarptı. Anında ereksiyon.

Tahmin edebileceğiniz gibi o andan sonra oldukça etkilenmişim.

"Amelia," diye selamlıyor Christa onu, yüzü benimle konuşurken sahip olduğu sıcaklığın hiçbirini taşımıyor artık. "Benim hiç

Geleceğinden haberim yoktu."

Ne oluyor lan? Sinir bozucu derecede prestijli hazırlık okulumuzdan mezun olduğumuzdan bu yana geçen on yıl içinde zengin kızların burslu çocuklarla yaşadıkları kendi yarattıkları kötü kız saçmalıklarını aşacaklarını düşünürdünüz.

Amelia saçlarından daha fazla kızarıyor ve omuzlarını dikleştirmeden önce küçük bir adım geri atıyor. "Ben buradayım. Seninle aynı yıl mezun oldum. Postayla davetiye bile aldım. Senin açısından bir hata olmuş olmalı," diye alaycı bir şekilde sözlerini bitiriyor.

"Uh-huh. Giriş ücreti yüz dolar," diye tersliyor Christa, dudaklarını kenara büzüp Amelia'ya edepsiz bir kız edasıyla yavaşça bakarken bu miktarı açıklamaktan çok fazla zevk alıyor.

"Yüz dolar mı?" Amelia soruyor, ancak bu sönük, nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor.

"Evet, üzgünüm," diye alay ediyor Christa üzgünüm-üzgün değilim sakarın tatlı sesiyle. "İstisna yok. Burslu çocuklar için bile."

İşte bu kadar. Christa onu boğazlamak istememe neden olacak başka bir şey söylemeden önce Amelia'ya doğru yürüyorum ve elimi beline doluyorum. "Tatlım," diye haykırıyorum. "Başardın. Endişelenmeye başlamıştım."

Amelia kollarımda sarsılıyor, bana doğru dönerken nefesi boğazında düğümleniyor. Sonra başını kaldırıp biraz daha yukarı bakıyor çünkü topuklu ayakkabılarıyla bile benden bir karış kadar kısa. Birdenbire, iki parlak gri göz bana doğru hızla kırpışıyor ve kalbim kirpiklerinin titreşimiyle aynı anda çarpmaya başlıyor, ağzım bütün gece kum yemiş gibi kuruyor.

"Özür dilerim," diyor kafası karışmış bir şekilde, ayrık dudakları bunu satmamız için biraz fazla açık duruyor. "Bence sen-"

Eğiliyorum, burnum hanımeli ya da tatlı bir şey gibi kokan ipeksi kızıl saçlarına değiyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sadece devam et."

Ben geri çekilirken sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinin içine bakıyor ve gülümseyip nefesimi keserken böyle bir rengin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Vay be. Bu beklenmedik bir şey.

"Seni endişelendirmek istememiştim..." Tökezliyor, sanki uygun bir sevgi sözcüğü arıyormuş gibi dudağını ısıırıyor. Ya da belki adımı? Sanırım kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması mümkün. Tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve ben de yanına gelip kolumu ona doladım. "Oli," diye bitirdi ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Sorun değil. Sadece kolumda dünyanın en güzel kadını olmadan içeri girmek istemedim."

Amelia bana yine o çarpıcı gülümsemesini veriyor, bu sefer yanaklarını boyayan bir allıkla ve gözlerini dumanlı bir kömür rengine nasıl parlattığına hayret ediyorum. Lanet olsun, çok seksi.

"Bekle," diye araya giriyor Christa. "Onunla birlikte misin?" Amelia'yı işaret ediyor.

Gözlerimi Amelia'nın kilerden ayırmadan "Kesinlikle öyle," diyorum çünkü o gözler, dostum. Bakmadan duramayacağım kadar güzeller. "Ben şanslı bir piçim, değil mi?"

"Onunla birlikte misin?" Parmağını bana doğru çevirdi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyor Amelia, ses tonu biraz şaşkın olsa da içinde bir parça eğlence de var.

"Ama sen. Sen. Hayır, sen Oliver Fritz'sin," diyor Christa kuşkuyla. "Ve o Amelia-" Ona en tehditkâr bakışlarımı fırlattığımda sözleri kesildi, zaten atmak üzere olduğu kötü lakabı biliyordum. Neden bazı kadınların diğer kadınları aşağılama ve küçümseme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım.

Cüzdanımdan iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp Christa'ya fırlatıyorum. Gerçekten düşündüğüm şey yerine "İyi geceler," diyorum. Parmaklarım Amelia'nın kilerle iç içe geçiyor ve sonra onu Christa'nın yanından sürükleyerek

Şal desenli halısı ve altın rengi duvarları olan uzun koridordan balo salonuna doğru.

Sanırım lise toplantıma gideceğim.

Christa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Amelia elini benimkinden çekip koridorun ortasında duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve sonra sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Amelia Atkins. Altıncı sınıftan itibaren derslerimin çoğunda sen vardın."

"Doğru ya. Söylemek istediğim şey, orada devreye girdiğin için teşekkür ederim, ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Olmayabilir. Eminim Christa gibi kadınlarla başa çıkabilirsin. Ama orada durup hiçbir şey yapmadan olanları izlemek bana yanlış geldi. Sırf kendilerini daha iyi göstermek ve hissetmek için başkalarına zarar verme ihtiyacı hisseden kadınlara katlanamıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yine de lise boyunca tam olarak bunu yapan bir kadınla çıktın."

Touché. Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. "Buna itiraz edemem. Kahretsin, ben de üniversite boyunca aynı kötü kadınla çıktım. Ergenlik hatası. Ne diyebilirim ki?"

Yine de, o kadından bahsedildiğinde, eski bir yetenek göğsüme çarpıyor. Parmaklarım cebimi buluyor, bu gece oraya sıkıştırdığım elmas ve platin bir bandın içine yerleştirilmiş büyük elmas tektaşla oynuyor. Bu yüzük. Arkadaşım Rob'la beni aldatan kadına neredeyse verdiğim yüzük. Hiç unutmadığım bir ihanet dersi. Bu yüzden bazı durumlarda onu yanımda taşıyorum.

Bir daha asla çok yaklaşmamak için bir hatırlatma.

"Özür dilerim," diyor Amelia, gözlerimin önünde solup giderken. "Bu benim için delice bir kabalıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Christa beni çok kızdırdı ve ben de yapmam gerektiği gibi onun yerine senden çıkardım. Kahretsin, bazı

Kadınlar cidden berbat, değil mi?" Ciddi olduğunu düşünmeme rağmen kıkırdamamı engelleyemiyorum. Gözlerini halıya dikmiş, duruşunu değiştirerek buluşmanın gerçekleştiği kapalı kapıların karşısındaki duvara yaslanıyor. "Bak, keşke benim için para ödemeseydin. Para ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Sana geri ödemem biraz zaman alacak. Ama sana geri ödeyeceğim. Sadece o kadar param yok-"

Parmaklarım çenesine yapışıyor ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Para umurumda değil. Ve bana geri ödemeni de istemiyorum." Benimle tartışmak istercesine ağzını açıyor ve ben başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum. "Ciddiyim."

Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe. Ama bu gece şimdiden böyle başladıysa, belki de gitmeliyim diye düşünüyorum. Hatta en başından buraya hiç gelmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kız kardeşim beni ikna etti ve ben de düşündüm ki..." Başını iki yana sallar. "Boş ver. Bu aptalca."

Omzumu duvara dayayıp yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Neden aptalca?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten bilmek istiyorum."

O iri gözler, duygusallıktan hafifçe camlaşarak içime işliyor. "Çünkü orada kimse beni istemiyor. Christa'yı duydun. On yıl sonra buraya elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve büyürken bana çöpmüşüm gibi davranan herkesin sonunda beni ben olarak göreceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Lise bittiğine göre artık hepimizin eşit şartlarda olduğunu anlayacaklardı. Tüm eski kabadayı kâbuslarımı bir kez ve sonsuza kadar dinlendirmek gibi olacaktı. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben hala ikinci el kıyafetler giyen ve giriş ücretini bile ödeyemeyen bir kızmım."

Vay canına. Bu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor. "Az önce on yıldır görmediğim bir adama söylediğim aşırı kişisel söz ishaline rakip olacak bir şey mi demek istiyorsun?"

Cesur, güçlü ve hatta alaycı olmaya çalışıyor. Ama üzgün. Yüzümde gezinen gözlerinde bunu görebiliyorum, sanki söylemek üzere olduğum şeyi bilmek istediğinden emin değilmiş gibi. Kimse lise kabusuna geri dönmek istemez. Oraya girip tüm o pisliklere sözlerini yedirmek istiyordu.

Bunu onun için de istiyorum.

Amelia'yı severim. Her zaman sevdim. Onda beni garip bir şekilde etkileyen ve asla tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tatlı, inek, sessiz ve çekingendi. Çok abartısız bir güzelliği vardı. Saçları kıvılcık bukleler halindeydi. Gözlükleri yüzüne göre biraz büyüktü. Vücudu küçüktü ve geniş kıvrımları, üzerine tam oturmaman hazırlık okulu üniformasının altında saklıydı.

Christa'nın ona söylediklerini duyduktan sonra şimdi ona bakıyorum.

Doğrusu, insanların bu kadar çirkin olduğunu hatırlıyorum. Gerçi Christa'nın bu geceki tepkisine bakılırsa bildiğimden çok daha kötü olduğuna eminim. Sadece orada burada pek dikkat etmediğim ya da durdurmak için bir şey yapmadığım yorumlar duydum. Buna doğrudan katkıda bulunmamış olsam bile, durdurmayarak sorunun bir parçası oldum.

Bu benim suçum. Ve bu iyi değil. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıydım. Bir şeyler söylemeliydim.

"Onun gibi bir şey. Sen bana seninkini anlattın. Şimdi ben de sana benimkini anlatacağım."

"Pekala."

Ona doğru adım atıyorum, sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğiliyorum, oysa aslında sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Şampuanının kokusu aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Yakınlığımdan dolayı kızarmaya başladığında vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Ben de burada olmak istemiyordum. Arkadaşım Grace beni ikna etti ve şimdi buradayım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden burada olmak istemeyesin ki? Sen bir doktorsun. Sınıfımızın en popüler çocuğuydun. Futbol takımının kaptanıydın. Herkes seni severdi. Hâlâ da öyle, eğer magazin gazeteleri bir şey diyorsa."

Derin bir nefes alıyorum, ona sadece ailemin ve Grace'in bildiği bir şeyi anlatmaya hazırım. "Eski sevgilim, eski arkadaşım olan kocasıyla birlikte içeride olmakla kalmıyor, aynı zamanda hamile. Muhtemelen doğumu ya kardeşim ya da en yakın arkadaşım yapacak, çünkü doğum uzmanı olarak onları aradı. Bu nasıl bir ironi?" Gözlerimi deviriyorum. "Nora söz konusu olduğunda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf, evlenme teklif etmek üzere olduğumu asla bilmemesi. Yüzük cebimdeydi, dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım ama ben bir şey yapamadan Rob'a aşık olduğumu ve ilişkimizin bittiğini söyledi."

Amelia havayı içine çekiyor, gözleri parlıyor. Bana şok ve sempati karışımı bir duyguyla bakarken eli havaya kalkıyor ve ayırık dudaklarını kapatıyor. "Tanrım. Bu korkunç."

"İşin asıl can alıcı noktası, onun için pek çok fedakârlık yapmış olmamdı. Hem de çok. Tıp dışında neredeyse istediğim her şeyden onun için vazgeçmiştim. Ama Michigan'da top oynamak yerine onunla birlikte olmak için NYU'yu seçtim. Üniversiteyi dört yerine üç yılda bitirdim çünkü tıp fakültesini ve ihtisasımı ne kadar erken tamamlarsam o kadar iyi olacağını söyledi. Sonra, tıp fakültesi için Columbia'yı kazandığım ve evlenme teklif edeceğim gün, altı ayın yarısından daha uzun bir süredir beni aldattığını söyledi."

Altı. Lanet olsun. Ay!

"Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Çünkü kimse bilmiyor, bu yüzden bunu kendinize saklarsanız memnun olurum. İsteyeceğim son şey bunun basına yansmasıdır."

Elini uzatıp koluma dokunuyor ve beni sıkıyor. "Tabii ki.

Kimseye söylemeyeceğim. Söylemem.

oraya gitmek istemediğın için seni suçlayamam. Görünüşe göre ikimiz de bu gece ortaya çıkarak kanıtlamamız gereken bir şeyler olduğunu hissettik."

Bu gece gelmemin sebebi bu değil. Ama içeri girmek istemememin asıl nedeni Nora'ydı. Yıllardır onu görmekten başarıyla kaçındım. Aslında onu uzun zamandır unutmuştum ama bana yaptıklarını unutamamıştım. Acı ve kızgınlığının çoğu benden kaynaklanıyor. Onun için o fedakârlıkları asla yapmamalıydım.

Asla geri alamayacağım parçalarımın vazgeçtim.

Ama Amelia daha fazlasını hak ediyor. Her zaman hak etti ama hiç alamadı. İnsanların ona bakmasını ve ona hiç göstermedikleri saygıyı göstermelerini hak ediyor. Bunu ona borçlular. Ben de ona borçluyum. Bu geceden şu anki haliyle ayrılmasını istemiyorum.

"Keşke bizim için daha iyi sonuçlansaydı," diye devam ediyor. "Ama sanırım arabam resmen bir balkabağına dönüştü ve artık zararımı kesip eve dönmeliyim. Bu gecenin hayal ettiğim gibi bitmesi mümkün değil."

İçimden geçen bir elektrik şimşegi gibi, birdenbire fikirler tarihinin en saçma fikri olan bir fikirle sersemledim. Christa, Amelia'nın benim randevum olduğunu sandığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Belki başkaları da böyle görürlerse aynı tepkiyi verirler. Benim için bonus, kolumda çok seksi bir kadın olacak ve belki Nora beni rahat bırakacak.

Daha da ötesi, Amelia'yla oraya gitmek istiyorum. Bu gece onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa ya da benim için daha az düşünürlerse, umurumda değil.

Ama Amelia'nın benimle çıkması yeterli değil. İtibarımla olmaz. Onu kullandığımı düşünecekler, çünkü Nora'yla ayrıldığımızdan beri... Ben bir çeşit oyuncuyum. Medyanın haber yapmayı sevdiği bir gerçek. İki haftada bir yüzüm internete düşüyor ve her seferinde farklı bir kadınla görüntüleniyorum. Son birkaç yıldır değil.

aylar falan oldu ama Nora'dan beri hayatımın standardı bu. Tekrar incinmemenin yolu bu.

Ve medya tüm bunları haber yapıyor mu? Tüm kardeşlerimin hayatının standardı bu. Fritz olmanın ve Boston'da yaşamının getirdiği bir şey. Bu şehrin sahibiyiz. Kraliyet ailesiyiz. İyi ya da kötü, bu böyledir.

Ama Amelia ve ben bu gece gerçekten bir etki yaratmak istiyorsak... Amelia'yı inciten tüm o şerefsizleri gerçekten susturmak istiyorsam ve Nora'nın -ki hala bana tüm 'mutlu' haberlerini vermek için beni arıyor- nihayet ve resmen ondan uzaklaştığımı fark etmesini istiyorsam... insanların Amelia'yla çıktığımı düşünmesinden daha fazlası olmalı.

Onun özel biri olduğunu bilmeleri gerek. Benim için özel biri olduğuna inan.

Parmaklarım tekrar cebime girip yüzüğü buldu. Ona bakarken... bu çılgınca fikri planlarken... bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Hem onun için hem de benim için.

Dudaklarımın köşesinde sinsice çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Evet. Bir fikrim var, tamam. Ve sanırım Amelia'yı da ikna edebilirim. Zaten sadece birkaç saatliğine. Ne yanlış gidebilir ki?

AMELIA

N listemden ne kadar çok şeyi işaretlemiş olursam olayım, hiçbir şey beni önümüzdeki geceye hazırlayamazdı. Ama o zaman, bu bana bir anlık sahte güvenlik.

Uzun kızıl saçlar kalın parlak dalgalar halinde mi? Tamamdır.

Makyaj benim için biraz fazla ama tamamen kusursuz mu?

Kontrol et.

Siyah elbise çok dar, biraz fazla kısa ve arkası sıfır mı?

Kontrol et.

Seksi, sofistike, kendine güvenen tanrıça mı? Kontrol et.

En azından Christa Foreman pençelerini bana batırana kadar öyleydim. Nereye vuracağını biliyordu. Tam olarak ne kadar sert. O ve onun akbaba sürüsü beni her zaman yollarda ölmüş gibi hissettirirdi. Özellikle de en savunmasız halimde. Birkaç saniye içinde, bu gece yine o kıza dönüşmüştüm. Lisede olduğum kıza.

Kendisi için konuşmaktan ya da karşı koymaktan her zaman çok korkan kişi.

Ben de bunun için kendime çok kızıyorum.

Ben gelmeyecektim. Wilchester Prep'ten on yıl önce ayrıldım ve asla arkama bakmadım. Neredeyse koşarak

O diploma elime geçtiği anda o yerdeydim. İki yıl sonra ise hayatım darmadağın oldu.

Her şey değişti.

Hayallerim gitti. Kalbim kırıldı. Hayatım, yeni bir plan üzerine. Yeni bir gerçekliğe.

Ancak yeniden bir araya gelme daveti geldiğinde, on dört yaşındaki kız kardeşim bana uzun zamandır dışarıda bir gece geçirmediğimi nazıkçe hatırlattı. Ve uzun bir zamandan bahsediyoruz. Vajinamda örümcek ağları oluşsa şaşırmayacağım kadar uzun bir süre.

"Bu bir gece gezmesi, Amelia. Bunu almalısın. Liseden beri ne kadar fakir olduğunu söyleyen tüm o pisliklere ne hale geldiğini göster. Ateşli bir kadın. Kıç tekmeleyen bir hemşire. Onlara seni yenemediklerini göster."

Beni ikinci el mağazasına sürükledi ve sahip olmadığım parayı bu elbiseye ve Hobbit boyumu telafi etmek için gök yüksekliğindeki bu topuklara harcadık. Layla saçımı ve makyajımı özenli bir mükemmellikle yaptı.

Ve bu gece buraya girdiğimde kendimi iyi hissettim. Gerçekten çok iyi. Hayır, inanılmaz hissettim.

Layla'nın sözlerini içime sindirmeye başladım.

Kenardan izleyen ebedi bir şebboy olmadığım bir role adım attım. Başımı suyun üstünde bile tutamayacak kadar borç içinde boğulmadığım bir yere. Esasen tek ebeveyn olmadığım, bir genç kız yetiştirmedığım bir yer. Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmadı ki, iş yerinde ara sıra penis görmesem neye benzediklerini unutacağım.

Sonra Christa Foreman tüm bunları göz açıp kapayıncaya kadar mahvetmek zorunda kaldı.

İşte Oliver Fritz, o muhteşem yeşil gözleriyle bana bakıyor, uzun boylu, mükemmel yapılı vücuduyla üzerimde yükseliyor ve seksi tanrının her parçası gibi kokuyor.

Bu gece gelmeyi kabul ettiğimde aklımda onun olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bir kız ilk aşkını asla unutmaz ve okula birlikte gittiğimiz herkes gibi o da benim aşkımdı. On iki yaşından beri. Ama bu hep uzaktan oldu. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum ama aslında hiç tanı mıyordum.

Bu geceden önce onunla belki iki düzine kelime konuşmuşumdur. Bazı anlarımız oldu. Benim için onun için olduğundan çok daha fazla anlam ifade eden kısa aralar, şüphesiz. Bir keresinde omuzlarıma bile dokundu. Biliyorum, doğru, tam bir baygınlık ve tamamen acınası.

Muhtemelen bu yüzden ona akılsız bir aptal gibi bakıyor, aklıma gelen her kelimeyi ve düşünceyi kusmak gibi bir korku gösterisine saplanıp kalıyorum. Sanırım bunun nedeni onun benim için yaptıklarını aklıma sığdıramamam. Beni hatırladığı gerçeğini bile. Bana dokunduğunda ellerinin bedenimde nasıl hissettirdiğini.

İnanılmaz derecede seksi, özellikle de yakından.

Ve oraya adım attığında, itiraf edeyim, bazı Sindirella fantezilerim vardı. Kolunu belime doladığında birkaç kalp çarpıntısı. Elimi tuttuğunda bir sürü kelebek uçuşt u. Ama Nora'nın ona yaptıklarıyla ilgili hikâyesini duymak?

Oliver Fritz gibi birinin gitmesine izin verecek kadar aptal bir kadın.

Yani, onun gülümsemesini görmedi mi? Şu anda bana verdiği gibi. Biraz yaramaz, biraz edepsiz ve belki biraz da flörtöz. Sonuncusundan emin değilim. Patronum dışında bir erkek benimle flört etmeyeli çok uzun zaman oldu ve bu flört sayılmaz. Bu daha çok açıktan açığa müstehcen imalar içeren bir bakış.

"Amelia, bence eve gitmemelisin," diyor Oliver. "Bence kalmalı ve yeniden bir araya gelmelisin."

O daha sözünü bitirmeden ben ona başımı sallamaya başladım bile. "Eğer Christa'nın arkada olması bir gösterge ise, bu benim için daha iyi olmayacak. Cidden, boktan liseyi yeniden yaşamak

Bir grup kadın bana kötü şeyler söylerken anılarımı hatırlamak gecemi geçirmek istediğim bir şey değil. Böyle olacağını bilmeliydim. Aksini düşünmekle aptallık ettim. Benim hayatım bir John Hughes filmi değil."

"Peki ya size kötü şeyler söylemeselerdi? Ya size baksalar ve sizinle her zaman olması gerektiği gibi konuşsalar?"

"Onlara sürtük karşıtı peri tozu falan mı serpeceksin? Çünkü aksi takdirde, böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Oraya gitmek istemiyorum Oliver. Eve gidip banyo yapmayı ve kilolarca çikolata yemeyi tercih ederim."

Ve şimdi çenemi kapatmam gerekiyor. Yine mi? Neyim var benim böyle? Sanki beynimden ağzıma giden filtre onu görünce kalktı ve gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde bana gülmedi. Onun yerine elini çenesinde gezdiriyor ve hala manik bir şekilde gülümsüyor. "Ya oraya yalnız gitmediysen?"

Başımı eğiyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece ona tekrar dokunmak istemeyeceğim. Duvara daha da yaslanıyorum. "Nasıl yani? Aynı anda içeri girmek gibi mi?"

"Hayır. Oraya birlikte gitmek gibi. Bir çift olarak." "Anladığımdan emin değilim."

Oliver bana doğru bir adım atıyor ve kolonyasının, sıcaklığının, yakınlığının nefis kokusuyla duyularımı çarpıyor. Boynum, şeytani bir ifadeyle dönen yeşil gözleriyle buluşmak için bükülüyor. Elleri pazılarımın üzerinde, başparmakları ileri geri hareket ederken yüzü aşağı doğru eğiliyor ve daha da yaklaşıyor. Omurgamda ve göğsümde elektrik kıvılcımları çakarak kalp atışlarımı hızlandırırken tüylerim diken diken oluyor.

Sanki o da bunu hissediyormuş gibi dudaklarını yalıyor, sonra da sözleri bir çırpıda dökülüveriyor. "Deli olduğumu düşüneceksin. Ama değilim. Bu çok mantıklı; hiçbir fikrin yok. Bu

Gerçekten dahice. O kadar dahice ki, sırf yüzlerini görebilmek için bunu kesinlikle yapmalıyız."

"Oliver, beni korkutmaya başlıyorsun."

"İkimiz de oraya yalnız gitmek istemiyoruz, değil mi? Peki ya girmezsek? Ya oraya birlikte gidersek? Bir çift olarak. Ama herhangi bir çift olarak değil..." Bir eli kolumu bırakıp cebine dalıyor ve bir saniye sonra, tam yüzümün önünde tuttuğu pırlanta bir yüzük çıkarıyor. "Nişanlı bir çift."

"Aman Tanrım. Ne haltlar dönüyor burada? Lanet olası elmas yüzüğü nereden buldun?!"

"Nora'ya hiç vermediğim. Hatırlatmak için bu gece yanımda getirdim."

"Neyin hatırlatıcısı?"

Başını umursamazca sallıyor. "Önemli bir şey değil. Ama yanımda olması daha mükemmel olamazdı. Hadi yapalım şunu, Amelia. Bunu yapmak istiyorum. Seninle birlikte. Ne dersin? Bu gece için nişanlım olmak ister misin?"

"Tanrım, Oliver. Bu kadarı da fazla. Beni çok az tanıyorsun ve muhtemelen hayatım boyunca kazanacağımdan daha pahalı olan o devasa şeyi parmağıma mı takacaksın? Bunu neden yapıyorsun?" Gözlerim pırlanta ile onun gözleri arasında bir ileri bir geri gidip gelerek yoğun bir pinpon oyunu oynarken soruyorum.

Kolumu sıkıca kavıyor, yakışıklı yüz hatları daha da belirginleşiyor. "Çünkü o zaman hiçbir şey ve hiç kimse sana dokunamaz, Amelia. Anlamıyor musun? Yenilmez olacaksın. Kimse sana kötü bir şey söylemeye cesaret edemeyecek çünkü benimle olacaksın. Nişanlımla. Dediğin gibi, okuldaki en popüler çocuktum. Herkes tarafından sevilen. İyi ya da kötü, bunu kendi avantajımıza kullanalım."

"Oliver..." Ne yapacağımı şaşırdım.

"Bunu kendin için yapmayacaksan, benim için yap. Benimle birlikte olursan, Nora mutlu bir evliliği ve çocuk sahibi olmak üzere olduğu gerçeğini yüzüne vurmaya çalışmaz."

"Bunu gerçekten yapıyor mu?"

"Yapıyor. Her zaman." "Vay canına. O gerçekten bir şey."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bu onun için tek kelime. Telefonlarını açmadığım için uzun sesli mesajlar bırakmayı seviyor. Hatta onu engelledim ve o da numarasını değiştirdi. Ne tür bir psikopat eski sevgili bunu yapar? Şansım yaver giderse benden vebadan kaçır gibi kaçacak ve ben de onunla ve sık kafalı Rob McQueen'le konuşmak yerine basit bir baş sallamayla falan kurtulacağım. Görmüyor musunuz? Bu bizim için bir kazan-kazan."

"Hepsi yalan Oliver. Hepsi yalan."

"Biliyorum." Çenemi kavırıyor, gözleri yoğun ve lazer gibi benimkilere odaklanmış. "Ama sadece bu gece için. Sadece birkaç saatliğine. Sen hâlâ sensin, Amelia. Güzelsin. Zeki. Komiksin. Sen bir bütünsün. Her zaman öyleydin ve ben..." Nefes nefese kalıyor, gözleri bir an için kapanıyor, sonra kararlılıkla yeniden açılıyor. "İnsanlar sana karşı çok acımasız davrandığı için üzgünüm. Bu yanlıştı. Doğrusu, eğer lisede kimse senin ne kadar inanılmaz biri olduğunu görmediyse, bu onların suçu. Bu onların kaybı, senin değil. Ve gerçekten, kimseye kanıtlayacak bir şeyin yok. Ama sana kötü davrananların dillerini yuttuklarını görmeyi çok isterim. Ve yutacaklar. Yutacaklarını biliyorsun. Christa'yı daha önce duydun. Aynen öyle olacak."

Sanırım bir Japon balığını taklit ediyorum. Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

"Ayrıca, eğlenceli de olabilir," diye devam ediyor. "Küçük iç şakamız ve sırrımız. Dünya üzerinde oynadığımız bir şaka. Lezzetli bir intikam şekli."

"Bilmiyorum. Bu..."

Baştan çıkarıcı. Cazip, olan bu. Birçok nedenden dolayı.

O haklı. Kendimi kimseye kanıtlamak zorunda değilim. O kadınlarla arkadaş olmadığım ya da hayatımda olmadıkları için büyük olasılıkla daha iyi bir insanım. Ama onun sözleri. Oliver'ın bana söylediği şeyler. Bunu benim için yapmak istemesi. Oraya onun kolunda girme fikri.

Sadece bu gece için bile olsa.

Bu gece, kabuğumdan çıkmam gereken bir geceydi. Eğlencenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için. Kısa bir süreliğine de olsa, hala genç olduğumu ve hayatın şu anda benimkinden ibaret olmadığından daha fazlası olduğunu hatırlamak için.

"Evet de Amelia. Lütfen bunu benimle yap."

Evet demek mi? Bir kadın ona nasıl hayır diyebilir ki? Özellikle de onlara öyle bakarken?

Ben cevap veremedim Oliver tek dizinin üzerine çöküyor ve devasa elması havaya kaldırıyor. "Amelia, göbek adını bilmiyorum Atkins, beni gezegendeki en mutlu adam yapıp sahte nişanlım olmayı kabul eder misin?"

Göğsümden inanılmaz bir kahkaha patlıyor, ama aynı zamanda - ve bunun aptalca olduğunu biliyorum - tıkanmaya başlıyorum. Çünkü hiç kimse bana sahte ya da başka türlü evlenme teklif etmemişti. Ve kesinlikle onun benim gözlerime baktığı gibi bakmadılar. Ciddiyim gibi. Sanki ikimiz de öyle olmadığını bilsek bile bir şekilde samimiyim gibi.

Hava almaya çalışırken elim göğsüme çarpıyor. Yüzüm her saniye daha da ısınıyor ve bununla ilgili bir şey Oliver'ın dudaklarına karşı konulmaz bir gülümseme yayılmasına neden oluyor.

"Tanrım, çok tatlısın," diyor. "Hadi ama. Bir adamı tek dizinin üstünde asılı bırakma."

Oh lanet olsun. Sadece bu gece için. Dediği gibi sadece birkaç saat. En kötü ne olabilir ki?

Neredeyse baş döndürücü gülümsememi zapt etmeye çalışırken dişlerim popoma batıyor. "Evet, Oliver. Senin sahte nişanlın olacağım."

Yüzüğü dördüncü parmağıma geçirirken gözleri parlıyor ve tek yapabildiğim aptal aptal ona bakmak oluyor. Soğuk, ağır, yabancı. Ama o kadar güzel ki sanki sadece benim için yapılmış gibi görünüyor. "Uyuyor."

"Mükemmel, diyebilirim."

Ayağa kalkıyor, elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor. Gözleri benimkilerde, her birini öpüyor, pırlantasını taşıyan parmağımda oyalanıyor.

Dizlerim sadece

Dudaklarını tenimde hissettiğimde burkuluyorum ve burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bu kadın değilim. Tüm kuralları çiğneyen ve pantolonunun koltuğuyla uçan ve muhteşem milyarder playboylardan sahte teklifler alan kişi.

Bayılıp kafamı çarptım ve şimdi komada mıyım diye ciddi ciddi merak ediyorum. Ya da öldüm, hatta. Her iki durumda da, şu anda umurumda değil. Bunu kabul ediyorum. Bu peri masalı, fantezi kalibreli bok tam burada. Ama gerçekten, kim yeniden bir araya gelmek için sahte nişanlanmak gibi saçma bir şey önerir ki? Görünüşe göre Oliver Fritz. Yemin ederim, sadece o böyle bir şeyi başarabilir. Cazibesi sınır tanımıyor.

Oliver az önce öptüğü elini alıp dirseğinden geçiriyor ve yanıma gelene kadar dönüyor. "Bunu yapmaya hazır mısınız, müstakbel Bayan Fritz?"

Aman Tanrım. Ne halt ediyorum ben? İçime ani bir şüphe dalgası yayılıyor. "Herkes bunun sahte olduğunu anlayacak."

"Asla olmaz. Sadece Grace ve nişanlısı bilecek ve onlar da bir şey söylemeyecek. Liseden başka kimseyle o kadar sık konuşmuyorum."

"Oliver Fritz olman dışında. Herkes seni tanıyor. Medya seni ve aileni Kardashian'ımışsın gibi takip ediyor. Eminim oradaki herkes seni sosyal medyada takip ediyordur. Yüzün ve flört hayatın çok göz önünde ve belli ki daha önce kimse bizi birlikte fotoğraflamamış."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Onlara sadece dikkat çekmediğimizi söyleyeceğiz. Daha yeni tanıştığımızı ama bunun doğru olduğunu hemen anladığımızı söyleriz."

"Herkes benim bir servet avcısı olduğumu düşünecek."

"Hayır. Bana sırılsıklam aşık olduğunu bilecekler."

Bir göz kırpma ve ukala bir gülümseme alıyorum ve aynı şekilde, on yıllık lise buluşmamıza ev sahipliği yapan balo salonunun kapılarını açarken zamanın dışındayım. Tam o anda

Bir şarkı bitip diğeri başlamak üzereyken arkamızdan kapanan ağır kapının sesi odaya çarpan zil sesleri gibi geliyor.

Tüm gözler bize doğru dönüyor ve daha önce kalbimin hızla çarptığını düşündüysem, yanılmışım. Buradaki her bir kadın bana dik dik bakıyor ve inanın bana, bu sadece benim hayal gücüm değil.

"Hiç Carrie filmini izledin mi?" Kıpırdanmamaya, dudağımı çiğnememeye ya da Tanrı korusun, yere bakmamaya çalışarak mırıldanıyorum. "Balo sahnesini biliyor musun?"

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Kimse seni kana bulamıyor."

Bundan pek emin değilim.

"Eğer yaparlarsa, Carrie'yi kışlarına sokmak için sana izin veriyorum. Hatta bunu yapmana yardım bile ederim."

"Oliver-"

"Sadece gülümse. Muhteşem görünüyorsun. Muhteşemden de öte. Bu sıkıcı denizde bir sirensin. Bizde bu var. Eğlence, hatırladın mı? Rahatlamaya çalış ve bunun tadını çıkar."

Doğru. Eğlenceli. Rahatla. Bunu yapabilirim. Daha önce hiç yapmamıştım ama bir oda dolusu eskiden bana zorbalık eden insanla karşı karşıya kaldığımda ne kadar zor olabilir ki?

Oliver, dekore edilmiş şekliyle bir buluşmadan çok bir düğüne benzeyen odada bize rehberlik ediyor. Parıldayan ışıklar ve adak mumlarının ışıltısına karşı bolca krem, gümüş ve kırmızı.

Ben Oliver'ın kolunu ninja gibi kavırıyorum, o ise durup kimseyle konuşmadan yanımızdan geçen insanlara selam veriyor. Bara vardığımızda benim için bir kadeh şampanya, kendisi için de burbon ısmarlıyor. Seçimine itiraz etmiyorum. Neredeyse hiç içmem, bu yüzden şampanya sadece bir ikram değil, aynı zamanda muhtemelen sert alkolden çok daha güvenli.

"Biraz sıvı cesareti," diye teklif ediyor ve ağzına kadar altın rengi köpüklü sıvıyla dolu flütü bana uzatıyor. Kadehini kaldırıyor. "Beklenmedik dönüşlerle dolu bir

geceye."

"Buna içerim."

"Güzel. Çünkü işte sirk geliyor."

AMELIA

W Oliver sirk dediğinde şaka yapmıyordu. Şampanya kadehimin yarısını bitirdiğimde neredeyse etrafımız sarılmıştı. Herkes kendi Oliver ile çekilmiş. Lisemizin kralı. Ailesinin zenginliğinden başka bir nedeni olmasa da ünlü biri. Etkileyici olduğu konusunda onunla hemen dalga geçtim ve sadece gözlerini devirdi, ama bu doğru.

Fritz'lerden biri bir şey giyerken fotoğraflanırsa, hafta sonuna kadar şehirdeki her erkek giymiş olur. Çıktıkları kadınlar on beş dakikalık şöhret ve arkadaşlarına karşı övünme hakkı elde ediyor. Bu Boston'a özgü bir durum ama yüzlerinin ulusal statüye ulaştığını biliyorum. Oliver'ın en büyük kardeşi Kaplan'ı bir keresinde People Magazine'in bir nüshasında görmüştüm ve Oliver'ın kendisinin de bazı ulusal magazin dergilerinde yer aldığından eminim.

Oliver uzaklaşmama izin vermiyor. Bunun yerine beni yakınında tutuyor, sanki liseye hiç gitmemişim gibi beni herkesle tanıştırıyor, bir yandan da sırtımın çıplak teniyle oynuyor, her geçişinde kontrol edilemeyen ürperti ve ürpertiler uyandırıyor. Aldığım bakışlar başka bir şey. Kadınlar benimle konuşmak istiyor, sanki Oliver bir şekilde benden onlara geçecekmiş gibi. Elbisemi nereden aldığımı bilmek istiyorlar. Saçımı kim yaptı?

İkisine de gülmek zorunda kaldım.

Ama gözleri kıskançlık ve hayranlıkla dolu ve evet, hala bazı küçmsemeler var, ama Christa gibi değil. Yakınından bile geçmiyor. Hürmet ve saygı var ve bu asla bir erkeğin kolunda olmaktan kaynaklanmamalı, şu anda hala kimin umurunda olduğumu düşünüyorum. Amelia Bedelia olarak grlmyorum. Kendim olarak grlyorum, Amelia Atkins. Fikirlerim dinleniyor, alay edilmek yerine varlığıma değer veriliyor.

Sonunda, sadece bir saat olduğunu bildiğim halde saatler gibi gelen bir srenin ardından, Oliver'ın en iyi arkadaşı Grace ve nişanlısı Tony ile baş başa kaldık. Grace Hammond ve ben birlikte matematikçiydik. Lisede akademik bir inekti ama en iyisi Oliver olmak üzere pek çok arkadaşıyla kendi dünyasında yüzüyordu. Bu yüzden kızlar onu deli gibi kıskanırdı. Zeki bir kız. Güzel. Komik.

Ve Oliver'ın sadık ilgisine sahipti.

Hâlâ da öyle, sarılıyorlar ve anında otomatik sataşmaya başlıyorlar. Barın yanında oyalanıyoruz, şu anda resmi olarak ikinci kadeh şampanyamı içtiğim için en sevdiğim yer burası. İlki o kadar hızlı ve sorunsuz içilmişti ki, farkına bile varmamıştım. Grace harika biri, sohbet etmek çok eğlenceli. Ta ki Oliver yzkl elimi tutup pene ve Grace ile nişanlısı Tony'nin bunu fark etmesini sağlayana kadar.

Tony kıs kıs gülüyor, kahkahasını sahte bir öksürükle ve içkisinden uzun bir yudumla örtüyor.

Grace ise sanki biri ona elektrik vermiş gibi görünüyor, gözleri yuvalarından fırlamış. "Oliver?"

En fazla bu kadar ileri gidebiliyor.

Yüzüğü gören diğer insanlar oohed ve ahhed. Grace bayılacak gibi görünüyor. İyi anlamda, sanırım.

"Hayatım boyunca en iyi arkadaşım olan Grace, senin ve muhteşem nişanlımın bu kadar yakın olmanız benim için çok önemli. Biliyorum, geçmişte sevgililerim seninle aramı bozmaya çalıştı.

Seni tuttuğum kaideden indireceğim ama bunu değil. O mükemmel, sence de öyle değil mi?"

Parmak eklemlerime bir öpücük daha.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Tek yapabildiğim ona garip bir sırtış ve utangaç bir yarım omuz silkiş sunmak. Koridorda ve onca insanın arasında bana çok cılgınca ve spontane gelen şey şimdi saçma geliyor.

Ona gülünç görünüyor olmalıyım.

Grace'in gözleri aramızda gidip geldikten sonra Oliver'ın bakışlarını çok uzun bir süre tutuyor. Aralarında bir tür sözsüz konuşma geçiyor, sonra yüzünde keyifli bir gülümseme belirliyor, mavi gözleri parlıyor.

"Oh, Oliver. Amelia'yla yuva kurmaya karar verdiğinden beri ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Haklısın, o kesinlikle mükemmel."

"Um... ama..."

Sonra beni tutuyor, göğsüne çekiyor ve neredeyse şampanyamı tasarımlı elbisesinin üzerine dökmeme neden oluyor. "Üzülme hayatım," diye fısıldıyor kulağıma. "Kendini beğenmiş piçin teki ama altın gibi bir kalbi var. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama ben bu oyunu çok seviyorum."

"Sahte olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"En iyi arkadaş hayal kurabilir, Amelia. Bunu mahvetmeyelim. Ayrıca, psikopat Nora'nın yüzündeki ifadeyi izlemek eğlenceli olacak. Bütün gece onu sorup durdu. Ve gerçekten, boynunda tutmayı sevdiği o albatrosun senden çok daha iyi birini buldum okyanusunda kaybolmasını izlemek için ölüyorum. Sahte ya da değil, o sensin." Bana göz kırparak geri çekildi. "Şeref. Şimdi iç bakalım. Bu boktan durumu atlatmak için buna ihtiyacın olacak."

Gerçek bu değil mi? Bardakları tokuşturuyoruz ve ben içkimin geri kalanını yudumluyorum, aromanın ve baloncukların ağzımda patlamasına bayılıyorum. Lezzetli küçük bir vızıltı benimle oynuyor ve dudaklarımda tembel bir gülümsemeye neden oluyor.

"Al." Oliver bana bir bardak daha uzatıyor, ona bakmadan önce ihtiyatla bardağı bakıyorum.

"Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun," diye suçluyorum.

Kıkırdıyor. "Gardını indirmeni sağlamaya çalışıyorum. Hâlâ çok sertsin." Gözleri beni içine çekerken yumuşuyor. "Endişelenmene gerek yok. Bu gece senin yanımdayım ve kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sadece keyfine bak. Benimle olmanın tadını çıkar. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

"En son ne zaman eğlendiğimi hatırlamadığımı biliyor musun? Gerçek anlamda, sadece yirmi sekiz yaşımdayım, eğlence?"

"Bu son derece trajik. Şu anda bunu değiştiriyoruz. İç ve üzerime titre. Bu eğlenceli, değil mi?"

Gülüyorum, şimdiden biraz hafiflemiş hissediyorum.

Ben ona bakarken başparmağı yanağımı okşuyor. Onun basit dokunuşunun uzun zamandır uykuda olan yerlerime nasıl hayat verdiğine hayret ederek, soylarının tükenip tükenmediğini merak ettim. Yeşil gözler benimkilere bakıyor, içinde kaybolabileceğime yemin edebileceğim büyüleyici bir kaleydoskop. Ve biliyor musun, Oliver haklı. Bu gecenin benim için eğlenceli olması gerekiyordu. Tüm bunlar öyleydi.

"Bu iş artık bende," diyorum ona. Biraz sarhoş da olabilirim, yani bu yardımcı oluyor. Damarlarımda dolaşan sıcak karıncalanmaları severek doyurucu bir yudum alıyorum, kalbimin her atışında zihnim hafifliyor ve başım dönüyor.

"İşte benim kızım. Gidip-"

"Oliver?" diye sabırsız bir ses arkamızdan araya giriyor.

Grace nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve yanımda Oliver kaskatı kesiliyor. Hem o hem de ben dönüyoruz ve tek başına duran, cilalı, muhteşem ve parlak bir şekilde telaşlı görünen Nora ile yüz yüze geliyoruz. Oliver'ın kolu belime dolanıyor, eli kalçamı kavırıyor. Yanakları kızarıırken ve dudakları büzülürken Nora'nın gözleri Oliver'ın eline yapışmış bir şekilde harekete odaklanıyor.

Bir elini küçük ama belli ki yuvarlak karnının üzerine

koyarak bakışlarını tekrar onunkilere çeviriyor. "Seni görmek güzel. "Seni görmek güzel.

Çok uzun zaman oldu." Ona uzun uzun bakıyor. "Harika görünüyorsun. Her zamankinden daha iyi."

Oliver gözlerini deviriyor ama arkasında herhangi bir öfke yakalayamıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Grace'e dönmek için hamle yaptığında Nora boğazının arkasından bir tür tıkırtı sesi çıkararak onu durduruyor. Gözleri alaycı bir tavırla aramızda gidip geliyor, sonra da hâlâ belimde olan eline dönüyor.

"Christa burada onunla birlikte olduğunu mesaj attı ama inanmadım. Sonra Trisha Jordan aşık olduğunuzu söyledi ama bunun doğru olamayacağını biliyordum." Hemen Oliver'a dönmeden önce buz mavisi gözleriyle bana bakıyor.

"Buna inanmalıydınız," diyor Oliver, ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme çıksa da, en ufak bir sinirlilik belirtisi bile göstermeden. "Burada kesinlikle Amelia'yla birlikteyim ve evet, onu seviyorum."

İçkisini yudumlarken bana doğru dönüyor. Parmakları kalçamı bırakıp yüzüğün olduğu elimi buluyor. Bir zamanlar Nora için tasarlanmış olan yüzüğü. Oliver parmağımla oynuyor, büyük pırlantasını ileri geri yuvarlıyor ama başka bir şey söylemiyor, şaşkın bir ifadeyle bana sırtıtmaya devam ediyor.

"Hâlâ orada mı yoksa gitti mi?" diye fısıldıyor ağzının kenarından ve ben kıkırdamama engel olamıyorum.

Nora'nın nefesi kesilir. Sonra yakındaki bir masada oturan diğer iki kişi de aynı şeyi yapıyor. Fısıldaşmaya başlıyorlar ve ben gergin olmak ya da söylediklerinden korkmak yerine Oliver'a aptalca gülümsüyorum.

"Hâlâ orada," diye bilgilendirdim onu.

"Lanet olsun. İpucunu alır ve gider diye umuyordum."

"Oliver," diye tısladı Nora. "Ciddi olamazsın."

Omuz silkiyor ama yemin ederim gözlerinde bir parıltı belirliyor ve şöyle diyor: "Ne diyebilirim ki? Bildiğin zaman, bilirsin."

Nora alaycı bir şekilde alay ediyor. Yüksek sesle ve sertçe. "Hayırsever Amelia Bedelia'yı mı kastediyorsun? Ciddi olamazsın."

tekrarlıyor, elini kokteyl masasının üzerine vururken sesi yükseliyor ve masanın üzerinde duran yarısı boş bardaklardan bazılarını tıkırdatıyor. "Şuna bak." Elini bana doğru uzatıyor, umursamazca bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Eski püskü kıyafetleri, kıvrırcık saçları ve yüzünde bir sürü çiliyle berbat bir halde. Onun gibi birinin seni sadece paran ve şöhretin için kullandığını göremiyor musun?"

Oliver'ın omurgası dimdik oldu. Parmakları benimkilerin etrafında kenetlenip beni sıkarken öfke yüzünde bir yol açıyor. Ama o Nora'nın içini sözlü olarak boşaltmadan, ben boşalttım.

Nora'nın bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Böyle düşünüyorsun, değil mi? Onu kullandığımı mı? Yani, az önce tarif ettiğin kız tam olarak lisedeyken olduğum kişiydi. İkinci el üniforma giyen, burslu bir hademenin kızı. Elbise hala ikinci el. Ama küçük bir saç ürününün sizi kıvrırcıklıktan muhteşemliğe taşıyabileceğini kim bilebilirdi?" Ona göz kırpyorum, bu da onun kanını daha da kaynatıyor. "Sana karşı dürüst olacağım. İlk başta Oliver'la çalışabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Farklılıklarımız çok büyük. Sonra onunla yattım. Ona sadece arkadaş olduğumuzu ve bunun sadece bir gece olduğunu söylememe rağmen, adam beni bir avcının avını takip ettiği gibi takip etti. Acımasızca."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, az önce böcek yutmuş gibi görünüyor. "Onu inkar edemezdim," diye devam ediyorum. "Ben de onun için deli oluyordum. onun benim hakkımda olduğu gibi. Ve onun söz konusu olduğu yerde ellerimi kendime saklamak mı?" Başımı sallıyorum, alaycı bir şekilde gülüyorum. "Pfft. Tamamen imkansız. Adam yatakta ne yaptığını cidden biliyor, gerçi bunu sana söylememe gerek yok sanırım."

Nora dişlerini sıkıyor, teni her geçen dakika daha da kızarıyor. Neredeyse yaslandığı masanın ucunu sıkıca kavırıyor.

"Her neyse, çok geçmeden çok daha fazla bir şey olduk ve gitmesine izin veremedim. Şimdi birbirimize bağımlıyız. Tamamen sıırsıklam aşığız." Ona dönüyorum

Oliver'ın gözleriyle buluşuyor, barın yanında dolanırken etrafımızdaki küçük kalabalığı fark ediyoruz. "Birbirimize çok iyi uyduk. Değil mi Oli?"

"Kesinlikle," diye onaylıyor Oliver, kararan gözleri üzerimde geziniyor. "Tamamen bağımlı. Çok aşığım. Aslında şu anda, o muhteşem kışını bu otelin üst katındaki odalardan birine sürükleyip sana ne kadar minnettar olduğumu göstermekten başka bir şey istemiyorum."

Dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor, yutkunmam imkansız hale geliyor.

Bunu okumuş olmalı çünkü sırtarak boynuma daldı ve etime "Sonra?" diye sordu.

"Tabii. Sonra." Beynim bana onun sadece bir rol oynadığını hatırlatırken, boş çekirdeğim ona burada ve şimdi atlamamakla ilgili şaşırtıcı bir anlaşmazlık içinde sıkılıyor. Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Oliver sırtıyor, dudaklarını boynuma bastırıyor ve dudaklarımın köşesini bulana kadar çenem boyunca ilerliyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve sesli bir şekilde iç çekiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sekiz yıldır klitorisin ne olduğunu ve nerede bulunduğunu bilen bir erkek tarafından dokunulmamıştım. Amıma yaklaşmadı bile, ama sesi ve sözleri kesinlikle şaşırtıcı bir hassasiyetle.

Boğazımı temizliyorum ve artık yüzünde renk kalmamış olan kadına dönüyorum. Sevecen bir şekilde gülümsüyorum. "Rob'la evli olduğunuzu duydum. Ve hamile olduğunu. Tebrikler. Ne kadar güzel."

"Oh. Evet. Öyleyim." Çabucak toparlandı. Eliyle karnını ovalarken bir yandan da dışarıda bir yere, tahminimce kocasına doğru bakıyor. "İyi haberi vermek için Oliver'ı aradım." Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Bilirsin, onun için acı verici olabilecek bir şeyi başkasından duymak zorunda kalmasın diye."

Sahte bir düşünceyle başımı eğdiğimde kaşlarım birleşiyor. "Onun için böyle endişelenmen çok hoş, ama hafızam beni yanıltmıyorsa, numaranı gördü ve spam olduğunu anladı."

Nora nefesini tutuyor, eliyle göğsünü kavıyor. "Spam mi?"

"Spam," diye onayladıktan sonra Oliver'a dönüyorum; Oliver sırtını barın kenarına dayamış, sanki şu anda tek eksiği benim hazırladığım şovu izlerken patlamış mısır yemekmiş gibi rahatça barın kenarına yaslanıyor. "Ama eminim mesajı silmeden önce tamamını dinleseydin onu tebrik etmek için geri arardın?"

Oliver kayıtsızca omuz silkiyor. "Muhtemelen hayır. Bildiğiniz gibi, o gemi uzun zaman önce kalktı."

Grace öksürük gibi göstermeye çalışarak kıs kıs gülüyor ve Oliver da onunla birlikte küçük bir yarım gıdak sesi çıkarıyor, ikisi de anlam veremediğim bakışlar atıyor.

"Yani bu gerçek mi?" Nora dudakları memnuniyetsizlikle kıvrılmış bir halde soruyor. Muhtemelen biraz da kıskançlık ve kalp kırıklığı.

Oliver eliyle çenemi kavıyor, yüzümü tutuyor, böylece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Beni kendine doğru çekiyor, bedenim onunkine doğru eğiliyor. Şampanya sayesinde göğsümde tembelce çarpan kalbim tekrar yüksek vites geçiyor.

"Kesinlikle gerçek."

"Çok gerçek."

Sırıttıyor. "En gerçeği." "Bu bir kelime değil."

"Devam et, Red Hot."

Başım gülererek geriye doğru fırlıyor. "Red Hot?"

"Seksi. Ateşli. Baharatlı. Ateşli bir ayartma. Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Oliver." Nora kırmızı tabanlı topuklarını yere vurarak masaya bir kez daha vuruyor ve bu kez neyse ki boş olan birkaç bardağı devirmeyi başarıyor. "Bunu onunla yapamazsın. O senin büyük büyükannenin yüzüğü."

Hassiktir. Büyük büyükannesinin yüzüğü mü?

Yüzümdeki şoku okumuş olmalı çünkü aniden dudakları dudaklarıma değdi. Öpücük değil. Tam olarak öyle değil. Ama bir baskı. A

kesin basın. "Sakin ol. Bir şey yok," diye mırıldanıyor kulağıma, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Ama Oliver-"

"Sakin ol," diye tekrarlıyor ve doğru. Sahte. Büyük büyükannesinin yüzüğünü bana gerçekten vermiş gibi değil. "Ve ona çok yakışıyor," diyor herkesin duyması için daha yüksek sesle. İşte o zaman Nora hışımla çıkıp gidiyor, neredeyse onu dinleyen ama hemen arkasında değilmiş gibi davranmaya çalışan insanların olduğu masaya çarpacaktı.

Ama artık daha büyük bir kalabalığı çekmiştik. Tüm gözler üzerimizde ve bu konuda çıldırmıyor olmam garip. Özellikle de bu insanların yaklaşık yüzde sekseninin çocukluğumda benimle dalga geçtiğini düşünürsek. Ama panik atak geçirmek ya da Nora ve Christa'nın yaptığı gibi olası kötü yorumlar hakkında endişelenmek yerine, garip bir şekilde güçlenmiş hissediyorum. Cesur.

Sanki bir çeşit beden dışı deneyim yaşıyorum. Sanırım yüzük yüzünden. Çizgi romanlardaki Yeşil Fener'in sihirli yüzüğü gibiyim. Tamamen başka birine dönüştüm. Her küçük detay için endişelenmeyen birine. Kesinlikle her şey için stres yapmayan biri.

Şampanya da buna yardımcı olabilir.

Bir sonraki şarkı başlıyor ve Oliver gözlerini kısarak bana bakıyor. "Benimle dans eder misin, güzelim?"

Bana seçme şansı vermiyor. İkimizin de kadehlerini yaslandığı barın üzerine bırakıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Grace ve Tony'ye bir şeyler mırıldandıktan sonra bizi doğruca dans pistinin ortasına götürüyor.

Birleştirdiğimiz ellerimizi başımın üzerine kaldırarak beni göğsüne yaslamadan önce bir daire çiziyor. Ellerimi boynuna doluyorum, tıpkı onun çıplak sırtımla elbisem arasındaki çizgiyi bulduğu gibi - gecenin çoğunda oynamak için en sevdiği nokta - ve bununla ilgili her şey bir

Rüya. Sanki her an uyanacakmışım ve hiçbir gerçek değilmiş gibi hayal kırıklığına uğrayacakmışım gibi.

"Az önce orada ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona.

Hafifçe gülüyor, beni daha da yaklaştırıyor. O kadar yakınız ki dokunuyoruz. Yumuşak göğüslerim onun kaslı göğsüne değiyor ve kalbim, kıyafetlerimizin engeli olmadan bu şekilde olmamız fikriyle beklentiyle çırpınıyor.

"Harikaydın," diyor. "Nora'ya benim bir seks tanrısı olduğumu, ellerini üzerimden çekemediğini ve birbirimiz için deli olduğumuzu söyledin. Sanırım odanın yarısı da seni duydu. Gülmemek için kendimi zor tuttum."

"Aman Tanrım." Yüzüm göğsüne gömülüyor ve ben ne zaman bu adamla tüm bunları yapabilecek kadar rahat oldum? Dudakları dudaklarıma dokundu. Elleri her yerimdeydi. Gözleri de öyle. "Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum."

Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği.

"Sen temiz bir nefes gibisin. İtiraf etmeliyim ki, bunca yıldan sonra Nora'yı ilk kez göreceğim için gergindim. Ama sen yanımdayken, ne onu ne de başkasını umursadım. Ona tüm o şeyleri anlatmanı dinlemek neredeyse eğlenceliydi. Seni izlemek bile çok eğlenceliydi."

"Eğlenceliydi. Biraz çılgınca ve kesinlikle benim karakterimin dışında ama eğlenceliydi. Şu anda nasıl bir kadını ben?"

"Seni arzulama şeklimle beni kesinlikle çıldırtan bir kadın." Parmakları saçımın uçlarını buluyor ve uzun tellerden birini yumruğunun etrafına sardığını hissediyorum. "Saçlarını seviyorum." Kulağıma eğilip fısıldıyor. "Her zaman sevdim. Sanırım sende ilk fark ettiğim şey rengi oldu. Tuğla kırmızısı gibi. Derin, zengin ve çok güzel."

"Oliver. Sen ne-"

Dudakları boynumun dibiyle buluştuğunda kelimelerim kesiliyor. Tenimden derin bir nefes alıp içime doğru inliyor,

kulağıma kadar takip ediyor. Kollarında titriyorum, inlememek için dişlerim alt dudağımda bir yıkım yolu açıyor.

Sertçe yutkunarak omuzlarını kavriyorum ve dans pistinde yere yığılmamak için dua ediyorum. Ne yapıyor bu böyle? Bu gerçek mi yoksa rol mü? Bilemiyorum, sadece nasıl hissettirdiğini biliyorum.

"Birbirimize aşığız, unuttun mu?" diye mırıldanıyor içime. "Nişanlıyız. Birbirimiz için o kadar vahşiyiz ki ellerimizi kendimize saklayamıyoruz."

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Ve bu gece bittiğinde Oliver Fritz'in dudaklarını üzerimde hissetmekten nasıl kurtulacağım? Kendi kendime oynayacağım için deli gibi pil tüketeceğim. Neyse ki Costco toptan satıyor.

Bir nefes daha, bir öpücük daha ve ben aklımı kaçırmak üzereyim.

"Kahretsin," diye tıslıyor içime. "Kabul ediyorum, bu gecenin böyle geçmesini kesinlikle beklemiyordum ama kesinlikle şikayetçi değilim. Şeker gibi kokuyorsun ve tadın daha da güzel. Her yerde bu kadar tatlı mısın merak ediyorum."

Tanrım. Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Geri çekiliyor, bakışlarındaki yoğunluk midemin sinirden dönmesine neden oluyor. Heyecandan. Kahretsin, o kadar çok tahrik oldum ki, külotum kesinlikle ıslandı. Titreyen ellerim ensesini buluyor, daha önce hiç duymadığım yavaş bir şarkıyla hafifçe sallanmaya devam ederken parmaklarım saçlarının uçlarında dönüyor. Gözleri dudaklarıma kilitleniyor, orada duruyor. Benimkiler de onunkilerle aynı şeyi yapıyor, aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp beni öpmesini umuyorum.

Öp beni.

Onunla eve gidemem. Gidebilir miyim? Layla'yı hiç bütün gece yalnız bırakmadım. Daha 14 yaşında, ama gözlerindeki bakış bana onun böyle olmadığını söylüyor.

bu gecenin nasıl bitmesini istediğine dair çok gerçek bir vizyona sahip.

Ben onun yatağındayken.

Gözleri gözlerimde, kafası santimlerce içeri giriyor, aşağı dalıyor, yaklaşıyor, beni test ediyor. Düşüncelerim dağılırken kalp atışlarım hızlanıyor.

Bu bir fantezi.

Her an uyanabileceğim bir fantezi.

Oliver'ın burbon rengi nefesi dudaklarıma çarpıyor ve ben bu gecenin bizi götüreceği yere teslim olmadan hemen önce yangın alarmı odada çalıyor, ikimizi de sarsıyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Sanırım bu resmi olarak gece yarısı olduğu ve balonun bittiği anlamına geliyor.

OLIVER

T Yangın alarının sesi neredeyse kişiselmiş gibi geliyor. Sanki biri Amelia'yı öpmemi engellemek için çalmış gibi.

Çıkış kapılarının üzerindeki sel lambaları yanıp sönerek odada ürkütücü bir parıltı yaratırken tepedeki ışıklar da sönüyor. Etrafımızda insanlar çığlık atmaya ve koşmaya başlıyor, dışarı çıkmaya çalışıyorlar, ancak odada belirgin bir duman veya yangın belirtisi yok. Müzik aniden kesiliyor ve DJ'in sesi duyuluyor, Amelia'nın bedeni benimkinden uzaklaşmaya başladığı sırada herkesten hızlı ve sakin bir şekilde çıkışa yönelmelerini istiyor.

Bakışlarım odanın karmaşasından Amelia'ya doğru kayıyor. Sırtı bana dönük, elleri vücudunun önünde kıpırdanıyor, anlayamadığım bir şey yapmaya çalışıyor.

Elimi dirseğinden geçirerek onu kendime doğru döndürüyorum. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Umutsuz bir iç geçiriyor, elleri iki yanına düşüyor. "Sanırım yüzük sıkışmış."

Başımı salladım. "Bunu sonra düşünürüz. Hadi gel."

İtiraz edemeden onu sürükleyerek balo salonundan çıktık, binanın içinden geçtik.

şimdi otel misafirleriyle dolup taşıyor, etrafımızdaki her şey yolunda görünürken hepsi şaşkın ve meraklı bakıyor.

Birinin şaka olsun diye yangın alarmini çalıştırıp çalıştırmadığını merak ediyorum ve yine düşüncelerim Amelia'ya, neredeyse öpüştüğümüz ana kayıyor.

Ön kapılar mekanik bir uğultuyla açılıyor ve ben de hemen vale görevlilerinin kayıtsızca durduğu tarafa doğru ilerliyorum. "Hey, biriniz benim için arabamı alabilir mi?"

Ne yapmaları gerektiğinden emin değilmiş gibi bakışıyorlar. "Uh. Sanırım yapabiliriz."

Harika. İçlerinden birine mavi fişi uzattım ve anahtarlarımı kancadan çekmeden önce bir saniye fişe baktı. "Selam dostum. Arabanı ön tarafta tuttuk. Bunu daha güzel arabalar için yapıyoruz. Burayı güzel gösteriyor, değil mi?" Arkasında pahalı arabaların sıralandığı dairesel yolu işaret ediyor. "Senin için getirmemi ister misin?"

Anahtarlarımı aldım ve ona bir yüzlük uzattım. "Ben hallederim. İyi geceler."

"Evet. Sen de öyle. İpucu için teşekkürler dostum."

Amelia bunca zamandır sessizdi ama bu aklının sessiz olduğu anlamına gelmiyor. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Amelia'yı o kadar iyi tanımıyorum ama aşırı temkinli ve ne yazık ki şu an için fazla düşünen biri olduğunu bilmeme gerek yok. Özellikle de ona yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda tereddüt ediyor.

"Oliver, sanmıyorum-"

"Bu gece benimle eve gel," diye araya giriyorum.

Aval aval bakıyor, nutku tutulmuş. Bunu öylece ağzımdan kaçırmamı beklediğini sanmıyorum ama yapmazsam kaçacak. Zaten yukarıdayken denedi ve alarm çaldı. Ben de gördüm. Bu yüzden sırtı bana dönüktü. Bu yüzden yüzüğü parmağından çıkarmaya çalışıyordu.

Bunun olmasına izin veremem.

"Eve nasıl dönecektin?" Cevap vermeyince taktik değiştirerek soruyorum çünkü

Bu kadın geceyi benim yatağımdan başka bir yerde bitiremez.

Topuklarının üzerinde kayıyor, karanlık geceye ve benden uzağıa bakıyor. Göz ucuyla herkesi içeri aldıklarını fark ediyorum ama bana kalırsa buluşma tamamlandı. İstediğimiz şeyi muhteşem bir şekilde yaptık. O geçmişindeki pisliklerle yüzleştii, ben de Nora'yla. İşimiz bitti; yapılacaklar listemizdeki her şeyi kontrol edebiliriz.

Geçmişle hesaplaşıldı. Kontrol et.

"Otobüs," diye cevap veriyor sonunda, o kadar alçak sesle ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Oh, hayır.

"Benimle eve gel Amelia," diye tekrarlıyorum.

Başını sallarken elleri kalçalarına düşüyor, ciğerlerinden mizahsız bir kahkaha patlıyor. Başı arkaya düşüyor, uzun saçları da onunla birlikte ve gecenin ikinci teklifim karşısında ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyormuş gibi gökyüzüne bakıyor.

Onu izlerken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor, evet demesi için umutsuzca çırpınıyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Gerçek zaman. Sahte değil. Bu gece hiçbir şey olmasa bile, benimle eve gelmesini istiyorum. Onunla işim henüz bitmedi.

Sonra içten içe gülüyorum. Ne yapıyorum ben? Bu delilik. Hiç mantıklı değil. Sırf onlarla daha fazla vakit geçirmek için kadınları eve getirmiyorum.

Eve gitmesine izin vermeliyim. Onu oraya götürmeli ve öylece bırakmalıyım. Gece bitsin ve yarın uyanıp Pazar yemeğı için ailemin yanına gideyim ve bununla uğraşayım. Hayatımda yeterince şey var ve ihtiyacım olan son şey Amelia gibi birine bulaşmak. O bir kaçamak değil. Sıradan bir malzemenin tam tersi.

Bunu bilmek için onu tanımama gerek yok.

Bunu şimdi bitirerek ikimize de iyilik yapmış olurum. Ama...

Bana doğru yaklaşıyor. Çok değil. Sadece birkaç santim, ama beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye yetiyor. Bir mıknaş

Onun çekişine karşı çaresiz, uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum ve sanki bu hareket onu bana geri döndürüyor. Çenesi düşüyor ve gözleri benimkilere takılıyor.

"Oliver."

Ve hepsi bu kadar. Adımın dudaklarından o seksi trpyle dökülmesi kafamın içinde bir by gibi dönüyor. Kendimi ikinci kez tahmin edemeden parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, yüzünü mükemmel bir şekilde hizalayana kadar ayarlıyorum. Sonra dudaklarım daha önce olduğu gibi onunkilerle buluşuyor. Dudaklarımı bir süre orada tutuyorum, ona beni itme şansı veriyorum, tadını içime çekiyorum ama o kadar tatlı ki anında kontrolümü kaybediyorum.

"Tanrım, çok seksisin."

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, derinlemesine bastırıyorum. Onu saran elim beline dolanıyor ve onu sıkıca bana doğru çekiyor. Diğer elim saçlarını kavırıyor, dudaklarını dudaklarımla açarken tutuşumu sıkılaştırıyor. Dillerimiz buluşuyor ve sanki bütün gece beklediği şey buymuş gibi a bir şekilde ağzımın içinde inliyor.

Sanki o da benim tadıma doyamıyor. "Seni çok istiyorum," diye mırıldanıyorum ona.

Elleri yanaklarımı kavrayarak yukarı kalkıyor, parmak uçları enemdeki kirli sakalları gıdıklıyor, tenimi elektrik akımıyla karıncalandırıyor. Bir tür tanışma olması gereken şey -daha fazlasının geleceğine dair bir alay- onu yutarken hızla ısınıyor, ağzım boynunu kazıyor, emiyor ve yalıyor, ellerim sırtının ipeksi teninde geziniyor.

Bana karşı titriyor, ismim bir nefesle dudaklarımın arasından bir hırıltının geçmesini zorluyor, ancak bu gece ikinci kez başka bir alarm çaldığında beni ondan uzaklaştırıyor. Bu seferki bir arabaya ait.

Allah kahretsin! İnsan biraz rahatlayamaz mı?

Ancak bu alarmla birlikte hala otoparkta olduğumuzu fark ediyorum, arabamın kapısı açık, Amelia'nın kararını vermesini bekliyorum. Ağır nefes alıyor, dudakları kırmızı ve

şışmış, rujunun bir kısmı muhtemelen kendi yüzüme bulaşmıştı.

Alnım onunkine düşüyor, başparmağım çenesindeki kırmızı çizgiyi siliyor. "Hadi, gidelim buradan."

Boyun eğmiş bir halde başını sallıyor.

Bir anda Amelia'yı arabama soktum, kapıyı arkasından kapattım ve hızla yanıma geldim. Arabayı çalıştırıp otelden uzaklaşıyor ve Boston gecesine doğru yola çıkıyoruz. Evime dönmemiz uzun sürmüyor ve Amelia onu eve bırakmamla ya da nerede yaşadığıyla ilgili tek kelime etmediğinden ya da onu buraya benim getirdiğim çok açık olduğundan, bunu yeşil ışık olarak kabul ediyorum ve devam ediyorum.

Yine de, tüm gece boyunca her fırsatta fikrini söyleyerek laf kalabalığından başka bir şey yapmamışken, sessizliği hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

"İyi akşamlar, Dr. Fritz." "İyi akşamlar, Gerald."

Kapıcı Amelia'ya kapıyı açar ve çıkmasına yardım eder.

"Teşekkür ederim," diyor nazikçe.

Şapkasını ona doğru uzatıyor. "Benim için bir zevk. İyi akşamlar hanımefendi."

Elini tuttum, sıkıca tuttum. Buraya gelirken çok sessizdi. Çok sessizdi. Ve ilk defa, bu sessizliği nasıl dolduracağımı bilemedim. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyordum. Benimle eve gelmeye hem ikna olmaya hem de vazgeçmeye çalıştığını biliyordum.

Yüzünü okumak zor değil.

Belki de bir parçam arabayı durdurduğumuzda, "Boş ver, beni eve götür" diyeceğini umuyordu. Ama demedi. Gerald'ın arabamdan inmesine yardım etmesine izin verdi. Şimdi elimi tutuyor. Bizi evime götürecek olan asansöre doğru yan yana yürüyoruz.

"Ritz'de yaşıyorsun."

O kadar soğukkanlı ki, tuttuğumu bilmediğim bir nefesi dışarı üfleyerek yarı kıkırdıyorum. "Ben biliyorum. Konutlar, ama biz

otel olanaklarından yararlanın. Neden, kaplıca tedavisiyle mi ilgileniyorsun?"

"Oliver, hayatım boyunca hiç kaplıca tedavisi görmedim. Burada ne işim var benim?"

Durduramadan kaşlarımı çatıyorum. Bu kadının hiç özel bir şeyi olmadı, değil mi?

Beni en tuhaf hislerle dolduruyor. Anlayamadığım şeyler aklımdan geçiyor. Düzinelerce kadınla çıktım. Ve hiç umursamadım. Yani, gerçekten. Nora'dan beri değil. Bundan eminim. Amelia'yı da tam olarak tanımıyorum. Onu görmeyeli on yıl oldu ve o zamanlar da çok iyi arkadaş değildik.

Öyleyse hiç spa tedavisi görmemiş olması ya da benim evimde kendini yabancı hissetmesi neden umurumda olsun? Noraların ve Christaların onu benim gördüğüm gibi görmesini istemem neden umurumda olsun ki? Bir tanrıça gibi.

Onu tanımıyorum.

Sadece onu istiyorum. Hepsi bu, kendimi ikna ediyorum.

Bedenini asansörün duvarına yaslıyorum, eğilip üzerine çıkıyorum. "Buraya benimle birlikte olmak için geldin. Bana seni nasıl tatmin edeceğimi söyle, ben de bütün geceyi bunu yaparak geçireyim."

Nefesi kesildi. Sırıttıyor, sanki şaka yaptığımı sanıyor. Şaka yapmıyorum. Azıcık bile değil. Çeneme damlayana kadar onun amını yemek istiyorum. Bunu yaparken ellerinin saçlarımı parçalamasını istiyorum. Adımı ve hangi tanrıya dua ediyorsa onun adını haykırana kadar onu becermek istiyorum. Nefesini istiyorum. Çığlıklarını. Sözlerini. Onun zevkini.

Her şeyini. Her şeyini.

Ve tüm bunları yaptıktan sonra, tekrar yapmak istiyorum. Daha yavaş. Muhtemelen gözlerinin içine bakarken çünkü o gri, adamım. Beni dizlerimden vuruyor. Özellikle de bu kadar yakından. Ve saçları kıvılcık. Gerçekten güzel bir kırmızı. Ellerime ve yatağıma dolanmasını istediğim bir kırmızı.

"Oliver."

Yine benim adım. Ama bu sefer, şehvetle dolmak yerine, kararsız. Emin değil. Ama dudaklarında benim ismim var, başkasının değil.

"Durmamı istiyor musun?" Karşılık olarak sadece sessizlik almak için ona karşı nefes alıyorum. "Eğer durmamı istiyorsan, bana söylemelisin Amelia. Aramızda yanlış anlaşılmalara olmayacak. Bana anladığını söyle."

Kalın kalın yutkunuyor ve başını sallıyor. "Durmamı ister misin?"

Bu sefer bir kafa sallama, ve işte gidiyorum.

Bu asansörde onun önüne geçiyorum çünkü çok yavaş ve ilk defa bundan memnunum. Yüzüm boynuna dalıyor, derin derin nefes alıyorum. Nefes nefese kalıyor, duvara doğru geri çekilirken bir tür ciyaklama sesi çıkarıyor.

"Oliver."

Yine benim adımla. Bu seferkinde daha çok azar var. Şansına, bu beni tahrik ediyor. Elim elbisesinin üzerinde kayıyor, külotunun, kalçalarının ve poposunun üzerinde toplanıyor. Sonra parmaklarım o yumuşak kalçalara giriyor ve kapılar açılırken onu asansörden dışarı çıkarıyor. Onu yoğuruyorum, aşağı bakıyorum ve kendimi çalışırken izliyorum.

Ve lanet olsun, çok ateşli. Yani, bu kış mükemmel.

Hiçbir kamera ya da gözün onu izlemediğini bilerek koridorda elbisesinin fermuarını açıyorum. Parmaklarım omuzlarındaki zar zor görünen askıları aşağıya doğru kaydırırken boğuk bir yudum havaya karışıyor ama çıkmıyor. Sutyen yok, bu yüzden ellerim dolanıyor, dolgun göğüslerini ve sert meme uçlarını buluyor. Ama bu yeterli değil. Ellerimin ne hissettiğini görmek istiyorum. Parmaklarımın alay ettiği şeyi tatmak istiyorum.

"Ellerimde kendini iyi hissediyorsun" diye fısıldıyorum kulağının dibine.

"Ben bunu yapmam." Sesi sinirden titriyor.

"Biliyorum. Ama bu gece yapacaksın."

İnliyor, kapıyı bizim için açarken kıcı zorlanan sikime bastırıyor, tüm bu süre boyunca ellerim ağgözlülükle

elbisesinin sınırları içinde vücudunu keşfetmek. Ama kapı arkamdan kapandığı anda, nazik davranmaktan vazgeçtim.

O n u ellerimde döndürerek üstünü omuzlarından sıyrıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve göğüslerini emiyorum çünkü tam buradalar. O kısa, ben uzun boyluyum ve bu şekilde mükemmel oluyor. Ellerim çıldırıyor, sıkarken, kaldırırken, çimdiklerken ve sahiplenirken kontrol edilemiyor. Dudaklarım ve dilim de. Bu kadar küçük çerçeveli bir kadın için şaşırtıcı derecede büyük göğüsleri var ve sanırım **o n u** becermek istiyorum.

Onlar. Bu gece olmaz. Bir dahaki sefere kesin.

Ama şimdilik.

Elbisesinin etekleri gittikçe yükseliyor, beline doladığımda mükemmel bir dikizleme cazibesi yaratıyor ve aniden siyah külotuyla yüz yüze geliyorum. Ellerim etrafa uzanıyor, kıcını kavırıyor ve onu yüzüme doğru itiyor. Nefesi kesiliyor, parmakları saçlarımda kayboluyor. Yukarı bakıyorum. Beni her seferinde öldüren o gözlere.

Yabancı bir his göğsümü sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve en uzun an boyunca ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Dudakları seğiriyor. "Aşağıda bir sorun mu var? Çok sert bakıyorsun."

Boğazımı temizliyorum, hisler de onunla birlikte. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Diz çöktüğüm yerden manzara oldukça güzel."

Külotunun üzerinden tümseğini öpüyorum ve vücudu öne doğru sarsılıyor, neredeyse ikimizi de deviriyor, ellerim bir şekilde kalçalarını sabitlemeyi başarıyor.

"Vay canına," diye haykırıyor soluk soluğa gülerek. "Tamam. Bunu ayakta yapamam."

Bir anda ayağa kalktım, onu gelin gibi kucağıma aldım - çünkü o en azından önümüzdeki birkaç saat için hâlâ benim nişanlım- ve sonra koridorda yatak odama doğru yürüdüm.

"Tanrıya şükür. Dizlerim beni öldürüyordu."

Gülüyor ve bu çok tatlı bir ses. Hafif, eğlenceli ve... mutlu. İçten içe havayı yumruklarken muzaffer bir savaşçı gibi kulaktan kulağa sırtıyorum. Ona zar zor dokunarak neredeyse düşmesine neden olmakla kalmadım, aynı zamanda onu güldürdüm de.

Sanırım gecenin ilk gerçek kahkahasıydı.

Onu yatağa yatırdım ve hemen elbisesini çıkardım. Sırada külotu var. Ve önümde çırlıçıplak uzandığında, bir an durup onun bu halinin ne kadar büyüleyici olduğunu takdir ediyorum. Saçları dağılmış ve yorganın üzerine dökülmüştü. Dolgun ve güzel göğüsleri ilgi için yalvarıyor. Kızıl saçlarının iniş şeridi beni bacaklarının arasındaki cennete yönlendiriyor.

Belki de biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Düzüşme miktarımı yavaşlatıyordum. Belki de sadece ondandır. Amelia. Çünkü çözülmenin eşiğindeki bir adam gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Göğsünü ve yüzünü kaplayan kızarıklığa rağmen kendini örtmüyor. Bunun yerine sessizce onu süzüşümü izliyor. Gözlerindeki karanlık şehvet ateşi şüphesiz benimkiyle eşleşiyor. Sonra bir şey gözüme çarpıyor. Elindeki elmas. Benim elmasım. Bunun bende kusma isteği uyandırmaması garip.

Tuhaf ama bu sadece sikimi onun için daha da sertleştiriyor.

Bunun üzerine çok derin düşünmeden yatağa tırmanıyorum, dört ayak üzerinde ona doğru ilerliyorum, bacaklarını iyice açıyorum ve sonra içine dalıyorum. Parmakları anında saçlarımı buluyor, dudaklarım ve dilimle amını Fransız öpücüğüne boğarken çekiştiriyor ve çekiştiriyor. Ben onun ırzına geçerken arzu üzerime çöküyor, çığlıkları yükseldikçe dudaklarım daha da acıkıyor ve ıslanıyor.

"Oliver."

Adımın o güzel dudaklardan dökülmesi de neyin nesi?

"Evet. Tekrar söyle," diye hırlıyorum ona, durduramadan,

İki parmağımı içine sokarken dilim klitorisini okşuyor.

"Oliver." Bu sefer bana karşı kıvrılırken, yatakta çırpınırken delici bir çığlık atıyor.

Bir erkek ona bunu yapmayalı ne kadar olmuştu? Onun tadını çıkaralı? Onu tüketmeyeli? Ona böyle zevk vermeyeli? Dağınık, ıslak, kirli ve her saniyesine bayılıyorum.

"Kutsal. Ben. Evet!" Sertçe boşalıyor, saçlarımı koparıyor ve yüzümü ona daha da sokuyor. Parmaklarım onu orgazmı boyunca pompalıyor, sikim onun amının etrafında sıkışma şeklinden dolayı beklentiyle sızıyor.

Yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Vücudunu takip ederek, dudaklarına ulaşana kadar göğüslerini ve meme uçlarını öpüp emerek, yalayabildiğim her santim tatlı teni ısırıp yalıyorum. Dilim içeri giriyor, üzerimde kendini tatmasına izin veriyor ve sonra kalkıyorum, hızla soyunuyorum ve komodinden bir prezervatif alıyorum.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor, gözleri kocaman ve nefes alış veriş düzenlidir.

"Bu konuda hâlâ iyi misin?" diye sordum. Birden onun iyi olduğundan emin olamadım.

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. Yine başını sallıyor. Bunu daha önce evet olarak algılamıştım, ama şimdi, bununla.

"Amelia? Bana anlatmalısın, bebeğim." "Ben... evet. Evet, bunu istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum, sikimi tembelce okşuyorum.

"Emin misin?" "Kesinlikle. Eminim. Ben sadece... dediğim gibi, bunu yapmıyorum. Ama ben istiyorum. Bu gece istiyorum."

Bu gece. Kaşlarım istemeden çatılıyor ve hemen ardından dudaklarımı aşağıya doğru silkeliyorum. Üstüne çıkıyorum, onu öpüyorum, bizi yuvarlamadan önce dudaklarının tadına bakıyorum. Kontrolün onda olmasını istiyorum. Bunun onun şartlarında olmasını istiyorum. En azından başlamak için.

Kalçalarımın üzerine oturuyor ve gözleri gözlerimde,

ellerim kalçalarında, üzerime kyor. Ben daha durduramadan dudaklarımdan bir homurtu dökülüyor, boynum geriye doğru bükülüyor, geriliyor. Lanet olsun. Çok sıkı. Ve çok da iyi. Ellerim pürüzsüz karnından yukarı kayıyor, göğüslerini avuçluyor.

Aramızda o kadar sert bir arzu dönüyor ki, ben çoktan uçmuş durumdayım ve o daha hareket etmeye bile başlamadı. Yavaşça önce öne sonra arkaya sallanıyor. Önce ileri sonra geri.

Aklımı kaçırmak üzereydim ki, bir aşağı bir yukarı kaymaya başladı. Yukarı ve aşağı.

"Siktir," diye tısladı. Bu his. Hız. Beni öldürüyor. Hareketleri. Kontrolün onda olmasını istediğimde, bunun böyle olacağını düşünmemiştim. Bu kadar kontrollü. "Bırak, Amelia." Doğrulup yüz yüze geldik. Dudaklarım dudaklarını tüketirken ellerim yanaklarını çerçeveliyordu. "Çok güzelsin. Benim üzerimde kendini tatmin et. Seni tekrar boşaltmak istiyorum. Üzerime boşaldığını hissetmek istiyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle aklını kaybederken izle."

İçimde inliyor, sonunda kaslarını gevşetiyor ve hareket ediyor. Hareket ediyor dediysem, gerçekten hareket ediyor. Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sikimi trambolin gibi kullanıyor. Bu kadın tam bir havai fişek. Elleri omuzlarımda buluşuyor, tamamen bırakırken tırnakları etime batıyor. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor.

Derin, vurucu, güçlü vuruşlar başımı döndürüyor.

Kollarım onu sarıyor, yumuşak göğüslerini göğsüme bastırıyor, kalçalarımın üzerine çıkıyorum, bacakları kalçalarımın üzerinde ve sonra ona çarpıyorum. Tekrar tekrar, o haykırdıkça, başını coşkuyla geriye attıkça, göğüslerini yukarı ve yüzüme doğru ittikçe onu alıyorum. Kendimizi kaybederken göğüslerini emiyorum - çünkü onlara biraz takıntılı olabilirim.

Terli, gürültülü ve çok iyi.

Başparmağım klitorisini buluyor ve saniyeler sonra patlıyor. Yüzü omzumda, bana yapışmış, derin ve yankılanan titremelerle boşalıyor. Onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, piçin serbest kalmasını engelleyemeden önce adını haykırıyorum. Yüzümde daha önce hiç olmadığını bildiğim bir gülümseme.

"İhtiyacın olan eğlence bu muydu?" Fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve bu sesle gülümsememin büyümesine neden oluyor. "Mmmm."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Çıplak omzunu öpüyorum, ona daha sıkı sarılıyorum.

Uzun bir süre böyle oturduk, nefes nefese kaldık, aklımız başımızdan gitti, kalbimiz küt küt atmaya başladı. Ve tek düşünebildiğim... vay be. Bu kadın. Çünkü bu kesinlikle dünyayı sarsacak kadar muhteşemdi. Her şeyi tekrar tekrar yapmak istiyorum. Yaptık da. Onu tekrar alıyorum, bu sefer duş duvarına karşı, geceyi geçirmeden önce, kollarım vücuduna sarılmış, derin, mutlu bir uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, üzerinde onun adı yazan doymak bilmez bir ereksiyonla uyandığımda yatağımı soğuk ve boş buldum. Büyük büyükannemin nişan yüzüğü komodininin üstünde duruyordu. Not yok. Telefon numarası yok. Dün gece hayatımın en iyi seksini yaptığım için teşekkür etmiyorum.

Hiçbir şey yok. Sadece gitti.

Yüzük geride kaldı ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Ve kendime ne kadar rahatlamam gerektiğini söylesem de, hiç de öyle değilim.

Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu.

AMELIA

I Böyle gitmemeliydim ve dün geceyle ilgili karışık duygularım yorgunluğumu daha da artırıyor. Bir esnemeyle krepin altını kontrol ettim ve

"Hey, erken kalkmışsın" diye irkilince spatula sarsılıyor ve krep yere sıçırıyor. "Özür dilerim," diyor Layla, kâğıt havlulara gidiyor, çok fazla kâğıt alıyor ve hem gezegenimize verilen israf hem de yeni kâğıt havluların maliyeti için yüzümü buruşturduğum noktaya kadar onları top haline getiriyor. "Seni böyle korkutmak istememiştim."

"Sorun değil," diyorum, kağıdı elinden alıp az önce yaptığım pisliği temizlerken. "Sadece geldiğini duymadım. Nasıl uyudun?"

Layla kollarını 'tüm havalı çocuklar okuyor' yazan tişörtünün üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Güzel saptırma. Buluşma nasıldı?"

"Oh. İyiydi. Bilirsin, çılgınca bir şey değil."

"Uh-huh. Dün gece geldiğini duymadım. Geç bitmiş olmalı. Hatta o kadar geç ki, kutsal Red Sox tişörtünü ters giymişsin."

Öyle miyim? Aşağı bakıyorum. Kahretsin, haklı. Şu anda dört maçlık muhteşem galibiyet serilerine uğursuzluk getiremeyeceğim için hemen başımın üstünden çıkarıp düzeltiyorum.

"Sadece geç gelmekle kalmayıp çok yorgun ve dalgın olmalısın ya da bilirsin, dünya patladı. Amelia, miting apkası dışında ne zaman Red Sox'a ait bir şeyi ters giydin? Dün gece ne oldu?"

Ve şimdi yüzüm kızardı. Hem de çok. Çünkü inanılmaz bir seks gecesi geçirip elbisenizle, topuklu ayakkabılarınızla, dağılmış salarınızla utanç yürüyüşünü yapmak için gizlice dışarı çıkmak ve sonra yattığınız adamın kapıcısının sizi eve bırakmayı teklif etmesi ve hayır diyemeyecek kadar parasız olmanız çünkü bir Uber'in otuz dolar gibi bir şey olması ve sonra her şeyi çok daha küçük kız kardeşinizden saklamak zorunda kalmanız gibisi yoktur.

Bu yüzden tavaya daha fazla krep hamuru dökmeye geri döndüm. Çünkü krepler Layla'nın en sevdiği kahvaltı ve bu kadar geç saatte dışarıda olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum ve Oliver'la dün gece hakkında kafam çok karışık ve çelişkili.

"Amelia?"

"Ha? Oh, evet. Geç bitti."

"Bu kadar mı?" diye sızlanıyor, tezgâha yaslanıyor. "Detaylarla çok sıkıcısın. Bana iyi bir şey ver. Sulu bir şey."

"Yangın alarmı çaldı."

"Amelia!"

"Ne?" Ciyakladım. "yle oldu."

Küçük mutfağımızdaki dolaplardan tabakları ve atal bıçak takımlarını çıkarıp masaya koyarken gözleri kısılmadan önce alaycı bir şekilde yuvarlanıyor.

"ok sıkıcısın. Detay istiyorum. O cadalozların seni gördüklerinde Louboutin'lerine takılıp takılmadıklarını bilmek istiyorum. Pahalı şampanya içip içmediğini ve kanepe yiyip yemediğini bilmek istiyorum. Biriyle dans edip etmediğini bilmek istiyorum."

Yine yüz kızarması. Layla'nın sürekli bastığı açma düğmesi olan bir robot gibiyim. "Kimse bana takılıp düşmedi. O kızlarla da aynıydı. Onlarda hiçbir şey değişmedi ve bu sorun değil çünkü zaten hayatımda olmasını isteyeceğim insanlar değiller. Biraz yudumladım

Şampanya. Kanepeler yoktu ve dans başlamadan önce alarm çaldı."

"Yine de," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyor, "dışarıda bir geceydi. Bundan ateşli bir randevu çıkaracağını umuyordum."

Kahvemi yudumlarken boğuluyorum, çenemden aşağı süzülürken kekeliyorum. Harika.

"İyi misin?" Ölmek üzere olmadığımdan emin olmak için sırtımı sıvazlıyor. Ona el sallayarak evrensel bir şekilde iyiyim işareti yapıyorum. Buzdolabını açıyor ve sonra inliyor. "OJ yok."

Neyse ki Layla hızlı hareket ediyor.

"Bu hafta indirimde değildi."

"Süt mü?"

"Süt."

Ve kahve. Şimdiden ikinci fincanımdayım çünkü bu sabah üç sularında eve geldikten sonra bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Huzursuzdum. Çok sevdiğim Sox tişörtümü ters giyersem delireceğim belliydi. O uyuduktan sonra dışarı çıkıp çıkmama konusunda tereddüt ediyordum. Ama Layla uyanmadan önce eve gitmem gerekiyordu ve Layla uyumayı seven normal bir ergen olmadığı için başka seçeneğim yoktu. Böylece ertesi günkü garip sabahtan kurtulduk, dün gece eğlenceliydi ve belki bir ara görüşürüz.

Bana kaçınılmaz olarak geleceğini bildiğim evrensel fırça konuşmasını yaparken gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyorum.

Oliver ve ben çıkmaya falan başlamayacaktık. O kötü şöhretli bir oyuncu. Bir kalp kırıcı. Bir milyarder. Onun gibi adamlar çıkmaz. Çıkarlarsa da, kesinlikle benim gibi kadınlarla çıkmazlar. Kalpleri kırarlar, onları tutmazlar ve benim böyle bir şey yaşama lüksüm yok.

Hokkabazlıkta pek de iyi olmadığım bir hayatı hokkabazlıkla idare etmeye çalışmakla çok meşgulüm.

Layla için iki büyük krep ve ikincisi çoktan yere düştüğü için kendim için bir tane hazırladım ve sonra

Garip bir şekilde sessiz olan ve masada telefonuna bakan Layla'ya katılın.

"Birkaç hafta içinde Wilchester'da mülakatın var. Hala bunu yapmak istiyor musun?"

"Üniversite için burs alabilmem için elimdeki en iyi şans bu," diyor dalgın dalgın.

Başımı sallıyorum, krepimden bir ısırık alıyorum ve kendimi çiğneyip yutmaya zorluyorum. Layla'nın neden oraya gitmek istediğini biliyorum. O zeki biri. Hatta yetenekli ve istediği üniversiteye gitmek için en iyi şansı hak ediyor. Şu anki lisesi onun için yeterli değil. Wilchester'a girebilmek için bursa ihtiyacı var ve bu bursu da çok sık vermiyorlar, sadece kısmi burs veriyorlar ama ben mezun olduğum ve babam da orada çalıştığı için onunla görüşüp bir karar vermek istiyorlar.

Parmaklarımızı çapraz tutuyoruz. Onun girmesi için. Ben, onun orada benim yaşadığımdan daha iyi bir deneyim yaşamasını. Oh, bir de milyarlarca kuralı esnetip ona tam harç verirlerse, aksi takdirde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Elimden geleni yapıyorum. Tanınmış bir plastik cerrahın yanında çalışan bir hemşire olarak iyi bir maaş alıyorum - bu yüzden hastanede kat hemşiresi olarak çalışmak yerine bu işi kabul ettim. Ama hayat pahalı. Şehirde hayat pahalı, çok da güzel olmayan bir mahallede çok da güzel olmayan bir dairede bile.

Ayrıca, ailem öldükten sonraki ilk iki yıl boyunca nasıl hayatta kaldığımız da var.

Öğrenci kredilerim ve kredi kartlarım. O kadar yüklü bir borç ki bu gidişle ölene kadar ödeyeceğim. Bu yüzden ay sonunda işler zaten olduğundan daha da zorlaşıyor. Layla'nın üniversitesi için biriktirebildiğim kadar biriktiriyorum ama bu neredeyse imkansız.

Bunların hepsi.

Ailem öldüğünde ikinci sınıftaydım ve tıp fakültesi hayallerim bir anda yok oldu. Bir yıldan uzun süredir birlikte olduğum adam -sonsuz aşık olduğum ve aşık olduğumu sandığım adam

Ben değildim. Buraya geri döndüm, doktor yerine hemşire olmak için bir devlet üniversitesini bitirdim, tüm önkoşullarımı sağladığım için minnettarım.

Okulu tamamen bırakmayı ve sadece bir iş bulmayı düşünmüştüm, ancak hemşirelik diploması ile mezun olmanın iş güvenliği ve bizim için iyi bir yaşam için en iyi şansım olduğunu biliyordum, bu yüzden ikimiz için de çabaladım. Tam zamanlı olarak üniversitede okuduğum ve çalışmadığım o iki yıl hayatımın en zor yıllarıydı.

Ailem öldüğünde yapmak zorunda kaldığım fedakârlıklardan pişman değilim.

Tıp fakültesinden vazgeçtiğim ve onun yerine hemşire olduğum için pişman değilim.

Annem ve babam öldüğünde sadece altı yaşında olan kız kardeşime baktığım için pişman değilim; benden sonra hep sahip olmaya çalıştıkları, birçok düşükten sonra nihayet mucizeleri olan bebeğe. Hayır, hiçbirinden pişman değilim, o adamı kaybetmekten bile.

Keşke daha kolay olsaydı.

Layla telefonunu karıştırmaya devam ederken bir yandan da tek eliyle kreplerini mideye indirmeyi başarıyor. "Hey, bugün hava güzel olduğu için düşünüyordum da belki-" Cümlesinin ortasında donup kalıyor, bir elinde krep dolu çatal, diğerinde telefon. "Neden kollarını Oliver Fritz'in boynuna dolamış ve o da seni öpmek üzereyken çekilmiş bir fotoğrafın var?"

"Ne?" Çıglık atıyorum. Oliver Fritz'in kim olduğunu nereden bildiğini sormuyorum bile. Bu şehirdeki herkes biliyor.

"Her şey Twitter'da." Çatalını bir çınlamayla bırakıyor ve iki başparmağıyla telefonuna saldırmaya başlıyor. "Amelia, ikinizin düzinelerce fotoğrafı var."

"Düzinelerce mi?!" Aman Tanrım. Midem bulandı.

Çalışmaya devam ediyor ve birden bir şey üzerinde durup avazı çıktığı kadar "Aman Tanrım, onunla nişanlanmışsın!" diye bağırıyor.

Kahretsin. "Öyle mi yazıyor?"

"Evet! Bak!"

Ben yerimden fırlayıp onun üzerine doğru gelirken o da telefonunu çeviriyor. Oliver'la dans ederken çekilmiş bir fotoğrafım var, ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakıp gülümsüyoruz. Ve tam orada, önde ve ortada, büyük büyükannesinin elmas yüzüğü elimde. Alt yazıda şöyle yazıyor: "Oliver Fritz, Boston'ın önde gelen milyarder bekarı aniden piyasadan çekildi."

Dizlerimin bağı çözülmeye başladığında yüzümdeki renk kayboluyor. Sanırım bayılacağım. Bunu nasıl tahmin edemedim? İnsanlar fotoğraf çekiyor. İnternete düşeceklerini.

Ellerimle yüzümü kapatarak sandalyeme geri düşüyorum. "Aman Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Amelia, bu filmde onunla öpüşüyorsun. Dün gece ne oldu?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyorum ellerimin arasından; midem, zar zor sindirdiğim ve aniden geri çıkmakla tehdit eden krepimin üzerinde çalkalanıyor.

"Doğru," diye homurdanıyor. "Tamam. Tabii. Sen bana kendi ağzından doğruları söylemeye başladığında ağızma dikkat edeceğim."

Ellerim kucağıma düşüyor, zihnim genç kız kardeşime ne söyleyeceğimi düşünüyor. "Buluşmaya gittim ve Christa Foreman orada para topluyordu. Yüz dolardı, fark etmemiştim ve çok kötü davranıyordu. Oliver araya girdi ve Christa'ya benimle olduğunu söyledi. Benim için ödeme yaptı ve sonra onunla konuştuk. O bana bir şeyler anlattı, ben de ona bir şeyler anlattım. Sonra sahte bir nişanlı çift olarak birlikte gitmemizi önerdi. Bu bizim özel şakamız olacaktı. Geçmişte bizi inciten insanların yüzüne vurmak için bir yol. Hepsi numaraydı, Layla." Başımı sallıyorum, dişlerim dudağımı öyle sert ısıyor ki kan gelmemesine şaşıyorum. "İnsanların fotoğrafımızı çektiğini bilmiyordum."

"Ama onu öpüyorsun," diye itiraz ediyor, telefonunu görmem için geri çeviriyor. Arabasının yanında durmuş birbirimizi hırpalıyoruz, ellerimiz her yerde, dudaklar birbirine yapışmış, diller

Birbirlerinin ağızlarını. Çok hoş. Pornodan bir adım aşağıda ve kız kardeşim buna bakıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Layla'ya onun evine geri döndüğümü ve onunla anlamsız bir seks yaptığımı -bana hiç anlamsız gelmese bile- ve sonra da kaçtığımı söyleyemem.

Bunun yerine "Gerçek değildi" diyorum, çünkü gerçek değildi, değil mi? "Sadece o ana kapılıp gittik." Çünkü hepsi buydu. Kontrolden çıkmış bir hayal gecesi. "Muhtemelen Oliver'ı bir daha göremeyeceğim."

Ama bu sözleri söylerken bile canım yanıyor. Dün gece onunla eğlendim. Çok fazla eğlendim. O kadar eğlendim ki ondan hoşlanmaya başladım. Tekrar hoşlanmaya başladım. Aptalca, biliyorum.

"Ama. Yani..." Bana geniş, kırpışmayan, hafif harap olmuş gözlerle bakıyor. "Onunla çıkmıyor musun? Yani, aslında nişanlı olmadığınızı biliyorum ama..."

Kız kardeşimin de benim gibi aşk romanları okumayı çok sevdiğinden bahsetmiş miydim? Hatta geçen yıl Twilight serisini birlikte okuduk. Ondan önce Sweet Valley High'ı ve eline geçirebildiği diğer tüm genç yetişkin romantizm serilerini. Harry Potter ve Açlık Oyunları'nda bile romantik tonlara bayıldı.

Bu işin peşini bırakmayacağını zaten biliyorum. Örnek olarak, "Yıllardır gerçek bir randevun olmadı." "Demek bana hatırlatmayı seviyorsun," diye homurdandım.

"Artık bebek değilim, Amelia. Birileriyle çıkabilirsin. Üniversitede o pislik suratın sana yaptıklarının biriyle tanışmanı ve ona gerçek bir şans vermeni engellemesine izin veremezsin."

"Onlara gerçek bir şans veriyorum."

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. "Bunun olması için önce biriyle çıkman gerekir ve şimdiye kadar çıktığın hiç kimse ikinci randevuyu geçemedi."

Nefes nefese kaldım, gerçekten, dün gecedan sonra umutsuzca bu konuya girmek istemiyordum. "Zamanım yok

ve bir erkekle nerede tanışabilirim ki?" Başa çıkabileceğinden daha fazla borcu olan ve bir gencin vasisi olan bir kadına ilgi duyan biri. Erkekler bunu görür ve olabildiğince hızlı kaçarlar, bana güvenin.

Haftada beş gün, sekizden beşe kadar çalışıyorum. Eve geliyorum, Layla ödevini yaparken ben de yemek yapıyorum. Sonra biraz televizyon izliyoruz ya da yatmadan önce kitap okuyoruz ve saat on civarında, uyanıp her şeyi yeniden yapmak üzere sızıyorum. Hafta sonlarım çamaşır yıkamak, evi temizlemek ve market alışverişi yapmakla geçiyor. Tüm bunları yapmadığım zamanlarda da Layla'yla takılıyoruz çünkü ikimizin de çok fazla arkadaşı yok.

Ben çünkü benim yaşımdaki herkes ya barlar ve takılmalarla dolu bekâr bir hayat yaşıyor ya da sevgilisi var. Restoranlara, kulüplere ya da barlara verecek param yok. Layla çünkü yaşıtı olan diğer kızlarla hiçbir zaman gerçekten bağ kuramadı. Wilchester'daki onur programının bunu değiştireceğini umuyor. Tekrar söylüyorum, umarım o kızlar ona iyi davranır ve bursun ötesine bakabilirler. Açıkçası bu benim için hiç iyi olmadı.

"Yine de Oliver Fritz çok seksi. Hem de çok ateşli. Amelia, onu öptün!"

Bulaşıkları yıkamak için ayağa kalktığımda boğazımın arkasından bir şeyler mırıldanıyorum. Layla da bana katılarak her şeyi kurulamama yardım ediyor ve Oliver Fritz konusunu merhametle kapatıyor.

"Bugün Bilim Müzesi'nde kaybolmaya ne dersiniz? Dışarısı güzel olduğu için oraya piknik yapmaya gidelim ve sonra da yeni Vücutlar sergisine bakalım."

En iyi tarafı, patronum müzenin ömür boyu üyesi ve büyük bir bağışçısı, bu yüzden ücretsiz gidebiliyoruz. Layla da benim gibi doktor olmak istiyor. Ve cehennemin dibinde, bu hayaline ulaşmasını sağlayacağım.

"Elbette," diyor. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Güzel."

Ama Oliver hakkında daha fazla şey söylemek istediğini hissedebiliyorum. "En azından iyi öpüşüyor muydu?" diye sorarak bunu kanıtlıyor. Sesi yumuşak, neredeyse hüzünlü.

Annemize o kadar benzeyen kız kardeşime bakıyorum ki bazen nefesim kesiliyor. Ben babamın gri gözlerine sahipken, o annemizin parlak mavisine sahip. Benim saçlarım kıızıl, onunkiler ise petek sarısı. Ayrıca şimdiden benden birkaç santim daha uzun, şanslı kız.

Özlemle gülümsüyorum. "Harika öpüşürdü."

İç geçiriyor, tezgâha yaslanıyor, dudaklarında küçük, hülyalı bir gülümseme. "Öyle görünüyor. Her şeyin numara olduğunu söylediğini biliyorum ama kim bilir, belki seni aramaya gelir. Seni gerçekten dışarı çıkarmak ister."

Bunu durduramadan önce biraz alay ediyorum, zaten bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Oliver muhtemelen beni çoktan unutmuştur, yine de o fotoğraflar ve manşetlerimiz hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

"Hiç sanmıyorum. Bu sadece peri masallarında olur." Ve ben Sindirella değilim.

OLIVER

"W Ne halt ettin sen?" diye bağılıyor kardeşim Carter, davetsiz ve habersiz bir şekilde daireme girerek.

Benimle aynı binada oturduğu için bunu istediği zaman yapabileceğini düşünüyor. Sanırım bu konuda küçük bir konuşma yapmanın zamanı geldi.

Parmağımı kaldırarak bir dakikaya ihtiyacım olduğunu belirtiyorum, elimdeki kahveyi spor içeceğiymiş gibi yudumlarken ona bakma zahmetine bile girmiyorum. Artık boş olan fincanımı tezgâha bırakıp elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve Carter'ı bulmak için dönüyorum.

Sadece Carter yalnız değil.

Diğer iki kardeşimle birlikte, Luca ve Kaplan. "Ben şimdi ne yaptım? Senin seçeceğini söylediğimizi sanıyordum. Annemle babama gitmek için saat dörtte mi kalkayım? Daha öğlen bile olmadı."

Luca kuru bir sesle, "Berbat bir ruh hali içindesin," diyor. "Çoktan görmüş olmalısın."

Berbat bir ruh halindeyim. Kalmak istemediğin bir kız sen uyanmadan seni terk ederse böyle olur. Bekle... "Neyi gördün?"

"Bize söylemek istediğin bir şey mi var, küçük kardeşim?" Kaplan zeki, sesi alaycı. "Bilirsin işte.

Dün gece hiç tanımadığımız bir kadınla nişanlanman gibi mi? Büyük büyükanнемizin aile yadigârı pırlantasını nasıl taktığını? Bir şey çağrıştırdı mı?"

Aramızdaki en büyük kişi o, bu yüzden bu küçük kardeş saçmalığından kurtulabileceğini sanıyor. Şaka onun üzerinde olsa bile. Bebek yüzlü olan o. Öyle ki tüm kariyeri boyunca Doogie Howser diye çağrıldı ve buna tıp fakültesi de dahil.

Yarı gülerек, yarı homurdanarak homurdanıyorum. "Bu şehirdeki insanların gerçekten bir hayat kurması ve bizimkiyle uğraşmayı bırakması gerekiyor." Espresso makineme geri dönüyorum, kendime bir duble daha yapmaya hazırlanıyorum çünkü bir gün olacak gibi görünüyor ve henüz kahvaltı bile etmedim. Muhtemelen onun için özel bir şeyler pişirmeden önce kahvaltıda Amelia'yı yemeyi planladığım içindir.

Evet. Resmen acı çekiyorum.

Daha önce kimse beni terk etmemişti. Nora hariç, ama o kesinlikle farklıydı. Belli ki gururumu fena yaralıyor. Demek istediğim, bu duygunun hepsi bu, değil mi? Sadece ego mu? Ondan gerçekten hoşlandığım falan yok.

"Oliver?" Luca tersleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Telefonunu hiç kontrol ettin mi?"

"Hayır." Sırf onu kızdırmak için p sesini çıkarıyorum, özellikle de konu sosyal medyaya girmeye geldiğinde bana hiçbir şey söylemeye hakkı olmadığı için. Adamın yüzü neredeyse her lanet olası paylaşımın tepesine sabitlenmiş durumda. Kaplan'ınki de öyle.

Espresso makinesi tıslıyor, değerli siyah sıvı bardağıma dolmaya başlarken aşırı kafein kokusu havayı dolduruyor.

"Her yerde, Oliver," diye devam ediyor Carter. "Her yerde demek istiyorum. Boston Globe bile haberi aldı. Kimse kadının kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor ama ikinizin, kadının elinde sizin pırlantanızla çekilmiş fotoğrafları çoktan viral oldu."

"Ne?" Boston Globe mu? Yüzümü onlara dönüyorum, Carter'ın elleri tezgahımın üzerinde, Kaplan kalçalarında, Luca göğsünün üzerinde katlanmış. Hepsi çok ciddi, saçma sapan bakışlar. Kaşlarım saç çizgime çarpıyor. "Söylediğiniz kadar kötü olamaz."

Doğrusu, bir, belki de iki fotoğraf bekliyordum. Sanki o kadar uzun süre bir araya gelmişiz ya da sonrasında yüzüğümüzü göstererek şehre inmişiz gibi. Ayrıca, o odada bulunan insanların çoğunun magazin ve medya gibi şeyleri önemseydiğini sanmıyorum. En azından bir şey paylaşacak kadar değil.

Luca, "Hayır, haklısın," diye mırıldanıyor. "Söylediğimiz kadar kötü değil. Aslında çok daha kötü."

"Gerçek değildi," diye iddia ediyorum, sırayla her birine bakıyorum, onlara ne olduğunu açıklarken birdenbire şaşkına dönüyorum. Onlara her şeyi anlattım. En ince ayrıntısına kadar. Akşam on ile sabah üç saatleri arasında olanlar hariç.

"Bu bir sorun," diyor Kaplan, neredeyse hiç dokunmadığı bir parça pizzayı karıştırırken. Biz bunu yemek masamda tartışırken Carter her zamanki siparişimizi vermeyi kendine görev edindi. Ve biz buradayken telefonumun en az on kez çaldığını duydum. Kimseyi kontrol edecek ya da açacak halim yok.

Çünkü söyledikleri doğru. Her yerde var.

Viral.

Oliver Fritz resmen nişanlandı. Ama ben değilim ve şimdi ne yapacağım? Tam olarak ortaya çıkıp, hayır, bekle, hepsi sahteydi diyemem. Eski sevgilimi kızdırmak ve zorbalığı bir sanat haline getiren bir grup edepsiz kadını ortaya çıkarmak için oynadığımız bir oyun ve hileydi.

Medya söz konusu olduğunda normalde olduğumdan daha da aşağılık biri gibi görüneceğim.

"Daha da kötüleşiyor," diyor Luca, ağzı sucuk ve mantarla doluyken.

"Daha mı kötü?" diye bağırdım. "Bu nasıl daha kötü olabilir ki?"

Amelia'yı da mı hamile bıraktım?"

Sonra duraksadım... Hayır, dikkatliydik. Ama lanet olsun... Bu kalp krizi geçirmeyi bekliyor.

"Hayır," diyor sanki ben bir aptalmışım gibi. "Annem de işin içinde. Telefonunu orada kim patlatıyor sanıyorsun? Annem haberleri okudu, büyükannesinin yüzüğünü senin gizemli kızda gördü ve çıldırdı. Çıldırdı derken, iyi bir çıldırmadan bahsediyorum, Oliver. Kadına meme kanserinin nüksettiğini söylediler ve aniden küçük oğlu nişanlandı. Delicesine mutlu."

"Kahretsin."

Kaplan beni işaret ediyor. "Evet. Kahretsin. Bu sabah gözyaşları içinde hepimizi aradı. Gerçekten aşık olmasaydın o yüzüğü asla birinin eline takmayacağını söyledi."

"Siktir."

"Lanet olsun, lanet olsun," diye katılıyor Carter. "Bu öyle geçiştirebileceğin küçük bir şey değil."

Annemin kanserinin şakası yok. Kanser her zaman şaka değildir ama tekrarlayan meme kanseri özellikle korkutucu. Üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce teşhis kondu ve o zaman in situ idi, yani hiçbir yere yayılmamıştı. Sadece bir lumpektomi ve iyi bir önlem için bir tur radyasyon yapmaları gerekiyordu. Kemoterapi yok. Mastektomi yok.

Ama şimdi her şey değişti. İki hafta içinde ameliyat olacak. Ondan kısa bir süre sonra da kemoterapi.

Ve küçük kız kardeşimiz Rina, aramızda ilişkisi olan tek kişi olsa da, onun raporuna göre erkek arkadaşı Brecken ile evlilik hakkında konuşmaya yakın bile değiller. Bonus, çocuklarının mutlu bir yuva kurduğunu görmek annemizin her zaman hayaliydi. Onun ve babamın aşık olduğu gibi.

Bu onu çok kötü etkileyecek. "Ne yapacağım ben?"

"Amelia'yı bul ve onunla tekrar nişanlın olması için konuş."

Carter'a bakıyorum, sanki gözlerimin önünde bir kafası daha çıkmış gibi. "Yine mi geldin?"

"Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil." Kaplan sandalyesinde arkasına yaslandı ve bunu düşünürken pürüzsüz çenesini ovuşturdu.

"Amelia'yı bulmamı ve bir şekilde sahte nişanlım olarak kalması için onunla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diyor Kaplan, hâlâ çenesini ovuşturuyor, zihni gözle görülür bir şekilde çalışıyor. "Böylece basına tam bir salak gibi görünmez ve tüm aile ismimizi de kendinle birlikte çamura sürüklemesin. Annem yine de mutlu olur. Herkes kazanır."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Ameliyat ve kemoterapi olmak üzere olan anneme yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Sonsuza kadar değil. Sadece bir süreliğine," diye araya giriyor Luca. "Birkaç ay sonra sen ve kız çıkıp kamuoyuna bir açıklama yapabilir ve ilişkinizin yürümediğini ama arkadaş olarak ayrıldığınızı falan söyleyebilirsiniz."

Sandalyemden fırlıyorum, tabağımı da yanıma alıp tezgâhın üzerine koyuyorum, oysa asıl yapmak istediğim onu kuvarsa vurmak. "Bunu düşünüyor olsam bile, ki düşünmüyorum, Amelia'nın beni terk ettiğini unutuyorsun. Bunu kabul etmeyecektir."

"Ona reddedemeyeceği bir teklif yapman gerekecek."

Carter'a gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler Don Corleone, ama bu o kadar basit değil. Beni tekrar görmek isteseydi, o şekilde gitmezdi."

"Fakir olduğunu söylemiştin, değil mi? Buluşmaya giriş ücretini bile karşılayamadı mı?" Kaplan bunu söylerken ona bakıyorum. "Öde ona."

Başımı salladım. Bu çok yanlış, midem bile kaldırmıyor. o.

"O bir fahişe değil," diye hırlıyorum ona, yumruklarımı sıkıyorum. Gözlerimdeki öfkeyi fark ederek bana sırtıyor ve sözlerini şöyle sürdürüyor sadece neden oldu. "Öyle olduğunu söylemiyorum kardeşim, ama bu temizlemen gereken bir pislik ve bunu mümkün olduğunca az skandalla yapmalısın. Ayrıca, belli ki

ondan zaten hoşlanıyorsun,

Bu yüzden onu hizaya getirmek için bir plan yapmak o kadar da zor olmamalı. Sen çekici biri olarak biliniyorsun."

"Evet, sen de götün tekisin."

Luca kollarını başının arkasına atarak, "Hayır," diyor. "O benim. Kaplan sadece bir pislik. Carter ciddi bir adam. Landon, kırık adam. Ama sen iyi olansın. Çekici olan."

"Her neyse." Başımı sallıyorum. "Bunu yapamam. Dün gecenin zararsız olması gerekiyordu ama şimdi bak."

"Doğru. Zarar çoktan verildi," diye onaylıyor Carter. "Şimdi daha fazla zarara yol açmadan pisliği temizlememiz gerekiyor. Annemin bu konuda birkaç ay mutlu olmasına izin vermenin ne zararı var? O zamana kadar medya bunu unutmuş olacak ve annem de bizi, kadınlar söz konusu olduğunda başımıza garip şeyler geldiğini anlayacak kadar tanıyor olacak."

"Bu bir yalan" diye homurdandım. Hasta annene nasıl yalan söylersin? Bu beni bir canavar yapmaz mı? Yoksa palyatif mi? Acısını dindiren ve en çok ihtiyacı olduğu anda ruhuna iyi gelen bir şey.

"Dün gece de öyleydi ama bu seni durdurmadı. Bunun senin fikrin olduğunu bile söyledin."

Kaplan'ı tersledim. "Amelia'yla tanışmadı bile. Eğer biriyle nişanlandıysam, bu onunla bir süredir çıktığım anlamına gelir. Annem ve babam bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

"Daha önce de yattığın kadınları onlardan sakladın," diyor.

"Ama onunla çıkıyor olmam gerekiyordu. Sıradan bir kadınla takılmak değil."

"Her şeyin bu kadar çabuk gelişmesi karşısında gafil avlandığınızı ve onu bugün onlarla tanıştırmayı planladığınızı, ancak medyanın sizi daha önce yakaladığını söyleyebilirsiniz."

"I-" Telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer açıyorum, annem olduğunu görüyorum ve cevap veriyorum. "Merhaba anne." Kardeşlerimin her birinin gözleriyle karşılaşıyorum.

"Oliver. Aman Tanrım, Oliver," diye bağılıyor annem bir hışımla. "Amelia Atkins'le görüştüğünü bana neden söylemedin? Ondan hep hoşlanmışımdır. Çok tatlı bir kızdı. Ailesine olanlar çok üzücü." Ailesi mi? "Bursunu onayladığımız zamanı hatırlıyorum. Büyük bir potansiyeli vardı. Ve şimdi onunla birlikte misin? Onunla nişanlı mısın?" Annem kıkırdıyor. "Bize hiçbir şey söylemediğin için sana bağırımalıyım ama bu tam senlik bir şey, şaşırdığımı bile söyleyemem. Nora'dan bu yana geçen yıllar boyunca bize tek bir kadından bahsetmedin. Bir tane bile. Herkes gibi biz de onları internetten okumak zorunda kaldık. On yaşındayken basketbol oynarken parmaklarını kırdığını ve o kadar şişmişlerdi ki kangren olup düşeceklerinden korktuğunu bize söylememiştin, hatırlıyor musun?" Gülüyor. Ben gülmüyorum. Bu konuda kesinlikle manyak. "Neyse, artık sır ortaya çıktığına göre, onu bu akşam aile yemeğine getir. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bu konuda çok mutluyum Oliver. Son zamanlarda birbiri ardına kötü şeyler oluyor gibi hissediyorum ama bu ailemiz için çok parlak bir nokta. Tabii ki nişanınızı basına bu şekilde duyurmamalıydık ama artık bunun için çok geç. Bu konuda daha sonra resmi bir açıklama yapmamız gerekecek. Bizden beklenen bu, biliyorsunuz."

Gözlerim ağır bir nefesle kapanıyor.

"Anne. Ben... Amelia." Siktir. Sadece siktir. Bir el omzuma çarptı ve Kaplan'ı tam yüzümde bulmak için gözlerim açıldı. Bana o bakışı attı. Bunu yapmak zorundasın bakışı. Sadece annemi mutlu etmek için değil, hepimiz için. Eğer ortaya çıkıp her şeyin yalan olduğunu söylersem, şehirdeki en nefret edilen adam olurum. Arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın saygısını kaybederim. Lanet olsun, ben bir doktorum. Bir asistanım. Böyle alenen yalan söyleyen bir doktoru kim görmek ister ki? İhtisasım birkaç ay içinde bittiğinde kim beni işe almak ister?

Bunu yapmak

zorundayım.

Başka

seçeneğim yok.

Bunu en başta yapmamalıydım, ancak daha sonra olan her şeye ve kendimi içinde bulduğum çıkmaza rağmen, içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Amelia dün gece görülmeye değer bir manzaraydı. Gece gökyüzünde bir şimşek çaktı.

"Bu nasıl oldu Oliver?" diye devam ediyor sessizliğime. "Nasıl tekrar bir araya geldiniz? Nasıl evlenme teklif ettin? Ona yüzüğü sen verdin." Sustu. "Ben senin annemim. Detayları bilmeye hakkım var."

Sertçe yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum. Sanırım artık bu işin içindeyim. "Bu akşam yemeğe geldiğimizde Amelia'yı da yanımda getirdiğimde sana her şeyi anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Sonra telefonu kapatıyorum çünkü çocukken ketum olabilirim - beş kardeşin en küçüğü, altı kardeşin en küçüğüydüm, yani beni kim suçlayabilir - ve şimdi aşk hayatım hakkında ketum olabilirim - çünkü ailemle paylaşmaya değer bir kadınla tanışmadım - ama anneme yalan söylemekten nefret ediyorum. Hem de hasta anneme.

"Ben bir bok parçasıyım."

Kaplan omuz silkiyor. "Sen benden daha iyisin. Seni affedecektir. Muhtemelen vasiyetten çıkarılırım ve vakfı kaybederim. Bebek olmanın faydaları var. En büyük olmak berbat."

"Kalbim senin için kan ağlıyor Kap," diye kestirip atıyorum. "Şimdi, Amelia'yı bulmama ve onu bunu benimle yapmaya ikna etmeme yardım edebilir misiniz?"

"Bul onu," diye alay ediyor Luca, "yapabiliriz. Onu senin zavallı kızınla sahte nişanlı kalmaya ikna etmek mi, hayır. Bu konuda tek başınasın."

"Teşekkürler, Dick."

"Tabii. Kardeşler ne için?"

Onu tersledim, yüzüm ellerimin arasına düştü. Onu bunu benimle yapmaya nasıl ikna edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ondaki yalan söylemesini isteyeceğim. Sadece medyaya değil, aileme de. Muhtemelen birlikte çalıştığı insanlara. Arkadaşlarına. Ailesine.

Ailesi. Annem ailesine bir şey olduğundan bahsetti. Bunu bilmiyorum bile çünkü onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu tanımıyorum bile.

"Bundan nasıl kurtulacağız?"

"Bir yolunu bulmanız gerekecek," diyor

Kaplan. "Asla kabul etmeyecektir."

"Öğrenmenin tek bir yolu var. Adresini buldum," diye duyuruyor Carter. "Mission Hill'de yaşıyor, bu yüzden yeni nişanlıyı sana evet demeye ikna etmek istiyorsan, duşa girip harekete geçsen iyi olur. Saat beşten önce yerleşkede olman bekleniyor. Oh, ve Oliver?"

Carter'ın kahverengi

gözleriyle buluşuyorum.

"Yüzüğü unutma."

AMELIA

I dün gece olanları düşünmeden duramıyorum. O kadar ki, Layla elini yüzüme doğru sallayana kadar konuştuğunu duymuyorum. "Sen hiç dinliyor musun, Amelia?"

"Hmm?" Bakışlarımı ona yönelttim. "Evet, diyordun ki... ummm..." Tanrım, ne diyordu?

Yeşil hattan inip Mission Hill'deki dairemize doğru ilerlerken bana "Cerrah olmak istediğimi" söylüyor.

Oh. Bu önemli bir şey. Kendimi aklımdaki diğer kişi yerine buna odaklanmaya zorluyorum. Zaten doktor olan kişiye.

"Ne tür bir cerrah?" Merak ediyorum çünkü Layla her hafta yeni bir uzmanlık alanı ilan ediyor. Üniversitedeyken benim de cerrah olma hayallerim vardı. Travma cerrahı olmak istiyordum. Şimdi plastik cerrahide çalışıyorum, çünkü acil servis hemşireleri berbat maaş alıyor ve korkunç saatler çalışıyorlar. Tam olarak yapabileceğim bir şey değil, yine de hayaller içimde bir yerlerde hala yaşıyor ve Layla büyüüp üniversiteye başladığında, onları tekrar hayata geçirip geçiremeyeceğimi göreceğiz.

"Bilmiyorum," diye düşünüyor. "Hâlâ bir hayatım olsun istiyorum, anlıyor musun? Okuyabilmek ve belki bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum."

Hafifçe gülüyorum. "Tüm bunları yapabilir ve yine de olmak istediğiniz cerrah olabilirsiniz. Bu tamamen bir programlama ve öncelikler meselesi. Tüm doktorluk işlerini yapan ve ailelerine zaman ayırabilen pek çok kadın doktor tanıyorum."

"Tamam." Yokuşu oflaya puflaya çıkıp bizim sokağın köşesini dönerken çenesine vuruyor. "Genel cerrahiye ne dersin? En geniş hasta çeşitliliğine sahipler. Programlarında en fazla esnekliğe sahipler. İhtisasları da nöroloji ya da kardiyotorasik kadar çılgınca değil."

"Genel cerrahinin harika olduğunu düşünüyorum. Ancak nihai kararınızı vermek için tıp fakültesinin dördüncü yılına kadar beklemeniz gerektiğini de düşünüyorum."

"Muhtemelen. Üniversitedeyken, sen-" Layla'nın sözleri de adımları gibi kesiliyor. Aslında cırtlak bir sesle durur, gözleri yuvalarından fırlarken çenesi bedeninden ayrılır. "Kutsal prens çubukta dondurma."

"Layla? Ne? Sen..."

Ve sonra kelimelerim dilimin ucunda kayboluyor çünkü bakışlarını takip ediyorum ve Oliver Fritz'in verandamızda sabırla beklediğini görüyorum. Yıpranmış, boyası dökülmüş basamaklarımızda, tasarım ürünü koyu renk kot pantolonu, dirseklerine kadar kıvrılmış net mavi düğmeli gömleği ve Vans marka spor ayakkabılarıyla otururken o kadar yabancı görünüyor ki, sanki bu gündelik spor ayakkabılar onu bir şekilde şehirli yapıyor ve ölümlüler arasındaki bu prensi daha insani kılıyor. Kahverengi saçları önden küçük bir dalgayla şekillendirilmiş ve alnından geriye doğru kıvrılıyor. Yeşil gözleri beni baştan aşağı süzüyor ve dudaklarının kenarına bir sırıtma yerleşiyor.

Ukala piç, gözlerimle tekrar buluştuğunda bana bir göz kırptıyor ve sonra o manyetik bakışlarını Layla'ya çevirirken yüz hatlarını soğutuyor.

"Tıp fakültesi ve uzmanlık alanları hakkında tavsiye arıyorsanız, size bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim. Kendim de tıp fakültesinde okudum ve her şeyiyle birlikte bir doktor olarak

Kardeşlerim ve babamla birlikte, aklınıza takılan her soruyu kesinlikle yanıtlayabiliriz."

"Tıp fakóltesine nerede gittiniz?" Layla bariz soruyu sormak yerine meydan okuyor: Burada ne halt ediyorsun?

"Columbia. Nereye gitmek istiyorsun?" "Dartmouth."

Oliver'ın yüzünde bir gülümseme belirliyor. "En büyük kardeşim Kaplan oraya gitti. Eğer ilgilendiğiniz program buysa, o sizin adamınız."

"Burada ne yapıyorsun?" Layla yardım etmediğı için ben soruyorum.

Basamaklarda yükseliyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi bunun için iyi bir zaman olmayabilir." Elimi Layla'ya doğru salladım.

Gülümsemesi hiç bozulmadı. Kaldırıma iniyor ve elini kız kardeşime uzatıyor. "Sen Layla olmalısın. Kız kardeşin dün gece bana senden bahsetti."

Ama ben yapmadım. Çok çekici biri.

"Merhaba." Elini sıkıyor ve Oliver'a dönmeden önce bir süre bana doğru bakıyor. "Sizinle tanıştığırna memnun oldum. Ben de sizi duydum. Sanırım şu anda içeri girmem gerekiyor."

"Birazdan gelirim," diye teklif ettim.

"Ben de pencereden dinlemeyeceğim," diye karşılık veriyor Layla.

Oliver bıyık altından kıkırdıyor ve sanırım bir tanesi de benden kaçıyor. Ön kapı Layla'nın arkasından kapanıyor ve birkaç saniye sonra yatak odamın penceresinin açıldığını duyuyorum. İçimden iç geçiriyorum.

"Benimle yürüyüşe çıkabilir misin?" Önce daireme sonra da bana bakıyor. "Lütfen?"

"Evet. Tabii."

"Hayır. Yapma bunu," diye inliyor Layla. "O zaman seni duyamam ve bana hiçbir şey anlatamaz."

"Layla," diye bağıriyorum. "Penceremi kapat ve git ödevini bitir."

"Çoktan yaptım."

Homurdanıyorum. "O zaman git akşam yemeği için ne yapmamız gerektiğine bak." "İyi," diye homurdanıyor nefesinin altında ve bir saniye sonra, pencere rahatsız edici bir gıcırtyla kapanıyor.

Oliver benimle aynı yöne bakacak şekilde dönüyor ve birlikte ilerlemeye başlıyoruz. Ben bir şey söylemiyorum, beni arayan oydu ve birkaç dakikalığına o da söylemiyor. Sadece yan yana yürüyoruz, garipliğin bir versiyonuna hapsolmuş durumdayız. Sorun şu ki, geldiği için mutluyum. Ve aynı zamanda geldiği için mutlu değilim. Tuhaf bir boyutta kayboldum, aptalca bir sersemlikle trajik bir dehşet arasında sıkışıp kaldım.

Onu zaten çok fazla düşünüyordum ve şimdi o burada.

"Sadece ikiniz varsınız, değil mi? Ailene ne oldu?"

Nedenini bilmiyorum ama nedense ortaya çıkıp sormasını beklemiyordum. Muhtemelen kimse bunu yapmadığı içindir. İnsanlar her zaman rahatsız edici şeylerden kaçma eğilimindedir, ama Oliver onlardan biri değil.

"Evet. Artık sadece Layla ve ben varız. Layla altı yaşındayken ailem bir araba kazasında öldü. O arka koltukta idi ama hiç zarar görmemişti. Babam kaza anında, annem de ertesi gün hastanede öldü."

"Bu... korkunç. Çok üzüldüm. İkiniz için de."

"Teşekkür ederim." Birkaç ev ilerledikten sonra duruyorum ve üzerimize vuran güneşle savaşıyor ona bakıyorum. Bu gerilim beni öldürüyor ve artık bu kadar soğukkanlı davranamam. "Burada ne yapıyorsun Oliver? Twitter'daki fotoğraflar yüzünden mi buradasın?"

Bana cevap vermek yerine "Beni terk ettin," diyor ve sesindeki incinmiş nota, yerinde tutmak için çok uğraştığım kabuğu sallıyor.

Evimin yönünü gösteriyorum. "Şimdi nedenini anlıyorsun. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bana söyleyebilirdin."

Umutsuz ses tonuna karşı başımı sallıyorum, ellerim kalçalarımnda buluşuyor, bakışlarım çatlamış betona kayıyor. Ona açılmak sonucu değiştirmezdi, sadece beni ona karşı daha savunmasız hale getirirdi.

Eli çenemi kavırıyor ve ben tekrar gözleriyle buluşana kadar kaldırıyor. Dün gece birkaç kez yaptığı bir hareketi bu ve Oliver'ın ona bakmamdan hoşlandığını fark ediyorum. Yüz ifademi okuyabilmek için mi yoksa ben onunkini okuyabileyim diye mi bilmiyorum ama ona bu şekilde bakmak tehlikeli. Muhteşem ve seksi, evet, ama aynı zamanda buyurgan ve ona çekilmekten kendimi alamıyorum.

Manyetik ve sürükleyici, özellikle de yakından ve ona her baktığımda, hissetmemem gerektiğini bildiğim bir şey hissediyorum. Beni tüm zırhımdan ve savunmamdan sıyrıp, sızmalara karşı çıplak bırakıyor. Sunduğu cazibe ne olursa olsun buna izin veremem.

Kalbim buna dayanamaz.

Cevap vermediğimde "Pişman mısın?" diye soruyor. "Ne pişmanlığı?"

"Dün gece. Benimle birlikte olmak."

"Hayır," diye itiraf ediyorum titrek bir nefesle. "Hayır. Buluşmanın çılgınlığına ve sonrasında ortaya çıkan fotoğraflara rağmen seninle harika vakit geçirdim. Ama ikimiz de bunun gerçekliğini biliyoruz ve uzatılmayacağını bildiğim bir şeyi uzatmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim."

Yüz hatları sertleşir. "Ona fırsat vermedin."

Tanrım. Bu konuda ciddi mi? Ününü bilmiyor mu? Bana söylediği şeyleri? Bir kere bile dün gecenin ötesinde bir şey istediğini belirtmedi. Hayır, o beni terk etmeden önce onu terk etmek daha kolaydı. Hatta gerekliydi.

"Kaçtığım ve sana önceden söylemediğim için özür dilerim. Haklısın, bunu yapmamalıydım. Ama gerçek şu ki

durumumuz değişmedi."

Gözlerimin içine derin derin bakarken eliyle yanağımı kavırıyor. "Aslında seninle konuşmak için buradayım."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum, kaşlarım birbirine giriyor. "Anlamıyorum."

Sırıtırıyor. "Dün gece sahte bir ilişki teklif ettiğimde de aynı şeyi söyledin ve ben de bugün aynı teklifle buradayım."

Bir adım geri çekiliyorum ve eli yanına düşüyor ama bakışları değişmiyor. Güneşle savaşırken onu daha iyi görebilmek için elimi kaşlarımın üzerine koyuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nefesini üfleyerek kaldırımını tarıyor; sokağın karşısındaki ve iki ev aşağıdaki evinin önündeki küçük çimleri biçen bir adam dışında burası oldukça boş. "Basını gördün, değil mi?"

Başımı salladım. "Layla'nın bana Twitter'da ne gösterdiğini gördüm."

"Twitter'dan çok daha fazlası var. Boston'daki tüm önemli yayınların yanı sıra bazı ulusal eğlence dergilerinde de yer alıyoruz."

Dudaklarıma bir nefes çarpıyor ve hemen elimle bastırıyorum. "Neden?"

"Çünkü ben bir Abbot-Fritz'im, Amelia. Ailem dünyanın en zengin on ikinci ailesi. Abbot Vakfı bu şehrin düşünemeyeceğim kadar büyük bir kısmına sahip ve hayır kurumlarının yaklaşık yüzde altmışını finanse ediyor. Babamın yanı sıra tüm erkek kardeşlerim tanınmış doktorlar ve kız kardeşim de yoğun bakım hemşiresi. İnsanlar bizi takip ediyor, özellikle de kardeşlerimin ve bizim flört hayatımızı. Benim bilmedikleri bir kadınla nişanlanmam büyük bir haber."

"Etkileyici."

Ellerini havaya kaldırıyor. "İyi ya da kötü, durum böyle görünüyor."

"Bunun bir şaka olduğunu söyleyemez miyiz?"

Hemen başını sallar. "Bunun nasıl görüneceğini bir düşünün. Yaratacağı skandalı. Bunun benim için ne yapacağını

ve bir doktor olarak itibarım. Ortaya çıkıp tüm dünyaya bunun bir yalan olduğunu söyleyemem." Belimden tutup beni birkaç santim içeri çekti ve ellerini orada bıraktı. "Amelia, bu işte medyadan daha fazlası var ve senden yapmak istemeyeceğin büyük bir iyilik isteyeceğim."

Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalayarak yutkunuyorum.

"Ne? Sadece söyle." "Annem hasta. Tekrarlayan göğüs kanseri var.

Şimdi üçüncü evrede. Çifte mastektomi ve kemoterapi geçirecek. Bu sabah onunla konuştuğumda seni liseden hatırlıyordu ve seninle nişanlandığımız için çok heyecanlıydı. Büyük büyükannemin yüzüğünü parmağına takmıştı ve bunun gerçek olduğuna inanıyordu çünkü Nora'ya vermem için yüzüğü bana verdiğinde, ona ciddi olmadığım sürece o yüzüğü kimsenin eline takmayacağıma dair söz vermiştim."

"Tanrım, Oliver." Ellerimi yüzümde gezdirip saçlarımı geriye doğru tarıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Her şeyi berbat ettiğimi söylüyorum. Bizi pek de uygun olmayan bir duruma soktuğumu söylüyorum. Senden benim sahte nişanlım olmayı biraz daha düşünmeni istiyorum. Belki birkaç ay ve sonra çıkıp aramızdaki ilişkinin yürümediğini söyleyebiliriz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani benden yalan söylememi istiyorsun

birkaç aylığına annene ve medyaya mı?" "Kulağa

kötü geldiğini biliyorum-"

"Kötü mü?" İnanamayarak ısırdım ve onu geri itip üzerimden çektim. "Bu çok saçma. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Annene yalan söylemek istemiyorum. Wilchester'a başvurduğumda bana iyi davrandı. Bursumu onaylayan oydu. Sadece yanlış değil, kimse nişanlı olduğumuza inanmaz. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Birbirimizin tamamen zıttıyız. Annen bunun bir yalan olduğunu hemen anlayacak. Fırsatçı bir servet avcısı olarak resmedileceğim. Bu asla işe yaramaz."

"Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?!" Benimle dalga mı geçiyor? Nasıl sakın olabilirim ki? Benden ne istediğinin farkında değil mi? Birkaç aylığına onunla nişanlıymış gibi davranmanın bana ne yapacağını? Onun gibi birine bağlanmak ne kadar kolay ve ben ona bağlanamıyorum. Kalbim kaçınılmaz kaybı kaldıramaz. Bir daha olmaz.

"Evet, çıldırıyorsun. İşe yarayacak çünkü buna inanmak isteyecekler." Sabit elleri seğiren kalçalarımı kavrarken beni tekrar yakalıyor, bakışları yalvarıyor. "Bunu benim için yapman konusunda seni ikna etmek için sana ne verebilirim?"

"Beni satın almaya mı çalışıyorsun?"

Çekinme nezaketini gösterdi. "İstediğin ya da ihtiyacın olan bir şey olmalı."

Vay canına. Bu cidden acıttı. "Evet. Siktirip gitmen için."

Göğsünü iterek onu uzaklaştırıyorum ve daireme doğru hışımla ilerliyorum, onu burada bırakıp arkama bakmamaya hazırlarken beni durduruyor. "Peki ya Layla? Senin için değilse bile, o ne olacak?"

Kaldırımın ortasında, sırtım ona dönük, gözlerim kapalı ve nefesim kesilmiş bir şekilde öylece duruyorum. Çok kızgınım, kafam karışık ve korkuyorum. Tanrım, çok korkuyorum. Her gün ve her gün olduğum tek şey bu ve bu sadece kronik düşük fokurdayan korkumu bir milyon derece artırdı. Bazı günler bunu nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Şimdi onu nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Elleri omuzlarımla buluşuyor ve dişlerim alt dudağıma gömülüyor. Dokunuşu beni çoktan çözdü. Onun parasını almak istemiyorum. Parasını alırsam, ayarlanmış olsun ya da olmasın, bu beni adi hissettirir. Ama gerçek şu ki, Layla'nın Wilchester'da bu şansa ihtiyacı var. Ona tam olarak sağlayamadığım bir şans.

Ve eğer alamazsa, yıkılacak.

Zaten hayatında o kadar çok şey kaybetti ki, bunu da kaybetmesine dayanamam.

"Sadece birkaç ay Amelia. Mutluluğun kıt olduğu bir dönemde annemi çok mutlu edersin.

Birkaç randevuda halkın içine çıkacağız. El ele tutuşuruz. Kameralar için öpüşürüz. Seni annemden olabildiğince koruyacağım, böylece yalanı minimumda tutacağız. Paramın umurunda olmadığını biliyorum. Umurunda olsaydı, teklifime çok farklı tepki verirdin. Ama senin ya da Layla için yapabileceğim bir şey varsa, gerçekten yardım etmek isterim. Sadece söyle."

"Wilchester," ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. "Ne?"

"Layla'nın iki hafta içinde orada bir mülakatı var. Onur programına katılmak istiyor. Üstün yetenekli ve şu anda okuduğu okulda..." Başımı iki yana sallıyorum, yüzüm yere düşüyor, birbiri ardına ağzımdan dökülen kelimelerden nefret ediyorum. "Okul harcı için tam paraya ihtiyacı var. Onun için kitap ve üniforma ayarlayabilirim ama tam burs vermiyorlar, sadece kısmi burs veriyorlar. Ben gittiğimde, babam orada çalıştığı için gidebiliyordum ve diğer yarısını karşılamak için kısmi bir bursum vardı. Artık öyle bir durum yok. Layla'nın notları, benim oradaki akademik geçmişim ve babamızın orada çalıştığı gerçeği göz önüne alındığında, bir şeyler yapıp yapamayacağımızı görmek için yine de onunla görüşmek istiyorlar."

Beni kaçıışı olmayan bir çukurun daha da derinlerine batıracak bir ödeme planı gibi.

"Layla'nın lise için Wilchester'a tam burs almasını istiyorsun."

Bu bir soru değil ama yine de başımı sallıyorum. "Evet." Kollarının arasında dönüyorum ve ona bakıyorum. "Bunu seninle yapmayı kabul edersem, Layla'nın lisenin dört yılı boyunca tam burs almasını istiyorum. Senin parayı istemiyorum Oliver. Bu konuda çok haklısın. Ama çekebileceğin iplerin olduğunu biliyorum-"

"Olmuş bilin," diye araya giriyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ciddi misin? Öylece mi?"

"Evet. Aynen öyle. Layla hiçbir şey için tek kuruş ödemeyecek.

Wilchester'da. Okul harcı, kitapları, üniformaları, hiçbir şey. Söz veriyorum."

Boğazımda boğuk bir hıçkırık düğümleniyor ve vücudum o kadar kontrolsüzce titremeye başlıyor ki dik durmakta zorlanıyorum. Oliver kollarını bana doluyor, yüzü boynuma gömülüyor. Bir anlığına beni içine çekiyor, bana çok yakın ve çok sıkı sarılıyor. Altımızdaki kaldırıma yığılmamı engelliyor.

"Bu bir evet mi?" diye fısıldıyor bana karşı.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim kısık, sonlara doğru çatlıyor. Artık başka bir seçenek yok. Eğer Layla için bunu yapabiliyorsa, o zaman benden ne isterse yaparım. Hâlâ hoşuma gitmiyor ama sadece birkaç ay içinse, bunu yapabilirim. Aslında, ben bu işten ondan çok daha fazlasını kazanıyorum. "Teşekkür ederim."

Kıkırdıyor, sıcak nefesi açıkta kalan tenimde geziniyor. "Bana teşekkür etme. Bizi büyük bir karmaşanın içine soktum."

"Bence ikimiz de bunu yaptık. Eğer bu iş yürüyecekse, konuşmamız ve çözmemiz gereken çok şey var."

"Öyle," diye kabul ediyor, boynuma bir öpücük konduruyor ve beni tekrar titretiyor, ama bu sefer Layla'nın Wilchester'a gitmesiyle bir ilgisi yok. "Bonus, sanırım bu sahte ilişkinin fiziksel kısmını hallettik."

Bağımlılık yapan kokusunu içime çekerek göğsüne doğru sırtıyorum. "Seninle tekrar yatacağımı söylemedim. Fahişe değilim, Oliver."

"Fahişe değilsin, Amelia. Anlıyorum. Ama bu, senin bu seksi bedenle daha fazla zaman geçirmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyor." Boynuma bir öpücük daha kondurup geri çekiliyor ve yüzümü avuçluyor. "Konuşacak çok şey var ama ne yazık ki bir saat kadar sonra ailemin evinde aile yemeği yememiz gerekiyor."

"Bekleniyor muyuz?"

"Evet." Arsızca sırtıyor, elimi tutup pırlantayı tekrar takıyor, ikimiz de güneşe karşı ateş gibi parlarken ona bakıyoruz. "Artık resmi olarak benim sahte nişanlımsın, Amelia. Müstakbel kayınpederinle tanışma vakti geldi."

Aman Tanrım. Neyi kabul ettim ben?

OLIVER

AMelia bunu bilmiyor ama onun isteği bu anlaşmanın en kolay tarafı. Son on beş dakikadır onların küçük mutfağında oturuyorum.

Amelia ailemle tanışacağı için çıldırıyor. Kıyafetini en az bir düzine kez değiştirdi ve sanırım sonunda saçını ve makyajını yaptı. Bu arada, sadece Layla ve ben varız.

Ve sana şunu söyleyeyim, Layla çok zeki.

Sadece o değil, eğlenceli biri. Amelia'nın dün gece olduğu gibi.

şimdiki gibi sinirli bir kadın değil ama içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bunun için Amelia'yı suçlayamam. Hayatının basit ya da kolay olmadığı ortada ama Layla için elinden geleni yapıyor.

Amelia iyi bir insan. Dürüst bir insan. Hayran olduğum ve saygı duyduğum bir insan.

Yani bu çocuğu Wilchester'a tam teşekküllü bir gemiyle götürmek çocuk oyuncağı. Annem artık yönetim kurulunda değil ama ailemiz hala okula bağış olarak çok para veriyor. Kabul ofisini bir telefonla aramak yeterli olacak ve her şey hallolacak.

Benim için bonus, önümüzdeki birkaç ay boyunca kolumda günah kadar ateşli bir kadın olacak. Sahte ya da başka türlü bir nişanlımın olması da üzerimdeki flört baskısının büyük bir kısmını alıyor. I

Pantolonuma ve cüzdanıma girmeye çalışan kadınların getirdiği ek baskı olmadan sadece anneme ve ihtisasımı bitirmeye odaklanabilirim.

İşte bu kadar.

Ama Amelia ile daha fazla zaman geçirmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ailem ve en yakın arkadaşlarım hariç, onun yanında kendim olmaktan garip bir şekilde daha rahatım. Dün gece on dakikalığına onun yanımdaydım ve Nora'yla ilgili her şeyi, bu konuda basına koşacağından en ufak bir endişe duymadan anlattım.

Onunla olmak eğlenceli. Çok kolay. Ateşli ve zeki ve bütün gün ağzını hayal etmekten kendimi alamadım. İster adımı haykırınsın, ister beni azarlasın, isterse de sadece ağzının payını versin, buna doyamıyorum.

Ama Layla'yla tanışmak oyunun kurallarını değiştirdi. Amelia'nın bir yandan genç bir kız yetiştirmeye çalışırken bir yandan da yalnızlıkla nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum.

Onlar için daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor.

Belki onlara mobilyaların üçümüzün toplamından daha eski olmadığı ve duvarların sarkmadığı daha güzel bir yer bulurum. Tercihen kliması olan bir yer çünkü daha Nisan ayının sonundayız ama burada üçüncü katta Temmuz ayı gibi hissediyoruz. Amelia'nın bunların hiçbirini kabul etmeyeceğini zaten biliyorum. Ne paramı ne de yardımımı istiyor.

Bunu yapıyor çünkü kardeşimin de dediği gibi ona reddedemeyeceği bir teklif yaptım.

"Bunu nasıl oynayacaksın?" Layla çenesini bağlı ellerine dayamış, tüm dünyayı mahvetmeye hazırlanıyormuş gibi bana bakarak soruyor. "Tanışmak için ne kullanacaksın?"

"Ha?" Kaşlarım saç çizgimde törpüledim.

Aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. Onunla oturduğumdan beri bunu çok yapıyor. Hiç kimse bir ergen kadar aptal ya da silahsız hissettiremez.

"Herkes Amelia'yla nasıl tanıştığınızı soracak. Bir hikayeye ihtiyacın var."

"Lisede tanıştık."

Bana yine gözlerini deviriyor ve ben onun sadece ısınmaya çalıştığını bilecek kadar çok gençle ilgilendim. "Evet, Oliver. Farkındayım. Ama sen ve Amelia liseden beri bir ilişki içinde değilsiniz, değil mi?"

Evet, Layla kesinlikle benim bir moron olduğumu düşünüyor. "Belli ki değilsin." "Peki, nasıl bir araya geldiğinize dair hikâyeniz nedir?"

Oh. Bu.

"Dün gece buluştuğunuzu söyleyemezsiniz. Bir hikayeye ihtiyacınız var. Ve bu iyi bir hikaye olmalı çünkü insanlar iyi aşk hikayelerine bayılır. Komik hale getirmediğiniz sürece markette tanıştık ya da bunun gibi saçma bir şey diyemezsiniz. Mesela Amelia yanlışlıkla bir tuvalet kağıdı standını devirdi ve sen de onu kurtarmaya geldin."

"Um." Evet. Ne yapacağımı şaşırdım.

"Hastanede tanıştığınızı söylemeyi deneyebilirsiniz. Amelia haftada iki gün Brigham and Women's'da ameliyathanede. Sen nerede çalışıyorsun?"

"Ameliyathane mi?"

"Aman Tanrım. Sen gerçek misin?" Bana inanamayarak bakarken elleri masaya düştü. "Nişanlının nerede çalıştığını bile bilmiyorsan bu işin nasıl yürümesini bekliyorsun?"

Kahretsin. Bırakın çalışmayı, nişanlımın ne iş yaptığını bile bilmiyorum. "Bana yardım eder misin?"

Layla mavi gözleriyle beni süzüyor. "Doktor için çalışıyor. Mike Saggingballs."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Layla!" Amelia diğer odadan uyarıyor. "Senden ona öyle dememeni istemiştım. Geçen gün iş yerinde neredeyse yüzüne söyleyecektim."

Gülmemek için kendimi zor tutarken yüzümde patlayan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"İyi." Bir göz devirme daha. "Dr. Mike Sagginalls. Kendisi plastik cerrah. O da onun hemşiresi."

"Hemşire misin?" diye bağılıyor dudaklarımın arasından çünkü lanet olsun.

Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil.

"Doktor olmak istiyordu ama evet, şimdi hemşire oldu."

Gözlerimi kapatıyorum ve ağırlığımanın altında gıcırdayan sandalyemde geriye doğru düşüyorum. "Hemşirelerle çıkıyorum."

Layla homurdanıyor, sesi alaycı. "Evet. Biz biliyoruz. Herkes biliyor. Ama neden köpeğini tekmelemişim gibi bakıyorsun?"

"Çünkü seri olarak hemşirelerle çıkıyorum." Daha çok onları yemeğe çıkarıp sonra yatmak gibi ama kim takip ediyor ki?

"Senin bir tipin var," diyor Layla sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Şimdi eşinle tanıştın. Onunla çalış."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve karşımdaki çocuğa baktım. "Kaç yaşındasın sen?"

Biraz daha dik oturuyor ve omuzlarını geriye atıyor. "On sekiz gün önce on dört yaşına girdim."

Buna sadece başımı sallayabilirim. Amelia'ya hiç benzemiyor. Layla uzun boylu ve bir deri bir kemik. Saçları sarı ve gözleri peygamber çiçeği mavisi. Yine de Amelia gibi güzel. Bir gün bir sürü kalp kıracak. Erkekler ona akın edecek ve o da ukala ağzıyla onların içini boşaltacak.

Az önce bana yaptığı gibi.

"Pekala, Sprite. Söyle bana, Amelia ve ben nasıl tanışmış olmalıyız?"

Amelia odaya girdiğinde Layla her şeyi planlamış gibi ağzını açıyor, topukları eski muşamba zemine vuruyor. Üzerinde muhteşem vücudunu dar ya da uygunsuz olmadan mükemmel bir şekilde saran lacivert bir elbise ve ona uygun lacivert topuklu ayakkabılar var. Kızıl saçları dün geceki gibi aşağıya dökülmüş ve

makyajı çok az. Sadece göz kapaklarında ışıltılı bir şeyler, rimel, allık ve dudaklarında kıpkırmızı bir parlaticı var.

Bir de elindeki elmasım var ki, şaşırtıcı bir şekilde onun güzelliğine güzellik katıyor gibi görünüyor. Elinde parladığını görmek bana çarpıntı hissi vermiyor. Dün gece de vermemişti, hala anlayamıyorum. Belki de sahte olduğunu bildiğim içindir? Öyle olmalı.

Ama lanet olsun, nefesimi kesiyor. "Görünüyorsun..." Kelimeler beni hayal kırıklığına uğratıyor. Kelimeler beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Hiçbir zaman. "Çarpıcı," sonunda kaçmayı başardı.

Sanırım terliyorum ve bunun evlerinin subtropikal iklimiyle hiçbir ilgisi yok. Yüce İsa, nişanlım çok ateşli. Ve ellerimi kendime saklayabileceğimi düşünüyorsa delirmiş demektir. Açgözlü piçler şimdiden seğirmeye başladı, onu serbest bırakmak için yalvarıyorlar. Onu tekrar yatağıma almak için cennetle ve cehennemle savaşacağım.

Orası kesin.

"Nişanlımın ailesiyle tanışmak için uygun görünüyor muyum?" Yüzü utançla ellerine düşüyor ve ağırlığını bir topuğundan diğerine kaydırarak iç çekiyor. "Layla, doğduğun günden beri sana söylediğimiz tek şey yalan söylemenin kötü bir şey olduğu ve şimdi benim bunu yaptığımı görüyorsun. Ben berbat bir rol modeliyim."

"Yardıma olacaksa ben de yapardım," diye haykırıyor başparmağının tırnağını çiğneyerek. "Bence bu harika ve süper havalı. Gezegene yapılmış bir eşek şakası gibi."

Amelia'nın bunu neden yaptığını Layla'ya söylemedik. Amelia mecbur kalmadıkça bursu bilmesini istemedi.

"Dostum, bu neredeyse dün gece söylediğim şeyin aynısı." Bana bin megavatlık bir gülümseme atan Layla'ya yumruk atıyorum.

"Teşekkür ederim. Bunun faydası mı yoksa zararı mı olur bilmiyorum." Amelia'nın elleri iki yanına düşer.

"Yırtık pırtık Red Sox tişörtünü her zaman giyebilirsin," diye mırıldanıyor Layla, gözlerinde muziplik olsa da. "Oh,

ya da beyzbol pantolonu gibi görünmesi gereken pijama pantolonunuz. Red Sox taraftarı kız tarafınızı gösterin. Bu, müstakbel kayınvalidenizi gerçekten heyecanlandıracaktır."

"Ha. Sinirlerimi germek yerine yatıştırdığın için teşekkür ederim."

"Sadece takılıyorum. Çok güzel görünüyorsun. Mükemmel." "Bekle. Sen Sox taraftarı mısın?" Sözü nü kestim.

"Sadece bir Sox taraftarı değil," diye haykırıyor Layla. "Psikopat bir Sox taraftarı. Odasını görmelisin. Kıyafetlerini. Bu şeylerle on iki yaşında bir çocuk gibi. Bu konuda bana güven. Maçları izlemek için kanepede oturması gereken özel bir yeri ve maç sırasında yiyebileceği belirli yiyecekler var."

Amelia öfkeyle, "Bu doğru değil," diye ciyaklıyor ve ben biraz utanıyorum. "Her seferinde aynı olmak zorunda değil."

"Oh, haklısın." Layla elini kaldırıyor. "Kaybediyorlarsa, karıştırırsın. Unutmuşum."

Amelia isteksizce bakışlarımla buluşmadan önce nefesinin altından bir şeyler tıslıyor. "Gitmeli miyiz? Gitmeliyiz. Bir saat demiştin. Geç kalmak istemiyorum."

"Asla olmaz. Bu Sox takıntısı hakkında daha fazla şey bilmem gerek." Çünkü bu çok sevimli ve beklenmedik bir şey ve onu utanmış ve telaşlanmış görmeyi seviyorum. Ayrıca, onun kadar batıl inançlı olmasam da ben de koyu bir Sox taraftarı olabilirim, yani odasında havalı eşyalar varsa...

"Hayır. Onlarla buluşmaya geç kalmak istemiyorum. Lütfen. Bu çok önemli."

Aman Tanrım. Çok gergin. Ve biraz da hasta. Ondan yapmasını istediğim şeyle ilgili hiçbir şey ona doğru gelmiyor. Bunu Layla için yapıyor ki bence bu onu resmen kahramanım yapıyor çünkü Amelia'nın Layla için hayatında yaptığı tüm fedakârlıkları gözünü bile kırpmadan ya da ikinci kez düşünmeden anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Layla'ya bakıyor ama ona kim bakıyor?

Ayağa kalkıp ellerini sıkıyorum, Layla'nın bizi şahin gibi izlediğine şüphe yok. "Rahatla."

"Dün gece bana bunu söyledin Oliver ve bak bizi nereye getirdi."

Haklı.

"Dinle, düşündüğün kadar kötü olmayacak. Kardeşlerim zaten biliyor. Kız kardeşim Rina da biliyor çünkü biz çok yakınız ve eğer bunu gerçekmiş gibi göstermeye çalışsaydım beni anında azarlardı. Ailem harika insanlar ve seni sevecekler. Ayrıca, yeğenim Stella da orada olacak ve on üç yaşına yeni girdi, bu yüzden Layla ile iyi anlaşacaklarını düşünüyorum. Ve eğer işler sarp sararsa, tüm sorumluluğu üstleneceğim ve her şeye rağmen kendi tarafımı koruyacağım."

Başını eğip beni inceliyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü yapabilirim ve tüm bu sahte nişan olayı başlangıçta benim fikrimdi." Yüzünü avuçluyorum. Teni çok yumuşak ve tatlı dudaklarını öpmek için büyük bir istek duyuyorum ama Layla buradayken ve Amelia hâlâ emin değilken buna cesaret edemiyorum. "Hâlâ benimle misin?"

Yüz hatlarını düzeltmeden önce gözlerinde korkuya benzer bir şeyle bana bakarken iç geçiriyor. Sonunda, "Evet, hazırım. Yüce Tanrım, kilisedeki bir vaiz gibi terliyorum. Eğer kokmaya başlarsam, bana söyler misin?"

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle hayır. Küçük adamlar böyle vurulur.

Ama sen mükemmelsin. Tıpkı Layla'nın dediği gibi. Bunu başarabilirsin."

Bayanların vagona binmesine yardım ederken, Layla'nın arabayı nasıl sevdiğini dinliyorum. İki arabam var. Biri eski model bir Porsche 911 Carrera GTS - dün gece onu kullandım. Diğeri ise Mercedes G-Wagon, çünkü burası hala New England ve zaman zaman kar yağmayı seviyor.

Ama Layla bu araba için çıldırıyorsa, ben de ailemin evini göreceği için heyecanlıyım. Belki de içimdeki aile doktoru, çocuk hastalarını yetişkin hastalarından daha çok tedavi etmeyi seviyor. Belki de Stella'nın yanındaki 'eğlenceli' amca olduğum içindir. Belki de Layla'dan gerçekten çok hoşlandığım içindir. Ama her ne olursa olsun, çocuğu şımartmak için büyük bir arzu duyuyorum.

"Layla, hiç ata bindin mi?"

"Bir at mı?" Kıkırdıyor. "Evet. Her gün ikindi çayından hemen sonra."

"Layla," diye uyarıyor Amelia. "Kaba."

Dikiz aynasında Layla'yla göz göze gelmeden önce Amelia'ya "Sorun değil," diyorum. "Eğer ilgilenirsen, ailemin atlarla dolu bir ahır var. Annem ata binmeyi çok sever ve Stella da şimdi ata binmeye başladı. Eğer istersen, eminim bugün seni bir tanesine bindirebiliriz."

"Ciddi misin?"

"Ben bununla varım."

Amelia bunun üzerine sırtlıyor ve pencereden dışarı bakarken başını sallıyor.

"O zaman evet," diye bağılıyor Layla heyecanla. "Ata binmeyi çok isterim."

"Harika. Oraya vardığımızda hazırlanmanı sağlayacağım. Saat altı buçuğa kadar yemek yemeyeceğiz, bu da sana bolca zaman kazandırır."

Layla arka koltukta ciyaklıyor ve Amelia dönüp bana bakıyor, dudaklarında minnettar bir gülümseme var. Onunla göz göze geldim ve teşekkür ederim dedi. Ben de ona göz kırpyorum, göğsüm adını koyamadığım ya da deneyimlemediğim garip bir hisle doluyor.

Sevip sevmediğimi bile söyleyemiyorum.

Her neyse, elini kaldırıp parmak eklemlerini öptükten sonra parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve bizi ailemle tanıştırmaya götürürken lanet elini tutuyorum. Bu bir randevu gibi hissettiriyor. Ama sıradan bir randevu değil. Cidden önemli bir randevu gibi. Sanki üzerinde düşünmemek ve durmamak için kendimi zor tuttuğum birazdan söyleyeceğim yalandan çok daha fazlası buna bağlıymış gibi.

"Seni tanıdım," diyorum birdenbire.

Amelia'nın kafası bana doğru uçu. "Ha?"

"Seni Layla ile dışarıda gördüm..." Bunu düşünmek için duraksadım. "Prudential Alışveriş Merkezi'ndeki Barnes & Noble'da. Oradan geçiyordum, Hugh'da çalıştığım için bir şeyler atıştırmaya gidiyordum.

Copley'de sağlık hizmetleri ve seni gördüm. İkiniz de romantizm bölümünde ydiniz ve gözlerimi sizden alamadım. Size yaklaştım ve konuşmaya başladık. İkinizi de benimle öğle yemeği yemeye ikna ettim ve ondan sonra sessizce çıkmaya başladık çünkü siz medyanın ilgisinden hoşlanmıyorsunuz."

Amelia homurdanarak bir ses çıkarır. "O kısmı doğru. Yine de hoşuma gitti."

"Bayıldım," diye fısıldıyor Layla hüzünle. "Tatlı ve romantik, hatta inandırıcı. Ne zamandır ıkıyorsunuz?"

"Bunu araştırdım," diyorum onlara. "En son yaklaşık dört buçuk ay önce bir kadınla fotoğrafım çekildi. Yani, o zaman diyelim. Bunu gizli tuttuk çünkü birdenbire ortaya çıktı ve ne kadar hızlı ve ne kadar sert aşık olduğumuz bizi şaşırttı."

"Ne zamandır nişanlıyız?" Amelia soruyor.

"Buluşmadan bir gece önce sana evlenme teklif ettim."

"Nasıl teklif ettin?" Layla orta koltuktan öne doğru eğilerek itiyor, aksiyonun içinde olmak için yanıp tutuşuyor. Bu yalanı Amelia'dan daha çok seviyor. Amelia'nın yüzünde okuyamadığım bir maske var ama sanki hayatı buna bağlıymış gibi yüzüme bakıyor.

Nasıl evlenme teklif ettim? Nora'ya akşam yemeğinde evlenme teklif edecektim. New York'ta çok pahalı ve lüks bir restoranda bizim için rezervasyon yaptırmıştım. Tıp fakültesi için Columbia'ya kabul edilişimi kutlama bahanesiyle, ama yüzük cebimde hazırđı. Sonra bir balık gibi içimi boşalttı ve tatlı servis edilmeden hemen önce kalkıp beni terk etti.

Yani... Öyle değil.

"Balkonunda yaptın," diyor Amelia, sessizliği bozarak, sesi fısıltının bir nota üzerinde. "Güneşin doğuşunu izliyorduk, ikimizin de güne hazırlanmamız gerekiyordu ama birlikte fazladan bir an alıyorduk. Layla hâlâ misafir odanızda uyuyordu çünkü evde uyumayı seviyor.

Senin yerine. Kollarını arkamdan doladın ve kulağıma fısıldadın."

Göğsümü bir hava hücumu kaplıyor, sesim kalınlaşıyor.
"Hoşuma gitti."

Ve yapıyorum, ki bu gerçekten berbat. Diz çökmekten daha samimi ve içten gelen bir şey var. Gördüğünüz ve duyduğunuz tüm büyük jestlerden daha romantik hissettiriyor. En kötüsü de, bunu kafamda canlandırabiliyorum. Amelia'nın saçlarının sabah güneşinin ışıklarıyla nasıl parladığını. Renksiz gözlerinin nasıl parladığını. Vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını. Gülümseyişini ve gözyaşlarını.

Kalbimin onun için nasıl çarptığını.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, ağzım çöl gibiyken yutkunmaya çalışıyorum. Elini bırakıp direksiyona geri getiriyorum.

Ne yapıyorum ben?

Ben ilişkiye girmem. Ciddi biriyle çıkmam ve bir kadının kulağına aşk ve sonsuzluk sözcükleri fısıldayarak nişanlanmam. Böyle bir şey asla olmayacak. Olmasını da istemiyorum. Hayatımın yıllarını uğruna her şeyimi feda ettiğim bir kadınla geçirdim. Sonra tüm sevgimi, tüm bağlılığımı, tüm fedakârlıklarımı aldı ve yüzüme fırlattı.

Dün gece bana yaptığı her şey için boynunu kırmalıydım.

Ama kalbimi göğsümden ayırarak bana bir iyilik de yaptı.

Bana zor dersleri o öğretti.

Kalbinizi size karşı kullanmak isteyenlere karşı korurken hayatınızı kendiniz için yaşayın, başkası için değil.

Amelia'yı severim. Her zaman sevdim. Dün gece onunla harikaydı ve şimdi bana yardım ediyor. Ben rolümü oynayacağım. Sevecen ve aşık bir nişanlı olacağım. Ama bu, bunların gerçeğe dönüşmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Üç ay.

Bu konuda anlaşmıştık. Ve bu üç ay dolduktan sonra Amelia gidecek ve hayatım olması gerektiği gibi olacak. Dönmek zorunda.

AMELIA

TAraba yolculuğunun geri kalanı ürkütücü derecede sessizdi. En azından Oliver ve benim aramda. Layla gerginliği hissediyorsa da bundan rahatsız olmuyor. Sohbet ediyordu.

Bu, şu ve diğer şey hakkında. Tüm bunlar olurken, zihnim bir kuyruk dönüşünde. Paralel evrenler arasında sıkışıp kalmış, garip bir asit yolculuğuna çıkmış gibiyim.

Bir gerçek.

Diğer sahte.

Oliver'ın ailesinin beni sevmesini istiyorum. Onun ailesinin de beni sevmesini istiyorum. Hepsinin Layla'yı sevmesini istiyorum.

Ama benden nefret etselerdi çok daha kolay olurdu.

Onunla yatmamış olsaydım tüm bunlar daha kolay olacakmış gibi hissediyorum. Büyürken ona delice, işe yaramaz bir şekilde aşık olmasaydım. Onunla dün gece tanışmış olsaydım, bunların hiçbirisi sorun olmazdı. Ama büyürken Oliver'ı tam olarak tanımasam da onu izledim. Onunla ilgili hayaller kurdum. Hayaller kurdum. Hayranlık duydum. Arzuladım.

Sonra dün gece oldu ve şimdi.

Kendime sürekli bunun bir rol olduğunu ve benim için çok gerçek ve önemli bir son oyun olduğunu söylemek zorunda kalıyorum. Sorun şu ki, bunu daha ilk günden kendime söylemek zorunda kalmamalıyım. Planım zihinsel ve duygusal olarak ayrılmak. Yapacağım.

Bunu klinik olarak ele alın. Bunu bir tür sosyoloji deneyi gibi gösterin, başka bir şey değil.

Oliver Fritz gibiler için hayatımda ne zamanım ne de yerim var. Eğer ona izin verirsem, bir kasırga gibi içimden geçer, göz açıp kapayıncaya kadar biter ve çok yıkıcı olur. Layla ve benim zaten tutunmaya çalıştığımız küçük şeyleri yok etmesine izin veremem. Zaten yeterince kaybettim.

Dün gece bunu biliyordum ve şimdi mantram haline geldi.

Özellikle de ailesinin yerleşkesine girdiğimizde. Ve yerleşke burası için kesinlikle doğru terim. Arazi çok büyük ve titizlikle korunuyor. Hem çiçek hem de sebze bahçeleri var. Daha önce de belirtildiği gibi ahırlar. Bir konuk evi ve personel evi, tenis kortları ve içinde bir mağara ve jakuzi bulunan olimpik yüzme havuzu.

Ve buna bir otel büyüklüğündeki ana ev bile dahil değil.

Layla'nın çenesi tamamen çözüldü, gözleri resmen yuvalarından fırladı.

"İster inanın ister inanmayın, buraya daha önce de gelmişim. Bir kez."

Oliver çakıllı yoldan evin önüne çıkan dairesel arabaya doğru ilerlerken bana başıyla selam veriyor. "Mezuniyet partim. Hatırlıyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Öyle mi?"

"Evet, kaymaktaşı tenini parlatan siyah bir bikini giymiştin ama omuzların biraz yanmaya başlamıştı. Sana getirdim-"

"Güneş kremi. Bana güneş kremi getirmişsin."

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve buraya gelene kadar yolun yarısından fazlasında yüzünde beliren küçük kaş çatma ifadesi birden yerini hınzır bir sırıtışa bırakıyor. Arabayı park ediyor. "Sanırım senin için uygulamayı bile teklif ettim."

Ona sırtarak karşılık veriyorum, nişan konuşmasından sonra aramızda oluşan gerginlik şimdi dağılıyor gibi görüldüğü için rahatlıyorum. "Yaptın. Sanırım ayağım takıldı

ve sonra evet ya da hayır diyemediğimde yine de yaptın."

"Bu doğru olurdu. Nora'nın bunu yaparken beni görmemesi çok kötü. Ya da ne düşündüğümü bilmemesi. Beni yıllarca sürececek bir saçmalıktan kurtarabilirdi." Bana bir göz kırptı ve sonra arabadan atladı. Şimdi çenem çözöldü ama onu ve hızla çarpan kalbimi hemen dizginliyorum.

"Oh, senden kesinlikle hoşlanıyor." "Kes sesini, Layla."

Bana gülüyor, yanıma gelen Oliver'ı beklemeden arabadan atlıyor, benim için kapımı açıyor ve inmeme yardım ediyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve bana çekici bir gülümseme sunuyor. "Hazır mısın?"

"Hayır."

Gülüyor. "Ben de öyle. Ama bunu birlikte atlatacağız. Layla da tampon olacak tabii. İyi ki Sprite'ı da yanımızda getirmeye karar vermişiz."

Layla inliyor. "Tanrım, bu yapışacak, değıl mi?"

"Evet." Oliver kolunu kızın omzuna atıyor ve onu sarsıyor. Ben endişeyle onu izlerken o gülüyor ve Oliver'ın altından kaçmaya çalışıyor. Ondan şimdiden hoşlanıyor. Hoşlanmayacak ne var ki, değıl mi? Eğlenceli ve mükemmel biri. Ona ata binmeyi öğrenmesi için yardım etmeyi teklif ediyor ve şu anda hava daha sıcak olduğunda yüzmek için başka bir gün gelmesini öneriyor.

Bu iş bittiğinde kalbi kırılacak ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Babamız Layla çok küçükken öldü. Anne ve babamızla ilgili anıları çok zayıf, ancak onları bizden alan kazayı hatırlıyor. Çok uzun zamandır sadece ikimiz varız. Layla hayatımıza erkekleri sokmadığını söylerken haklıydı.

Tam da bu nedenle.

Bağılanırsınız. Onlar gider. Yalnız kalırsınız.

Ve şimdi Oliver hiç başlamaması gereken aptalca bir yalan yüzünden her şeyi berbat ediyor.

Kaybettiğimiz bir kişi daha mı olacak? Hayatta kalmamız gereken başka bir kalp ağrısı mı?

Kalp dayanıklıdır ama yok edilemez değildir. Bir kez kırıldığında, asla eski haline dönmez. Geride her zaman bir yara izi kalır. Söndüğünde bile, asla tamamen yok olmaz.

Kayıplar en çirkin ve en yavaş iyileşen yaraları oluşturur.

Ben tavşan deliğinde daha fazla derine inmeden evin ön kapısı açılıyor ve Dr. ve Bayan Fritz orada duruyor. Oliver uzun boyu, geniş gövdesi ve siyah saçlarıyla babasına çok benziyor, ancak annesinin yeşil gözlerine sahip.

Bize gülümsüyorlar ve avuç içim Oliver'inkine karşı terlerken kalbim göğsümde gümbürdemeye başlıyor. O da bunu hissetmiş olmalı ki bana güven verici bir sıkma hareketi yapıyor.

"Anne, baba, bu Layla." Onlara kibarca el sallayan ve hafif bir merhaba diyen kız kardeşimi işaret ediyor. "Bu da benim Amelia'm." Oliver yanağıma bir öpücük konduruyor ve bana benim dediği için rahatlıyorum. Ben de kesinlikle o değilim ama nişanlıdan daha az yalan gibi geliyor.

"Hoş geldiniz. Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim." Annesi, pembe elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla -hem de kendi evinde, hem de bir Pazar günü- ön merdivenlerden neredeyse koşar adımlarla iniyor. Kollarını bana doluyor ve onu yakalamak için Oliver'ın elini bırakmak zorunda kalıyorum. "Oh, Amelia. Çok tatlısın. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama yıllar önce Wilchester'a başvururken tanışmıştık."

"Evet, Bayan Fritz, hatırlıyorum. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim. Bugün bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Oliver'a seçme şansı vermedim." Bana karşı gülüyor, hayata sımsıkı tutunuyor. "Ve lütfen, biz bir aile olacağız. Bana Octavia de."

Dr. Fritz'in Oliver'la konuşurken bile bizi izlediğini bildiğim için içten içe irkiliyorum. Octavia geri çekilip gözlerimle buluşuyor ve çok uzun bir süre dikkatle bana bakıyor. Neredeyse çaresizce yer değiştirecek ya da onun dikkatle bakan parıltısından başka bir yere bakacaktım.

Sonra ellerimi ellerinin arasına aldı. "Evet, sanırım sen Oliver için ettiğim duaların cevabı olabilirsin."

Oh, lanet olsun.

Boğazımı temizliyorum, Dr. Fritz el sıkışmak için içeri girdiğinde gözyaşlarına boğulmama ramak kalmıştı. Neyse ki karısı gibi sarılmayı seven biri değil, yoksa işim gerçekten biterdi. Özellikle de Octavia Layla'ya yaklaşıp kız kardeşimin üzerine kendi kız kardeşiymiş gibi titrerken. Octavia Layla'yı ahırlara doğru götürüp bizi burada Dr. Fritz'le baş başa bıraktığında atlardan konuşmaya başlamışlardı bile.

"Seninle tanışmak bir zevk Amelia," diyor Dr. Fritz. "Ne yazık ki, tipik Oliver tarzında, bize senin hakkında hiçbir şey anlatmadı. Oğlumun atladığı tüm parçaları sizin doldurabileceğinizi umuyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum çünkü çok uzun boylu ve gözlerinde, söylediği ve söylemediği her şeyi görüyorum. Benimle ilgili her türlü yargısını ve kuşkusunu. Ben fakirim ve Oliver zengin. O bir Abbot-Fritz ve ben bir hiçim. Oliver benden hiç bahsetmedi, bu yüzden hamile olmalıyım ya da oğluna şantaj yapıyor olmalıyım.

Oliver elini belime dolayarak beni yanına çekiyor. "Onu korkutup kaçırmadan geri çekil baba. Artık aşk hayatımı neden gizli tuttuğumu biliyorsunuz. Size söylemeden önce emin olmak istedik. Annemi gördünüz. Ne zaman bir kadının adı benimkine yaklaşırsa çıldırıyor."

Babası gözlerimi tutarak, "Eğer Amelia senin için doğru kişiye Oliver, kolay kolay korkup kaçacağını sanmıyorum," diyor.

Buna sırtlamak zorundayım. Arkasındaki meydan okumaya. "Kesinlikle hayır. Bu adamla geçirdiğim her an ateşle imtihan gibiydi ve işte buradayım." Bir bakış atıyorum

Oliver. "Yine de bazen ikimiz arasında şanslı olanın ben olduğumu düşünüyorum. Üstesinden gelmem gereken çok şey var."

"Bu doğru." Oliver'ın gözleri dudaklarıma kilitlenmeden önce yüzümde dans ediyor. "Beni asla yerime oturtmayı başaramayan bir ağzın var. Belki de kızıl saçlı olduğun içindir. Belki de bizi birbirimize bağlayan Sox'a ya da tıpla ilgili her şeye duyduğumuz ortak sevgidir." Sonra hiç uyardan Oliver eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tam burada, babasının önünde. Aşırı tutkulu değil ve dil yok, ama hızlı bir gagalama da değil.

Bu onun beni babasına karşı savunmasının bir yolu ve bunu yapmamam gerekse de hoşuma gidiyor.

Elim koluyla buluşup onu sıkıyor. Elim kalçamda, o da beni sıkıyor.

Bir uyarı. Ne için bir uyarı olduğundan emin değilim ama burada onun bölgesinde olduğuma karar veriyorum, bu yüzden tek yapabileceğim onun yolundan gitmek ve ona güvenmek. Layla Wilchester'ı istiyor ve Oliver da onun oraya gidiş bileti. Benim için önemli olan tek şey bu. Bunu yapmamın tek sebebi bu.

Dün gece bitti ve öyle kalması gerekiyor. Yani tüm o el ele tutuşmalar, dokunmalar, öpüşmeler ve bakışlar -o lanet bakışlar- hiçbir şey.

Çünkü olabilecekleri tek şey bu.

Benim dünyamı yıkmıyorlar.

Dengemi bozmuyorlar. Her zaman aynı hızda kalmam gereken şeyleri yeniden ayarlıyorum.

Hayır.

Öpüşme sona erip dudaklarını çekiştiren gülümseme karnımı inanılmaz derecede uygunsuz bir şekilde titretirken bile, bunların hepsinin oyunun bir parçası olduğuna kendimi ikna ediyorum. Neyse ki, bir filo dolusu lüks arabanın aynı anda gelmesiyle daha fazla -az önce babasıyla olanlara ne dediğinizi bile bilmiyorum- sıkıntı yaşamaktan kurtuluyoruz.

Kapılar açılıyor ama aynı hızla kapanıyor. Birbiri ardına gelen yakışıklı adamlar çakıllı yolda bize doğru ilerliyor. Sadece Oliver'ın babası

bakışlarını benden kaçırıyor. Aksine, gözleri öpüşmeden öncekinden daha sert ve bu midemi bulandırıyor. Belli ki babası benden hoşlanmıyor. Sadece bu da değil, bana güvenmiyor.

Ve bunu saklamak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Bize yaklaşan Oliver'ın kardeşlerinden hiçbirini tanımıyorum. Sanırım daha önce sadece bir ya da ikisini şahsen görmüştüm ama bunun hiçbir önemi yok. Yüzlerini manşetlerden tanıyorum. Ünlüler sürüsüyle tanışmak gibi bir şey, çünkü onlar tam olarak öyle.

Sürekli olarak çok düşük bir profil çizen Rina hariç. Onunla arabada bahsettiğim mezuniyet partisinde tanıştım ama kısa bir sohbet oldu. Beni hatırladığından bile şüpheliyim.

Ama yapsa da yapmasa da, müthiş bir gösteri sergiliyor, beni önce bir gülümsemeyle ve kardeşininkine benzeyen yeşil gözlerindeki pırıltıyla karşılıyor. "Amelia!" Sıkıca sarılıyorum. "Tanrım, birbirimizi daha bir hafta kadar önce gördüğümüzü biliyorum ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor. Evlenme teklif ettiğine inanamıyorum!" Kız gibi bir çılgılık atıyor, beni tekrar sıkıyor ve sanki orada parlayan elması görmek için sabırsızlanıyormuş gibi elimi tutuyor. "Vay canına. Muhteşem. Sümüklüböcek hiçbirimize bunu yapmayı planladığını bile söylemedi." Elini uzatıp adamın omzuna vuruyor.

"Çünkü değildim," diyor Oliver basitçe. "Bir anda oldu. Onu gördüm ve bunu yapmam gerektiğini biliyordum."

Özellikle Oliver yanağıma bir öpücük daha kondurduğunda yanaklarım kızarıyor.

"Kız ve erkek kardeşlerin Amelia hakkında her şeyi biliyorlardı ama biz bilmiyorduk," diyor babası kesin bir dille.

"Muhtemelen bu adamların eve getirdiği her kadın senin Amelia'ya baktığın gibi bakıyor ve annem hemen onları aileye katmak istiyor. Eğer bu Amelia'yı senden saklamak için yeterli bir sebep değilse, ne sebeptir bilmiyorum. Brecken'la ilk tanıştığında da aynı şeyi yapmıştın."

Oliver bunun için Rina'ya minnettar bir sırtış fırlatır. En azından artık babasının bu şekilde baktığı tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Ama ben daha bu düşünceye dalamadan, kardeşleri teker teker yanımıza gelerek, bana sarılarak ve konuşurken bir şekilde isimlerini söyleyerek, bunu doğal hale getirerek dikkatimi dağıtıyorlar. Sanki onları zaten tanıımıyormuşum gibi, Luca ve Landon'ı birbirinden ayırmak zor olsa da - tek yumurta ikizleri onların durumunda gerçekten tek yumurta ikizidir.

Yine de elimde değil, burada inanılmaz bir sessizlikle duruyorum. Bunalmış. Hâlâ babasının dalga dalga yayılan hoşnutsuzluğuna takılıyorum.

Oliver bana kafanı oyuna geri sok der gibi bakıyor. Haklısın. Bu konuda tamamen berbatım. Garip ya da tuhaf olmak istemiyorum. Kız her zaman sessiz ve görünmez olmak için duvara yapışmış.

Oliver elimi tutuyor, parmak eklemlerimi öpüyor ve beni tekrar yanına yatırıyor. Başka hiçbir yerde olmadığım kadar rahat olduğum bir yer ve bu beni Rina'nın bana eski kankalarmışız gibi sarılmasından ve kardeşlerinin beni ilk kez gördükleri halde sanki bunu ezelden beri yapıyorlarmış gibi benimle alay etmelerinden daha çok rahatsız ediyor.

Sanki şeytan ve tüm dostlarıyla bir anlaşma yapmışım gibi. Sadece içinden çıkamadığım bir arafta mahsur kalmış durumdayım. Babasının seçici gözleri üzerimde, her hareketimi ve seğirmemi izliyor. Daha içeri bile giremedik. Layla, Landon'ın henüz tanışmadığım kızı Stella ile ata binmeye gitti.

Sinirden zor nefes alıyorum ve sanırım bir içkiye ihtiyacım var. Buraya Oliver'ın ailesine yalan söylemesine yardım etmek için geldim ve bu işi kötü yaptığımdan endişeleniyorum.

"İyi misin?" Oliver sanki aklımı okuyormuş gibi kulağıma fısıldıyor. Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve alnını zihnime bastırıyor. Dudakları dalıyor, benimkini yumuşakça, tatlı tatlı, öyle şefkatle öpüyor ki inliyorum. Sanki bu öpücükle aklımdan geçen her şeyi bana aktarıyor. Yaptığımız şeyle ilgili tüm kargaşayı. Rahatlama ve minnettarlık

Burada onunla birlikteyim. Aramızdaki her şeyin ne kadar hızlı ve geri dönülmez bir şekilde değiştiğine dair korku. Öpüşmeyi derinleştiriyor, gözleri kapanıyor ve ben kendimi sorgulamaktan alıkoyamıyorum, bunların herhangi biri gerçek mi?

Hayır. Tabii ki değil.

Neyse ki Rina yanıma geliyor ve elini koluma doluyor. "Bu kadar öpüşme yeter. Bu iğrenç." Beni çekiştiriyor. "Bırak onu, Oli. Onu hep sen kullanıyorsun ve sıra bende."

Oliver, sanki bir işaretmiş gibi, hemen beni tekrar öpmek için geri çekiliyor. Tüm bu öpüşmeler hakkında konuşmamız gerekecek çünkü zihnimde ve bedenimde hoşuma gitmeyen şeyler yapıyor.

"Bir saat içinde yemek yiyeceğiz," diyor bana. "İyi misin?" diye tekrar soruyor, muhtemelen ilk seferinde cevap vermediğim için. Gözleri gözlerimi arıyor ve gerçekten sorduğunu anlayabiliyorum.

"Ben harikayım." Kaşlarını kaldırdı. "Tamam, gerginim. Ama iyiyim." Ve babasının hala duyma mesafesinde olduğunu bildiğim için, "Sadece beni sevmelerini istiyorum" diyorum. Bu doğru. Kesinlikle yalana yakın bile değil. Ama aynı zamanda seyirci olmadan itiraf edeceğim bir şey de değil.

Oliver gülüyor. "Annem sana sarılmak için topuklu ayakkabılarıyla koştu. Bu daha önce hiç görmediğim bir manzara."

Şimdi daha iyi yerine daha kötü hissediyorum, dudaklarıma bir kaş çarpıyor.

Neyse ki Rina beni bir kez daha çekiştirerek uzaklaştırıyor ve ben daha nerede olduğumu anlamadan - burası kesinlikle mamut gibi bir yer- kendimi bir tür salonda, hayatımdan daha pahalı bir sandalyede otururken buluyorum, Rina da bir profesyonel gibi gömme barda bize birkaç martini hazırlıyor.

"Sana sevdiğim şeyi yapıyorum ve onu sert yapıyorum," diyor bana. "Ama sadece nasıl yapılacağını bildiğim için ve sen de buna ihtiyacın varmış gibi görüldüğün için."

"Seçici değilim. En son ne zaman martini içtiğimi söyleyemem."

"Oliver seni gerçekten bu işe soktu, değil mi?"

Ellerime bakıyorum. "Bu benim de hatamdı. Ve ben de kabul ettim."

"Oliver benim en sevdiğim erkek kardeşim, bu da seni en sevdiğim kız kardeşim yapıyor. Ben de hemşireyim, o yüzden anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu olabilirim-" Elini odada gezdiriyor "-Ama aynı zamanda şuyum da, eğer bu sana bir anlam ifade ediyorsa."

Başımı kaldırıp minnettar bir gülümsemeye onun yeşil gözlerine bakıyorum. "Öyle. Bunun için teşekkür ederim." İçimden gülerек sandalyeme geri çöküyorum, kendimi kaybolmuş ve keyifsiz hissediyorum. "Çok fazla kız arkadaşım yok. Bir tane olsa fena olmazdı."

"Duymadın mı? Ben senin sadece kız arkadaşın değilim, kız kardeşinim. Ve benim de sana aşık olacak bir sürü kız kardeşim var. Bu hafta için bir şeyler planlayacağız. Göreceksin."

"Size çok kaba bir soru sorabilir miyim?"

Rina kıkırdıyor ve bana ağır, kesme kristal bir martini bardağında yeşil bir karışım uzatıyor. Tanrım, onların bardakları bile süslü. "Elbette. Kolay kolay kıçım acımaz."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Şimdi gülüyor. Biraz yüksek sesle. "Cevabımı beğenmeyeceksin." "Dene bakalım. Ben kolay kolay incinmem. En azından artık," diye omuz silkerek ekliyorum.

"Herkes gibi ben de resimleri gördüm. Bu ve annem bu sabah aradığında çok mutluydu ve onu bu şekilde tutmak ve moralini yüksek tutmak şu anda onun için oyunun adı."

Herkes gibi ben de resimleri gördüm derken ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için başımı sallıyorum ama ben daha sormadan bardağını bana uzatıyor.

"Şeref. Doğru olduğunu hissettiğinizde yanlış olanı yapmaya ve yanlış olduğundan emin olduğunuzda doğru olanı yapmaya."

İçinde mizah olmasa da bir kahkaha attım. "Buna kesinlikle içerim." İkimiz de birer yudum alıyoruz ve çok lezzetli. Ekşimsi ve sert ama yumuşak ve soğuk.

Bardağını yere bırakıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "Ne olursa olsun, kardeşim senden hoşlanıyor. Annem ve basın bir yana, hoşlanmasaydı burada olmazdın ve ellerini, dudaklarını ve gözlerini kendine saklayabilirdi. Ama seni uyarmak zorundayım çünkü senden hoşlanıyorum. Nora pençelerini kalbine geçirdiğinden beri, o eskisi gibi değil. Ve bir daha asla kendini bu şekilde ortaya koymamaya yemin etti."

Açık sözlülüğünü takdir ediyorum, bu yüzden iyiliğine karşılık vermeye karar verdim.

Acıtsa bile.

"Ben de incindim, bu yüzden her şeyi anlıyorum. Endişelenmene gerek yok çünkü benim de kendimi bir daha ortaya atmaya niyetim yok. Kardeşin kadınlardan hoşlanıyor, Rina. Ve olabildiğince çekici biri. Yaptığımız şeyin sahte olduğunu çok iyi biliyorum."

Aksini düşünmek için kendime izin vermem aptallık olur.

OLIVER

TAilemin evinden eve dönüş yolu bu geceyi devam ettirmek için yeterince uzun değil. İstediğim yere gitmediğini bilsem bile. Amelia'nın geri dönmesiyle yatağım. Ama yine de, bu gece beklenmedik bir şekilde mükemmeldi. Her şey aksamadan gitti.

Bu da aramızdaki ilişkinin uzun sürmeyeceğinden daha da emin olmamı sağlıyor. Çünkü diğer ayakkabı her zaman düşer ve eğer Amelia'yla aramızdaki şeylerin gerçek olmasına izin verirsem, her şey parçalandığında çekeceğim acı da gerçek olacak.

Layla konuşmayı bırakmadı. Bir kere bile. Bize Frosty'ye binmekten ve bunun ne kadar harika olduğundan bahsetti. Sonra annemin onu ne zaman binmek isterse geri gelmeye davet ettiğini anlattı. Sonra Stella hakkında her şey geldi. İki kız çok iyi anlaştı ve şimdiden gelecek hafta sonu için planlar yaptılar.

Ayrıca, Rina ve Amelia tahmin ettiğim gibi hızlı bir dostluk kurmuş gibiydiler.

Bu konuda mutluyum. Her şey için, gerçekten. Layla bunu hak ediyor. Amelia bunu hak ediyor.

Belki de Amelia ve benim yaptıklarımızdan dolayı daha fazla suçluluk duymalıyım ama duymuyorum. Annem bu gece çok mutluydu. Onda hiç görmediğim kadar çok gülümseme vardı. Ancak babam farklı bir hikayeydi. O benim

Amelia tarafından bir gezintiye çıkarıldı. O kadarını söylemedi ama ben onun soğuk, değerlendirci bakışlarında bunu görebiliyorum. Kibar olmayan sözlerinin alt tonunda bunu duyabiliyorum.

Belki de tüm bunların ironisi budur.

Sonunda paramı umursamayan, bana baktığında başka bir şey gören bir kadınla tanıştım ama aslında onunla çıkmıyorum. Sahtekâr gibi hissettiğini biliyorum. Yalan söylemekten nefret ettiğini, özellikle de anneme. Ayrıca bu gece ailemin onu bizden biri gibi kucaklamasının hoşuna gittiğini de biliyorum. Güldü ve rahatladı - gerçi bunun çoğunun Rina'nın kokteyli ve akşam yemeğindeki şarap sayesinde olduğundan eminim. Ama en son ne zaman böyle bir şey yaşamıştı?

Onun tarafında olan insanlar mı? Onun arkasını kollayan insanlar? Sadece insanlar mı?

Peki bu maskaralık sona erdiğinde onlar için durum ne olacak?

Ona doğru bakarken elim direksiyonu biraz daha sıkı kavriyor, Layla'yla konuşurken ifadesi yumuşak ve biraz tembel, ona tamamen kaçırdığım bir şey hakkında cevap veriyor. Sanki baktığımı hissetmiş gibi, Amelia dönüyor, gözüme çarpıyor ve bir gülümsemeyle beni şaşırtıyor. Kalbim göğsümde acemice çarpıyor ve hızla yola geri dönüyorum.

"Eve geç gelersen yarın akşam yemeğini hazırlayacağımdan emin olabilirsin. Sorun değil." Layla koltuğunda kayarak Amelia'nın omzuna vuruyor. "Hey. Artık nişanlandığına göre, belki Dr. Saggingballs sonunda sana sürekli çıkma teklif etmekten vazgeçer."

Direksiyonu sıkıca kavrarırken ağızımdan ısı güdümlü bir füze gibi "Ne?" sözleri dökülüyor. A Sıcak damlama . KISKANÇLIK sürüngelemler aracılığıyla beni bir kez daha gafil avladı.

Kıskanmam ve hiç umursamam. Ama bu düşünce de çenemin kenetlenmesini engellemiyor. "Ne demek istiyorsun, Dr. Saggingballs sana çıkma mı teklif ediyor?"

Amelia gözlerini Layla'ya dikerek bize doğru dönüyor.

"Birincisi, onun adı bu değil. İkincisi, artık

yıllar önce."

"Doğru," diye homurdandı Layla. "Bu yüzden seni hâlâ gecede beş kez 'konuşmaya ihtiyacı olmayan hastalar hakkında konuşmak' için arıyor." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor. "Bu neredeyse her gece oluyor. Ve onu duyuyorum çünkü Tanrı'nın Musa'yla hangi dağın tepesinde konuştuğundan daha yüksek sesle konuşuyor. Adam körüklüyor. Her zaman hafta sonu ya da o gece ne yaptığını soruyor. Ne?" Layla'nın elleri havaya kalktı. "Bana öyle ters ters bakmayı kes. Doğru olduğunu biliyorsun. Biriyle çıkmadığından ya da bir erkekle birlikte olmadığından emin olmak için arıyor."

"Abartıyorsun," diyor Amelia küçümseyerek, tekrar öne doğru oturup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Öyle bir şey değil. O benim patronum, Layla. Bir hasta hakkında konuşmak için beni arayabilir."

Mesai saatleri dışında ve nöbetçi değilse olmaz, yapamaz. "Abartmıyorum."

"Bu bir şey değil, Layla. Bırak artık. Lütfen."

"Seni taciz mi ediyor?" Söylüyorum. Sikerim öyle işi. Dr. Saggingballs'u bir oltaya takacağım ve balıkların acı verici bir yavaşlıkla kemirmesi için testis torbasını denize atacağım.

"Hayır," diyor Amelia, Layla da aynı anda, "Evet. Ama adam plastik işinde, o yüzden ona iyi para ödüyor ve çalışma saatleri de bomba gibi, o yüzden buna katlanıyor," diye devam ediyor Layla. "Telefonu açmadan hemen önce her aradığında irkildiğini görüyorum."

"Layla," diye tersliyor Amelia, lafını kesmesini isteyen bir ses tonuyla.

"Size iyi para ödediği ve çalışma saatleriniz uygun olduğu için patronunuzun sizi rahatsız etmek için bir bahanesi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Her gece arayıp özel zamanlarında ne yaptığını sorması için mi? Hayır. Hiç sanmıyorum. Hiçbir kadın, hele hele benimki asla."

Ve bunu yüksek sesle söyledim. Benim olduğunu. Teknik olarak olmasa bile. Araba bitmek bilmeyen bir sessizliğe bürünürken acı bir şekilde farkına vardığım bir şey. Ama siktir et, geri almayacağım. Amelia benim nişanlım, sahte

ya da değil.

her şey bitti ve ben de onu buna göre koruyacağım. İddiamı ortaya koyacağım ve varlığımı göstereceğim çünkü bir erkek kadını için bunu yapar.

Evinin önünde duruyorum ve Amelia Layla'ya dönerek anahtarları ona uzatıyor. "Yukarı çıkabilir misin? Oliver'la bir dakika konuşmam gerek."

"Yani bunu ve iyi geceler öpücüğünü kaçırmak zorunda mıyım?" "Layla."

İnliyor. "Bütün iyi şeyleri kaçırmaktan nefret ediyorum," diye homurdanıyor nefesinin altında. "Peki. Görüşürüz Oliver. Bugün en iyisiydi."

"İyi geceler, Sprite. Sonra görüşürüz."

Ve böylece Layla arabadan atlayıp ön merdivenlerden yukarı sığıyor. Kapının arkasından kapandığından emin olarak içeri girmesini izliyorum ve sonra o gri gözlerini boğulmak istemediğim bir mengene gibi bana dikmiş olan Amelia'ya dönüyorum.

"Birden ortaya çıktı."

"Üzüldüğüm şey bu değil," diyor. Başımı eğiyorum, buna bir an bile inanmıyorum, alt dudağını dişleriyle ovuşturmasını izliyorum. "Tamam, tam olarak değil. Bu beni biraz şaşırttı. Sanırım bu yüzden bu işin yürümesi için kurallara ihtiyacımız var."

"Kurallar mı?" Papağan gibi tekrarlıyorum, çünkü kulağa korkunç geliyor. Ve hala Dr. Saggingballs'un onu her gece aramasına takılıyorum. Ve ona çıkma teklif ediyor. Ne adi herif. Gerçekten cinayet düşünceleri içindeyim. Boynuna iğrenç kırmızı bir morluk bırakmak istiyorum ki bilsin. O. Benim. Benim. Onun değil, orospu çocuğu.

Onun pürüzsüz, solgun yamacına bakıyorum. Çok narin. Çok saf. Çok tatlı. Bahse girerim fazla sürmez. Teni çok açık ve çok çabuk kızarıyor ve-

"Oliver? Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak boynundan uzaklaşıyorum. "Hayır, bu saatte nereden bir marka satın alabilirim diye düşünüyordum."

"Bir marka mı?"

"Senin için değil. En azından o türden değil. Belki de kastettiğim bir dürtmedir? Keskin, sıcak ve metal bir şey canını acıtacak ve etini yakacak."

Bana sırtıyor, güzel yüz hatlarında eğlence dans ediyor. "Layla'nın söylediği her şey bu değil. Abartmayı seviyor."

Evet, bunu yemiyorum tatlım.

"Yani Dr. Sleazeballs sizi her gece aramıyor mu?"

Nefes nefese kalıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Kurallara ihtiyacımız var Oliver. Başım dönüyor ve bunun hangi yöne gideceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Biz. Tek duyduğum bu. Bana ne oluyor da onun dudaklarından çıkan bu ses hoşuma gidiyor? Bu onun patronu. Hiçbir zaman olamayacağı halde onun olduğunu düşünen lanet patronu. Kafamı karıştırıyor ve kontrol altına alamıyorum. Bir dallamanın ona dokunduğunu hayal edip duruyorum. Koridorda onu köşeye sıkıştırıyor.

Hırlıyorum. Lanet olası hırıltı. Lanet olası aklımı kaçıyorum. Patronuyla ilgili konuşmayı bırakmaya karar verdim. Şimdilik. Yine de onun hakkında kendi araştırmamı yapmak niyetindeyim. Ne dediğini düşünerek kendimi sakinleştiriyorum. Kendim için mesafe ve duygusal kopuş talep etmemiş miydim, başka bir şeye izin verirsem bedensel ceza vaat etmemiş miydim? O bir Nora olmayabilir ama bu ne onu güvenli ne de beni aramızdaki ilişkinin ötesinde bir ilgiye sahip kılıyor.

İşte bu yüzden kendimi akıllıca "Ne tür kurallar?" diye sorarken buluyorum.

"Belki de beklentiler daha iyi bir terimdir? Bundan ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum. Bunu ne kadar süre yapmayı planlıyoruz? Çizgilerin bulanıklaşmaması için bir sözleşme hazırlamak gibi." Bunu düşündüm. Bunu yapmak ne kadar akıllıca. "Bence üç ay yeterli olur.

Haftada en az bir ya da iki buluşma, ister halka açık ister bizim mekanlarımızdan birinde olsun, bir gereklilik çünkü insanların bizim birlikte vakit geçirdiğimizi bilmeleri ve görmeleri gerekiyor.

birlikte. Bu randevularda öpüşmeye ve dokunmaya kesinlikle izin verilmelidir."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seninle yatmıyorum ve öpüşmeyi minimumda tutmalı ve sadece toplum içindeyken yapmalıyız."

"Balonumu patlatma, Amelia. Bu akşamki yemeği atlatmamı sağlayan şey seni anlamsızca becerme fikri."

Dudakları ve saçları gibi kıpkırmızı oldu. "Bu iyi bir fikir değil."

Ben de biraz ekşi hissettiğim için soruyorum: "Neden? Ne kadar iyi olacağından korktuğun ve asla durmak istemeyeceğin için mi, yoksa ne kadar iyi olacağından ve sonunda durmak zorunda kalacağımızdan korktuğun için mi?"

Bana ters ters bakıyor. Haklı olarak. Pislik gibi davranıyorum. Layla patronunun ona asıldığından bahsetmek zorunda mıydı? Tanrım.

"Bence yüzüğü her zaman takmalısın, özellikle de isteyken ve başka kimseyle çıkmama ya da yatmama konusunda anlaşacağız." Çünkü açıkçası, denerse o orospu çocuğunu öldürürüm.

Gülümsüyor, rahatlamış bir şekilde ve nişanlı olduğunu iddia edip başka kadınları beceren bir piç olduğumdan mı endişelendi yoksa sadece onunla birlikte olacağım fikrinden mi hoşlandı bilmiyorum. Şu anda kimim ben?

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" Uzanıp ipeksi kızıl saçlarından bir tutamla oynayarak kulağının arkasına sıkıştırmadan önce soruyorum. Dokunuşum kulağının kabuğunu geçerken vücudu titriyor ve lanet olsun, onu öpmek istiyorum. Gerçekten. Seyirci olmadan. Dudaklarım dudaklarına değmeden hemen önce nefesinin kesildiğini duymak istiyorum çünkü o bunu her seferinde yapıyor. Tatlı olarak yediği crème brûlée'yi dilinde tatmak ve vücudunu benimkine bastırıldığını hissetmek istiyorum.

İçine girmek istiyorum, adımın inerken etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum. Tırnaklarının sırtımda gezinmesini istiyorum çünkü o da beni sahiplenmek için benim kadar açgözlü.

Onu sahiplen. Teni, yumuşak, solgun, lezzetli, benim olacak.

Onu elde ettikten sonra bile bu kadını istemekten vazgeçemiyorum.

Boğazımı temizliyorum, tam dokunuşumdan kurtulurken elimi ondan çekmeye zorluyorum.

Omuzlarını dikleştirerek aramızda boşluk yaratıyor. "Seks yok," diye zorluyor. "Sana bunu zaten söyledim ve ciddiydim. Söylediğin her şeyle bir sorunum yok ama toplum içinde olmadığımız zamanlarda ellerini kendine sakla. Bu bir iş anlaşması ve ben de öyle davranmak istiyorum. Fiziksel yakınlık çizgileri bulanıklaştırır."

Gözlerinin içine bakıyorum, endişeli değişimlerini takip ediyorum. İçimde bir şeyler kıpırdanmaya başlıyor. Derimin altında acıyla sürüklenen bir şey. Onunlayım ve sanki içimdeki her şey kısa devre yapıyor. Geçmemem gereken tüm çizgileri unutuyorum. Söylememe izin verilmeyen kelimeleri. Sahip olmama izin verilmeyen düşünceler. Artık ona dokunmaya iznim yok.

Sanki başka bir şey devralıyor ve ben sadece gezintiye çıkıyorum.

İşte tam da bu yüzden kendimi haklı buluyorum.

"Bağlanmaktan mı endişeleniyorsun?"

Dudaklarını yalıyor. "Seks işleri karıştırıyor ve hayatımda bunun için ne zamanım ne de yerim var. Burada tehlikede olan çok şey var. Bizim için, evet, ama aynı zamanda Layla için ve onun için sadece okuldan bahsetmiyorum. Zaten çok şey kaybetti."

Peki ya sen, sanırım. Şimdiye kadar ne kadar kaybettin, Amelia? Sana kim göz kulak oluyor? Ben olduğumu söyleyebilirim ama durum öyle değil. İkisinin de bağlanmasını istemiyor. Akıllıca. Acıtıyor ama akıllıca. Ben de bu kadınlara bağlanmak istemiyorum. Ve bunu yapmanın ne kadar kolay olacağını şimdiden görebiliyorum.

Sonra aklıma bir şey geldi. "Seni kim incitti?"

Bunun üzerine kapağa yaklaşarak geri çekiliyor, gözleri cam gibi oluyor. "Nasıl... Layla bir şey mi söyledi?"

"Hayır. Ama söyleyebilirim." Bununla aynaya bakmak gibi bir şey.

"Ben... Evet, yaralandım. Kötü bir şekilde. Ve dün gece sana söylediğim gibi, tek gecelik ilişkilerim ya da anlamsız sekslerim yok. O yüzden lütfen Oliver, bunu olabildiğince basit ve kolay tutalım. İkimizin de isteyeceği son şey bir kırık kalp daha."

Ona sakinleştirici bir bakış attım. "Senden hoşlanıyorum. Layla'yı da seviyorum. Ve ikinizi de incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Ne yapmamı istersen yaparım. Üç ay. Sadece iş. Sorun değil."

Amelia'yla geçirdiğim son yirmi dört saatin kafamda sürekli tekrarlanan konuşmalarla birleştiği boktan bir gece uykusunun ardından vardiyam için Hughes Healthcare'in kapısından içeri giriyorum. Kafamı toparlamak için ihtiyacım olan şey buydu. Sürekli Amelia'yı düşünmeyi bırakmak için. Bir vardiya. Hastalara yardım etmek. Hayat kurtarmak.

Ancak arka koridorda üç adım atabildim ki her taraftan soru ve tebrik yağmuruna tutuldum. Meslektaşlarım basından daha kötü.

Dün gece Amelia ile konuştuktan sonra bu kararımı sorgulamadıysam bile şimdi sorguladığıma eminim. Herkesle sohbet etmek için duruyorum, geçmişte karşılaştığım kadınların alaylarını görmezden geliyorum ve ağzımdan her yalan çıktığında irkilmemeye çalışıyorum. Neyse ki patronum ve arkadaşım Jonah Hughes imdadıma yetişiyor, omzuma bir şaplak atıyor ve beni arbededen uzaklaştırıyor.

"İyi misin, dostum? Biraz solgun görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, kapıyı kapattığı ofisine kadar onu takip ediyorum. İhtisasım boyunca burada çalıştım ve nihayet Temmuz'da bitireceğim için Jonah bana uzman doktorluk pozisyonu teklif etmekte tereddüt etmedi. Jonah'ın eşi Halle ile de iyi arkadaşız; kendisi burada pratisyen hemşire olarak çalışmaya başlamadan önce de öyleydi ve Jonah ile Rina'nın en iyi arkadaşı olduğu için tanıştı. Her şey çok ensest ama bir şekilde iyi gidiyor. Muhtemelen Halle ve Rina'nın diğer arkadaşları bu şehirde yatmadığım birkaç hemşire arasında olduğu içindir.

"Aşk hayatı seni etkiliyor o zaman?" Bana kendini beğenmiş bir sırıtişla bakıyor. "Oliver Fritz, kendini ömür boyu bekar olarak tanımlayan, sonunda piyasadan çekildi. Sadece o da değil, nişanlandı. İtiraf etmeliyim ki ben de o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Her yerdeki hemşireler yas tutuyor."

Oturuyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve yumruklarım kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturuyorum.

"Doğru mu peki?" diye devam ediyor ben yemi yutmayınca.

Jonah'a yalan söyleyemem. Dediğim gibi, o bir arkadaş ve karısı ile Rina yakınlar. "Sahte," diye itiraf ediyorum ve sonra tüm hikâyeyi anlatmaya başlıyorum, gizliliğini de beraberinde zorlayarak.

"Tanrım, Oliver," diye mırıldanıyor şaşkınlıkla. "Konumunu ve neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğini anlıyorum ama bu çok riskli. Şimdiden büyük bir skandal yaratıyorsun. İnternetin her yerinde sen varsın. Bu kadınla çekilmiş fotoğraflarınız her yerde. Halle bu konuda konuşuyor, kadın düşkünü Oliver'ın mükemmel eşiyle nasıl tanıştığıyla dalga geçiyordu."

İnledim. "Mükemmel eşleşme diye bir şey yok ve bu gerçek değil. Amelia da bu işin içinde ve aşırı neşeli annemin göğüs kanserini atlatmasına sadece üç ay var ve medya bizi tamamen unuttu. Bunu atlatabiliriz."

Başka seçeneğimiz yok.

Jonah limon emiyormuş gibi görünüyor. "Doğru." Ve bu,

onun lüks aksanıyla birlikte, bana onun

Söylediğim her şeyi. "Hemşire olması ironik, değil mi?" diye dalga geçiyor. "Genelde bu tür kadınları tercih ettiğini düşünürsek."

"Har. Har." Yine de bugün ilk kez gülümsüyorum. Hemşireler peşinden koştuğum tek kadınlar değil, sadece en sık yatma eğiliminde olduğum kadınlar çünkü her gün karşılaştığım ve gördüğüm kadınlar onlar. Ama konu açılmışken... Doğruluyorum, dirseklerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum ve Jonah'a doğru eğiliyorum. "Hey, Dr. Mike Sagginalls'ı tanıyor musun?"

"Elbette. Harika bir plastik cerrah. Zaman zaman ona ücretsiz yarık palet vakalarımızdan bazılarını gönderiyoruz."

Bu beni şaşırttı. "Öyle mi?" "Evet. Neden?"

"Amelia onun için çalışıyor."

Ve Jonah'ın meraklı ifadesi, masasının etrafında karıştırılması gerekmeyen kâğıtları karıştırırken anında düşer. "Oh."

"'Oh' ne demek?" Bastırıyorum. Yere bakıyor, önlüğünde var olmayan bir tiftik parçasını topluyor. "Jonah?" Bastırıyorum.

"Hemşireleri arasında bir ünü var, hepsi bu," diyor bana, hala o tiftik üzerinde. "Seninkine benziyor gerçi, öyle şeyler duydum ki senin yanında aziz gibi kalıyorsun."

Çenem sıkılıyor ve yemin ederim, dün geceyle bugün arasında dişlerimin minesinin inceldiğini hissedebiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Jonah başını sallıyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. "Pek bir şey yok. Çoğunlukla eski dedikodular."

"Ketum bir piç olmayı bırak ve söyle bana."

Jonah iç geçiriyor, ofis koltuğunda arkasına yaslanıyor ve kolunu başının arkasına atıyor. "Acımasız bir çapkın ve zampara. Çok kibirli. Bir süre evli kaldı ama o kadar çok ilişkisi oldu ki karısı sonunda onu terk etti. Bir hastamla ilgili olarak doğrudan kendisine gönderdiğim tek tük e-postalar dışında ofisiyle pek irtibatım olmadı. Ama genç ve güzel doktorları işe almakla ünlüydü."

Hemşireleri kendisi için çalışmaya zorluyor, onlarla yatmak için onlara ay ve yıldızlar vaat ediyor. Sonra sıkılıyor ve kadını işten çıkmaya zorluyor, ya parasını ödüyor ya da istifa edene kadar iş yerinde perişan ediyor. Ama dediğim gibi, bu dedikodu çoğunlukla eski. Muhtemelen senin kuşunla bir ilgisi yoktur."

"Kahretsin."

"Amelia ne zamandır orada çalışıyor?"

Ondan iki kez benim diye bahsetmesini görmezden geliyorum. "Sanırım birkaç yıldır. Onunla yatmadı. En azından benim edindiğim izlenim bu değil, ama bunu değiştirmek için çok çabalıyor gibi görünüyor."

"Hmmm. O kadar uzun süredir onunla çalıştığına göre kendi başının çaresine bakabilir gibi görünüyor."

"Halle'nin onun için çalışmasını ister miydin?" Meydan okuyorum.

Bana sırtıyor. "Halle'i mi kastediyorsun, aslında evli olduğum kadını?" Ona pis bir bakış attım ve o da kıkırdadı. "Hayır. Tabii ki hayır, ama belli ki Amelia yardım almadan iyi idare ediyor. Hem senin haddine mi karışmak?"

Bunu düşündüm. "Muhtemelen hayır." Onun işine karışmaya hakkım yok. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu geçim kaynağına. O aslında tek başına bir ebeveyn ve şimdiden pek bir şeyi olmadığını görebiliyorum. Ayrıca, onun deyimiyle iş anlaşmamız birkaç ay içinde sona erecek. Artık öpüşmek yok. Dokunmak yok. Flört etmek yok.

En azından özel olarak.

Dün gece bunu açıkça belirtti.

Yine de, o pisliğin ona böyle davrandığı düşüncesine katlanamıyorum. Dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Boş boş oturup hiçbir şey yapamam. Yapamam işte.

"O zaman bırak gitsin."

"Mümkün değil. Ama varlığımı duyurmak ya da hissettirmek için müdahale etmek zorunda değilim."

Fikrimin Amelia'yı fena halde kızdıracağını bildiğim için dudaklarıma bir sırıtış yayılıyor. Jonah haklı. O daha çok

kendini idare edebilecek kapasitede. Ama yapmayı planladığım şey karşısında gözlerindeki ateşi görmek ödülün yarısı olabilir. Aramızdaki çizgileri bulanıklaştırmamı istemeyebilir, ama görünen o ki şimdiden kendime engel olamıyorum.

AMELIA

I Tam da olmasından korktuğum şey.

"Bana tanıdık geliyorsunuz. Neden bana tanıdık geliyorsunuz?" Üç aylık hamile olan kadın ilk rinoplasti (burun estetiği) konsültasyonunda beni incelerken başını eğerek soruyor.

"O suratlardan bende de olmalı," diye kestirip atıyorum, çünkü beni magazin dergilerinde gördüğünü çok iyi biliyorum. Lütfen beni nereden tanıdığınızı hatırlamayın hanımefendi. "Bunu bütün gün duydum." Bu noktada, en azından bir espri anlayışım var. O, günün onuncu konsültasyonuydu - buraya ne için geldiklerine bakılmaksızın tüm yeni hastaları görüyorum - ve gördüğüm her biri beni birkaç dakika içinde tanıdı.

İlk başta beni rahatsız etti. Özellikle de hastanın beni neden gördüğüyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi Oliver'la ilgili olan sonraki soru dizisiyle. Şimdi bunu Oliver Fritz nişan histerisi olarak kabul ediyorum. Hatta Boston Magazine'den nişanımızla ilgili özel bir fotoğraf çekimi ve röportaj yapmak isteyen bir telefon bile aldım.

Neyse ki aramalarını kaçırdım ama mesajlarında tüm detayları bırakmışlar.

Bir şeyi bilmek başka, onu görmek ve yaşamak başka bir şeymiş gibi hissediyorum ve şu anda olan da bu. Fritz'lerin bu şehirde büyük bir olay olduğunu biliyordum. Magazin basınının ve medyanın onları takip etmeyi sevdiğini biliyordum - trajedilerini takip ediyor ve aşk hayatlarına bayılıyorlardı. Sadece fırtınanın bu kadar büyük olacağını ve büyümeye devam edeceğini bilmiyordum.

"Hayır," diye devam ediyor. "Seni kesinlikle tanıyorum."

Noktaları birleştirmesi için ona bir dakika daha veriyorum.

"Söylediğim gibi, burun estetiği yapabilmemiz için bebeği doğurana kadar beklememiz gerekecek."

Birdenbire işine geri döndü. "Ama yeni burnumu hamilelik fotoğraf çekimi için istiyorum."

"Bunu anlıyorum, ancak anestezi fetüs için iyi değil, ayrıca prosedürün kendisi de vücudu yorabilir. Dr. Sagginalls'ın bu konuda çok katı bir politikası var."

Öfkeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, şaşkın. "Ve bir istisna yapamaz mı?"

Fetüs için iyi olmadığı iddiasının onu engelleyeceğini düşünürsünüz ama hayır, engellemedi ve nadiren engeller. Buraya gelen hastalar her zaman ve her koşulda istediklerini almaya alışkınlar.

"Üzgünüm ama bunu yapmaya istekli olsa bile, ki olmadığından eminim, prosedürler için zaten yedi aydan daha uzun bir süreye rezervasyon yapıyoruz."

Dehşete kapılıyor ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum, gözleri elimde duran elmasa takıldığında yaklaşmakta olduğunu bildiğim savaşa kendimi hazırlıyorum. Gözleri genişliyor, daralıyor, sonra muzaffer bir edayla yüzüme bakıyor.

"Seni tanıdığımı biliyordum," dedi. "Oliver Fritz ile nişanlısın."

Ugh. İşte başlıyoruz.

"Evet, öyleyim." İçinde rinoplasti broşürü olan çekmeceye doğru ilerledim ve ona bir tane çıkardım.

"Şimdi, bu oldukça basit bir prosedür-"

"Nasıl biri? Yani, rüya gibi olduğu açık. Zengin olması başka bir şey. Ama vay be, gerçekten nişanlanacağını hiç düşünmemiştim. Bırakın bir hemşireyle nişanlanmayı, çünkü gazeteler bundan hiç bahsetmedi. Senin kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Hep Captiva Shaw ya da Alessandra Flores gibi biriyle evleneceğini düşünmüştüm. Bilirsiniz, seksi, genç ve ünlü biri."

"Uh-huh. Dediğim gibi-"

"Ama ikiniz o fotoğraflarda birbirinize çok aşık görünüyordunuz," diye devam ediyor. "Arkadaşım Val ve ben resmen bayıldık. Çok kıskandım. Bana her şeyi anlatmalısın. Nasıl evlenme teklif etti? Yüzüğü sadece senin için mi aldı?"

Neyse ki kapı çalınıyor ve Dr. Sagginalls önce hastaya sonra da bana bakarak kafasını içeri uzatıyor. "Böldüğüm için üzgünüm Amelia, ama bir dakikan var mı?"

"Evet, biz de tam bitiriyorduk. Hemen çıkıyorum." "Ofisimde olacağım."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de ona broşürü uzatarak burun estetiği konuşmama başlıyorum. Hızlı bir muayene yapıyorum, bazı ölçümler alıyorum ve işlemten sonra burnunun nasıl görünmesini istediğini belgeliyorum. Ona verdiğim tüm bilgileri gözden geçirmesini ve hala ilgileniyorsa bebek doğduktan sonra Dr. Sagginalls ile ameliyat öncesi bir randevu ayarlamasını söyleyerek odadan çıkıyorum.

Odadan aceleyle çıkıyorum, koridorda hızlı adımlarla yürüyorum, sola dönüyorum ve sonra başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatarak duvara yaslanıyorum. Nefes alırken parmaklarım elimdeki büyük, ağır taşı çeviriyor. İnsanların Fritz'leri sevdiğini biliyordum ama erişimleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnsanların onlara ne kadar takıntılı ve tüketilmiş olduğunu.

Sanırsın ki Red Sox'lar, Tanrı aşkına.

Neyse ki bu günün son randevusuydu ve yarın en sevdiğim ameliyathanedeyiz. Yine de, ofis günlerimi genellikle benimle ilgili sorulardan kaçarak geçirmiyorum.

özel hayatım, sahte nişanım ya da sahte nişanım. Eskiden fil sürüsü içindeki bir kelebek kadar fark edilmeden yuvarlanırdım, bu da hoşuma giderdi.

Ama artık değil.

Artık Fenway'de sahada koşan bir streaker kadar görünürüm. Kıçım her yerde.

Gidip Saggingballs'la yüzleşmeliyim, yani Sagginalls'la. Kahretsin, Layla!

Kendimi duvarın sığınağından kurtarmak için tam zamanında dönüyorum ve resepsiyonistimiz Kathleen'e çarpıyorum; elinde büyük bir tabak tutuyor ve göğsüme sert bir şekilde çarparak beni keskin bir sarsıntıya maruz bırakıyor. Tabağın itiş gücüyle geriye doğru uçuyorum ve Kathleen'in taşıdığı şey havaya kalkıyor. Kıçım sert bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve kalp şeklindeki kurabiyeler konfeti gibi üzerime yağıyor, yüzükoyun yatan formuma çarpıyor ve ufalanarak dağılıyor.

"Aman Tanrım. Amelia, çok üzgünüm."

"Kahretsin, bebeğim, iyi misin?"

O ses. O ikinci ses. Doğruluyorum, bir fabrika dolusu kurabiye başımdan kucağıma düşüyor. Pembe ve kırmızı kremaya bulanmışım, çikolata parçaları karışıma bulaşıyor çünkü ister inanın ister inanmayın, kurabiyeler hala biraz sıcak. Buzlanma ekstra yumuşak ve cipsler ooey- gooey mükemmellik.

Tam sevdiğim gibi.

Şimdi mahvoldular.

Oliver çömelmiş, üzerimde geziniyor. Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. "Az önce ne oldu öyle?"

"Göz bebeklerini kontrol edeyim mi?" Sırıttıyor ve bu sırıtış benim için özel olarak yazılmış bir aşk romanını bile doldurabilir.

"Ha. Sadece kafamı çarpmadım."

"O zaman belki de kıçını kontrol etmeliyim? İyice ve sadece tıbbi amaçlarla tabii ki."

Domates ve pancarın aşk çocuğu gibi kızarıyorum çünkü Kathleen kesinlikle duyma mesafesinde ve bunu kesinlikle duydu. Nefesinin altında kıkırdayarak bunu kanıtlıyor. Kathleen altmış yaşlarında, ancak tedavileri ve iğneleri için aldığı saçma indirim sayesinde otuz altı gibi görünüyor. Kathleen yüzünde mizah ya da utanma gibi duygu ve tepkiler gösterebilseydi, eminim şu anda bunu yapıyor olurdu.

"En azından kremanın bir kısmı saçıma uyuyor." Önlüklerime bakıyorum. "Sevgililer Günü katliamından çıkmış gibi görünüyorum." Hafifçe gülüyorum. Pembe ve kırmızı şekerlemeler her yere bulaşmış.

"Ama lezzetli bir tane. Al bakalım."

Oliver göğsümdeki kurabiye parçalarından birini kapıyor ve ağızına atıyor. Sonra bir tane daha alıp bana uzatıyor. Otomatik olarak açıyorum, beni beslemesine izin veriyorum, bu arada ben de onun burada ne halt ettiğini ve neden şimdi özel yapım kurabiyeler gibi görünen bir tepsiyle kaplı olduğumu sormaya hazırlanıyorum.

Kurabiyeyi çiğniyorum ve milyonlarca kayıp anıyı tetikleyen bir tat patlamasıyla karşılaşıyorum. "En sevdiğim."

Eğilip dudaklarımın kenarını yalarken sırtışı her şeyi kapsayan bir gülümsemeye dönüşüyor. Şekerden fişkıran kelekler vücudumda cehennem ateşini başlatıyor.

"Çikolata," diye açıklıyor. "Ve bunlar senin en sevdiklerin olmalıydı. Buzlu çikolatalı kurabiyeler, ama şimdi hem sen hem de halı yenilebilir olandan daha fazlasını giyiyorsunuz."

"Bana kurabiye mi getirdin?"

"Çikolata parçacıklı ve buzlu, her iki dünyanın da en iyisi."

Aval aval ona bakıyorum. Gözlerim kocaman, ağızım açık. Nereden biliyordu ki? Birlikte kurabiye pişirdiğimizde annem de aynen böyle söylerdi. Küçük mutfağımızda durur, süt içer ve tam da bu tür kurabiyelerden yedik ve ben ona her şeyi anlatırdım. Hiç arkadaşım yoktu. O öyleydi. Gelmiş geçmiş en iyi dinleyiciydi. Görünürde bir gram bile yargılama yoktu.

Duygular boğazımda düğümleniyor, biriktikçe beni boğuyor, gözlerimi akmayan yaşlarla dolduruyor. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Nasıl?"

"Layla," diye fısıldıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde. "En sevdiğin şeyi bilmem gerekiyordu. Bana annenle ilgili bir hikâye anlattı ve o kadar güzel bir hikâyeydi ki bunu yapmak zorundaydım. Bunların seni gülümseteceğini umuyordum."

Ciğerlerimden boğuk bir ses hıçkırarak geçiyor. O gerçek mi?

Herhangi bir şekilde olumlu erkek ilgisi görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu hakkında bir fikri var mı? Kalbim ne kadar zamandır birinin sadece benim için düşünceli bir şey yapmasına aç? Yıllardır her gün aynı külotu giyiyor olabilirdim ve bunu kendimden başka kimse bilemezdi. Birdenbire bu adam benim işime burnunu soktu, dalgalar yarattı ve ben onun okyanusunda sıırılsıklam olana kadar üzerime su sıçrattı.

"Oh, bebeğim." Yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri birkaç santim öteden benimkileri arıyor. "Sakın kızma. Sana eski kurabiyelerden alamazdım. O bana bunu söyledikten sonra olmaz." Şimdi de yanağıma bir öpücük konduruyor. Duygularımı tamamen yanlış okuyor. Geri çekilirken sesi daha da yükseliyor. "Artık ilişkimizi resmen açıkladığımıza göre seni şımartabileceğimi düşündüm. Ama görünüşe göre geri tepti."

Hayır. Hayır, olmadı.

"Ben deli değilim." Bayılıyorum. Hem de çok. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Benim için.

Çünkü sahte olsun olmasın, yine de bana bu kurabiyeleri almak için zahmete girdi.

Kathleen bir tür mırıldanma sesi çıkarır, belli ki her şeye kanmıştır.

Onu öpmek mi yoksa boğazını sıkmak mı istediğime karar veremiyorum. Bir yandan, araştırmasını yapmış. Sonra da gidip bunları benim için özel olarak yaptırdı.

onları teslim et. Öte yandan, herif sevmediğim bir kart oynuyor - duygusal tetik düğmeme bastıktan sonra iş yerime gelip yalan söylüyor. Yaptığı şeyin gerçek olmadığı halde gerçek olduğu yanılsamasını yayıyor.

Neredeyse ondan nefret edecektim. Ve onu sevmeme. Piç kurusu.

Bana ne yaptığını bilmiyor mu? Kalbimle nasıl bir oyun oynuyor? Hayatımla? "Oliver-" Bunun gerçek olup olmadığını sormak istiyorum. Bunu gösteriş için mi yaptığını, en sevdiğim kurabiyelerden, annemle geçirdiğim özel bir zamandan bir anı mı çaldığını bilmem gerekiyor. Ya da bunu gerçekten ama gerçekten benim için mi yaptı? Ancak sözlerim kesildiği için buna fırsatım olmuyor.

"Bütün bu kargaşa da ne?" Dr. Sagginalls ofisinden telaşla çıkıp koridorda yürümeye başladı. "Tanrım, bu bir karmaşa. Amelia, ne oldu?"

Şimdi Oliver ortaya çıkıyor, elimi tutuyor ve aynısını yapmama yardım ediyor. Halı kesinlikle mahvolmuş. Profesyonel olarak temizlenmesi gerekecek ve bunun maliyetini düşündükçe içim sızlıyor.

"Bu benim hatam," diyor Oliver. "Amelia için özel bir şey yapmak istedim ve bu oldu." Önce beni sonra da halıyı işaret ediyor. "Özür dilerim. Halılarınızı temizletmek için memnuniyetle ödeme yaparım." Oliver elini Sagginalls'a uzatıyor, Sagginalls da ona akan bir implantmış gibi bakıyor. "Oliver Fritz. Amelia'nın nişanlısı. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Sizden çok bahsetti."

Bir tavus kuşu gibi, bunu duyunca neşelendi. "Mike Sagginalls."

"Daha önce tanışmadığımıza çok şaşırdım. Arkadaşım Jonah Hughes, bazen bebeklerimiz için ücretsiz yarık damak ameliyatları yaptığınızı söyledi."

"Jonah için mi çalışıyorsun?"

"Yapıyorum. MGH'de aile hekimliği muayenehanelerinden birinde, çünkü cezalandırılmayı seven biriyim, diğer adıyla asistanım. En azından Temmuz'a kadar. Kurabiyeler için tekrar özür dilerim. Kız arkadaşımı özledim, bu yüzden ona en sevdiği ikramla sürpriz yapmak istedim. Onu düşündüğümü belli etmek istedim."

Dr. Sagginalls'a göz kırpıyor ve sonra yüzümü çevirip beni dudaklarımdan öpüyor. Sertçe. Ellerim pazılarına çarpıyor ve geri itiyorum, o rahatlamayınca tırnaklarımı etine geçiriyorum. Sonunda beni bırakıyor, dudaklarında tembelce yayılan bok yiyici bir sırıtış.

Otuzbirci. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Dr. Sagginalls'a geri döner. "Şanslı bir adamım, öyle değil mi?"

Oh, lanet olsun. Oliver, ne oluyor lan?

Sagginalls omurgasını dikleştirerek Oliver'a ters ters bakıyor. "Amelia senden ya da nişanlı olduğundan hiç bahsetmedi. Herkes gibi ben de okudum. Buna inandığımdan emin değildim. Özellikle de yakın zamanda bana kimseyle çıkmadığını söylediğinde."

Oliver, bu şimdiye kadarki en komik şey değil mi dercesine güler. Bakışları sabittir. "Belli ki öyle. Eminim anlayabileceğin gibi Amelia özel hayatını profesyonel hayatıyla karıştırmayı sevmez. Tek yapmak istediğim çatılardan onun hakkında bağırmakken beni kirli sırrı gibi saklamak istedi. Ama artık kızımın parmağında benim yüzüğüm olduğuna göre, sanırım artık flört durumu ya da iş sonrası özel zamanlarında kiminle birlikte olduğu konusunda kafa karışıklığı olmayacak."

Oliver'ın ayağına basıyorum. Kalçamı çimdikliyor. Tırnaklarımı koluna geçiriyorum. Beni kendine daha sıkı bastırıyor. Bakışlarım kan ve isyanla tehdit ediyor. Bana gelmiş geçmiş en seksi şeytan gibi gülümsüyor.

"Hayır," diyor Sagginalls, ses tonu ısırgan olsa da. "Hayır, tabii ki hayır. Amelia için hepimiz çok mutluyuz."

Evet. Sesi hiç mutlu gelmiyor ve bu yüzden bir bedel ödeyip ödemeyeceğimi merak ediyorum. Ona defalarca patronumla çıkmadığımı, çıkma planım olmadığını ve çıkmayı da düşünmediğimi söylememe rağmen. Çünkü bu doğru. Bunu açıkça belirttikten sonra bana çıkma teklif etmeyi bıraktı.

Ama Layla'nın dediği gibi, bu onun aramalarını ya da sorularını durdurmadı.

Belki de Oliver'ın yaptığı şeyden dolayı rahatlamalıyım. Belki de onun garip hak iddia etme şeklini takdir etmeliyim. Ama o sormadı. İş yerime daldı, şov yaptı ve şimdi de patronuma alfa erkeği bir tavırla "o benim, geri çekil" diye meydan okuyor.

Oliver işinden kovulursa, başka bir iş bulabilir. Ya da çalışmasına bile gerek kalmaz. Tanrı aşkına, o bir milyarder. Eğer kovulursam ve başka bir iş bulmakta zorlanırsam

-Ben sadece plastik cerrahide çalıştığım için Layla ve ben açlıktan öleceğiz ve evimizi kaybedeceğiz.

Tam olarak eşit bir oyun alanı değil.

"Yarın ameliyathanede olacağını bildiğim için Çarşamba günü ilk hastandan önce halının temizlendiğinden emin olacağım."

Oliver elimi tutarak beni yerdeki dağınıklığın, şaşkın Kathleen'in ve öfkeli Dr. Sagginalls'ın yanından geçiriyor. Çantamı kaptığım gibi Oliver'ın peşinden gidiyorum, sersemlemiş, kafam karışmış ve çok korkmuş bir halde.

Özellikle de dışarıdaki havaya çıktığımızda ve Oliver "Kurabiyelerini alamadığın için çok kızgınım. Ama en azından artık ona seni rahat bırakmasını söylediğinde dinlemesi gerektiğini biliyor."

Ters ters
bakıyor
m. O
sırıttıyor.

"Pişman değilim," diye beni bilgilendirdi. "Muhtemelen bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama bana öyle baktığında çok seksi oluyorsun."

"Bu benim isim Oliver. Az önce ne yaptığını anlamıyor musun?"

Kaldırımında bizi döndürüyor, yüzüme doğru gelmeden önce beni binanın yanına doğru götürüyor. "Evet. Tam olarak ne yaptığımı biliyorum. Senin işine karışmaması gerektiğini açıkça belirttim. Yapabildiği için gücünü kötüye kullanan bir adam o. Bu da onu birinci sınıf bir pislik yapar. Bütün erkekleri kötüleyen bir tip. Bu işe ihtiyacın olduğunu biliyor, o yüzden elinde tutuyor.

Başının üstünde. Böyle şeylerle ün saldı Amelia ve ben de oturup bunun devam etmesine izin veremezdim. Seni dinlemeyecek çünkü onun gibi erkekler kadınların hayır diyebileceğini ve bunu kastettiğini düşünmez ama beni dinleyecek."

Bir nefes üfledim. Bu doğru. Az önce söylediği her şey doğru ve bunu biliyorum. Bu işe ihtiyacım var, bu yüzden onu başkalarını zorladığım kadar zorlamıyorum. Benim üzerimde böyle bir gücü var. Kadın olmanın talihsiz dünyasına hoş geldiniz. Sınırlı seçenekleri olan bir kadın olmaya.

Ona hayır diyorum ve o da buna 'saygı duyuyor' ama belli ki bunu kastetmiyor.

"Layla olmasaydı onu yıllar önce terk etmeyeceğini söyle bana."

Dudaklarımı yaladım. "Yapamam." Bu gerçeğin ardında kendimi hem zayıf hem de güçlü hissediyorum. Zayıf çünkü kalıyorum. Güçlü çünkü dayanıyorum.

"Yine de üzgün değilim ve pişman değilim."

"Kurabiyeler göstermelik miydi?"

"Hayır. Kurabiyeler senin içindi. Diğer her şey onun içindi."

Hissetmeye hakkım olmayan bir rahatlama beni göğsümden vuran bir kurşun gibi çarpıyor. Ben de kendini kaybetme riski olan her kadının yapacağını yaptım. Bakışlarımı daraltıyorum. "Bu adil bir mücadele değildi. Bu işi karmaşıktırmamaya çalışıyorum."

"Karmaşıklığı severim."

"Senin hakkında bunu öğrenmeye başlıyorum." İç çekiyorum. "Oliver.

Şu kurabiyeler. Onlar..."

"Her yerinde mi? Evet. Ama bu seni sadece daha yenilebilir yapıyor." Göz kırıyor ve içimden taşan kahkahalarımı durduramıyorum. Lanet olsun ona. Ona tapmamayı imkansız hale getiriyor.

"Seni istediğin şekilde cezalandırmayacağım."

Alnı benimkiyle buluşuyor, burnu ileri geri gidip gelerek benimkini gıdıklıyor. "Utanç verici. Ama ben cezaları kabul etmekten çok vermekle ilgileniyorum. Sadece referans

için."

"Oliver."

Kalçalarımı sıkıyor. "Akşam yemeğine ne dersin? Sen ve Layla için paket mi? İtalyan yemeği seviyor, değil mi? Kurabiye bahşisi için ona borçlu olduğumu düşünüyorum. Tam yerini biliyorum. Evinize dönerken alabiliriz."

Yeşil gözlerine bakıyorum, o kadar yakınım ki, bana sanki onun için çok gerçek ve değerli bir şeymişim gibi bakmasına hayret ediyorum. Bu adam kalbimin sahibi olacak. O da bunu asla bilmeyecek. Sadece kendisi olacak, ona aşık olmamanın ne kadar imkansız olduğunu anlamadan hayatına devam edecek.

Daha önce emin değildiysem bile, şimdi kesinlikle eminim. Kalbimi korumalıyım, yoksa beni parçalayacak.

"Ne yapıyorsun?" Bana göre, ben ekleme yapmam.

Omuz silkiyor ve yüz ifadesine bakılırsa bunu bildiğinden bile emin değilim. "Belli ki kıskanç, sahiplenici bir piçim. Kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben değil, ama işte. Bu akşam sen ve Layla'yla yemek yemeyi de çok istiyorum. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bu randevuya haftanın randevusu diyebiliriz."

Çok sevimli bir şekilde umutlu. Yeşil gözleri benimkileri deliyor, gülümsemesi neredeyse çocuksu.

Bunu tartışmalıyım. Ama aniden, kalbimde artık o özel mücadele kalmadı. Belki de kurabiyeler yüzündendir. Belki de hayatımda hiç kimse beni savunmazken o beni savunduğu içindir. Belki de kendimi korumam gerektiğini bilmeme rağmen onun cazibesine kapılmaktan kendimi alamadığım içindir. Sebep ne olursa olsun, emin olduğum bir şey var.

Oliver Fritz söz konusu olduğunda, bu birkaç ayı kalbim sağlam bir şekilde nasıl atlatacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Özellikle de şimdiden o kurabiyeler gibi parçalanmaya başlamışken.

OLIVER

Abu hafta bir oyun oldu. Aklın bir oyunu. Amelia'yı ne zaman arayacağım. Ne zaman aramamalı. Ne zaman mesaj atmalı ve ne söylemeli ve ne zaman mesaj atmamalı. Ne zaman onu düşünmek ve düşünmemek için. Onu ne zaman göreceğimi, ona ne zaman dokunacağımı ve ne zaman geri çekileceğimi. Hayatımda hiçbir zaman bir kadına karşı davranışlarımı bu hafta yaptığım kadar düşünmemiştim.

Amelia bu kadar dirençli olmasaydı ve ben de bu kadar ısrarcı olmasaydım daha kolay olabilirdi.

Böyle garip bir çift olduk.

Kendime geri çekilmemi söyleyip duruyorum. Amelia'yı dinlememi ve mesafemi korumamı. Ama yine de tam tersini yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum. İlişkiler yaşamıyor olabilirim, hatta bunların hiçbirinin gerçek olmasını bile istemiyorum, ama aynı zamanda kendimi istediğim birinden de hiçbir zaman uzak tutmadım.

Ve sanırım bu noktada Amelia'yı istediğim çok açık.

Sadece vücudu olsa bile. Onunla ve Layla'yla takılmayı çok sevdiğim gerçeği de işin bonusu. Tüm bunlara ekstra özel bir muamele. Amelia'yı başka bir şey için istiyor değilim. Daha fazlası için.

Kurabiye olayından sonra ona ve Layla'ya bir İtalyan ziyafeti ısmarladım. Bol miktarda yemek artıkları olduğundan emin olmak istedim çünkü onlar için paranın kısıtlı olduğunu biliyorum. Layla'nın akşam yemeğinde anneme genellikle Amelia'yla birlikte hafif şeyler yediklerini, akşam yemeğinde sadece sandviç ya da makarna yediklerini ve Layla'nın gittiği okul sayesinde ücretsiz öğle yemeği aldığını söylediğini duydum.

İtiraf edeyim, bu kafamı karıştırdı çünkü Amelia'nın iyi bir yaşam sürdürdüğünden oldukça eminim - bu yüzden Dr. Saggingballs'a katlanıyor - o zaman neden bu kadar parasızlar? Çıktığım diğer hemşirelerin böyle bir sorunu yok gibi. Yani, para içinde yüzmüyorlar ama geçinmekten fazlasını yapabiliyorlar. Rina bile çoğunlukla hemşire maaşıyla geçiniyor ve sürekli arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor.

Bir şeyi kaçıyorum, Amelia'nın bulmacasının büyük bir parçasını, benden saklamak için elinden geleni yaptığını bildiğim bir şeyi. Konuyu ne zaman nazıkçe ya da gelişigüzel açmaya çalışsam beni başından savıyor. Yüzüğüm onun elinde olmasına rağmen, bu şekilde burnumu sokabileceğim bir noktada olmadığımızı iğrenç bir şekilde hatırlatıyor.

Ama Pazartesi gecesi benimle yemeğe çıkmasını sağladığım için, kurallarımızı ya da sınırlarımızı ya da her ne derseniz deyin, çoktan çiğnedik. İlk büyük gecemizden önceki hafta benim evimde akşam yemeği önerdiğimde Amelia karşı çıktı. Birbirimizi görmeden Pazartesi'den Cumartesi'ye geçemeyeceğimizi açıkladım. Şüpheli görünebilirdi.

Bu sayede onu ve Layla'yı ikinci kez besleyebildim.

Layla daha sonra Scrabble'da canıma okudu. Ona poker oynamayı öğretmek gibi bir hata da yaptım. Çok zeki bir çocuk olduğu için onda da canıma okudu. Sanırım onu kardeşlerimle poker gecesine götürmem gerekecek, böylece muhtemelen beni dövdüğü gibi onları da dövebilecek.

Ama bu gece farklı.

Bu gece bir randevu, evet, ama kurgulanmış bir randevu. Güzel ama abartılı olmayan bir restoranda herkesin içinde bir randevu. Daha önce bir kez yemek yediğim ve sevdiğim bir yer. Fotoğrafımızın çekileceğinden oldukça emin olmama rağmen Amelia'nın bundan hoşlanacağını umuyorum.

Evinin önündeki kaldırıma yanaşıp dikiz aynasından saçlarımı ve dişlerimi kontrol ediyorum. Ellerim karıncalanıyor ve onları silkeliyorum, cildimde ne sorun var da vücudum ateş karıncalarının saldırısına uğramış gibi hissediyor diye merak ediyorum. Titrek bir nefes alıp yavaşça dışarı üflüyorum.

"Asistanlığının ilk günündeki bir stajyer gibisin," diyorum yansımama. "Ne oluyor be adam? Kendini topla."

Yolcu koltuğundaki çantayı kaptığım gibi Porsche'mden iniyorum, koşar adımlarla ön kapıya doğru ilerliyorum, kapı açıldığında ve biri hızla dışarı çıktığında evinin ziline basmaya hazırım. "Ah, çok özür dilerim."

Kadına el sallayıp hızla binaya giriyorum, üçüncü kata çıkıyorum, attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyor.

Kapısına varana kadar bunun ne olduğunu anlamıyorum. Gerginim.

Yüzümde şaşkın bir gülümseme beliriyor. Gerginim. Fotoğrafımın çekilmesinden mi, numara yapıyor olmamızdan mı, yoksa dışarı çıkardığım kişinin Amelia olmasından mı? Ve yasal olarak, en son ne zaman herhangi bir konuda gergindim, hele ki bir kadını yemeğe çıkarmak konusunda?

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığımda diğer taraftan Amelia'nın sesini duyuyorum. "Kırmızı olan mı? Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Layla, neredeyse bıkkın bir halde. "Kırmızı olan." "Layla, o üniversiteden beri dolabımda duruyor. Üniversitede

"Bunu son giydiğimde on dokuz yaşındaydım." Sonra homurdanıyor. "Bu çok dar. Her an burada olabilir ve ben hala ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Kırmızı. Kırmızı. Bir," diye tersliyor Layla, her kelimeyi sert bir staccato ile noktalararak. "Sana söylüyorum, bu mükemmel. Çok dar değil."

"Ama popom-"

"Onun içinde
seksi görünüyor."

"Ve göğüslerim-"

"Sadece bir gün bunları büyütebilmek için dua edebilirim. Sadece eğilme ve iyi olacaksın. Ya da eğilirsin ve belki bana getirebileceğin bedava bir tatlı alırsın."

"Layla," diye azarlıyor Amelia. Bu olay bir haftadır devam ediyor ve Amelia bunu çok sık yapıyor. Layla'nın adını bu tonda söyle. Bir annenin yapacağı gibi ama o kadar sert değil. Yine de ikisini dinlerken yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamıyorum.

"Elbise hakkında fikir alabilir miyim?" Kapıdan soruyorum ve iki kız da aynı anda çığlık atıyor.

"Oliver, hiç zil çalmak ya da kapı çalmak diye bir şey duymadın mı?"

"Sürpriz unsuruna sahip olmayı seviyorum. Her şey ilginç olsun."

"Fark ettim," diye bağılıyor Amelia kapıdan. "Buraya ilk olarak bu şekilde geldik."

"Kapıyı açacağım."

"Hayır! Giyinmedim!" Amelia Layla'ya bağılıyor.

"Kırmızıyı kafana geçirmek için beş saniyen var."

"Layla-"

"Beş, dört, üç..."

"Ah, seni canavar." Kilitlerin çözülmeye başladığını duyuyorum. "Hayır. Dur. Henüz açılmadı."

"Bir." Kapı uçararak açıldı ve karşımda Harry Potter pijamalarını giymiş, kocaman mavi gözleri ve boktan bir sırıtışla bana bakan Layla duruyordu. "İyi akşamlar, Dr. Fritz. Girebilirsiniz."

"Teşekkürler, Sprite. I..." Amelia'nın dar kırmızı elbisesini kalçalarından aşağıya doğru çektiğini ve bu şekilde ayarladığını görüyorum

ve bu. Vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor ve Layla'nın şu anda aşağıya bakmamasını umuyorum çünkü az önce kız kardeşi için hazırladığım odunu fark edecek. "Vay anasını."

Amelia dönüyor ve şimdi gözlerim yuvalarından fırlıyor. Dekolte. Çok fazla dekolte. Çok güzel bir dekolte. Amelia'nın gözleri, tüm çabalarımın rağmen başka tarafa bakmadığım şeye takılıyor.

"Kahretsin." Elbisesini yukarı doğru çekiştiriyor, kızlarını ayarlarken yana doğru dönüyor ve sanırım az önce yere bir nehir gibi salya akıttım. "Bunu görmemiş gibi davran."

"İmkansız. Layla, kulaklarını kapat, kardeşine bir şey söylemem gerekiyor." Layla bana bir kaşını kaldırdı. "Hadi ama. Kulaklıklar. Kız kardeşine o elbisenin içinde onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek istiyorum."

Layla kıkırdıyor ve Amelia bana gözlerini deviriyor. "Çok mu fazla? Çok fazla, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onun her santimini özenli bir yavaşlıkla izliyor, her ayrıntıyı yakalıyor ve hafızama kaydediyor. Bu elbise ve omuzlarımdaki topuklu ayakkabılar bu hafta her gece fantezilerimin yıldızı olacak.

"Hayır. Düşündüğüm şey kesinlikle çok fazla değildi. Sen... enfessin." Ve o kadar seksisin ki, odanın diğer ucuna geçip seni yememek için kendimi zor tutuyorum.

Ve eğer daha önce terlediğimi düşünüyorsam, kalbimdeki bu garip çarpıntı bunu ikiye katlıyor. Sanki biri vücuduma benzin döküp ateşe vermiş gibi.

"Gördün mü?" diyor Layla, aynı anda hem kalçalarını sallayıp hem de kollarını sallayarak küçük bir dans yapıyor. "Sana söylemiştim. Çok seksi görünüyor, değil mi? Kızıl saçlar, kırmızı elbise, kırmızı dudaklar."

"Uh-huh." Bakmadan duramıyorum. Aletim pantolonumun içinden fermuarımı açmaya çalışıyor. Külotu da kırmızı mı?

Amelia yanıma gelip yanağımı okşuyor ve açık görünen çenemi kapatıyor. "Salyaların akarken çok tatlı oluyorsun. Paspas ve kovayı getireyim mi?"

"Ha." Elimden gelen bu. Çünkü hala salyalarım akıyor. Ve yakından, çok güzel kokuyor.

"Layla gardırobum hakkında daha fazla fikir edinmeden gidelim." Amelia tam arkamdaki kapıyı işaret ediyor. "Layla, geç kalmayacağım ama patlamış mısır için sadece bir kaşık çekirdek ve lütfen, benim için, bu sefer evi yakmamaya çalış. Eğer mutfağı ateşe verirsen, dışarı koş ve 911'i ara."

Layla gözlerini devirir. "Sanki öyle. Geçen sefer benim hatam değildi. Tencere çok ısınmıştı." Kıs kıs gülüyor. "Ben bir şairim ve bunu bilmiyordum bile. Ama o itfaiyecinin ne kadar sevimli olduğunu hatırlıyor musun? Evin güvenli olduğundan emin olmak için sürekli yangın tehlikesi olup olmadığını kontrol eden?"

"İtfaiyeci mi?" Bu beni geri getirdi.

Şimdi gözlerini bana çevirme sırası Amelia'da. "Evet. Bir kamyon dolusu. Hiç sorma." Beni çekıştiriyor ve omzunun üzerinden Layla'ya bakıyor. "Seni seviyorum. Arkamdan kilitle. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara. Sadece akşam yemeği ama-"

"Evet, evet, falan filan. Biliyorum. On dört yaşımdayım, dört değil. İyi eğlenceler. Gazetecilere benden selam söyle. Yarınki randevunuzla ilgili her şeyi internette görmek ve okumak için sabırsızlanıyorum-"

"Bekle," diyerek sözünü kestim. "Özür dilerim. Neredeyse unutuyordum. Sana bir denizaltı ve biraz şeker getirdim." Büyük kahverengi poşeti Layla'ya uzatıyorum, o da alıyor ve hayranlıkla bakıyor.

"Bana yemek ve tatlı mı getirdin?"

"Evet?" Bunu bir soru olarak söylüyorum, iki kadının da bana bakışları biraz gergin. "Kötü bir fikir mi?"

"Onu tutabilir miyiz?" Layla döner ve Amelia'ya sorar. "İyi şeyler getirmiş. Büyük boy Twix ve Twizzlers'tan bahsediyoruz. Karnımda bir parti var, çok nefis, çok nefis," diye şarkı söylüyor Layla, yine o dans şeyini yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Amelia bana. "Bu son derece cömert ve düşünceli bir davranıştı. Twix ve Twizzlers en sevdikleri."

"Biliyorum. En sevdiğin kurabiyeyi bildiğim gibi. Araştırmamı yapıyorum."

Amelia sertçe yutkunuyor, yüz hatlarından okuyamadığım bir şey geçiyor.

"Hayır, gerçekten," diyor Layla. "Onu beslemek istiyorum. Yavru köpek gibi ama daha büyük ve daha az dağınık. Muhtemelen ev terbiyesi de alır. Teşekkürler Oliver. Sen benim yeni favori sahte kayınbiraderimsin."

Amelia inliyor ama bir şekilde dışarı çıkıp arabama binmeyi başarıyoruz ve şehre doğru geri dönüyoruz. Uzanıp elini tutuyorum, birlikte araba kullanırken hep yaptığım bir şey. Tamam, bu bir yalan. Onun elini çok sık tutuyorum. Küçük, her zaman sıcak ve benimkine tam oturuyor.

Hissettirdiklerini seviyorum, hissettirdiklerini, herhangi birinin sağlığı için çok fazla.

"Nasıl görüldüğün konusunda şaka yapmıyordum," diyorum ona. "Bu geceki eşim sen olduğun için çok şanslı bir adamım. Bunu kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Yakışıklı bir adamla restoranda bir gece geçirmek pek de zor bir şey sayılmaz. O adam sen olsan bile." Kirpiklerini alaycı bir şekilde kırıştırıyor.

"Tek duyduğum benim muhteşem olduğumu düşündüğün."

Alay ediyor, eski Porsche'mun küçük iç mekanında koltuğunda kayıyor ve elimi tutuyor. Elim onun kucağında bitiyor ve ben bundan şikayetçi değilim. Hem de hiç.

"Senin için sadece bu muyum? Kol şekeri mi? Peki ya mükemmel kişiliğim?"

"Senin de bazı anların oluyor," diyor kuru bir ifadeyle.

"Anlar mı?" Araba kullanmıyor olsaydım ve o da diğer elimi tutmasaydı acı içinde göğsümü sıkardım.

"Muhteşem olduğunu ve baktığın her kadını bir parmak şıklatmasıyla elde edebileceğini bilmiyormuş gibi mi davranacağız?"

"Ama ya sadece bir tane istersem?" Ve bunu neden söyledim ki? Nereden çıktığını bile bilmiyorum. Bu doğru olamaz, değil mi?

"Bir sonraki gelene kadar."

Bunun için hiçbir şeyim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum. İnkâr bile edemiyorum. Bu kesinlikle doğru. En azından hayatım "Nora Bana Yanlış Yaptı" başlıklı hüzünlü bir country şarkısına dönüştüğünden beri bu şekilde hareket ediyorum.

Ben bir oyuncuyum. Gurur duyulacak bir şey değil, biliyorum. Bu kesinlikle değil a rozet .
onur veya a ahlaki Kod. Annemi ve kız kardeşimi kesinlikle iğrendiriyor. Ama şu ana kadar bu başlık beni hiç rahatsız etmedi. İşler böyle yürüyordu. Gerekli bir kötülük. İlgilenen kadınların girdabına karşı bir güvenlik ağı, beni hiç tanımayan ya da umursamayan, sadece övünme hakkı olarak ismime ve taşınmadan önce onlara ne alacağım şeklinde paraya aç kadınlar.

Hatta çoğu zaman beni kullanan onlar oluyor, tersi değil.

Ama nedense bunu Amelia'dan duymak göğsüme farklı bir şekilde oturuyor.

Beni o şekilde görmesini istemiyorum.

Ona saygı duymak istiyorum. Beni görmesini istiyorum. Manşetlerin altındaki adamı. Oliver Fritz, milyarder playboy doktor olarak değil, Oliver Fritz, onun erkeği olarak. Konuşabileceği ve güvенеbileceği biri. Güvенеbileceği biri. Bana bakmasını ve geceyi külotunun içinde bitirebilmek için ona sadece yalan söylemediğimi ya da yumuşak davranmaya çalışmadığımı bilmesini istiyorum.

O çok güzel. Zeki, komik, biraz garip ve zaman zaman kendinden emin değil ama yine de çok güçlü. Tanıdığım en güçlü insan.

Ve bir hafta önce onu gördüğümünden beri, sadece onu istiyor gibiyim.

İşte, söyledim. İtiraf ettim.

Amelia'nın benden hoşlanmasını istiyorum çünkü ne yazık ki ben de ondan hoşlanmaya başladım.

Bu işi birlikte yapıyoruz ve hiçbiri gerçek değil. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Benim onunla vakit geçirmekten hoşlandığım gibi o da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor mu yoksa yaptığımız anlaşma yüzünden bana katlanıyor mu? Ve bunun cevabını bilmemek beni öldürüyor.

OLIVER

"I Özür dilerim Oliver," diyerek sessizliği bozuyor Amelia, elimi daha sıkı tutarken sesi alçak çıkıyor. "Öyle demek istemedim. "Öyle demek istemedim.

Bu hafta harika bir şey olmadı. Sadece tüm bunların bana ne getireceği konusunda gerginim. Hepsi bu kadardı. Nişanlanmadığımız ve hatta çıkmadığımız halde senin flört hayatın hakkında yorum yapmaya hakkım yoktu."

Bu dikkatimi çekti. O... o kıskanıyor muydu? Bütün bunların sebebi bu muydu? Tanrım, umarım öyledir. Amelia'nın kıskanç olması fikri hoşuma gidiyor. Beni kıskanacak kadar geri istemesi. Yine de bıraktım.

Ona bunu sormaktan iyi bir şey çıkmaz.

Restoran, Cambridge Kendall Square'de, Longfellow Köprüsü'nün hemen üzerinde ve Charles Nehri ile diğer taraftaki şehrin güzel manzaralarına sahip. Güneş şimdi batıda batmaya başlıyor ve gökyüzünde altın, pembe ve morun en muhteşem sıçramalarını sanki renk kabarık buluttan kabarık buluta atlıyormuş gibi yayıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor Amelia yerine otururken, ev sahibi onun için sandalyesini tutuyor. "Bu muhteşem. Sox-Yankees gecesinde beni dışarı çıkardığın için seni affedebilirim."

Buna sırtıyorum. Sox, Yankees'in yarım maç gerisinde, yani bu gece büyük bir gece. "Bu masayı istedim

özellikle."

Ev sahibi peçetesini kucağına koyup ona menüyü uzatırken Amelia'nın gözleri bana doğru kayıyor ve dudaklarında şaşkın bir gülümseme beliriyor. Adamın kulağının dibinden uzaklaştığı anda bana doğru eğiliyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "En iyi manzaraya senin sahip olmanı istedim."

Kaşları zıplıyor. "Çok etkilendim. Teşekkür ederim. Şarap ve yemek için kesinlikle çaba sarf ediyorsunuz."

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, menüye gerçekten bakmadan göz gezdiriyorum. "En azından genellikle değil."

Ağzı şaşkın bir kaşla aşağı doğru eğiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Arabadaki yorumu beni rahatsız ediyordu. Az önceki yorumu da öyle. Çünkü Amelia ile olmamam gerektiği halde çaba sarf ediyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, kendimi onun Layla'yı okula sokmak için benimle birlikte olduğuna, benim de annemi mutlu etmek ve kamuoyu önünde itibarımı korumak için onunla birlikte olduğuma o kadar çok ikna etmem gerekiyor.

"Restoranlarda rezervasyon yaptırmam ve kesinlikle belirli masaları seçmem," diye homurdanıyorum sinirli bir şekilde. "Genellikle randevularımı seçerim, mekânı seçmelerine izin veririm çünkü genellikle akıllarında onları götürmemi istedikleri bir yer vardır ve hepsi bu kadar." Elimdeki menüyü bıraktım, sandalyesine yaklaştım ve dikkatli gözlerinin içine baktım. "Çaba sarf etmiyorum, Amelia. Çoğu zaman akşam yemeği benim için tatlı yemek için bir bahanedir ve evet, bunu mümkün olan en kaba şekilde söylüyorum. Ama yattığım kadınlar benimle görünmek istiyor, yüzlerinin internetteki paçavralarda yer almasını istiyor ve aptalca pahalı bir yerde bedava bir akşam yemeği istiyorlar. Nora'dan beri kimseyi fazladan bir şeyle uğraşacak kadar önemsemedim. Bir sonraki gelene kadar demiştin-"

"Oliver, yapmamalıydım-"

Başımı sallayarak sözünü kestim ve uzanıp elini tuttum. "Hayır, sen haklıydın. Her şey böyleydi ve ben bununla

iyiydim. İyiden de öte. Ben hiç

kendimi tekrar ortaya koymak istedim. İşte mesele bu." Bunu ona neden açıkladığımı bilmiyorum, sırf benim hakkımda daha az düşünmesine dayanamadığım için. "Kadınları tek kullanımlık olarak görmüyorum ya da onları denizde milyonlarca balık varmış da hepsini tatmak istiyormuşum gibi düşünmüyorum. Eğlenmek, tekrar incinme riskini almaktan daha kolay. O zamanlar Nora'nın ihaneti bana her şeye mal oldu ve o zamandan beri hem ona hem de dürüst olmak gerekirse kendime kızıyorum."

Ve vay canına, az önce bir sürü kişisel şey söyledim. Kendime bile itiraf ettiğimden emin olmadığım bir sürü kişisel şey. En azından doğrudan değil.

Amelia'nın gözleri ışıltıyor, gökyüzünün renkleri yumuşak, sessiz grisinden yansıyarak onları suluboya bir tablo gibi gösteriyor. Kırmızılar içinde yanıyor ama bana bakarken gözlerinde daha önce hiç yaşamadığım bir yumuşaklık var. Damarlarımı sarhoş edici bir şeyle dolduruyor. Sanki içimde kimsenin orada olduğuna inanmadığı bir şey görüyor.

"Bunu anlıyorum, biliyorsun."

"Anlıyor musun?"

"Bir adama aşkıttım" diyor, o kadar alçak sesle söylüyor ki onu duyabilmek için daha da yaklaşmam gerekiyor, ellerimi aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. "Onunla birinci sınıftaki ilk dersimde tanıştım. Gelip yanıma oturdu, kendini tanıttı ve dersten sonra hemen bana kahve içmeye çıkma teklif etti. O benim ilk erkek arkadaşımdı. İlk aşkımdı. İlk... her şeyim. Lise benim için bir kâbustu ve üniversite umutsuzca ihtiyaç duyduğum yeni bir başlangıçtı. Lisede kimse beni sevmezdi. Kimse güzel olduğumu ya da konuşmaya değer olduğumu düşünmüyordu."

"Evet," diye araya giriyorum. "Güzel olduğunu düşünmüştüm. On iki yaşındayken seni fark ettim ve inan bana senden hoşlandım."

Bunun üzerine gülümsüyor ama hüzünlü, gözleri cam gibi. "O zaman sadece sen vardın ve belli ki bu bizi birbirimizden pek uzaklaştırmadı. Bu adam ortaya çıktığında

Benden hoşlanıyordu, beni takip ediyordu, ona karşı koymak için çaresizdim. Hızlı ve sert düştüm. Çok sert. Ve bir yıldan uzun bir süre boyunca ilişkimiz inanılmazdı."

Garsonumuz su bardaklarımızı doldurup karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacımız olup olmadığını sorarken sözleri kesiliyor. Ona ihtiyacımız olduğunu söyledim, o da başını salladı. Ama kalbim boğazımda. Midem düğüm düğüm. Bu hikayenin gittiği yönü sevmiyorum. Amelia'nın incinmesi. Bana ilk kez açılıyor olsa bile.

"Sonra ne olacak?" Sudan bir yudum alıp bardağı masaya geri koyduktan sonra soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bulanık olsalar da, anılarında kaybolmuşlar. "İkinci yılımızda birlikte yaşamaya başladık. İkimiz de çok genç olduğumuzu umursamıyorduk. Doğru olduğunu hissettik ve kabul ettik. Sonsuzluk hakkında konuştuk. Evlilikten ve çocuklarımızın neye benzeyeceğinden bahsettik. O her şeyi planlamıştı. Ben tıp fakültesine gidecektim, o da her yerden çalışabilecekti çünkü bilgisayar programcılarını bunu yapabiliyordu. Sonra annem ve babam öldü."

Nefesini içine çekiyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve ben onu durduramadan uzanıp elini tutuyorum. Elimi tutuyorum. Tutuyorum çünkü onu burada, onu hiç götürmemiş olmayı dilediğim bu aptal restoranda tutamam. Benim evimde olmalıydık. Sadece ikimiz. Ve ben onu rahatlatılabildiğimde bunu bana söylemeli.

"Ailen öldü," diye yankıladım.

"Aradılar. Gece yarısı aradılar çünkü en yakın akrabasını bulana kadar hep böyle olur. Hemen eve koştum. Vizeler vardı, o yüzden kaldı. O zaman bunun hakkında çok fazla düşünmedim. Kalbim, zihnim... Bunun hakkında düşünmedim. İki gün sonra bana bir mesaj gönderdi. Cenazeden hemen önce. "Gelmiyorum" yazıyordu. Henüz okulu bırakmaya ya da üvey baba olmaya hazır değilim. Üzgünüm ama senin hayatın benimkini mahvetmeden önce buna bir son vermeliyim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona aptal aptal bakıyorum çünkü şu anda kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Özür dilerim..." Başlıyorum ama sonra bırakıyorum. "Dedi ki..." Evet, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"O yaptı."

"Ve bunu mesajla mı yaptı?"

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Öyle yaptı. Birkaç gün sonra tüm eşyalarım kutular içinde geldi ve hepsi bu kadar."

Lanet olsun. Ben de Nora'nın kaltak olduğunu sanırdım. "Hâlâ hayatta mı?"

Gülmüyor ve ben de gülmesini istemiyorum. Şaka yapmıyorum. İnsanları tanırım. Ben bir Fritz'im. Bir saat içinde ölmesi için para ödeyebilirim. Amelia'nın benimle bu kadar uğraşmasına şaşmamalı. Bu kadar çekingen ve korkak olmasına şaşmamalı. Layla ile olan durumundan daha fazlası var. Bundan eminim. Başka bir şey saklıyor.

Ama lanet olsun, bir insan bundan nasıl kurtulur?

Sevdikleri, onlara aşk yemini eden birinden, en zor anlarında onları terk etmesini mi? Hem de anne ve babalarını kaybetmenin acısıyla uğraşırken ve okulu bırakıp eve gelip kendilerinden çok daha küçük kız kardeşlerine bakmak zorunda kalırken?

Hay sikeyim. Burada oturmuş nasıl nefes alıyor? Ama bana açıldığı gerçeği? Hiç konuşmadığını bildiğim bir şeyi benimle paylaşması?

"Amelia..."

"O hikâyenin arkasındaki amacım sempati ya da dram değildi," diyor ve bana alaycı bir gülümseme denemesi yapıyor. "Seni bir üst seviyeye çıkarmak için değildi. Anladığımı bilmeni sağlamaktı. Yaptığın şeyleri neden yaptığını anlıyorum ve bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Kulağa öyle gelse bile seni yargılamıyorum. Bu kıskançlıktı sanırım. Her neyse, sen çok fazla kadınla çıkıyorsun çünkü kolay kolay güvenmiyorsun ve kendini tekrar ortaya koymak istemiyorsun ve ben de aynı nedenden dolayı neredeyse hiç çıkmıyorum. İkimiz de aynıyız ama birbirimize zıtız, ikimiz de geçinmek için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz."

Ama o ne yaptı? Nasıl geçiniyor? Hayatta kalıyor. Bu aynı şey değil. Onun kalbini tüm acılarından kurtarmak için ne verirdim? Bunu zaten benimkine yapıyor ve farkında bile değil. Kahretsin, bunu hiç istemedim bile.

Bir haftadır dünyam Nora kim ve Amelia evet oldu.

"Risk almaya geçecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum ona. "Bu kesin."

Bana doğru açı yapıyor. "Buna ne diyorsun o zaman? Herkesin nişanlı olduğunu düşünmesine izin vermek mi?"

"Sen ve ben farklıyız. Bu durum farklı." En azından ben kendime bunu söyleyip duruyorum. "Sen dünyadaki Nora'lardan farklısın. Ve ben de senin isimsiz götünden farklıyım. Aksi takdirde burada seninle olmazdım."

Ama birlikte olmamızın nedeni bu değil, değil mi? Belki de söylememem gereken başka bir gerçek gibi gelse de.

"Sen farklısın," diyor bana. "Aksi takdirde burada seninle olmazdım. Bu konuda sana güveniyorum ve sen de aynısını bana yapıyorsun. Riske attığımız diğer herkesin güveni."

Kaşlarımı çattım. Annemi düşünüyorum. Nasıl hasta olduğunu. Onun için çok uzun bir yolun henüz başında olduğumuzu. Annemi incitme düşüncesi, sevdiğim herhangi birini incitme düşüncesi, içime saplanan ve etrafımda dönüp duran bıçaklar gibi.

İhanetin kesip yakması, karşılık vermek istediğim bir iyilik değil.

"Hâlâ Nora ile birlikte olmak istiyor musun? Evli ve baba olmak üzereyken?"

İfademi tamamen yanlış anladı ama yine de ona aynı şekilde cevap veriyorum. "Hayır. Nora'nın gitmesine sevindim. Onunla evli olmadığım için mutluyum."

Ve bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Nora'yı özlemiyorum. Benden ayrıldığında ucuz atlatmışım gibi hissediyorum. Yoksa kim bilir nasıl bir adam olurum. Muhtemelen dermatolojide çalışıyor ve her zaman onun çantasını taşıyor olurum.

alışverişe çıktık. Nora'nın üzerimde çok fazla güç sahibi olmasına izin verdim.

Bir daha asla yapmayacağımı bildiğim bir hata.

Bu yüzden yalnız kurt olarak hayatta kalıyorum. Kadınlar ismimi istiyor. Kadınlar paramı istiyor. Kadınlar beni manipüle etmek ve benden faydalanmak istiyor çünkü ben iyi, uysal, yumuşak başlı bir adam olarak görünüyorum.

Hayır, teşekkürler. Her şey hazır.

"Peki ya sen? Hala o adamla birlikte olmak istiyor musun?"

Bunu düşünüyor. Ve bunu yapmak zorunda olduğu gerçeği kanımı yakıyor. "Hayır. Keşke onunla tanışmadan önce daha çok yaşasaydım ve o gittikten sonra daha çok şey yapsaydım."

"Benimle yaptığın şey bu mu?"

"Öyle düşünmek hoşuma gidiyor. En azından bunu kendime böyle satıyorum. Bu çılgınlık. Çok abartılı. Ama aynı zamanda geriye dönüp baktığımda bir adım atmadığım için pişmanlık duymak istemediğim bir şey. Sadece Layla için olsa bile."

Amelia farklı. Aynen dediğim gibi.

Gözlerindeki parıltı. Zahmetsizce bana saçmalıklarımı söylediğinde ağzının inatla kalkması. Sanki dünyaya gösterdiğim kişiden daha fazlası olduğumu biliyormuş gibi bana anlayışla bakması. Hepsi baş döndürücü. O bir oyuncu değil. O bir fırsatçı değil. Konu benim param olunca hiç siklemiyor.

O sadece bir başkası için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir kadın. İncinmiş, hayat tarafından darmadağın edilmiş ve diğer taraftan daha güçlü çıkmış bir kadın. Sırf yapabildiğim için ikisine de her şeyi vermek istememe neden olmuyorsa ne olayım.

Ve kendimi durduramadan. Başka bir şey düşünmeden Amelia'nın yüzünü kavradım, eğildim ve dudaklarını öptüm. Umutsuzca bağımlısı olduğum dudaklarını. Bal ve ev gibi tadı olan dudaklarını.

"Eğer ben Nora ile evlenseydim ve sen de o adamla birlikte olsaydın, bu gece burada seninle olamazdım." Geri çekildim.

inç, gözlerinin içine bakarken, farkındalık bir uyuşturucu gibi içime işlerken kalbim göğsümde gümbürdüyor. "Amelia, burada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok."

Gülümsemeye başladı, beni öpmek için eğilmeye başladı, ancak gözünün ucuyla bir şeyin parıltısını yakaladı. Bir kamera. Elindeki pırlantaya dikkat kesilerek geri çekiliyor. Sonra kaşlarını çatıyor, sözlerimin altındaki yalanı arar gibi gözlerimi bulmadan önce ona bakıyor.

Bunu bu şeyin bir parçası olarak söylediğimi düşünüyor. Bir cümle olarak.

Ama yapmadım ve bunu ona söyleyemeden garsonumuz tarafından tekrar bölündük ve Amelia gitti. Koltuğunda dimdik oturuyor ve menüye bakıyor, ben de bize şarap sipariş ediyorum ve hepsi bu kadar. An bitti.

Belki de böylesi daha iyidir.

Bu geceki hikayesinin beni esir almasından kurtarıcı bir lütuf. Onun beni esir almasından. Başımı dik tutmam ve aklımı oyunda tutmam için bir yol. Amelia Atkins'ten daha fazlasını istememle bitmeyecek bir oyun. Ne kadar istemeye başladığımın önemi yok.

OLIVER

"H Sahte nişanınız nasıl gidiyor?" Carter kâsesindeki mısır gevreğinin yerini değiştirerek soruyor.

Bunu yapıyor. Rastgele zamanlarda evime geliyor, yemeğimi yiyor, içkimi içiyor ve genellikle günlerime dahil oluyor. O benim kardeşim ve en iyi arkadaşım, bu yüzden sanırım bunun ona izin verdiğini düşünüyor.

"Geçen geceki fotoğraflara bakacak olursak," diyor Grace, "her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirim." Grace ayrıca rastgele ortaya çıkmayı da seviyor. Carter'la birlikte benim de aile hekimliği asistanı olarak haftada birkaç nöbet tuttuğum hastanede kadın doğum uzmanı olarak çalışıyor olmalarının bir faydası yok.

Ayrıca her zaman yağmalamayı sevdikleri yiyeceklerim var.

"Dün magazin gazetelerine bakmadım," diyorum kahvemi yudumlarken.

Carter ve Grace bana şüpheyile bakıyorlar ama bu doğru. Kontrol etmedim. Evet, belli ki bir yanımda merak ediyor ama daha büyük bir yanımda bilmek istemiyor. Randevumuza biraz gergin başladıktan sonra işler giderek daha iyiye gitti. Amelia rahatladı. Ben de öyle yaptım ve gecenin sonunda gülüyorduk ve

O kadar çok konuştuk ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve neredeyse mekânı kapattık.

Ama onu garip bir sarılma ve aptalca bir el sallama ile bıraktığımdan beri onunla konuşmadım. Dün de konuşmadım. Onu o kadar çok aramak ve mesaj atmak istedim ki bunu yapmamak için neredeyse telefonumu balkonumdan aşağı atacaktım. Ve dönüştüğüm dangalak gibi, beni arayıp mesaj atmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Sonunda günaha yenik düştüm ve Cumartesi günü onunla iyi vakit geçirdiğime dair mesaj attım. Hiç cevap vermedi. Aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana neler olduğu hakkında. Ne iyi ne de kötü.

"Hepsinin üzerinde sen vardın." Grace'in kendini beğenmiş sırtışını görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Birinin bizi izleyip izlemediğine dikkat etmedim. En az bir kez fotoğrafımızın çekildiğini biliyorum çünkü ruhlarımızı birbirimize açtıktan sonra onunla geçirdiğim anı mahveden şey buydu. İkimizin de isteyerek söylemediğini bildiğim gerçekleri konuştuk.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama bu şehirde nereye gidersem gideyim, kolumda bir kadın varsa fotoğrafım çekiliyor. Tüm kardeşlerim için aynı şey geçerli. Sadece Rina ve Landon bundan kaçıyor. Rina çünkü yeterince şey yaşadı ve dikkat çekmemeye özen gösterdi. Landon, çünkü o bekar bir baba ve Amelia gibi o da sık sık dışarı çıkmıyor. Nadiren çıkıyor. Onun kalp kırıklığının da Amelia'nınki gibi derinliği ve dişleri var ve bunu hafife almıyor.

"Boston Magazine olayını yapacak mısın?" Carter sordu.

"Kaplan senin için ısrarcı olduklarını söyledi."

"Öyle ve ben henüz karar vermedim. Bu konuyu Amelia ile konuşmak istiyorum."

"Bu annemi mutlu eder."

"Ve bu oyun bittiğinde bizi daha boktan gösterecek."

"Ama siz ikiniz gerçekten çıkmıyor musunuz yoksa bunların hepsi göstermelik mi?" Grace, tüm bunların gerçekten sahte olduğu fikrinden dolayı çaresiz görünerek zorlar.

Grace'e bakıyorum ve sorusunun bir an için beynime kazınmasına izin veriyorum. Aynı zamanda Amelia'nın gözlerindeki ışıltıyı düşünüyorum, ona onunla olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğimi söylediğimde. Kelimeler ağzımdan döküldü. Ona yakın olma arzusu güçlüydü. Onu öpme ihtiyacı, yayılmasını engelleyemediğim bir hastalık gibi her yere yayılmıştı.

"Hayır," sonunda dudaklarımdan döküldü. "Biz değiliz." Kupamı yere bırakıp stetoskopum ve kimlik kartım da dahil olmak üzere vardiyam için eşyalarımı toplamaya koyuluyorum.

"Ama öyle olmalısın. O senin için mükemmel."

"Onu tanımıyorsun bile Grace. Biz lisedeyken onu zar zor tanıyordun."

"Ondan o zaman da hoşlandığını biliyorum, şimdi de hoşlandığını biliyorum. Resimler her şeyi anlatıyor."

Alay ettim. "Magazin fotoğrafları hiçbir şeyi abartmadığı ya da bir gülümsemeyi aşk gibi göstermeyi bilmediği için mi?"

"Ben aşk hakkında bir şey söylemedim. Sen söyledin." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Seviyorum dedim. Tekrar soruyorum, neden onunla çıkmıyorsun?"

Çünkü Amelia'yı seviyorum. İşte bu yüzden. Onun için iyi olmak istiyorum ama iyi olduğumdan emin değilim. Aslında, olmadığımından oldukça eminim. İkimizi de içine soktuğum şu karmaşaya bak. Benden daha iyi bir adamı hak ediyor. Akli başında birini. Çılgın güven sorunları olmayan ve hasta annesine yalan söylemeyen birini.

Ama bunu söyleyemem çünkü Grace'i tanıyorum ve bunun için bana kızacaktır. Evet, Amelia'dan hoşlanıyorum ve onda potansiyel var ama ona kafam, kalbim ve dünyam olan bu karmaşanın içine sokamayacak kadar saygı duyuyorum. Bir ya da iki randevudan sonra bir kadınla kalmam. Ciddileşmem. Bir daha asla.

Amelia sıradan biri değil. Sistemimden kurtulmak için takılabileceğim biri değil. Kahretsin, bir gece

ve ben zaten daha azını değil, daha fazlasını arzuluyordum. Onunla geçirdiğim zaman arttıkça bu arzum daha da güçleniyor.

Ama seks yapmamak gibi katı bir sınır koydu. Sınırları katı bir şekilde belirledi. Yaptığımız şeyi başka bir şeyle karıştırmak istemiyor. Kadın mesajıma cevap bile vermedi. Durumumuz göz önüne alındığında, gerçekten birlikte olmak gibi bir şeye kalkışmak zaten felaket olurdu.

şu an ona çok ihtiyaım var.

"Her şey kalbinizin istediği kadar kolay değildir," diyorum.

"Ve her şey beyninizin yapmak istediği kadar zor değildir. Bazen kalbiniz daha iyi bilir."

Bir an için karşılık veremedim. Sözleri eski bir yön kazak gibi üzerime yapışıyor, beni hem yanlış hem de biraz fazla doğru etkiliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Boş ver Grace. Amelia ve benim aramda böyle olmayacak."

Grace oflayıp pufluyor, mısır gevreği kâsesini iştahla itiyor. Ağzını açıyor, Carter sözünü kestiğinde bana gerçekten saldırmaya hazır. "Kes şunu, tamam mı? Oliver ne yaptığını biliyor. Nasıl oynadığı konusunda yorum yapmaması için onu yeterince zorladık."

Grace onun gözlerini yakalıyor ve ağabeyimin ona sadece gözleriyle koca bir oyun değerinde şey anlatmasını izliyorum. Sözünü kesmiyorum. Bir tür steno geliştirmişler. Belki de birlikte çalıştıkları içindir? Bilemiyorum. Grace ve benim bile sahip olmadığımız bir bağları var ve biz bebeklikten beri en iyi arkadaşız.

Sonunda kabul eder. "Peki. Bu konudaki yorumlarımı kendime saklayacağım. şimdilik," diye uyarıyor. "Gitmeliyiz, yoksa hepimiz geç kalacağız."

"Dr. Fritz, programınıza bir son dakika hastası ekledik."

Bu muayenehanede yeni olan hemşireye bakıyorum. "Programımın zaten dolu olduğunun ve çifte randevulu üç randevum olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Toplum sağlığında aile hekimliğine hoş geldiniz.

Ne yapacağından pek emin değilmiş gibi omuz silkiyor. "Özellikle seni istedi."

O mu? İçimden iç çekip sandalyemde arkama yaslanıyorum. "O ne için burada?"

"Söylemedi."

Şimdi homurdanmak istiyorum, çünkü sormak onun işi. Ve tipik olarak, hastalar başlıca şikayetleri veya randevu nedenleri olmadan programa eklenmezler. Ama bu gidişle, onunla tartışıkça günümün daha da gerisinde kalacağım.

"Bir refakatçiye ihtiyacım var mı?"

Başını sallıyor ve sonra tekrar omuz silkiyor. "Hayır, o tür bir randevu olduğunu sanmıyorum."

"Sence öyle değil mi?"

Hemşire kızarıp yere bakıyor ve bu sefer iç çekişimi bastıramıyorum. Grace ve Carter'la yaptığım doğaçlama İsa'ya gel kahvaltı toplantısından sonra hala gerginim ve patlamak istemiyorum ama hadi ama.

"Kusura bakmayın ama gelecekte programıma birini eklerken lütfen ziyaret sebepleri hakkında biraz daha bilgi verin ki neyle karşılaşacağımı bileyim."

"Diğer hemşireler nişanlandığınızdan beri daha iyi olduğunuzu söylediler."

Allah kahretsin. Bu doğru mu? Bırakın hemşireleri, ben ne zaman birine iyi davranmadım ki? Ben hemşirelerin prensiyim. Onları becermediğim zamanlarda bile.

"Daha önce iyi olmadığımı mı söylediler?"

"Belki de kullandıkları kelime iyi değildir? Belki de senin farklı olduğunu söylemişlerdir?" Düşünürken başını eğiyor

ta ki o ah-ha der gibi parmaklarını şıklatana kadar. "Nişanlanmadan önce seni daha çok sevdiklerini söylediler. Hepsi bu. Ama bunu söyleyen Christy'ydi ve bence daha çok kıskanıyordu çünkü diğer birkaç kızla çıktığın gibi onunla hiç çıkmadın."

Bunun için bir şeyim yok.

Ses tonumu kontrol etmeye çalışarak, "Lütfen, size ihtiyacım olursa diye kapının yanında bekleyin," diyorum. Bir kadının benden özel olarak talepte bulunması oyun oynanacak bir şey değil. Mecbur kalırsam, yanımda hemşireler ve tıp öğrencilerinden oluşan bir cephanelik taşıyım.

Kıçımı sandalyemden sürükleyerek koridorda ilerliyorum, hemşire 304 numaralı odayı işaret ediyor. Kapıyı çalışıyorum ve kapıyı açar açmaz, "Bu da ne böyle?" diye homurdanıyorum. Çünkü tam olarak düşündüğüm şey buydu.

"Burada hasta değilsiniz," diyorum muayene masasında şık kıyafetleri, pırlantaları ve memnun bir gülümsemeyle oturan Nora'ya.

"Şimdi öyleyim."

Tanrı aşkına.

Hemşireye geri dönüyorum. "Teşekkürler, ben hazırım. Fazla kalmayacak."

Hemşire bana sıkı bir sırtış atıyor ve kapıyı arkamdan kapatarak beni bir daha asla görmemeyi umduğum bir kadınla birlikte dörde beşlik bu küçük odaya kapatıyor.

"Ne istiyorsun Nora, fiziksel muayene için gelmediğini biliyorum."

"Ya öyleysem?" Başını cilveli bir şekilde eğiyor ve hepsi bu. İşim çoktan bitti. Gitmek için hamle yapıyorum ki sesi beni durduruyor. "Amelia'yla mutlu görünüyorsun."

Geri dönüp kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu yüzden mi buradasın? Göründüğüm kadar mutlu olup olmadığımı görmek için mi? Çünkü bunun cevabı evet. Görev tamamlandı, artık gidebilirsin."

"Robbie ve ben mutlu değiliz," diyor, son kısmı görmezden gelerek. Bakışları kucağına düşüyor. "İşler kötü gitti

bir süredir aramızda. Bu hamileliğin bunu değiştireceğini umuyordum ama değiştirmede."

İç çekiyorum, çünkü bugün benim işim bu gibi görünüyor, yuvarlanan tabureye düşüyorum, yine de kendimi duvara yaslıyorum, sarışın yılanla aramda bolca boşluk olmasını sağlıyorum.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak bir elimi alnıma götürüyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hayır, değilsin ve seni suçlamıyorum. Yemin ederim, Robbie sadece sana gününü göstermek için bana asıldı. Beni sevdiğinden bile şüpheliyim. Ama yalnızdım. Sen hep dersteydin ya da çalışıyordun. O kadar çok çalışıyordun ki birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı. "Nora, senin için yaptığım sayısız fedakârlığı unutmayalım." Onu işaret ediyorum. "Yoksa neden sürekli bu kadar çok çalıştığımı sanıyorsun?"

Yutkunuyor, başını sallarken dudaklarını yalıyor. "Biliyorum. Aptaldım ve gençtim. Seninle ilgili pek çok hata yaptım Oliver, ama seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Ona bakıyorum, makyaj yapar gibi giydiği kalın saçmalık tabakasının arkasını görmeye çalışıyorum. "Bu yüzden mi buradasın? Özür dilemek için mi?"

"Evet. Kısmen." Masanın üzerinde kayıyor, bacaklarını açıp tekrar kapatıyor, elleri gerçekten gerginmiş gibi kucağında çınılıyor. Sadece gerçekten gergin olduğunda bunu yapmaz. Tırnaklarına vuruyor. "Benim de seni görmem gerekiyordu. Seni özledim. Bana inanmadığını biliyorum çünkü sana inanman için hiçbir sebep vermedim ama bu doğru. Seni buluşmada görmek, seni Amelia'yla görmek, işkence gibiydi. Vazgeçtiğim her şeyi fark etmemi sağladı. Geri istediğim her şeyi."

Aniden ayağa kalkıyorum, o kadar tiksinimişim ki onunla bir saniye daha odada kalmaya tahammül edemiyorum. "O gemi yıllar önce kalktı Nora ve ne olursa olsun geri gelmeyecek. Randevunuz resmen sona erdi ve görmem gereken gerçek hastalarım var. Hamileliğinizde ve bebeğinizde bol şans."

Elim kapı koluna çarparken çaresizlik içinde, "Seni kullanıyor Oliver," diye haykırıyor. "Sen aptal değilsin. Yaptığı şeyin bu olduğunu bilmen gerek. Seni gerçekten sevmiyor. Onun kim olduğunu düşün. Kazanan piyango biletini eline geçirmiş bir hayırsever. Senden istediğini alacak ve sonra da gidecek."

Öfkeyle alev alıyorum, her nefesimden kezzap damlıyor. "Amelia hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da benim hakkımda. Sen ve ben uzun zaman önce ayrıldık, tatlım. Aslında bunun için sana teşekkür etmeliyim. Hayatımdan uzak dur, ben de seninkine aynısını yapayım."

Kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana yine o kendinden memnun sırıtışını atıyor. "Seni artık tanımadığımı sanıyorsun ama tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Kalbin çok büyük Oliver. Her zaman da öyle oldu. Başkaları için kendinden çok şey feda ediyorsun ve bunu şimdi onunla yapıyorsun çünkü ona yardım etmek istiyorsun. Gözünün önündeki gerçeği bile göremiyorsun-"

Ben öfkeyle koridordan geçip ofisime dönerken kapı çarparak kapanıyor ve onun sözlerini kesiyor. Görmem gereken hastalarım var ama beklemek zorundalar. Stetoskopumu boynumdan çıkarıp duvara fırlatıyorum ve kapımı öyle bir tekmeliyorum ki menteşeleri takırdıyor.

Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum. Neden Nora'nın sözleri biraz fazla derinden kesti.

Beni geri istediğini iddia etmesi umurumda değil. Bu onun çarpık, onu istemiyorum ama başkasının da ona sahip olmasını istemiyorum saçmalığı. Hâlâ beni arayıp saçmalıklarını anlatmasının sebebi de bu. Hayır, içimi kemiren Amelia hakkında söyledikleri.

Diğer insanlar için kendimden çok şey feda ediyorum. Her zaman verdim. En başta Nora'yla bu kadar çok hata yapmamın sebebi buydu. Ve Amelia'ya yardım etmek istiyorum. Bu yüzden Layla'nın tam olarak ihtiyacı olan şeyi almasını sağlamak için tüm o ekstra adımları attım.

Doğru, Amelia benden istediğini aldıktan sonra gidecek. Ben onu nasıl kullanıyorsam o da beni öyle kullanıyor, çünkü yaptığımız anlaşma böyle.

Ama ondan hoşlanmaya da başladım. Cidden hoşlanmaya.

Ve şimdi beni hayalete çeviriyor. Birlikte harika bir gece geçirdik, ondan önce harika bir hafta geçirdik ve şimdi ne arıyor ne mesaj atıyor ne de cevap veriyor. Ben sadece daha yakın olmak isterken o aramıza mesafe koyuyor. Bana yardım etmesi için onu kullanıyorum ama birdenbire onun yerine oyuna geliyormuşum gibi hissediyorum.

Nora'nın bir zamanlar benimle oynadığı gibi.

Sandalyeme çöktüm, ellerim yüzümde ve saçlarımda geziniyordu. Kalbim çok büyüktü. Fazla güveniyordu. Nora beni bundan kurtardı, ama kurtardı mı? Amelia'yla eski alışkanlıklarına mı dönüyorum? Beni sadece bir amaç için araç olarak gören bir kadına mı kapılıyorum?

Amelia ve ben birbirimizi kullanıyoruz. Söylediği gibi, bu bir iş anlaşması. Bunu biliyorum. Peki neden istediğini elde edip sonra da çekip gitmesi fikri göğsümün kendi üzerine çöküyormuş gibi hissetmesine neden oluyor? Ve ben bu konuda ne yapacağım?

AMELIA

I Son üç günü Oliver'dan tamamen ve tamamen kaçarak geçirdim. Ve bunun için kendimi bok gibi hissediyorum.

Cumartesi gecesi en iyi randevumuz vardı. restoran. Sallantılı başlangıcımızı atlattıktan sonra her şey yoluna girdi. Konuşmayı bırakmadık. Gülmeyi bırakmadık. Öyle bir noktaya geldik ki restoranı kapattık ve o kadar geç olduğunu fark etmedik.

Bana ruhunu açtı. Ben de ona aynısını yaptım.

Sonra pazar sabahı oldu.

Manşetler geldi.

Ve işte oradaydık, Twitter, Instagram, Facebook ve hatta TikTok'un yanı sıra yerel Boston basınında şimdiye kadarki en iyi randevumuzda ön ve merkeze sıçradık. Ama artık benim kim olduğumu tam olarak biliyorlardı. Gizemli kız keşfedilmişti ve işte, hayatım biraz da tatsız bir şekilde basılmıştı.

Zavallı kız muhtemelen en sevdikleri presten yararlanıyordu.

Layla ve ben bir saatten fazla bir süre boyunca hepsini taradık ve her kaydırmada kendimi biraz daha hasta hissettim.

Oliver'la bunu bu yüzden yaptığımızı biliyorum. Birleşme gafımızdan sonra medya karşısında itibarını kaybetmesin diye. Annesi bizi görüp gülümseyebilsin ve oğlu

seveceği biriyle tanışmış ve yaşayacağı en zor şeyi yaşarken mutludur.

Bütün bunları biliyorum ama
o randevu... O mükemmel,
gelmiş geçmiş en iyi
randevu...

Gerçek olmasını o kadar çok istedim ki. Ama değildi. Bu bir oyundu. Bir maskaralık.

Çok uzun zamandır kimseden hoşlanmadım. Ve en son hoşlandığımda neredeyse mahvoluyordum. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süre iyi değildim.

Bu adamla tanıştığınızı hayal edin. Bu mükemmel, mükemmel adamla. Zeki, seksi, komik, çekici. Bir erkekte her zaman istediğın her şey. Ama o bir oyuncu. En az sizin kadar kırık bir adam. Ve sonra kendinizi gerçek ve sahte arasındaki çizgide sıkışıp kalmış bir durumda buluyorsunuz. Hangi ucun yukarıda olduğunu bilemezsiniz. Neyin yalan neyin gerçek olduğunu. Ayrıca, kesinlikle yapmamanız gerektiğini bildiğiniz halde o adama karşı yoğun duygular beslemeye başlarsınız. Bunu yapmak kesinlikle kalp kırıklığına ve yıkıma yol açacaktır. Tekrar söylüyorum.

Sadece... boşluğa ihtiyacım vardı. Ve zamana.

Bu yüzden ondan uzak durdum. O geceden sonra düşüncelerimi yeniden düzenlemek için birkaç güne ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamak için. Zihnimi odaklamak ve kalbimi kapatmak için.

Oliver detoksunun üçüncü günündeyiz ve ben onu düşünmeyi bırakmadım. Azıcık bile. Bir kez bile. Bunun suçunu basına ve bunun sonucunda gelen yorum ve sorulara atabilirim. Bugünkü ameliyatlarımız boyunca bana zilyon tane soru soran Sagginall'ları suçlayabilirim. Ama kalbim daha iyisini biliyor. Diyor ki, kızım, Oliver Fritz'i beyninin önünde ve merkezinde tutan şey gerçekten bu mu?

Ayağım pedala basıyor, musluktan su fışkırıyor, ben de fırçalamaya devam ediyorum, günün son ameliyatı bitti. Göğüs rekonstrüksiyonu, tabii ki bu da bana Oliver'ı düşündürüyor. Muhtemelen çok da uzak olmayan bir

gelecekte aynı prosedürden geçmek zorunda kalacak olan annesini.

"Bugün iyi iş çıkardın Amelia," diyor Sagginalls yanıma gelerek. "Ameliyat konusunda gerçekten yeteneklisin. Bu yüzden çoğu ameliyat hemşiresi ya da cerrahi teknisyenin yapabileceğinden daha fazlasını yapmana izin veriyorum."

Buna çok sevindim. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." "Olmak istediğin şey bu muydu? Bir cerrah mı?"

"Evet. Yani bu bir sonraki en iyi şey. Beni eğitmek için zaman ayırdığınız ve ameliyathanede bana bu tür bir özgürlük tanıdığınız için teşekkür ederim."

Ellerini yıkamaya odaklanırken başı hafifçe sallanıyor. "Fritz ile evlendikten sonra, umarım işi bırakmayı düşünmüyorsundur?"

"Ne?" İrkildim.

"O bir milyarder, Amelia. İkinizle ilgili makaleleri okudum. İlişkiniz ne kadar hızlı ilerlemiş görünüyor. Böyle şeylerin hızlı ve sıcak yanma ve aynı hızla ölme eğilimi vardır. Çok uzun sürmeyebilecek bir şey için gelecek vaat eden bir kariyeri bir kenara atmanı istemem."

Sözlerine kızmam gerekirdi ama bildiğinden daha haklı. Gözlerinin içine bakıyorum. "İstifa etmek gibi bir planım yok. İşimi seviyorum."

Ve yapıyorum. Sagginall'lar bir yana, yaptığım işi seviyorum. Plastik cerrahi hakkında ne dersiniz deyin, görüldüğü kadar sığ değil. Bebeklerde yarık damak onarımı yapıyoruz. Yara revizyonları. Göğüs rekonstrüksiyonu. Ayrıca insanların kaybetmiş olabilecekleri ya da başlangıçta sahip olmadıkları özgüvenlerinin bir parçasını yeniden kazanmalarına yardımcı oluyoruz. Bu farklı bir burun, daha sıkı bir karın veya daha büyük göğüsler şeklinde olsa bile.

Bu konuda bir yargım yok.

Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bana doğru dönüyor, karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor. "Dinle, onun bir ünü olduğu sır değil. Özellikle de hemşireler arasında. Seni önemsiyorum. Bunu zaten bildiğini biliyorum. İsteyeceğim son şey senin incindiğini görmektir."

Bu ikimiz için de geçerli. Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı? Eğer adamı seviyorsan, harika. Sadece bunu doğru nedenlerle yaptığınızdan emin olun. Medya ikinizle ilgili bir gün geçiriyor ve şimdiden bazı hoş olmayan şeyler okuyorum. Skandal arıyorlar ve siz ve Fritz mükemmel bir hedefsiniz."

İşini bitirdi ve beni burada sersemlemiş bir halde bıraktı. "Yarın görüşürüz."

"Evet," diyorum dalgınca. "Elbette."

Hastaneden çıktığımda, Oliver'ın ofisinin durağında inene kadar ayaklarım beni otomatik olarak T yönünde yönlendiriyor. Layla bir proje üzerinde çalışmak için okulda geç saate kadar kalacak ve bana öğretmeninin grup için pizza sipariş edeceğini bildirdi. Bu, Haziran başında ortaokuldan mezun olmalarına eşlik edecek büyük bir yıl sonu etkinliği.

Hughes Healthcare'in kapılarını açarken soldan sağa bakıyorum. Boston, birinci sınıf sağlık hizmetleriyle tanınıyor ve Hughes Healthcare de bu konuda bir istisna değil. Şehrin her yerinde ve çevre bölgelerde şubeleri var.

Kayıt masasını görünce önce oraya yöneldim. Oliver bana mesaj attı ve ben cevap vermedim. Bu iki gün önceydi. Adamın binasında olduğumdan haberi yok.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki kadın, kendisi için uzun ve yoğun bir günün sonu olduğunu tahmin ettiğim bir saatte olmasına rağmen her zamanki hoş gülümsemesiyle.

"Oliver Fritz'i görmeye geldim."

"Randevunuz var mı?" "Hayır.

Ben hasta değilim. Ben onun-"

"Ah, çok üzgünüm," diye sözümü kesti, gözleri ani bir tanıma ile dolup taşıyordu. "Sen onun nişanlısısın. Geçen gün seni Boston Landing ve TikTok'ta gördüm. Çok garip. Çok çılgınca. Yani, o bizim yerleşik ünlümüz. Çünkü birkaç ay daha burada kalacak.

o kesinlikle ünlü biri." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken gözleri açılıyor. "Eminim zaten biliyordur." Gülmeden önce yüzü ellerine düşüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Tamam, geçmenize izin vereceğim çünkü burayı karıştırıyorum." Bir kapıyı işaret ediyor. "Sanırım son bir hastası var, ama ofisi uzun koridorun sonunda, sağdan ikinci."

"Teşekkür ederim. Ve hiçbir şeyi berbat etmediniz. Oliver bana her zaman buradaki destek personelinin ne kadar harika olduğunu söyler." Oliver'dan hareket çalarak ona göz kırpıyorum ve o da niyetimin belli olduğu bu övgü karşısında gülümsüyor. Söylendiği gibi kapıdan geçip uzun koridorda ilerlerken bakışlarla karşılaşıyorum.

Bir sürü. Bazıları meraklı. Bazıları tanıyor. Hatta birkaçı öğrenerek.

Ama kimse beni durdurmuyor ve hemen üzerinde Dr. Fritz yazan ofisi buluyorum. Ofisine girip kapıyı hızla arkamdan kapatıyorum, yetersiz çevreyi inceliyorum ve masasının önündeki iki sandalyeden biri yerine onun sandalyesine oturmaya karar veriyorum.

Düşüncelerimin üzerime çökmeye başladığı çok uzun, sivri birkaç dakika boyunca sessizce oturuyorum. Buraya gelirken karşılaştığım bakışları düşünüyorum. Sagginals'ın sözlerini. Basının hakkımda yazdıklarını. Şimdi hareket etmediğim için mantıklı düşünüyorum.

Ve mantıklı düşününce, muhtemelen gelmemem gerektiğini fark etmeye başladım.

"Gitmeliyim."

"Aslında bence kalmalısın," diyor Oliver ve sandalyesinden fırlıyorum, dizlerim masasının alt tarafına çarpıyor.

"Ow." Bu kesinlikle bir iz bırakacak. Kapının açıldığını bile duymadım.

Oliver yaklaşıyor, sandalyenin tepesini kendisine dönene kadar çeviriyor. Sonra önümde dizlerinin üzerine çökerken beni tekrar üzerine itiyor. Sessiz ve hareketsiz, onun

Gözleri arıyor, direnç bekliyor, elleri dizlerimin üzerine gelene kadar taytımın altından yukarı kayıyor.

"Sadece biraz kırmızı," diye fısıldıyor, diz kapaklarımın üstündeki minik kırmızı noktaları öperek.

"Beni ne zamandır izliyordun?"

Sırıtıyor ama bu sırıtış temkinli gözlerine ulaşmıyor. Oliver'a hiç benzemiyor. "Birkaç dakika. Biraz kaybolmuş gibiydin, doğru yerde olduğundan emin değildim."

Tekrar. Ama sadece maskeleyemeye çalıştığı acı yüzünden. Onu hayalet gibi görmemi umursamayacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Tam göğsümden vurdu. Ben de o aptalca şeyi söyledim. "Seni özledim."

Omzunun üzerinden bakıyor ama orada kimse yok. Seyirciler için söylemedim. Onun için söyledim. Çünkü bu doğru. Onu özledim ve özlememeye çalıştım. Onu sevmemeye de çalıştım ve bakın ne kadar iyi sonuçlandı. Korktuğum şey tam olarak buydu. Onu tam da buna karşı uyarmıştım.

"Ben de seni özledim. Benden kaçtığını sanıyordum."

Sırıtıyorum, arkama yaslanıp tozluklarımı düzeltirken dudağımı ısııyorum. Ayağa kalkıyor ve biraz dağınık masasının kenarına tünüyor. "Öyleydin. Özür dilerim."

"Neden?"

"Bilmiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Çünkü Cumartesi günü gerçekten harika vakit geçirdim."

Kaşları öyle bir şaşkınlıkla birbirine dolanıyor ki neredeyse komik. Oliver Fritz kadınların ona hayalet gibi yaklaşmasına alışık değil. Bu çok açık.

"Ee," diye başlıyor yavaşça, sanki kelimeleri dilinin üzerinde test ediyormuş gibi. "Benimle harika vakit geçirdin ve..." Başını sallıyor. "Evet, anlamıyorum."

"Hadi ama Oliver. Sen akıllı bir adamsın. Benim sana heceleme gerek kalmadan da anlayabilirsin." Ona hafifçe kıkırdıyorum ve o da uzanıp yan tarafımı çimdikliyor

Ta ki ben kahkahalarla bağıırıp elini çekmeye çalışana kadar. "Dur. Oram gıdıklanıyor."

"Biliyorum. Buluşmadan sonra sen benim yatağımdayken o noktayı buldum."

Dudaklarımdaki kahkaha anında sönüyor ve yüzümdeki allık hızla boynuma doğru akıyor. Parmakları kızarıklığın dibinden başlayıp saçlarıma dalana kadar yukarı doğru süzölüyor ve beni başımın arkasından sabit tutuyor.

İşte bu. Bu, tam burası. Ondan uzak durmamın sebebi bu.

Ne zaman birlikte olsak, yanıyoruz. Ateş ve su, pek çok yönden birbirimize zıtız ama bir araya geldiğimizde sanki doğa kanunları ortadan kalkıyor. Sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi en mükemmel şekilde bir araya geliyoruz.

Derin ve parlak yeşil gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, kendimi ona o kadar kaptırıyorum.

Bunu hissederek eğiliyor, dudakları dudaklarıma değene kadar saçlarımı sıkıca kavırıyor. Ben bir inilti çıkarana kadar beni daha hızlı öpüyor, vücudum bunu her yaptığımızda olduğu gibi daha fazlası için yalvarıyor. Ama şimdi sadece biz varız. Gösteri yok. Kurallar yıkılıyor. Sınırlar kalktı.

Ve korkuyorum.

Nefesim kesilene kadar beni öpüyor, saçlarımin tellerini çekıştırerek başımı geriye itiyor ve dudakları boğazımın hassas derisine yapışıyor. Boynumu yalarken nefesim kesiliyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Oliver," diye sızlanıyorum, devam etmesi ve durması için yalvarıyorum.

İçime doğru iniyor ve adını böyle söylediğim için olduğunu biliyorum. İçime karşı konulmaz bir ıslak ısı hücumu gönderiyor.

"Bu akşam sana yemek yapacağım. Kamera yok. Paket servis yok."

"Hayır," diyorum çünkü onun evine gidemem. Eğer gidersem, asla ayrılmak istemeyeceğim. "Sana yemek yapacağım. Benim evimde.

yer."

Sanki aklımı tamamen okumuş gibi kıkırdıyor. "Bu şekilde güvende olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermediğimde geri çekiliyor, ıslak ve şiş dudaklarında kirli ve sinsî bir gülümseme kıvrılıyor. Gözleri benimkileri arıyor, korkumu okuyor ve içlerinde istilacı bir fırtına gibi büyüyen bir karanlık var.

"Tamam," dedi sonunda. "Senin evin. Ama market alışverişini ben yapacağım ve bu konuda tartışmak yok."

"Kendi yiyeceklerimi kendim alabilirim."

"Her şeyi yapabilirsin. Bunu zaten biliyorum. Ama bu beni mutlu ediyor ve evime gelip sana yapmak istediğimi bildiğin tüm kötü şeyleri yapmayacağına göre, bunu bana teslim etmek zorundasın. Artık benden kaçmak yok. Bu beni gerçekten kızdırdı."

Bunun üzerine kalbim göğsümde titriyor, dizlerim de onunla birlikte titriyor ama sandalyesinden kalkıp elini tutmayı başarıyorum.

"Artık beni öpmek yok," diyorum. "Öpüşmeye dayanamıyorum." "Ya bu sözü tutamazsam?"

"Sana ihtiyacım var." Neredeyse yalvaracaktım. "Bu yüzden mi benden kaçıyordun?" "Evet."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve başka bir şey söylemeden beni binadan çıkarıp garaja park ettiği arabasına götürüyor. Arabayı evimle burası arasındaki süpermarkete doğru sürüyoruz, arka planda müzik çalıyor ama Oliver sessiz. Elimi de tutmuyor, araba kullansın ya da kullanmasın her zaman yaptığı bir şey bu.

"İyi misin?" Artık dayanamayarak soruyorum.

Bir yere paralel park ediyor ve bana cevap vermeden önce arabayı kapatıyor. "Pek sayılmaz. Bugün sadece Salı ve sanki en uzun haftaymış gibi geliyor." Burada duraklıyor, bunu detaylandırmak ister gibi görünüyor ama yapmıyor.

"Senden hoşlanmaktan korkuyorum." Benim sevdiğim kadar.

Bana hızla göz kırpmıyor. "Biliyorum. Ama benden hoşlanman hoşuma gidiyor."

"Basının hakkımda yazdıkları beni çok korkuttu. Bizim hakkımızda."

"Bu yüzden mi hayalet oldun?"

"Bu sebeplerden biri. Bahsettiğim ilk şey de bunun bir parçası. Sizi incittiysem özür dilerim."

"Yaptın, ama b u kesinlikle en uzun hafta olmasının nedeni değil."

"Annenin Cuma günü ameliyatı olduğu için mi?" Oliver bu konu hakkında konuşmadı.

Belki de bu sadece benimle ilgilidir, ancak annesini veya teşhisi ile ilgili nasıl olduğunu sorduğum birkaç durumda, suskun kaldı. Bunu yapmamızın ana nedeninin o olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda ondan ve olacıklardan kısmen kaçtığını hissediyorum. Bana açılırken rahat hissetmesini istiyorum. Ayrıca bu konuda konuşmaya da ihtiyacı var. Hasta bir ebeveyn gibi ürkütücü bir şeyin iltihaplanmasına izin vermek sağlıklıdır.

Kalın bir şekilde yutkunuyor, acı yüzünü kesiyor. "Bir nedeni de bu. Ben... Luca ve Kaplan Brigham and Women's'da cerrahlar. Babam da öyle. Hepsi annemin en iyi göğüs uzmanıyla görüşmesini sağladı. Dana-Farber'daki en iyi onkolog. Bu sadece..."

"O senin annen," diye bitiriyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "O benim annem. Aileni kaybetmek nasıl bir şeydi?"

Ona teşhisin öleceği anlamına gelmediğini söyleyebilirim ama bunu benden duymasına gerek yok. O bir doktor. Bana ne sorduğunu biliyor.

Koltuğumda arkama yaslanıp tavan penceresinden yukarı bakıyorum. "Sanki biri içimde bir delik açmış, içimden hayati bir parçayı da onunla birlikte söküp atmış gibiydi. Asla iyileşmeyeceğini ya da tekrar büyümeyeceğini bildiğiniz bir parça. Yıkıcıydı. Annem benim en iyi arkadaşımdı. Babam ve ben yakındık - Red Sox'a bu yüzden takıntılıyım - ama

İki işte birden çalışıyordu ve onu çok fazla göremiyordum. Layla ile daha yakındı. Bu da işin diğer kısmıydı. Yas tutacak zamanım yoktu. Onlar öldü ve ben aniden bir yetişkin oldum. Tek başına bir ebeveyn, eve geri dönmek ve bir anaokulu çocuğuna bakmak zorunda kalmış, tüm bunlar olurken okul ve bölüm değiştirmiş ve aşık olduğumu düşündüğüm bir adamı kaybetmişim. Güvenebileceğimi düşündüğüm bir adamı. Bazı geceler ağlayacak gücüm ya da enerjim bile yoktu. Nefes almak ya da bir ayağımı diğerinin önüne koymak bile imkansız geliyordu. Ama Layla için güçlü olmak zorundaydım."

Eliyle çenemi kavırıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. "Keşke ailen öldükten sonra mesajla senden ayrılan o pisliği bulmama ve kışına tekmeyle basmama izin verseydin."

"O hiçbir şeye değmez. Layla her şeye değer." "Sana sahip olduğun için çok şanslı."

"Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Sen de bana sahipsin, biliyorsun. Olmadığını düşündüğünü biliyorum. Parmağındaki yüzük gerçek olmadığı için geri kalan her şeyin de gerçek olmadığını sanıyorsun. Ama durum öyle değil, Amelia. Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Layla'yla olmayı seviyorum."

Gözlerim yaşla doldu, burnum da onunla birlikte. Söylemesini istediğim her şeyi söyledi. Biz çıkmıyoruz ve öpüşmemize ve el ele tutuşmamıza rağmen bizi bu şekilde düşünmemekle doğru olanı yapıyorum.

"Ben de senin yanındayım," diyorum ona. "Kardeşlerin olduğunu biliyorum ama ben senin için buradayım."

"Bu işi yapmamız için birkaç ayımız daha var ama bu, bittiğinde seni kaybetmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyorum ona.

Muhtemelen bunu bir arkadaş olarak söylüyor, başka bir şey değil.

Onu sadece bu şekilde değerlendirmem ihtiyatlı bir davranış olur. Bir erkek olarak, Oliver Fritz'den bahsettiğimiz için onunla seks yapmayacağım ya da duygusal olarak bağlanmayacağım. Layla dışında bir sebep var elbette.

Uyanmadan önce. Ona bir daha öpmek ve kesinlikle seks yok dedim.

Ama aklım bunu bilmesine rağmen, onun sözleri beni iliklerime kadar derinden yaraladı. Kalbimde çok fazla umut var ve onu aklımı dinlemeye zorlamakta zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, bunun için çok geç olabilir.

Bugün ofisine onu görmekten başka bir sebep için gelmedim. Ona yakın olmak için. Şimdi ona sahip olduğumu söylüyor ve kahretsin, bunun doğru olmasını istiyorum. Bu maskaralık çok daha karmaşık bir hal aldı ve yapacağım hiçbir şey bunu durduramayacak.

AMELIA

MAyağım koordinasyonsuz bir ritim tutturuyor, lüks salonda oturup beklerken dudağım dişlerimin arasında egzersiz yapıyor. Ve bekliyorum. Bekliyorum.

Layla o toplantı odasına girdiğinden ve bana oturmam emredildiğinden beri sanki sonsuzmuş gibi geliyor. Oliver tam burs alsa da almasa da önce okula girmesi gerekiyor.

Notları ve giriş sınavları örnek teşkil ediyor. Ama gerçekçi olalım. Bundan daha fazlası var. Benim mezuniyet statüme ve babamızın eski bir çalışan olmasına rağmen, Layla'yı sevmek zorundalar. Bir Wilchester öğrencisinde aradıkları belirli bir ideale uymak zorunda.

Sessizdim. Çalışkandım. Layla sivri dillidir ve otoriteye karşı gelme konusunda hiçbir sorunu yoktur. Bu sadece onu okula sokmak için de değil. Bu, onu dört yıl boyunca onur derslerinden ve son yılında üniversite kredisinden oluşan üstün yetenekli öğrenci programına sokmak için. Eğer doğru oynarsa bu onun istediği üniversiteye girmesine yardımcı olacak.

Muhtemelen bir bursla bile.

Ki kabul edelim, buna ihtiyacı var. Diplomamı bitirirken içine girdiğim borcun altından asla kalkamayacağım. Bunun benim hayatım olduğunu ve borçlu olacağımı hemen hemen kabul ettim, umarım sonunda daha fazlasını ödeyebilirim

Seksen yaşına kadar kredilerimin ve kredi kartlarımın asgarisinden fazlasını ödemeyeceğim.

Ama Layla için böyle bir hayat istemiyorum.

Tüm çocukluğum boyunca ailemin mücadele edişini izledim ve şimdi Layla da benim mücadele edişimi izliyor ve onun için bu döngüyü kırmak adına ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bu, Oliver'ı Layla'nın okuldaki basamak taşı olarak kullanmak anlamına gelse bile.

Ama önce Layla'nın tahtadakileri büyülemesi gerekiyor.

Mülakatımın bu kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyorum. Onun görüşmesi neden bu kadar uzun sürüyor?

Bir saniye daha oturmaya tahammül edemeyerek sandalyemden kalkıp büyük çift pencereye doğru yürüyorum ve dışarıdaki tertemiz araziye bakıyorum. Bunun için işten bir gün izin almak zorunda kaldım ve Layla'nın da bir gün okula gitmemesi gerekti, bu yüzden kampüsün her tarafına yayılmış çocuklar güzel bahar gününün tadını çıkarıyor. Söemstrleri bitmek üzere, okul yılları Mayıs sonunda sona eriyor.

Burası onun için nasıl bir yer olacak?

Benim hiç yapamadığım arkadaşlıkları o mu yapacak? Şu anda bile bu benim için hala zor bir durum, ancak Rina büyük bir çaba sarf ediyor, dün gece beni bir akşam yemeğine davet etti ve beni, hepsinden çok hoşlandığım yakın arkadaş grubuyla tanıştırdı. Neyse ki Layla benim olduğumdan çok daha dışa dönük. Ayrıca benim gibi korkunç gözlüklere ve kıvrırcık kırmızı buklelere sahip değil. Burslu bir çocuk olmak yeterince kötü değilse, Küçük Yetim Annie'nin çok daha inek kız kardeşi imajına sahiptim.

Ve sanki geçmişten gelen kâbuslarımın benimle işi henüz bitmemiş gibi, kapı açılıyor ve Christa Foreman içeri giriyor. Beni pencere kenarında yakaladığında küçük bir adım geri çekiliyor, belli ki beni burada bulduğuna şaşırmış. Kibarca "Burada ne halt ediyorsun?" diye sorduğunda da bunu kanıtıyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek ona bakıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Kız kardeşim bir görüşme için burada."

Christa gözlerini devirir. "Oh, harika. Bir Atkins bursu daha."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Burslu çocuklarla ne alıp veremediğin var?"

Yüzünde bir şey parlıyor. İğrenme belki? Kızgınlık? Emin değilim. "Burslu çocuklarla bir alıp veremediğim yok. Benim sorunum sendin. Sen okul birincisi olarak mezun oldun, ben de okul ikincisi olarak. Mezuniyet konuşmasını benim yapmamın tek nedeni senin bunu reddetmiş olman ve aynı zamanda sınıf başkanı olmamdı. Tüm lise kariyerimi senin bir numara olman için mücadele ederek geçirdim çünkü öyle olmak zorundaydım ve sonunda sen kazandın."

Bunun üzerine başımı salladım. Günlük hayatta kalma mücadelemden başka bir şey için birileriyle savaştığımı bilmiyordum. "Yani sen ve arkadaşların bu yüzden mi bana hep kötü davranıyordunuz?"

Kollarını kavuşturarak alay ediyor. "Hayır. Biz sadece seninle ilgili hiçbir şeyi sevmedik. Notlar için seninle kavgaya etmek zorunda kalmam senden nefret etmemin nedeniydi."

Tanrım. Bazı insanlar, yemin ederim. "Christa, üniversiteye gittin mi?"

Buna sinirleniyor. "Tabii ki okudum. Yale'e gittim." "Peki ya şimdi? Şimdi ne yapıyorsun?"

"Çoğu zaman ev kadınlığı yapıyorum, bu benim tercihim. Ayrıca haftada üç gün burada çalışıyorum, kayıt ve kabul ofislerinde yardımcı oluyorum."

"Peki hayatından memnun musun?"

Soğuk gözlerle bana bakıyor. "Eğer ima ettiğin buysa, benim hayatımın seninkinden çok daha iyi olduğuna hiç şüphem yok."

"Peki." İmtiyaz için elimi kaldırıyorum. "Bunu tartışmayacağım bile, çünkü bir anlamı yok. Başkalarını avlamaktan zevk alan nefret dolu bir canavar olmadığım için benim durumumun seninkinden çok daha iyi olduğu ortada. Ama senin hayatında eksik olan ne var ki liseyi birincilikle bitirerek çaldığımı düşünüyorsun?"

Boş. Kadının yüzü boş. Muhtemelen verecek cevabı olmadığı içindir. Bazen birini suçlamak **daha** kolaydır.

kendi sorunlarınızın sorumluluğunu başkalarına değil, doğrudan sizin omuzlarınıza yüklemelisiniz. Anlıyorum. Sayılır. Belki de anlamıyorum.

Yapabildikleri için daha az şanslı olanları yumruklamaktan zevk alan bir grup kızın parçasıydı. Çünkü bunu yaptıkları için kendilerini daha iyi hissediyorlardı.

"Görünüşe göre artık evlenmek üzeresin. Fritz ailesiyle evlenmek bir insanın yapabileceği en iyi şey. Bravo," diyerek alaycı bir tavırla elindekileri masanın üzerine bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir daha asla fakir olmak zorunda kalmayacağın için kendinden çok memnun olmalısın."

Kendi derisinin içinde olmak görüldüğü kadar sefil bir şey mi? Ne kadar üzücü bir varoluş. Ve aslında, hayatımda ilk kez Christa Foreman'a acıdığımı düşünüyorum. Fazla bir şeyim olmayabilir. Her zaman fakir olabilirim. Ama asla onun gibi olmayacağım. Küçümseyici. Acı. Nefret dolu. Sadece bu bile beni dünyadaki tüm Christa Foreman'lardan daha zengin yapar.

"Buluşmada Nora'ya da söylediğim gibi," diyorum, "Oliver'la parası için evlenmiyorum. Onunla ilgili istediğim diğer her şey."

Aslında bu doğru. Yalan bile değil.

Oliver'la ilgili istediğim diğer her şey. Çünkü onu istememek imkânsız. Ya da en iyi çabalarım rağmen bunu kesinlikle yaptığım için. Tamam, kabul ediyorum, ondan hoşlanmaktan daha fazlasını yapıyorum. Layla'nın deyimiyle, bu adama bayılıyorum.

Salı gecesi alışveriş yaptı ve sonra benim küçük mutfağında yan yana yemek pişirdik, pestolu tavuklu makarna yaptık, müzik dinledik, şarap içtik ve mümkün olduğunca birbirimize dokunduk.

İtiraf edeyim, yaklaşık yüz yıldır kimseyle çıkmadım ama çıktığımda da hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar eğlenceli ya da kolay olmamıştı. Hiç bu kadar seksi ya da mükemmel olmamıştı. O zamanlar bir referans çerçevem yoktu ama o zaman ile şimdi arasındaki farklar göze batıyor.

Ama Oliver bu, değil mi? O bunların hepsi. Ağır ve yoğunundan savunmasız ve garipten hafif ve esintiliye doğru salınıyoruz ve ben bunun için oradayım. Hepsi için. Bitmesini ya da durmasını istemiyorum. Bizi istemediğini söylediğinde ona inanmak istiyorum -aramızdaki bu şey her ne haltsa- anlaşmamız bittiğinde bitmesini istemiyorum.

Yine de mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum. Sınırlarımızı korumak için. Çünkü biliyorsun, ben kolay bir avım. Yeni başlayanlar için yalnızım. Oliver benim çocukluk aşkım ve bir ağ ya da kalbim de dahil olmak üzere vücudumun her yerini kırdıktan sonra beni hastaneye götürmeye yardım edecek biri olmadan düşmeye maruz kalıyorum. Tabii bu bir anlam ifade ediyorsa. Ben kalp hastası bir kazazedeyim ve Oliver'a her şekilde teslim olmak istesem de korkuyorum.

Çoğunlukla Oliver da öyle. Bir bakıma. Adam sınırlarını aşmak istese de istemese de test etmeyi seviyor, bu kesin.

"Doğru," diye homurdanıyor Christa. Yemin ederim, neredeyse onun burada olduğunu unutuyordum. Aptal beyin. "İşte bu yüzden-

Kapı pat diye açılarak onu yarı yolda bıraktı. Sanki onu buraya biz çağırmışız gibi, Oliver telaşlı ve huzursuz bir şekilde uçarak içeri giriyor, vahşî gözlerle odayı tarıyor. Sonunda benimkilerle kilitleniyorlar ve dizlerimin bağını çözen, karnımı titreten bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Sorarken sakinleşiyor. "Geç mi kaldım? Görüşmesini mi kaçırdım?"

Başımı sallıyorum, ona bakıyorum, aniden tıkanıyorum. O mu geldi? "Burada ne işin var? Hastaların var."

"Layla'nın büyük röportajını kaçırmayacaktım. Geçen gün bana tam saatini söylemesini istedim ve ona geleceğimi söyledim. Sanırım size bundan bahsetmedi?"

Başımı tekrar sallıyorum, dudağımı yiyorum.

"Hey," diyor, odayı geçip yüzümü avuçluyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Burada olmam o kadar da önemli değil, değil mi?"

Sadece birkaç hastanın yerini değiştirmek zorunda kaldım. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Bok! Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ağlayamam. Ağlayamıyorum.

Yutkunuyorum. Sertçe yutkunuyorum. Bir nefes üflerim. "Üzgün değilim," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor. "Üzgünsün."

"Değilim. Mutluyum ve aynı anda hem ağlamak hem de altıma işemek üzere olduğum için çok korkuyorum."

Gülüyor, dudakları ağızımın köşesine yapışıyor. Sonra da burnumun ucuna. "İyi sürpriz o zaman?" diye fısıldıyor bana ve bu sefer başımı sallamak yerine başımı sallıyorum çünkü gözyaşı kanallarım dışında hareket edebilen ya da tepki verebilen tek şey başım gibi görünüyor.

Birinin boğazını sertçe temizlerken çıkardığı ses bizi irkiltiyor. Oliver arkasını döndü ve Christa'yı orada görünce şaşırdı. "Kahretsin, Christa. Beni korkuttun. Üzgünüm, seni görmedim."

Gerçekten bilmiyordu. Bana yaklaşıp yüzümü tuttuğunda ve beni öptüğünde onun burada olduğundan bile haberi yoktu. Buraya gösteriş için bile gelmedi. Layla için geldi. Benim için geldi.

Christa ikimize ters ters baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve Oliver'a tek kelime bile etmeden hışımla odadan çıkıyor.

"Seni tekrar görmek güzeldi Christa," diye sesleniyorum arkasından. Oliver'a "Sanırım kankalıktan bir adım uzaktayız," diye bitiriyorum.

"Vay canına. Daha yeni öğrenmeye başladığım iğneleyici bir tarafın var."

İç çekiyorum, onun yanına doğru sarkıyorum. "Pek sayılmaz. Sadece bir kez olsun karşılık verme hayallerimi gerçekleştiriyorum. O kadın benden gerçekten nefret ediyor."

"Şanslıyız. Senden hoşlandığını düşünsene? Hâlâ ikimizin de bu dünyanın Christa'larından ve Nora'larından kaçarak ucuz atlattığımızı düşünüyorum."

Buna gülüyorum, kendime otuz saniye veriyorum ve

vücudunun benimkine karşı verdiği hissin, inanılmaz kokusunun tadını çıkarıyorum.

kendimi zorlamadan önce kolonya. Kolay olmadığını söyledim bana güven.

Pencereye doğru yürürken Oliver arkamdan, "Aramayı çoktan yaptım," diyor. "Eğer kabul edilirse, tableti, dizüstü bilgisayar, kitapları, üniformaları da dahil olmak üzere tam gemi. Dört yıl boyunca her şey. Ve ikimiz de kabul edileceğini bildiğimiz için, her şey tamam sayılır."

Nefesim kesildi. "Ne? Nasıl?" Bu kesinlikle duyduğum hiçbir bursun parçası değil.

"Bağlantılarım var. Şöyle diyelim."

Elim cam bölmeye buluştuğunda içim titriyor. "Teşekkür ederim Oliver. Ben... sana teşekkür ederim."

Gözlerim kapanıyor, sonunda bir damla yaş sızıyor. Ama hepsi bu kadar. Sadece bir tanesinin kaçmasına izin veriliyor. Kalbim göğsümden fırlayıp onunkine atlamaya çalışırken, ben onu tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bölümlere ayırmak için. Biraz daha direnmek için.

"Bundan sonra siz hanımları öğle yemeğine götürebilir miyim?" "Layla'nın bu konuda ısrar edeceğinden eminim."

Gülümsediğini duyar gibiyim. "Güzel, çünkü ona senin pek de hoşuna gitmeyecek bir sürprizim var."

"O da ne?"

O cevap veremeden kapı üçüncü kez açılıyor, ancak şimdi Layla birlikte görüştüğü iki kişiyle birlikte geri dönmüş. Gözlerinde muzaffer bir parıltı var ve nefesim hızlanıyor. Oliver doğruca yanlarına gidip ellerini sıkıyor ve zaman ayırdıkları için teşekkür ediyor. Ben de aynısını yapıyorum, Layla'ya onu yakında göreceklerini söylediklerinde neredeyse rahatlayarak sarkıyorum. Bana kısa süre içinde nihai kararlarını bildireceklerini söylüyorlar ve hepsi bu kadar.

Mazeretimiz var.

Ama üçümüz otoparka giden yola girdiğimiz anda Layla yüksek sesle bir çığlık attı. "Kesinlikle çok iyiydim. Şaka yapmıyorum. Ben kesin varım."

Layla bir çığlık daha atarak kendini kollarıma atıyor, ben de benimkini ona sarıp sıkıca tutuyorum. "Onlar

Henüz seni tam olarak kabullenemedim ama seninle gurur duyuyorum. Çok, çok gurur duyuyorum. Annem ve babam da duyardı."

Bununla beni daha da sıkıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Oliver'ın ona kısmi burs yerine tam burs almasına yardım ettiğini ona hâlâ söylemedim. Ama kendini buraya getiren o. Ben değil. Oliver değil. "Bunu sen yaptın, Layla. Hepsi senin sayende oldu."

Oliver bize katılıyor, ikimizi de kucaklıyor ve Layla'ya onun harika olduğunu söylüyor. O da ona aşık olacak. Şimdiden onunla ağabeyi gibi konuşuyor. Onu arıyor ve mesaj atıyor. Ona olan sevgisinin zamanla geçeceğini söyleyebilirim ama Oliver Fritz unutulacak ya da geçmişte kalacak biri değil.

Bir kere girdi mi, girmıştır. Bu kadar.

Ben gözlerimi siliyorum, Layla da aynısını yapıyor, ikimiz de birbirimize aptalca gülümsüyoruz. "Kabul mektubunu aldığında bunu kutlarız. Sevdiğin bir yerde dondurma yemek için para harcayacağım."

Layla bir çığlık atıyor, yumruğunu havaya vuruyor. "Ama önce, Frosty'ye binmeye ne dersin?"

"Ne? Sen gerçek misin?" Layla gözlerini kocaman açarak Oliver'a sordu. Bunu bilmeliydim. Bu kadar heyecanlanmayacağımı söylerken kastettiği buydu. Oliver'ın ailesini seviyorum. Annesini seviyorum. Babası bana soğuk davranıyor ama neyse. Bunun için onu suçlamıyorum. Ama eğer kaçınabiliyorsam onlara yalan söylemekten nefret ediyorum ve oraya gitmek bundan kaçınamayacağım anlamına geliyor. Ama Layla bir ikramı hak ediyor, bu yüzden çenemi kapalı tutacağım ve gülümseyerek yoluma devam edeceğim.

"Anneme bugün nereye gideceğimi söyledim, o da seni öğle yemeği ve gezinti için davet etti."

"Yarın ameliyatı var," diyorum. "Arkadaş istediğinden emin mi?"

Oliver elimi tutuyor ve Layla'yla buraya otobüsle geldiğimiz için arabasına binmeme yardım ediyor. "Sanırım

tam da bu yüzden arkadaş istiyor."

Sanırım Layla'nın sunduğu dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı var. Bugün izin almıştım ve yarını ayarlayamadım.

Çünkü yarın ameliyathane günü. Ama şanslıyım ki, kendisine Octavia dememe neden olan Bayan Fritz, Brigham'da ameliyat olacak ve yarın bizim ameliyatlarımız da orada yapılacak. Öğle tatilinde uğrayıp Oliver ve ailesini görebileceğim. Henüz bundan bahsetmedim çünkü ameliyatımız gecikirse zaman bulamayacağımdan endişeleniyorum.

Ayrıca, tam olarak gelmemi istemedi.

Yine de onun için orada olmayı istemekten kendimi alamıyorum. Benim için olduğu gibi. Bugün Layla için burada olduğu gibi. Bu biraz tehlikeli. Ama aşık olmama rağmen -çünkü çocukça ya da değil, ona başka bir isim vermeyeceğim- Oliver'la arkadaş olduğumuzu hayal etmek hoşuma gidiyor. Beni ve Layla'yı gerçekten önemsiyor.

Bizim onun için yaptığımız gibi.

Ve belki de aramızdaki bu oyun sona erdiğinde, zaman zaman bizi aramaya devam edeceğini umuyorum. Söylediği gibi. Layla'nın iyiliği için tabii ki. Benim için değil. Hayır, onunla ilgili düşüncelerimi kontrol altında tutmalıyım, yoksa fikirler filizlenip kökler, kanatlar, dişler ve bacaklar oluşturmaya başlar ve ben de kendimi sadece kafamda var olan bir şeye dönüşürken bulurum.

Ama onda bir şey var. Henüz on iki yaşındayken onunla tanıştığım ilk günden beri savaşmaya çalıştığım bir şey. Buluşmada onu tekrar gördüğüm an canlandığını hissettiğim bir şey. Ateşli inkarıma rağmen engellenemeyecek bir şey. Bugün o bekleme odasına girdiği anda beni mahvetti.

Sargıların altına girmeliyim. Şu anda olduğu gibi.

Gidip sahte nişanlıma aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce.

OLIVER

T Yarın hayatımın en kötü günlerinden biri olabilir. En azından ben kendimi bu şekilde hazırlıyorum. Annem çift mastektomi geçiriyor ve

Kısmi lenfadenektomi yapılarak kanserin çıkarılması umuluyor. Her şey yolunda giderse, bir gece hastanede kalacak. Ameliyattan sonra iyileşecek. Tam bir hafta sonra ise saçlarını dökcek, fiziksel olarak hastalanmasına, kilo ve iştah kaybetmesine neden olacak ve kanserini ortadan kaldıracığına dair hiçbir garanti bulunmayan sıkı bir kemoterapi turuna başlayacak.

Biz çoğu aile değiliz. Biz

Abbot-Fritz'leriz.

Milyarderler. Boston ikonları.

Amelia'nın bize taktığı isimle, lanet olası aptal etkileyiciler. Sağlık hizmeti sağlayıcıları. Doktorlar ve hemşireler, ve en çok acı veren de bu. Ben bir doktorum ve annemin meme kanseri olmasını engelleyemem. Ben bir doktorum ve onun hayatta kalmasını sağlayamam.

Annemiz bizim tutkalımız.

Yol gösterici gücümüz ve ışığımız.

Bizi bir dadı ya da kiralık bakıcı filosu değil, hem annem hem de babam büyüttü. Ama çoğunlukla annemiz tarafından. Bize kitap okurdu. Bizimle oynadı. Bize Almanca, Fransızca ve

İspanyolca. Bizi içine doğduğumuz dünyada nasıl var olacağımız konusunda eğitti. Sert ve adil biriydi.

Bu da bizi dünyamızda nadir bir konuma getiriyor. Personelimiz ve dadılarımız vardı. Ama onlar sadece annem olmadığında yanımızdaydı. Annemle babam birbirlerini seviyorlar. Annem ve babam bizi seviyor. Ailemiz birbirine çok yakın ve sıkı sıkıya bağlı olduğu için bu durum bizi çok üzüyor.

Beni mahvediyor.

Sanırım bu yüzden bugün işi ekim ve Wilchester'a gittim. Evet, Layla görüşme detaylarını sorduğumda gelip gelemeyeceğimi sordu. Evet, Amelia'nın orada olacağını biliyordum ve Amelia'yı görmek, ne kadar kısa sürerse sürsün ya da onu çevreleyen koşullar ne olursa olsun, ciğerlerimin solumaya ihtiyaç duyduklarını hiç bilmedikleri temiz hava gibidir. Evet, onlarla yaptığım ve Amelia'nın kulaklarına asla ama asla ulaşmayacak olan konuşmadan sonra yönetimdekilerin beni görmesini sağlamak istedim. Layla'nın yerleştirilmesini sağlamak için ne yaptığımı asla bilmemeli.

Ama aynı zamanda bir kaçışa ihtiyacım olduğu için de gittim.

İşin bana sağlayamadığı bir dikkat dağıtıcı.

Beynimi kapatmanın bir yolu, bunu hissetmeyi durdurmak için.

Amelia'ya ihtiyacım vardı.

Onun gözlerine ihtiyacım vardı. Gülümsemesine. Sıcaklığına. Onun küstahlığına ve çekingenliğine. Aklımda o varken uykuya dalıyorum, onunla ilgili fantezilere ait döllerim göğsüme fişkırıyor. Gözlerinin hayaliyle uyanıyorum. Lanet olası gözleri, ulaşamayacağım seksi bir rüya gibi peşimi bırakmıyor.

Neler olduğunu bilmiyorum.

Bunu kesinlikle
açıklayamam.

Bu yüzden onun elinden tutup evimizin batı kanadındaki merdivenlerden yukarı, koridor boyunca ve kardeşlerimin odalarının önünden geçerken ona rehberlik ettiğim için suçlanamam. Ta benim odama kadar.

"Ne yapıyoruz biz?" diye soruyor. "Nedir bu?"
Annem Layla'yı aldı. Babam çalışma odasında çalışıyor.
Personelin hepsi ya işlerini yapıyor ya da rezidansta.

Sadece biz varız. "Sana yatak odamı göstermek istiyorum." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Ne? Hiç gördün mü? Oliver Fritz tarihinin bir parçası gibi."

"Duvarlarınıza yapıştırılmış çıplak kadın resimleri var mı?"

"Yapıştırılmamış."

"Oliver."

"Amelia. Benim güzel nişanlım. Sana odamı göstermek istiyorum." Ve muhtemelen kurallarımıza aykırı olmasına rağmen seni öpmek istiyorum. Belki de üzerine yatarım çünkü hafızamdaki amının tadı beni çıplak bir kadının yapabileceğinden daha çok tahrik eder. Yüzüme binmesini ve adımı haykırmasını istiyorum.

Bunu yaparsa kesinlikle ondan başka bir şey düşünmeyeceğim.

Bu kurallar beni öldürüyor. Amelia ile bir gece geçirdim, kesinlikle inanılmaz, bu dünyanın dışında bir gece ve tekrarlamama izin yok mu? Hissetmeme bile izin yok mu?

Sikerim böyle işi.

Bu, birinin önünüze lezzetli bir şeker parçası koyup artık şeker hastası olduğunuzu ve onu yiyemeyeceğinizi söylemesi gibi bir şey. Trajik bir durum çünkü o tam burada. Siyah kalem eteği, krem rengi bluzu, toplanmış saçları ve topuklu ayakkabılarıyla çok seksi görünüyor. Bugün gözlüklerini bile takmış.

O benim seksi kütüphaneci fantezimin hayata geçmiş hali.

Kapıyı açıp bizi içeri sokarken parmaklarım parmağındaki yüzükle oynuyor. Beklenmedik bir şey daha. Yüzüğümü onun elinde görmek hoşuma gidiyor. Bu benim markam. "Oliver Fritz'in malıdır" yazıyor. Şimdi geri çekil. O bunu takarken başka hiçbir erkek ona dokunamaz. Tekrar söylüyorum, bu kadar kıskanç ve sahiplenici olduğumu kim bilebilirdi? Patronunun ona hafta sonu planlarını sorma düşüncesi bile beni kurabiye alan bir canavara dönüştürdü.

Amelia kapıdan içeri adım atıyor, ben de kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Neden? Çünkü şu anda onu burada görünce kendimi ergen bir çocuk gibi hissediyorum. Bu inek kızıla her zaman gizli bir aşk beslemiş bir genç çocuk. Orgazm olduğum ilk kızdı. Tam orada, o yatakta.

Şimdi bu iyiliğe onu orada orgazm ederek karşılık vermek istiyorum.

Odanın içinde temkinli bir şekilde hareket ediyor, sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi, ama gözleri her yerde. Şifonyerimin her yerinde. Kitaplığım üniversite ve tıp fakültesi ders kitapları ve eski spor kupalarıyla dolu. Duvarlarımda çıplak kadınlar yok ama ünlü oyun kurucularla dolu. Kalın mavi battaniyeli ve pelüş yastıklı yatağım.

Sonra gözüne bir şey takılır ve nefesi kesilir, hızla ona doğru yürür ve çerçeveli resmin camına dokunmak için uzanır. "Bu, Fenway'deki 1999 All-Star maçı. Ted Williams çıktı ve Pedro Martinez karşılaştığı altı vurucunun beşini oyun dışı bırakarak maçın MVP'si oldu. Sadece altı yaşındaydım ama babamla birlikte maçı izlemek için geç saate kadar ayakta kaldığımızı hatırlıyorum. Büyük bir olaydı."

Sox'u bu kadar çok sevmesini seviyorum. Babasıyla yaptığı bir şey olduğu için takıntılı olmasını seviyorum. Arkasına geçiyorum, ellerim kalçalarını buluyor, dudaklarım boynunun kıvrımında, derin bir nefes alıyorum.

"Oradaydım," diye fısıldıyorum kulağına. Bir nefes daha. "Orada mıydın?"

"Öyleydim. Ailemin Fenway'de bir locası var. Seni bir ara götüreceğim," diye söz veriyorum boynunu yalarken.

Bana karşı titriyor ve bu bana onun da bunu hissettiğini söylüyor. Birlikte geçirdiğimiz gece bir yana, benden hoşlanmıyor olsaydı, onu bu şekilde etkilemezdim. Onu gergin ve heyecanlı yapıyorum.

Onu titretiyorum. Onu tahrik ediyorum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

"Oliver." Arzuyla kaplı bir törpü.

"Mmmm." Dudaklarım yavaşça boynunda geziniyor, yumuşak, açık öpücükler göğsünün inip kalkmasını hızlandırıyor. Şahdamarını yalıyorum, nabzının atışını hissediyorum. Kızım beni istiyor.

"Biz..." Zor yutkundum. "Bunu yapmamalıyız."

Hırslı ellerim gömleğinin kumaşından yukarı, gergin karnının üzerinden kayıyor, ta ki ince bluzunun içinden dolgun göğüslerini avuçlayana kadar. "Yakalanacağımızdan endişeleniyorum," diye kulağına fısıldıyorum. Sikim kışının dikişine bastırıyor, başparmaklarım sert meme uçlarını okşuyor. İnliyor ve ben de o sese verdiğim tepkiyi durduramayarak içine doğru itiyorum. O lanet sese!

"Ben. Biz..."

"Seni çok istiyorum." Nip. Isır. Sık. "Çok seksisin, Amelia. Doyamıyorum. Bu eteği kaldırmak istiyorum. Gördüğümde beni anında sertleştiren bu seksi eteği. Dizlerimin üstüne çöküp yüzümü amına gömmek istiyorum. Islaklığını yüzüme fişkırtana kadar seni yalamak ve adım haykırmak istiyorum."

Tekrar inliyor ve ben de karşılığında hırlıyorum, onun söz konusu olduğu yerde lanet olası bir hayvanım.

Kollarımda dönüyor, ağzımı kendi ağzına doğru çekerken elleri saçlarımın arkasında kayboluyor. İçine doğru inliyorum, dilim giriş istiyor ve tam onu elde ettiğimde, kendini geri çekiyor. Gözlerimiz kilitleniyor, gerginlik ve sıcaklıkla dolu, aramızdaki hava çatırdıyor.

"Artık öpüşmek yok dedim. Bu öpüşmekten çok daha fazlası.

Bunu yapmamamız gerekiyor."

O bir adım geri atıyor ve ben bir adım ileri atıyorum, onu takip ediyorum. Yatağıma doğru gittiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Ama biz istiyoruz."

Başını sallıyor, o güzelim kırmızı saçlarından bazıları topuzundan kurtulup yüzünü çerçeveliyor. "Sınırları biz koyarız."

"Kırmak üzere olduğum."

"Oliver."

Azarlama çabasına sırıtiyorum. "Amelia, şu anda vücuduna yapmak istediğim şeyler hakkında bir fikrin var mı? Sana nasıl dokunmak, seni nasıl tatmak ve seni nasıl becermek istediğimi?" Amelia'nın nefesi kesiliyor, göğsü kabarıyor ve bir damla kırmızı boynundan yukarı tırmanıp yanaklarına sertçe iniyor. "Eskiden tam şurada sikimi kaldırırdım," diye arkasındaki yatağımı işaret ediyorum, "senin güzel memelerini düşünerek. Vahşi kızıl saçların üzerimdeydi. Parmaklarımı ve sikimi ıslatan dölleriini."

Siyah gri gözler durmam için bana yalvarıyor. "Gerçekten durmamı istiyor musun?"

Belki de yapmalıyım. Ama onu istiyorum. Saplantılı bir erkek gibi onu istiyorum. Yemekte bana açıldığından beri. Ofisime geldiğinden beri. Beni aradığından beri. İçimde bir şeyler değişti. şimdi o. Her zaman o. Ve eğer o da beni isterse... diğer her şeyi çözebiliriz.

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Söylediklerim sana nasıl hissettiriyor?"

Dudaklarını yalıyor, dizleri yatağın kenarına çarpıp bükülene ve vücudu düşene kadar bir adım daha geri atıyor, benim için yayılmamak için eliyle kendini yakalıyor. Utanç.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor, kömür gibi yanan karanlık gözleriyle bana bakıyor.

Bacaklarının arasındaki dar açıklığa adım atarak, sırtüstü düşene kadar onu itiyorum. Vücudum üzerine tırmanıyor, ağırlığımı ellerimle tutuyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında. Bir süre onu izliyorum, sadece gözlerinin içine bakıyorum. Korkuyor ve ona ne kadar uzun süre bakarsam, bunu o kadar iyi anlıyorum. Ben karışmam. Bağlanmıyorum.

Ama bana yeniden düşüneceğimi umuyormuş gibi bakıyor. Potansiyeli görüyorum, orası kesin.

Sırf bu yüzden bile kalkıp bu odadan çıkmalıyım. Ama o zaman ona sahip olamam. Ve sanırım onu, dahil olmak ya da bağlanmak istemediğimden daha çok istiyorum. I

yavaştan alırız ya da sıradan devam ederiz gibi aptalca bir şey söyleyebilirim. Ona gerçeği söyleyebilirim: Geleceğimi görebildiğim kadınlarla yatmam.

Ama düşüncelerimi şekillendiremiyorum. Kelimelerin çıkmasını sağlayamıyorum.

O sıradan biri değil ve ben de asla ağırdan alamam. Peki ya benim geleceğim? Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok avucunun içinde tutuyor gibi görünüyor.

Ofisime gelerek tüm ş phelerimin i ini boşalttı. Nora'nın bana kusmuş olduğu tüm saçmalıkları. Amelia sadece korkuyor. Hepsi bu. Bu yüzden benden kaçıyordu. Ama sadece korkuyor çünkü o da bunu hissediyor. O gün ve o günden beri onunla olduğum her an bunu gözlerinde gördüm. Bu sahte değil. Numara değil.

Bu, tam burada, olabildiğince gerçek.

"Beni istiyor musun?" Sesim boğuk, aniden onun kadar korkmuş bir şekilde soruyorum. Bir endişe titremesi buz gibi bir uyarı gibi omurgamı sarıyor. Ama yine de hareket etmiyorum. Bekliyorum, cevabına ihtiyacım var. Ona, beni kilitli ve akılı başında tutmak için yaralarımaya duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

"Evet," diyor, sesi titreyerek. "İşte bu yüzden korkuyorum."

Onun savunmasızlığı beni mahvediyor ve durduramadan yere çöküp onu yatağa bastırıyorum ve dudaklarını kendi dudaklarımla kapatıyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum, dilim onunkiyle yuvarlanıp ateşli bir öpücükle ağzını ele geçirirken.

" ekici olmanı istemiyorum," diyor bana. "Gerçek olmanı istiyorum."

"Bebeğim, hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar gerçek ve bu kadar çekici olmamıştım."

Daha önce kimsenin beni ben olduğum için sevdiğinden emin değilim. Nora bile. Ama Amelia seviyor. Bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor ve bu benim hasarlı ruhuma bir tonik gibi geliyor. Bağımlı olmak istediğimi hiç bilmediğim bir ilaç. O gelene kadar birinin beni görmesini, gerçekten umursamasını ne kadar çok istediğimi hiç fark

etmemiştim.

Puslu bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor ve sonra tekrar içeri giriyorum, daha derine, daha muhtaç, daha sert. Bacaklarının arasından yukarı doğru bir hamle yapıyorum, tırnaklarını omuzlarıma geçirmesine neden olan doğru noktaya vuruyorum. Tatlı şehvet bedenimi yırtıyor, hareketlerim vahşi ve çılgınca.

Ağzım çenesinde, boynunda geziniyor, parmaklarım bluzunun düğmelerini kurcalıyor, aslında yapmak istediğim şey onları koparıp uçmalarını izlemekken her seferinde bir tanesini çözüyorum.

Üçüncüsüne kadar geliyorum, pürüzsüz tenim ve muhteşem kabarıklığım gözümün önüne geliyor, biri kapımın kolunu salladığında dişlerim dantelin kenarından sıyrılıyor.

Kahretsin. İkimiz de elektrik çarpmış gibi birbirimizden ayrılıyor. Amelia telaşla ayağa kalkıyor, bluzunun düğmelerini ilikliyor ve neredeyse güleceğim kadar dağınık olan saçlarını düzeltmeye çalışıyor. Ama o gülmüyor. Bunda hiç mizah bulmadığını söyleyebilirim.

"Kim o?" Sesleniyorum.

"Benim," diyor Layla. "Kapı neden kilitli? Annen öğle yemeğinin hazır olduğunu söylemek için gelmemi istedi."

"Kapı kilitli mi?" Dedim. "Tuhaf. Dur bakalım." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum ve Layla'ya hayatının korkusunu yaşatmamak için çelikten daha sert olan aletimi ayarlıyorum. Yavaşça yataktan kalkarken Amelia'ya "Saçlarını indir," diye fısıldıyorum. Kapıya doğru ilerlerken Amelia'ya bir dakika veriyorum ve elimi kapı koluna koyuyorum. Amelia şimdi ayakta duruyor, parmaklarını karışık saçlarının arasından geçiriyor ve hızla at kuyruğu haline getiriyor.

Ama gözlerimle buluşmuyor ve ben de kapıyı açıyorum.

Layla bana şüpheyile bakıyor. Ne de olsa on dört yaşında ve hiç de aptal değil. "Burada ne yapıyordun?"

"Amelia'ya odamı gösteriyordum. Futbol kupalarımı ve büyük ders kitaplarımı göstermek istedim." Sırıtmama engel olamıyorum. "Yanlışlıkla kilit düğmesine basmış olmalıyım."

Amelia kitaplığa bakıyor, yüzü hâlâ kızarmış durumda ama bunun küçük kız kardeşinin bizi neredeyse yakalayacak olmasıyla da bir ilgisi olabilir. Yine de bana bakmıyor.

Sonunda dönüp Layla'ya "Frosty'ye binmek nasıldı?" diye sorarken bile.

Ve bir anda Layla'nın odağı bizden bindiği ata kaydı. Frosty'ye nasıl bindiğini ve annemin ona nasıl post atmayı öğrettiğini adım adım anlatmaya başladı ve doğal olduğunu söyledi. Amelia hala güçlü bir şekilde devam eden Layla'nın peşinden beni geçmeye çalışıyor. Elini tutmaya, onu geri çekmeye, bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum ama bana omuz silkiyor ve işte o anda kalbim yerinden fırlıyor.

Kahretsin. Sanırım cidden sıçıp batırdım.

AMELIA

A Layla bizi Oliver'ın odasında neredeyse öpüşürken yakaladığında, ondan yeterince hızlı uzaklaşamadım. Yüzüme bir tokat yemiş gibiydim. Bir kova buzlu su.

bana atıldığı için minnettarım. Onunlayken çok kolay kayboluyorum. Kafamı ve odağımı kaybediyorum.

Ama bugün farklı.

Bugün annesi ameliyat olacak.

Hastanede uğultu var. Tüm Fritz sülalesi ameliyat bekleme odasında. Ama ben değilim. Ameliyathanede, geçen gün benim için gösterdiği tüm ilgiye rağmen, izin alamadığım gerçeğine rağmen onlarla birlikte olmadığım konusunda açıklama üstüne açıklama yapan Sagginalls ile sıkışıp kaldım.

İnan bana, denedim.

Oliver'a mesaj atarak onu ve annesini düşündüğümü bildirdim. Orada olmak istediğimi ve ameliyatlarda arasında koşup onu görmeye çalışacağımı söyledim. Ama bu şans bulamadım. Belli ki Sagginalls bugün benimle uğraştı çünkü bazı hastaların ameliyat sürelerini uzattı ya da bazılarında gereğinden fazla oyalandı.

Kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum ama öyle hissettirdi.

Neyse ki, Cuma günleri saat üç civarında bitiyor ve ışık hızıyla çıktıktan sonra koridordan aşağı uçuyorum, bekleme odasına doğru olabildiğince hızlı koşuyorum, ancak birine çarpıyorum. Neredeyse yere düşüyordum ama bir çift el omuzlarımı kavrayıp beni sabitleyince kurtuldum.

"Çok özür dilerim," diye haykırıyorum ve saçlarımı yüzümden çekip kendimi Oliver'ınkilere benzeyen bir çift yeşil göze bakarken buluyorum. "Rina. Selam. Annen nasıl? Bugün orada olamadığım için çok üzgünüm. İşten çıkmaya çalıştım ama çıkamadım. İşimizi yeni bitirdik ve olabildiğince hızlı geldim."

Rina el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Sorun yok. Sakin ol. Harika iş çıkardı. Patoloji raporu gelene kadar tüm detayları öğrenemeyeceğiz ama doktoru tüm kanseri temizleyebildiğini düşünüyor. Üst katta rahatça dinleniyor. Babam onunla birlikte ve geri kalanımızı dışarı attı. Bekleme odasında unuttuğum kazağımı almak için geri geldim."

Rahatlayarak sarktım. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Vay canına. Bu harika bir haber."

"Kesinlikle öyle. Oliver'la buluşacak mıydın? Sanırım Carter'la birlikte gitti."

Başımı sallıyorum. "Ona daha önce mesaj attım ama cevap verip vermediğini görmek için telefonuma bakmadım bile." İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, çoktan gitmiş olmasına seviniyorum. Aksi takdirde onu görmek zorunda kalacaktım. Onunla yüz yüze konuşmak. Dün gece mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, ben de yolunda olduğunu söyledim ama değil. Hem de hiç.

"Mükemmel. O zaman benimle gelebilirsin. Bir içkiye ihtiyacım var. Ve biraz da yağlı bar yemeğine. Sanırım bu konuda benimle aynı fikirdesiniz."

Tereddüt ediyorum çünkü cidden onun yanındayım. Layla bu gece Stella'larda kalacak.

Landon dün gece beni aradı ve Stella'nın Layla'yı gece için davet ettiğini söyledi. Ona annesiyle olanlardan dolayı kızları benim götürebileceğimi söyledim, ama o bana onların etrafta olmasının iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını söyledi, ben de kabul ettim.

Ama şu anda her şey olup biterken, ailesiyle ne kadar yakınlaşmam gerektiğinden emin değılim.

"Başka bir şekilde ifade edeyim" diyor, kolumdan tutup beni de yanında sũrũkleyerek. "Benim evime gideceğiz, kıyafetlerimizi değıştireceğiz, bir şişe şarap açacağız ve sonra dışarı çıkacağız. Tartışmak yok. Sen de geliyorsun. The Hill'de Margot, Halle ve Aria ile buluşacağım ve seni gũrmek isteyeceklerini biliyorum."

Bir saat sonra, sendeleyerek The Hill'e girdik. Biz derken, aslında daha çok ben. Rina sũylediğı gibi bir şişe şarap açtı ve ũçte ikisini bana doldurdu. Sonra saçım, makyajım, kıyafetlerim ve topuklu ayakkabılarımla -aklı başında hiçbir insanın giymeyeceğı topuklu ayakkabılar-bana çekil vermeye başladı. Oliver, Carter'la dışarıda olduğunu ve iyi olduğunu mesaj attı.

Bu kadar.

Bu anlaşmanın resmen gergin aşamasına geldik. Ve bu benim hatam çũnkũ çıldırdım. Kendime olması gerekenin bu olduğunu sũylũyorum ama yine de içim içimi yiyor. Ona en başından beri yakınlaşmanın işleri karıştırdığını sũyledim. Ona tek gecelik ilişkiler ya da anlamsız seks yapmadığımı sũyledim.

Ne oluyor Oliver? Benimle ne oyunu oynuyorsun?

Ona aşık olacağım ve sonra o ne yapacak?

"Gũzel, zaten buradalar." Rina arka duvardaki bir kabini işaret ediyor. Oliver'ın patronu Jonah ile evli olan Halle Hughes, Rina'nın erkek arkadaşı Brecken'in kız kardeşi Aria Davenport ve acil servis hemşiresi Margot Cady bizi bekliyorlar. Hepsi ayağa kalkıyor, ũnce bana sonra da Rina'ya sarılıyor ve annesi hakkında milyonlarca soru soruyorlar.

Rina masaya bir tur kokteyl siparişı verirken onları bilgilendiriyor ve herkese bu gecenin tüm sorumluluğunun kendisine ait olduğunu söylüyor. Bunu benim için mi yapıyor, çünkü bunu karşılayamayacağımı biliyor -utanç verici- yoksa bunun iyi bir Karma olduğunu ve annesiyle birlikte alabileceği her şeye ihtiyacı olduğunu söylerken ciddi mi bilmiyorum.

Tek bildiğim tepsiler dolusu yiyecek ve içeceğin getirildiği ve hepimizin Rina'nın annesinin şerefine kadeh kaldırarak afiyetle yemeğe başladığımız. İlk turumuzu bitirdiğimizde ve Rina ikinciyi sipariş ettiğinde, ciddi bir vızıltı sallıyorum. Aynı zamanda Aria'nın mavi gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor.

"Bize muhteşem Oliver Fritz ile nişanlanmanın nasıl gittiğini anlat."

Hepsi sahte olduğunu biliyor. Aslında, bunun sahte olduğunu bilmeyenler sadece Oliver'ın ailesi, patronum ve medya.

"İyi," diye yalan söylüyorum ve boğazımdan aşağı su gibi akan martinimden bir yudum daha alarak bunu gizlemeye çalışıyorum. Alkolün bu gece kullanmak istemediğim beyin hücrelerimi yok ederken bu kadar lezzetli olabileceğini kim bilebilirdi?

Anında okumuş olmalılar çünkü Margot "Ah oh. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," sadece bir gıcırtı olarak çıkıyor. Biraz yüksek perdeden. Biraz bulanık.

Halle homurdanır. "Doğru. Oliver'ı hepimizin tanıdığının farkındasın değil mi? Bu onun kız kardeşi -" Rina'yı işaret ediyor "- ve ben onunla çalışıyorum, yani hiçbirimizi kandıramazsın."

"Elbette öyleyim," diye iddia ediyorum. "Hayatımın son iki haftasını kaçırdıysanız diye söylüyorum, kusursuz bir yalancı oldum."

"O kadar da değil," diye araya giriyor Rina, omzumu dürtmeye çalışırken ıskalayıp masaya düşüyor ve neredeyse tüm içkilerimizi döküyor. Belli ki bu gece burada sarhoş olan tek kişi ben değilim. Gözlerini kendine çevirerek doğruldu. "Şimdi dökül bakalım. Az önce neredeyse

döküyordum."

"Um. Yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Aman Tanrım!" Aria beni işaret ediyor. "Yüzün kızarıyor. Halle'in hiç kızarmadığı kadar kızarıyorsun ve kız domatesi soğan gibi gösteriyor." Başını sallıyor. "Bu mantıklı mıydı?"

"Öyle oldu," diye homurdanıyor Halle. "Ve teşekkürler. Ama yine de haklı. Benden daha çok kızarıyorsun. Bir kızıldan diğerine, hiçbir şeyi saklayamayız, bu yüzden en iyisi alkolün senin için işi yapmasına izin ver ve bize her şeyi anlat."

Haklılar. Yüzüm utançtan ateş topuna döndü. "Ama..." Başımı Rina'ya doğru sallıyorum, çok da ince olmayan ipucumu kaçıırırlarsa diye onu işaret ediyorum. "O onun kız kardeşi ve söylemem gereken şeyler yetişkinlere uygun değil."

"Lütfen," diye uyarıyor Margot beni başından savarak. "Ben Aria'nın eski sevgilisiyle nişanlıyım. Rina Aria'nın erkek kardeşiyle çıkıyor. Halle patronuyla evli. Belli ki burada sınırimız yok, o yüzden anlat bize, çünkü artık bilmek zorundayız. Özellikle de pornografik olmayan şeyleri."

"Vay canına," diye geçiriyorum içimden, her birine bakarak. "Siz benden daha dağınıksınız."

Rina başını bana doğru sallıyor, bir cipsi kaldırıp ağzına atıyor ve bir yandan da gevrek gevrek konuşuyor. "Bundan cidden şüpheliyim. Kardeşimle sahte nişanlısın, Dr. Scandalous Nurseizer'ın ta kendisiyle. Tam adı bu olmalı ve konu ona gelince her şeyi daha önce duydum. O bir konuşmacı. Kusup kulaklarımı kesmek istememe neden olan her şeyi başka biriyle ilgiliymiş gibi anlatacağım."

Onunla göz göze geldim. "Emin misin?"

"Evet," diye cevaplıyor Aria onun yerine. "Emin amına koyayım. Şimdi bize anlat ve tüm aşk kitabı dramasını istiyorum."

"Ben bir felaketim," diye itiraf ediyorum, kelimeler dudaklarımdan dizginlenmeden dökülürken kabine yaslanıyorum. "Bütün bu olanlar beni çok kötü etkiliyor. Bok gibi uyuyorum. Yemek yemekte zorlanıyorum. Bir sinir yumağı gibiyim. Artık neyin gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Oliver ve ben dışarı çıkıyoruz ve bu

harika. Ama arkadaşça anlaştığımız için mi harika? Her şeyi göstermelik yaptığımız için mi? Yoksa

başka bir şey mi oluyor? Medya fotoğraflarımızı çekiyor, benim ve bizim hakkımızda bir sürü şey yazıyor ve patronum çıkıp bir şeyler söylüyor. Kafam çok karıştı. Bunu daha önce söyledim mi?" Kaşlarımı birbirine çatıyorum, hatırlayamıyorum ama sonra hemen toparlanıyorum. "Her neyse, Oliver'dan gerçekten hoşlanıyorum. Çok hoşlanıyorum ve hoşlanmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü o lanet olası Oliver, değil mi? Yani, senin dediğin gibi." Rina'yı gösteriyorum. "O Dr. Scandalous. Hemşireleri ve kadınları sanki saati yenme oyunu oynuyormuş gibi ezip geçen adam. Ama sonra aklımdan çıkaramadığım bazı şeyler söyledi ve dün beni çocukluk yatağına yatırıp birinin bana söyleyebileceği en pis şeyleri fısıldadı ve beni o kadar azdırdı ki neredeyse seks yapmama kuralımı unutacaktım. Neyse ki kız kardeşim kapıyı çaldı, bizi böldü ve beni büyük bir hata yapmaktan kurtardı."

Nefes nefese ve ilk başladığımdan daha da üzgün bir halde söylenmemi bitirdiğimde, sanki onlara Bridgerton'ın ikinci sezonu çıkmadan iptal edildiğini söylemişim gibi dehşete kapılmış, ağızları bir karış açık üç çift gözün üzerime dikildiğini görüyorum.

Kendine ilk gelen Rina oldu ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Bence az önce bize anlattığın her şeyi ona da anlatmalısın."

Başımı salladım. "Bunu yapamam. Çünkü o zaman ondan hoşlandığımı anlayacak ve bana deli olduğumu, bunun sadece eğlenmek için yaptığını söyleyecek. Tıpkı buluşmadan sonraki gecemizin sadece eğlence amaçlı olması gibi. Oliver flört ediyor. Sevişir. Devam ediyor. Bunu yapamam çünkü ben onun gibi devam edemem. Sanki kalbim vajinama karmaşık bir şekilde bağlı. Bir kez içine girildiğinde, her şey bitiyor ve her ikisi de sikiliyor."

Margot Rina'ya bakarken beni işaret ediyor. "Onun böyle olduğunu biliyor muydun? Bizden biri gibi mi?"

Rina yüzünü daha fazla cipsle doldurarak homurdanıyor. "Belli ki. Neden onu akşam yemeği partime çağırdım sanıyorsun?"

Çarşamba mı?"

Halle, parmağını içkisinin kenarında gezdirerek, "Tanrım, Jonah'la da böyleydin, delilik bu," diyor. "Tek gecelik ilişkimizi yaşadık ve sonra direnmeye çalıştık ama direnmek mümkün değildi çünkü birbirimiz için çok ateşliydik. Sen ve Oliver da böylesiniz. Birbirinizin kıyafetlerini yırtıp atmaya ve tavşanlar gibi sevişmeye hazırsınız. Tren bir kez hareket ettiğinde bunu durdurmak için yapabileceğin pek bir şey yok."

"Tamam," diyor Rina abartılı bir öğürmeyle. "Kardeşim hakkında konuşmuyormuşuz gibi yapacağımı söylediğimi biliyorum ama sanırım az önce ağzıma kustum."

"Özür dilerim," diye homurdanıyorum.

Aria tırnaklarını masaya vurarak, "Özür dileme," diye ısrar ediyor. "Breck konusunda bana çok daha kötülerini yaptı. Ama Rina haklı. Onunla konuşman gerekiyor. Duyguların düşündüğünden daha karşılıklı olabilir gibi geliyor."

"Bana eski sevgilisinin ona yaptıklarından sonra bir daha asla kendini ortaya atmak istemediğini söyledi. Bunu yaparsam kendimi düşüşe hazırlamış olurum."

"Bundan emin değilim," diye düşünüyor Halle. "Onunla birlikte çalışıyorum. Onu haftada üç gün görüyorum ve sen geldiğinden beri bambaşka bir adam oldu. Kimseyle flört etmiyor. Hemşirelerin hiçbirine bakmıyor. Hiçbirine. Rol yapıyor gibi de değil. Sanki artık onları görmüyor bile. Diğer kadınlar artık aklına gelmiyor. Bunu fark eden tek kişi de ben değilim. İnanın bana, hemşireler hep bundan bahsediyor. Ayrıca eski sevgilisi onu iş yerinde görmeye geldiğinde seni azarladı."

"Ne?" Ben haykırdım. "Nora onu görmeye mi geldi?"

"Evet. Pazartesi günü. Onu koridor boyunca duyabilirdiniz. Sonra hışımınla odadan çıktı, kapıları çarptı ve hepimizin ödünü kopardı. Oliver asla böyle soğukkanlılığını kaybetmez. Senin hakkında saçma sapan şeyler söylüyordu ve o da aklını kaçırdı. Hepimiz duyabiliyorduk. Ne yazık ki duvarlar kağıt inceliğinde ve pek de sessiz değillerdi."

Pazartesi. Ben de o zaman ona hayalet gibi davranıyordum. Ve Nora onu görmeye mi geldi? Ona öyle bağırdığına inanamıyorum. Benim hakkımda. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor, beceriksizce ciğerlerime çarpıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bana söylediği şeyler... gerçekten-

Margot araya girerek, "Gidip onunla konuşmalısın," diyerek düşünce zincirimi kesti. "Hemen şimdi. Şu anda. Artık ertelemek yok. Hatta sana bir Uber çağırıyorum."

"Hayır!" Ben haykırıyorum.

"Evet," diye cıvıldıyor diğerleri, heyecanları seslerine yansıyor. "Onun evine gidin. Ona ne olduğunu sorun ve geceyi onunla geçirin," diye bitiriyor Halle.

"Al." Aria martinimin kalıntılarını bana doğru itiyor. "Bunu bitir ve sonra gidip o ateşli doktora aklından geçenleri anlat. Artık oyun yok. Daha fazla oyalanmak yok. Yetişkin bir adam olmayı öğrenmesinin zamanı geldi."

Rina'yı bulmak için dönüyorum, kendimi onların söylediklerine hazırlamaya çalışırken vücudum şimdiden sinirden titriyor. Bunu yaparak neyi riske attığımı biliyorum. Kalbim Oliver'ın onu kırmasına dayanamaz. Zaten çok hasarlı. Çok yaralı.

Bana başıyla onay veriyor, elini omzuma atıp sıkıyor. "Haklılar. Gidip bunu çözmen gerekiyor. Oliver'ın Nora'yla olanları atlatmasının zamanı geldi. O yıllar önceydi ve sen o değilsin. Ona hiç benzemiyorsun. Sadece kalbini kırma, tamam mı? Bunun başına ikinci kez gelmesine asla dayanamaz."

Ben de kendim için aynı şeyi düşünmüyordum mu?

Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor muyum? Bu saatte onun evine gidip ona gerçekten ne hissettiğimi söylemeyi?

Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa? Ya tüm bunlar hakkında yanılıyorlarsa?

Martini'nden kalanları kaldırıp tek hamlede içiyorum ve bardağı masaya çarparak siliyorum.

elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. Sanırım bunu
öğrenmenin tek bir yolu var.

OLIVER

A Geçirdiğim günden sonra, hiç havamda değilim. Kapıma sürekli vurulduğu için, bu sadece diğer taraftaki Carter olabilir. Başka kimse olamaz.

cevap vermememe rağmen bangır bangır çalmaya devam edecekti. Gece yarısı oldu sık kafalı ve daha fazla duymak istemiyorum. Yemek ve içki boyunca Amelia hakkında beni azarladı. Diğer pislik kardeşlerim de öyle.

Onu nasıl yalnız bırakmam gerektiği hakkında. Ona fiziksel olarak baskı yapmayı bırak. İlişkimizi tamamen platonik ve mesafeli tutalım ki bu anlaşma temiz ve karmaşık olmasın.

Carter, "O aslında bekâr bir anne," demişti. "Ve sen bekâr annelerle dalga geçmezsin. Onlara doğru olanı yapacak kadar saygı duyarsınız."

Her kelimesinden nefret ettim. Çünkü o haklıydı. Amelia'yı geri çekmeliydim. Onu kendi haline bırakmalıydim. Ve bunu tam olarak nasıl yapacağımı bulana kadar, ondan uzak duracağım. Ama bu istediğim anlamına gelmiyor.

Yani, evet. Hayır. İkinci raunt için kapıyı açmak istemiyorum.

"Git buradan, pislik herif," diye bağıriyorum kapıdan.

Gürültü anında kesiliyor. Sonra birinin boğazını temizlediğini duyuyorum. Ama bu Carter'ın sesine benzemiyordu.

"Özür dilerim," diyor yumuşak kadın sesi. "Kapıcınız siz kapıyı açana kadar zili çalmamı söyledi. Sizinki gibi büyük bir yerde beni duymayabileceğinizi söyledi." Sonra nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Yine de zili çalmadım." Son kısımda gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi kelimeleri geveliyor.

Lanet olsun. Burada ne halt ediyorsun, Amelia?

Kapıyı açtığımda onu kapı çerçevesine yaslanmış, gözleri kırmızı çerçeveli ve kan çanağına dönmüş, altlarında rimel lekeleri var. Saçlarının büyük bir kısmı yüzünü çerçeveliyor, düşük at kuyruğu saçlarını geride tutuyor. Üstüne tam oturmayan bluzu bir omzundan sarkıyor ve sanki ayakları onları giyemeyecek kadar acıyormuş gibi topuklu ayakkabılarını elinde tutuyor.

Böyle çok küçük görünüyor. Çok gergin ve kendinden emin değil. O kadar güzel ki göğsüm sıkışıyor. Ve sanki kardeşlerimin bu gece söylediği her şey, Amelia söz konusu olduğunda yapmaya karar verdiğim her şey beynimden uçup gitti.

O burada.

"Merhaba," diyorum sıırtmamak için kendimi zor tutarak. Kadın sarhoş. Görünüşünden anlamasam da nefesinden içtiği tatlı karışımın kokusunu alabiliyorum.

İç çekiyor. Ayrıca hâlâ bana bakmadı. "Merhaba," diyor parke zeminime. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum."

Beni görmek istedin, olan bu. Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor.

"Kız kardeşin ve arkadaşları beni bir Uber'e bindirdiler. Buraya gelip seninle konuşmamı söylediler. O anda iyi bir fikir gibi görüldüğü için dinledim."

"İçeri gelmek ister misin o zaman?"

"Sence yapmalı mıyım?" Sanki bunu gerçekten bir soru olarak düşünüyormuş gibi başını eğiyor. Gözleri çıplak ayaklarımdan başlayıp bacaklarım boyunca, aletimin sertleşmeye başladığı boxer külotumun üzerinden, karın kaslarım ve göğsüm boyunca vücudumda bir iz bırakıyor. Tüm yol boyunca

Yüzünü. "Çıplaksın!" diye soluk soluğa bağırıyor, gözlerini kısıtıyor ve başını öyle hızlı sallıyor ki neredeyse başı dönüp devrilecek. "Yani, sen böylesin." Elini benim olduğum yöne doğru sallayarak körlemesine işaret ediyor. "Sen böyleyken seninle konuşamam!"

Dayanamıyorum. "Ne gibi?"

"Karın kasların var. Bir sürü sert karın kası. Altı tane falan. Ve transvers abdominis. O da var. Ama süper kaslı ve girintili çıkıntılılar. Ve tabii ki. Bilirsiniz işte. Daha aşağıda ve aralarında ne var."

Kıkırdıyorum, artık kendimi tutamıyorum. "Süper kaslı ve girintili çıkıntılı transvers abdominisimin altında ve arasında ne var?"

İki saniye önce olduğundan bile daha fazla kızarıyor, dudaklarını kemirirken gözleri hala kapalı. Ama şimdi kollarını kavuşturmuş, kızgın görünmeye çalışıyor. "Orada ne olduğunu biliyorsun. Benim söylememe gerek yok."

"Hayır, bebeğim. Sanırım biliyorum."

Gözlerini açıyor ve benimkilere dikmeden önce onu gördüğüne çok sevinen söz konusu uzantıya bakıyor. "Bu aptalcaydı. Ben... Ben şimdi gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Bacakları titreyerek dönmeye başlıyor, asansöre doğru ilerlerken uzanıp elini tutuyorum ve onu durduruyorum. "Bunu yapmana izin veremem. Sen sarhoşsun. İçeri gel, sana kahve yapayım ve konuşalım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen gidip pantolon giyeyim."

Yutkunduğunu duyuyorum, sırtı bana dönük. "Ve bir gömlek. Senin de bir gömleğe ihtiyacın var."

Kahretsin, çok sevimli. "Ve bir gömlek. Sadece gitme. İçeri gel ve kal." Sonsuza kadar kal, diye düşünüp silkiniyorum, onu içeri çekiyorum ve beni tekrar terk etmek gibi çılgınca fikirlere kapılma ihtimaline karşı kapıyı arkasından kilitliyorum.

Bu seferkiyle, onun için hiçbir şeyi es geçmezdim.

Elini tutup onu mutfağa götürüyorum, bar taburelerinden birine oturtuyorum ve sabit durduğundan emin oluyorum çünkü

Kahretsin, sarhoş. Topuklu ayakkabılarını ağır bir takırtıyla yere bırakıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. Gözleri, çok dikkatli, beni takip ediyor.

Hemen bir bardak su alıp önüne koyuyorum. Bardağı kaldırıp yavaşça bir yudum alıyor, bir yandan da ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor. Amelia'nın bu gece buraya gelmesini hiç beklemiyordum, ama kesinlikle şikayet etmiyorum.

Bugün onu özledim.

Bugün zordu. Korkutucuydu.

Ve istediğim şey onun yanımda olmasıydı.

Annem için korkuyorum. Ona ne olacağından. Ailem yanımdaydı ama Amelia gibi değiller. Onun yanında olmak bile kalbimi yavaşlatıp hızlandırıyor. Zihnim rahatlıyor ve yarışıyor. Beni hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyor. O kadar büyüleyici bir ikilem ki, o kadar zahmetsizce çalışıyor ki neredeyse doğaüstü. Yapabileceğimden emin olmadığım anları atlatmak için beslendiğim ve bugün ihtiyaç duyduğum bir yüksek.

Gözleriyle buluşmak için çömeliyorum. "Üstümü değiştireceğim. Bir dakikalığına iyi misin?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri o dumanlı griye dönüyor. Tahrik olduğunda aldıkları renk.

"Kalacak mısın?" "Bu yüzden buradayım."

Arsızca sırtıyorum. "Buraya konuşmak için geldiğini sanıyordum."

"O da var." derken gözleri benimkileri tutuyor. Ve bu sözler doğrudan sikime gitti. Çünkü kısık, hırıltılı sesinde çok fazla ima vardı. Sadece sarhoştı. Ve yarın gün ışığında pişman olacağını bildiğim bir şeyi yapmasına izin vermeyeceğim. Dün onu yatağında sertçe ittim ve sonra benden tamamen uzaklaştı.

"Hemen döneceğim."

Odama doğru koşarken çıplak ayaklarım gürültüyle yere çarpıyor, ışığı açıp tişörtümü ve

Yatağımın ayak ucundaki bankın üzerinde duran gri eşofman altım. Onları ışık hızıyla üzerime geçiriyorum ve sonra başını taş tezgahın üzerine koymuş olan Amelia'nın yanına koşuyorum.

Hızımı yavaşlatıyorum, yaklaşırken onu içime çekiyorum, parmaklarımı uzun, ipeksi kızıl saçlarında gezdiriyorum, bunu yaparken lastiği nazikçe çıkarıyorum. Kendinde değil. Başı gevşemiş bir kolunun üzerine düşmüş, ağır ağır nefes alıyor ve şimdiden biraz salyası akıyor.

Kıkırdıyorum. "Sanırım sohbetimiz beklemek zorunda kalacak. Muhtemelen hatırlamayacağın için daha iyi olur."

Gıkı bile çıkmıyor.

Bir kolumu dizlerinin altından, diğerini de sırtından geçirerek ufak tefek kadınıımı kollarımın arasına alıyorum ve göğsüme yaslıyorum. Kıpırdanıyor, bana yaslanıyor, yüzü boynumun kıvrımına düşüyor ve memnun bir mırıltı çıkarıyor.

Dudaklarım başının tepesine bastırıyor, onu koridorda misafir odalarına doğru götürmeden önce bir anlığına tatlılığını içime çekiyorum. En büyük banyolu ve en yakın olanı seçip yatağa doğru yürüyorum. Battaniyeyi geri çekip yastığı ayarlarken, onu nazikçe yere yatırıp üzerini örterken kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Koşup onun için doldurduğum bir bardak suyu ve iki ibuprofeni alıp komodinin üzerine koyuyorum. Eğilip saç tellerinin bir kısmını yüzünden geriye doğru taradım ve alnından öptüm. Nefesinin altından ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, diğer tarafına dönüyor ve küçük bir çocuğun yapacağı gibi yatağına kıvrılıyor.

Ve bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu kadar kısa bir süre içinde dünyamı altüst etmeyi başaran kadına.

"Senden ne kadar hoşlanmaya başladığımı biliyor musun?" Karanlığın içine fısıldıyorum, uyuduğunu ve beni duymadığını biliyorum. "Senden ne kadar hoşlandığımı biliyor musun?"

Bu beni çok mu korkutuyor? Tüm bunların sahte olması gerekiyordu ama seninle birlikte olmak... hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti ve bundan nasıl bir sonuç çıkaracağımı bilmiyorum."

Tek ses, eşit nefes alışının nazik itme ve çekme sesi. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Neden bunu düşünmeme izin verdiğimi bile. Onu böyle hayal ettikçe, ona olan hislerim daha da pekişiyor.

Ellerimi kalçalarımın indirmeden önce yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Kardeşlerim bu gece bana geri çekilmemi söylediler. Seni rahat bırakmamı ve platonik kalmamı, böylece seni incitmeyeceğimi söylediler. Ama bence bunu yanlış anladılar. Bunu yapmalıyım ki incinmeyeyim. Böylece sen çekip gittiğinde berbat durumda olmam. Ve çekip gideceksin," diyorum ona, bundan kesinlikle emin olarak. "Üstesinden gelmem gereken çok şey var ve bunu bana her baktığında gözlerinde görüyorum. Bu anlaşma biter bitmez, sen de gideceksin." Tam da Nora'nın dediği gibi. "Peki ya ben? Sıkıştım kaldım. Sana takıldım. Ateşine pervane olmuşum, beni yaksa bile sıcaklığın ve ışığın için yanıp tutuşuyorum. Yani evet. Belki de şu geri çekilme konusunda haklıdırlar."

Sözlerimi eyleme dönüştürmek için bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha.

İkimizi de korumam gerek.

Amelia, hayatın çirkin tarafları tarafından harap edilmiş bir kadındır. Kendisi için hiç istemediği seçimler yapmak zorunda bırakılmış. Bundan önce de hayat ona karşı pek nazik değildi. Ya da en azından hayatındaki insanlar öyle değildi. Hiç kolay oldu mu? Hiç endişelenmediği, korkmadığı ya da kapana kısılmış hissetmediği bir günü oldu mu? Ama bunun onun ışığını azaltmasına izin vermiyor. Kıvılcımını çalmasına izin vermiyor.

Belki de bu yüzden onun için bu kadar deli oluyorum.

Bir dünya yaratıyoruz. Yalanlarla dolu bir dünya, evet, ama kendimiz için bir dünya. Amelia'nın daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlandığını göreceğim bir dünya. Ve karşılığında,

Beni, içinde yaşadığımı fark etmediğim bir kabuğun dışına sürüklüyor. Ama altında sıkışıp kaldığım kabuk güvenli ve kolayken, bu içine girmek isteyeceğim bir dünya mı?

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve karanlık dairemde odama doğru yürümeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Soyunup külotuma geri döndüm ve yatağa tırmandım. Onu düşünüyordum. Kız kardeşimin ve arkadaşlarının Amelia'yı bir Uber'e bindirip gecenin bu saatinde buraya gelip benimle konuşmalarına neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Ne diyeceksin, Amelia?

Peki ya aramızdaki her şeyi değiştirirse ne olacak?

AMELIA

U Son nefesime kadar Oliver'a uyuduğumu sandığı sırada uyumadığımı asla söylemeyeceğim. Her kelimesini duydum. Akan her duyguyu hissettim.

ondan. Evet, sarhoştum. Ama itirafı bir şekilde beni ayılttı.

Aynı zamanda kararlılığımı da pekiştirdi.

Sanki onun tüm korkuları ve endişeleri ile benimkiler buharlaşıp gitmişti.

Bunu yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu seviyede bir değişimi göze alamayacak kadar kendi bildiğini okuyorsa. Açıkça istediği bir şey için bile olsa.

Oliver kesinlikle ikimiz için de yeterince endişeleniyor. Bana bu işe hafife almadığını söylüyor. Kalbini tekrar ortaya koymayı düşünüyor ve bunu benimle yapmak istiyor.

Uzaklaşmak yerine ona doğru koşmamak aptallık olurdu.

O ne düşünürse düşünsün, ne konuşursa konuşsun, ruhumun en derin yerlerinde asla gerçekleştiremeyeceğini bildiğim bir şey. Evet, üstesinden gelinmesi gereken çok şey var. Zenginliği ürkütücü. Beni pek çok açıdan rahatsız ediyor. Özellikle de uzun süredir kendi geçimini sağlamak için mücadele etmeye alışmış bir kadın olarak.

Ama farklılıklarımızın bizi engellemesine izin veremem. Artık değil.

Onu oraya götürmek için itmek gerekse bile.

Güneş ışığı pencereden süzülüp yüzüme vuruyor ve beni içine kıvrılmak istediğim bir sıcaklıkla yıkıyor. Gözlerim yavaşça kırpışarak açılmadan önce daha sıkı yumuluyor, muhtemelen alkolün sistemimi terk etmesi sayesinde salyangoz hızında alışıyorum. Benim için bıraktığı suyu ve ibuprofeni içime çekip gülümsüyorum.

Evet Oliver, sen uğruna savaşmaya değer özel birisin. Suyu haplarla birlikte içip banyoyu kullanıyorum, yüzümü yıkıyorum ve tezgahın üzerindeki yedek diş fırçasıyla dişlerimi fırçalıyorum. Sonra sessizce koridorda ilerliyorum, zaten buranın büyüklüğünde yarı kaybolmuş bir halde, onun odasını bulana kadar. Burası karanlık, perdeler çekilmiş ve Oliver'ı kocaman yatağında bulmam bir saniye sürdü.

Yorganın altında pek bir şey giymiş gibi görünmüyor ve bence bu harika bir fikir. Taytımı çıkarıp aşağıya bakıyorum. Rina'dan ödünç aldığım bluz uzun -benden en az birkaç santim uzun- ve kalçalarımın ortasına oturuyor. Külotumu da çıkarıp taytımın üstüne atıyorum ve sonra sütyenimi çıkarıyorum. Sütyenle uyumak hiç eğlenceli değildir. Göğüslerim minnetle gevşiyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyeceğim.

Oliver'ın ellerinde daha da iyi hissedecekler. Söz konusu kızlarım olduğunda o yetenekli şeylerin neler yapabileceğini zaten biliyorum.

Cesaretimi kaybetmeden bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, kalbim göğsümde bir rock grubu gibi çarpıyor. Oliver ya beni duyuyor ya da odasında birinin olduğunu hissediyor çünkü sırtüstü yuvarlanıyor, bir elini yüzüne sürüyor, sonra yarı doğrulup komodinin üstündeki saatin kaç olduğuna bakıyor ve bana doğru dönüyor.

"Hey," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle, içim ürperiyor. Görünüşümü çabucak kavriyor, ne yapacağından emin değilmiş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Ne yapıyorsun?"

Endişeli bekleyiş dudaklarımı kapatıyor; kelimelerim dilimde hapsoluyor. Bunun yerine, örtüleri geri çekiyorum ve davet edilmeden yanına tırmanıyorum. Yatak yumuşak, sıcak ve onun gibi kokuyor. Baharatlı bir şey, taze çamaşır ve sandal ağacı gibi. Sanki içindeki adamın bonusuyla kendi tensel cennet versiyonuma girmişim gibi, bana geniş, ihtiyatlı yeşil gözlerle bakıyor.

"Amelia?" diye soruyor, ben yatakta kayarak tam yanına gelene kadar. Ne kadar yüzsüz olduğumla gurur duyarak titrek bir nefes alıyorum ve onu sırt üstü yatırıp üzerine tırmanarak karnına binmeye zorluyorum.

Gömleğim her şeyi örtüyor, bacaklarımın arasına sıkışmış, çıplak ıslak amıma yaslanıyor ve Rina'ya yeni bir tane alabilmek için iki hafta boyunca yemek yememem gerekeceğini şimdiden biliyorum. Oliver'ın bakışları beni yiyip bitiriyor, elleri kalçalarımın doğru kayıyor ve beni sıkıca yerimde tutuyor.

Mücadele ediyor. Bunu görebiliyorum.

Gerçekten de ikimizin de iyiliği için mesafeli davranmasına izin vereceğimi düşünüyor. Buna neredeyse gülecektim. Elim, parmaklarımın arasından süzülürken çok yumuşak ve gür olan saçlarının koyu renkli tellerini tarıyor.

"Kelimelere ihtiyacım var," diyor, sesi kısık, çenesi gergin. "Ne zaman bu şekilde birlikte olsak, çok sessizleşıyorsun. O güzel kafanın içinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

Haklı tabii ki. Onunla ne zaman yakınlaştım sesimi, konuşma yeteneğimi kaybediyorum. Muhtemelen hep böyleydin. Ebedi duvar çiçeği. Sessiz, içine kapanık, kendinden emin olmayan bir kız.

Şimdi olmaz. Artık değil.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum, sesim Layla'nın yaşındaymışım gibi çıkıyor ama hiç de umurumda değil. "Neden benden uzak durman gerektiğini düşündüğünü anlıyorum. Ama sana bunu yapmana izin vermeyeceğimi söylemek için buradayım. Seni denemene izin vermeyecek kadar çok istiyorum."

Ona karşı sallanıyorum, karın kasları sertleşiyor, mükemmel noktada bana karşı esniyor ve bir inilti çıkmasına neden oluyor. Yalan söylemiyordum. Bu adamı şiddetle istiyorum. Neye ihtiyacı olduğunu benden daha iyi bilen bedenimi keşfetmesini istiyorum. Kalbimi aramasını, onun için çarpan her tınısına değer vermesini istiyorum. Zihnimin iç işleyişini öğrenmesini, beni benim bile anlayamadığım şekillerde anlamasını istiyorum.

Çok uzun zamandır güvenli oynadım ve bundan bıktım. Risksiz hayat nedir ki? Sonunda incinsen bile mi? Ve şimdiden biliyorum ki, Oliver aldığım için asla pişman olmayacağım bir risk. Sonunda mahvolsak bile.

Vahşi, umutsuz gözler aceleyle benimkilere yapıştı. "Bunu bana tekrar söyle."

Sırıtiyorum. "Hangi kısmı?"

Dudaklarını yalıyor, gözleri cinsel arzuyla kararmadan önce bluzun ince kumaşından dışarı fırlayan sert meme uçlarıma kayıyor. Sonra yavaşça benimkilere doğru ilerliyor, o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor.

"Hepsini," diyor. "Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini. Mesafemizi korumayı bıraktığımızı çünkü aramızdaki mesafenin aptalca olduğunu. Benden hoşlandığını söyle çünkü ben zaten senden daha çok hoşlandığımı biliyorum."

"Buradayım, değil mi?" Bununla birlikte, uzanıp bluzu başımdan geçiriyorum, fırlatıp atıyorum, beni onun önünde, onun üstünde, tamamen çıplak bırakıyorum. "Seni istiyorum Oliver. Bunun olmasını istiyorum. Ve belki de kıyafetlerimi çıkarmadan önce kendimi hazırlamalıydım, ama bu geçen seferki gibi bitmeyecek. Kaçıp gitmeyeceğim, çünkü o gece sana söylediğim gibi, tek gecelik ilişkilere girmem. Eğer bunu yapacaksak, bunu yapacağız."

"Bunu yapıyoruz," diye papağan gibi tekrarlıyor, ama bunu anlamlı bir şekilde söylüyor. Bir söz. Bir bağ.

Ve böylece ayağa fırlayıp ağzımı kendi ağzıyla kapıyor, elleri saçlarıma dalıyor ve başımın arkasını kavırıyor. Kollarım omuzlarına dolanıyor, sert hissediyorum

Kas düzlemleri, ilk seferinde çok korktuğum her santimi öğrenmek.

Dudakları, dişleri ve dilleriyle çarpışırken ağzı benimkini tahrip ediyor, sıcak ve muhtaç, cehennem gibi dağınık. Onun etrafında çözülüyorum, düşünemiyorum, sadece hissedebiliyorum. Sert göğsü bana karşı. Elleri her yerimde. Saçlarımda, sırtımda, kıçımı sıkıyor, göğüslerimle oynuyor. Aleti yukarı kalkıyor, bacaklarımda arasına çarpıyor ve tatlı bir acıyla haykırmama neden oluyor. Boxer külotu gitmeli. Hâlâ üzerimde olmaları, ondan en çok istediğim şeyi örtmeleri beni deli ediyor.

"Sabır," diye mırıldanarak elimi kavıyor ve kömür rengi külotunun elastik belinden çekip alıyor. "Bunu aceleyle getirmek istemiyorum."

İnledim. "Ama sadece öğlene kadar vaktim var. Landon o saatte Layla'yı eve bırakacak."

Oliver boynumun derisine doğru kıkırdıyor. "Amelia, saat daha dokuz bile değil. Daha çok vaktimiz var. Hatta daha da fazla zamanımız var çünkü Landon'ı arayıp Layla'yı senin yerine buraya bırakmasını söyleyeceğim. İkinizin de günü benimle geçirmenizi ve bu gece burada kalmanızı istiyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet ama şu anda Layla hakkında daha fazla konuşmasak olur mu?"

Külotuna bakıyorum ve bana alaycı bir kaş sallıyor.

"Doğru. Özür dilerim." Aletini sertçe sıkarak inlemesini sağlıyorum. "Daha iyi misin?"

"Çok."

Doymak bilmeyen ağzım tekrar onunkine saldırıyor. Göğüslerimi bulup ağırlığını iri ellerine alırken ve onları acımadan sıkarken dudaklarımdan kaba inilti birbiri ardına dökülüyor.

Başım arkaya düşüyor, beni zevk ve acı arasındaki çizgiyi aşmaya zorlarken tatlı mutluluğa yenik düştüğümde gözlerim kapanıyor. Kısıtıyor, emiyor, ısıyor

zirveler ve yumuşak et. Hareketi durduramayarak ona doğru ekiftiriyorum, kalçalarımın arasındaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

"Sabırsız küçük şey, değil mi?"

"Evet," diye haykırıyorum o daha sert ısırırken. "Evet. Lütfen."

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyor bana karşı, ben titreyene kadar dilinin düz kısmıyla boynumu yalıyor. "Seni yatağıma yatırmamı ve adımı haykırana kadar dilimle becermemi ister misin? Bileklerini arkadan bağlamamı ve sikimin seni doldurması için yalvarana kadar bu güzel göğüsleri cezalandırmaya devam etmemi ister misin? Seni pencereme götürmemi ve tüm Boston'un izleyebilmesi için pencereye karşı becermemi ister misin? Söyle bana, bebeğim. Söyle ve ben de sana o güzel bedeninin ve aklının istediği her şeyi vereyim."

Sanırım az önce bayıldım.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Pis konuşan orospu çocuğu neredeyse sadece sözleriyle bile boşalmama neden oluyordu. Ben bile yapamıyorum. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Ondan önce seks yaptığım tüm zamanlar karanlık bir odadaydı, n sevişme çok azdı ya da hiç yoktu ve seks daha başlamadan bitmişti. Orgazm çok azdı. Müstehcen kelimeler ve fanteziler hiç aklıma bile gelmedi. Ve evet, aşık olduğumu sandığım eski sevgilimden bahsediyoruz.

"Ben... evet?"

"Hangi kısmına?" "Um. Hepsine mi?"

Bana karşı sırtıyor, ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıvranana kadar meme ucumu çimdikliyor ve büküyor. "Kahretsin, sert seviyorsun, Amelia. Benim ılgın, seksi kızım, dış görünüşü çok düzgün ama ii çok pis, çok kirli bir kız."

Yeşim yeşilinin en koyusu olan, için için yanan gözlerine bakıyorum. "Bu senin için bir sorun mu?"

"Bebeğim, bunun için ne kadar istekli olduğumu bilemezsin. Sana her türlü kötü, kirli, tatlı ve eğlenceli şeyi

yapmak istiyorum. Artık benimsin. Başka kimsenin değil.
Bunları sadece ben yapabilirim.

Sen. Söyle," diye emrediyor ama orada başka bir şey var. Saklamaya çalıştığı ama gözlerinde ihanete uğramış bir şey.

Nora onu aldattı ve ona her şeyini verdikten sonra onu terk etti.

Ona derin derin bakıyorum, ruhumu görmesine izin veriyorum. "Sadece sen, Oliver Fritz. Sadece sen."

Hırlayarak beni yatağa geri fırlatıyor ve hemen vücuduyla sarıyor. Dudakları yakıcı bir öpücükle aşağıya iniyor ve arka ucunda bir parça tatlılık var. Öyle bir öpücük ki, bittikten uzun süre sonra bile aklınızda kalıyor. Hatırladığınız ve tutunduğunuz türden bir öpücük çünkü bunun şimdiye kadar yaşadığınız en iyi öpücük olabileceğini biliyorsunuz.

Oliver benim için açgözlü.

Daha önce hiç kimse benim için bu kadar açgözlü olmamıştı.

Dudakları boynumdan aşağı iniyor, göğüslerimin arasından geçiyor, karnımdan aşağı iniyor, ta ki kalçalarımın arasından bana bakana kadar, elleri kalçalarımı ayırıyor. "Senin için karar verdim," diyor sinsi bir sırıtışla. Kaşlarım, dili içime girene ve başım bir iniltiyle geriye düşene kadar bir şaşkınlık V'si oluşturuyor. Birden her şey anlam kazandı. Bana ne istediğimi sormuştu ve beni diliyle becermek de bu listede yer alıyordu.

Burada şikayet yok.

Gözlerim kapanıyor, bedenim geriye düşüyor, kendimi vücudumda dolaşan ateşli bir yoğunluğa kaptırıyorum. Oliver'ın dili acımasız, beni emerken dudakları da öyle. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni yiyor. Pürüzlü kirli sakalları hassas tenimi tırmalıyor, dili ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi uzun darbeler alıyor. Tekrar içeri dalmadan önce klitorisimde daireler çiziyor ve ellerim başımın üzerinde uçuyor, battaniyeleri kavırıyor, onları yumruklarımda toplarken sevgili hayatım için tutunuyorum.

Kontrol edemediğim sesler dudaklarımdan kaçıyor, zevk dalgaları beni tüketmekle tehdit ederken içimden yuvarlanıyor. Çok yakınım ve o bunu hissediyor olmalı çünkü

En yüksek tepeye ulaşana kadar dilini tekrar tekrar sokuyor ve sonra klitorisimi alıp emiyor. Sertçe. Yoğunluktan çığlık atarak haykırıyorum.

Ellerim yatağı terk ediyor, saçlarının köklerini buluyor ve hiç bitmeyen bir erotik mutluluk saldırısı içinde birbiri ardına içimden ısı ve elektrik kıvılcımları fışkırırken hayatım buna bağlıymış gibi tutunuyorum.

Uzuvlarım ağırlaşmış bir şekilde yatağa düşüyorum. Yüzüme şaşkın bir gülüşle birlikte aptalca bir gülümseme çarpıyor. Tanrım. "Bir kız buna alışabilir."

Kıkırdıyor, kalça kemiklerimi ve göbek deliğimi öpüyor. "Güzel. Çünkü tadın harika ve bunu daha sonra tekrar yapmayı planlıyorum. Seni böyle çözülürken izlemek çok seksi."

"Mmmm." Şu anda ancak bu kadar beyin gücüm var.

"Şimdi planımın geri kalanına geçelim."

Gözlerimi açtığımda Oliver'ı üstümde, yüzünü tam karşımda buluyorum. Islak dudakları benimkilerle buluşuyor ama hemen geri çekiliyor. Kendi dudaklarımı yalayıp tadıma bakıyorum ve o hınzırca sırıtıyor. "Neden daha önce harekete geçmedim? Mezuniyet partimde omuzlarına güneş kremi sürerken seni neden öpmedim? İstedim. Bundan daha fazlasını yapmak istedim."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, sözleri karşısında afallıyorum.

"Yaptın mı?"

"Amelia, eskiden seni gördüğümde kendimden geçtiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Seni hep gördüm. Senden hep hoşlandım. Sadece benim için fazla iyi olduğunu düşündüm."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Senin için fazla mı iyiydi? Ben inek burslu kızdım. Kimsenin sevmediği ya da umursamadığı. Sen Oliver Fritz'din. Okulumuzun tanrısı."

Bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi omzunu dikleştiriyor. "Dokunulmaz görünüyordun. Her yönden mükemmel. Seninle nasıl konuşacağımı hiç bilemedim, o yüzden konuşmadım."

Aklım başımdan gidiyor. Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve sonra beni kaldırıp yumuşak, sıcak yataktan sürüklüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Söylediklerimin ikinci kısmı sadece bileklerinizi bağlamayacağım. Bunu başka bir zaman yapmam gerekecek çünkü tutunabilmeniz için ellerinizin serbest olması gerekecek."

"Neye tutunayım?"

Beni odasındaki büyük pencerelerin önüne yerleştiriyor ve sonra bir düğmeye basarak perdeleri yavaşça kaldırıyor, güneş ışığı etrafımızı saran şehir gibi santim santim içeri giriyor.

"Oliver?" Sesim titriyor. Ciddi miydi? Binalar var. İnsanlar, eğer bakarlarsa, onun penceresine doğru bakabilirler.

Ellerimi tutuyor ve soğuk cama bastırıyor. "Dayanmak isteyeceksin."

Bildiğim bir sonraki şey, beni öne doğru fırlattığı, sert horozunu sırlıslamak ıslak amımla hizaladığı ve sonra sıcak, derin bir itme ile içimde olduğu. Vücudum çarpmanın etkisiyle öne doğru yuvarlanıyor, hava ciğerlerimden kaçıyor.

Nefesim kesiliyor, parmaklarım cama gömülüyor ve kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Nefes al, Amelia. Daha yeni başladım."

Elleri göğüslerimi kavıyor, onları yukarı itiyor ve cehennem gibi sıkıyor. Başparmakları meme uçlarımı yuvarlıyor ve sonra kendini içimde serbest bırakıyor. Konuşmaya çalışıyorum. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Ama söyleyemiyorum. Çıkarabildiğim tek ses inlemeler, sızlanmalar ve ağlamalar. Kalçaları içime giriyor, beni becermek için o güçlü uyluk ve kık kaslarını kullanırken acımasız bir tempo belirliyor.

Sıcak nefesi kulağımı okşuyor, bacaklarımın arasındaki ve göğüslerimdeki baskı beni tüketiyor. "Gözlerini aç, Amelia."

Başımı sallıyorum ve gülümsemesini hissediyorum.

Gürleyen bir inilti boynuma çarpıyor, dişleri etimi ısırıyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki camların takırdamamasına şaşıyorum.

"Aç gözlerini," diye hırlıyor. "Seni izliyorlar mı? Seni ayakta tutan tek şey memelerinin üzerindeki ellerim olacak kadar sert sikilmeni mi izliyorlar?"

"Oliver," diye yuvarlanıyorum.

"İşte burada. Ben de bunu bekliyordum. Bu hoşuna gidiyor mu, Amelia? İnsanların seni böyle izlediğini bilmek? Seni gördüklerinde aletlerinin sertleşmesi ve amcıklarının ıslanması?"

Başımı sallıyorum. Yapamıyorum. Yapamam... "Evet!" Bu neden bu kadar tahrik edici, hiçbir fikrim yok, ama beni daha yükseğe çıkarıyor, beni daha yakına götürüyor. Ellerim cama o kadar sert bastırıyor ki kırmaktan korkuyorum. Beni ayakta tutan tek şey bu ve söylediği gibi elleri. Kalbim davul gibi çarpıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, Amelia. Çok iyi. Sana doyamıyorum."

Daha sert ve daha sert pompalıyor, o noktaya, içimdeki o tatlı lanet noktaya vuruyor. O kadar iyi ki. O kadar iyi ki düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Sadece hissedebiliyorum. Göğüslerimi ona ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şekillerde taciz ederken onu hissediyorum. Vücudumun her santimini tüketirken.

"Oliver," diyorum tekrar, sesim tanınmaz halde.

"Ben..." "Biliyorum bebeğim. Dur bakalım. Henüz değil."

Tanrım. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Ter alnından ateşli tenime damlıyor, siki içime girip çıkıyor, kalçaları ve uylukları hiç yavaşlamıyor. Bir kez bile. Bana karşı sert ve düzensiz olan nefesini yakalamak için bile.

"Hazır mısın?"

Ve cevabımı beklemeden, bir eli göğsümden kaçıyor ve klitorisimi buluyor. Sadece iki tur atıyor, çok az bir baskı uyguluyor ve sonra patlıyorum. Uçuyorum. Onun adını ve Tanrı'nın adını haykırıyorum ve duramıyorum. Vücudumdaki her hücre yanıyor, uzuvlarım dik durma çabasıyla sarsılıyor.

Oliver daha sıkı tutunuyor, homurdanıyor ve inliyor, gidebildiği kadar derine batarken beni ona daha sıkı

bastırıyor

Son bir kez, kendini içime boşaltırken vücudu hareketsizleşiyor.

"Siktir! Amelia, siktir!"

Titriyorum, bu adamın içimde böyle hissetmesi, aklını kaçırmaması, neredeyse beni tekrar uçurumun kenarına itiyor. Nefes alamıyorum. Kalbim daha önce hiç böyle atmamıştı. Hiçbir zaman.

"Siktir." Bu sefer fısıldıyor, vücudu gerginliğinin bir kısmını gevşetiyor. Dudakları boynumla buluşuyor, hafifçe öpüyor. "İyi misin? Çok mu fazla oldu?"

Buna gülmek istiyorum ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. "Pis bir ağzın ve pis bir zihnin var Oliver Fritz. İnsanlar bizi gerçekten görebilir mi?" Aniden bir sinir dalgası beni ele geçiriyor. O an için ne kadar ateşli olsa da, insanların bizi görmesini istediğimi sanmıyorum.

"Hayır. Yansıtıcı pencereler. Ve daha önce hiç böyle kirli bir ağzım olmamıştı. İçimdeki hayvanı ortaya çıkarıyorsun."

"Güzel. Bunu senden çıkarmam hoşuma gidiyor. Sadece beni."

"Sadece sen," diyor bana, kolları bedenimi sarıyor, aleti hâlâ içimde. "Bana on dakika ver ve bunu tekrar yapalım. Sadece daha tatlı, daha yavaş. Seni istiyorum, Amelia. Seni her şekilde istiyorum."

Gözlerimi kapatıp sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Onlara inanmak için kendime izin veriyorum. Bize inanmak için. Bunu atlatabileceğimizi umarak, dua ederek. Kendimizi içine soktuğumuz bu çılgınlığı atlatabiliriz. İmkânsızdan başka bir şey olmadığımızı hissettiğimizde bunun bizim için bir başlangıç olmasını istiyorum.

OLIVER

"**H** ne yapıyor?" Babama telefonu kulağıma götürerek soruyorum, bir yandan da evdeki ofisimin etrafında bir daire çiziyorum.

Elimi saçlarımda gezdirip muhtemelen dökülmelerine neden oluyordum.

"O iyi. Çok ağrısı var ve bunun için ilaç almak konusunda inatçı davranıyor. Ama ona biraz hidrokodon vermeyi başardım. Şimdi uyuyor."

"Peki ya kanalizasyonları?" Devam ediyorum, kendimi çalışabileceğim bir zemine geri getirmeye çalışıyorum. Tıp. "Sıvı nasıl?"

"Oliver," diye azarlıyor babam. "Kanalizasyonunda **sorun** yok.

Durumu iyi. Bunların hepsi beklenen şeylerdi."

Evet, ama tekrarlayan kanser değildi, söylemek istiyorum ama dilimi tutuyorum. Babamı severim ama bazen biraz fazla pragmatik olabiliyor. Bu açıdan Carter ve Landon gibi, ya da belki onlar da onun gibi. Her neyse. Umurumda değil. Annemin hasta olması asla tahammül edebileceğim bir şey değil.

"Tamam. Bir değişiklik olursa beni ara. Keşke gelebilsem-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bu konuda çok netti. Ayağa kalkıp kendini daha iyi hissedene kadar ziyaretçi yok."

İçimi çekiyorum, zeminde bir delik açmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Acı çekmek ve ailenin yardımına ihtiyaç duymak zayıflık değildir. Böyle olmak zorunda değil."

"Ama öyle. O böyle yetiştirildi. Onun dünyası tamamen görünüşten ibaret Oliver. Seninki de öyle," diyor bir uyarı olarak. "Aklıma gelmişken, Amelia'yla işler nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap veriyorum, onu aradığımdan beri ilk kez sırtarak.

Babam yaklaşık on dakika önce, bu sabah onu düşünüyordu. "Gerçekten iyi." Şu anda Layla ile diğer odada, Layla o kocaman beynini göstermeyi sevdiği için yine Scrabble oynuyorlar.

"Peki ya kız? Wilchester'a girdi mi?"

Kız. Layla'yı böyle çağırıyor. "Henüz resmi bir açıklama gelmedi ama öyle görünüyor."

Babam telefonda nefes nefese kaldı. Layla'nın bursunu almak için ne yaptığımı kimseye anlatmadım. Wilchester benim isteğim üzerine Layla'ya tam burs verecekti ama başka bir öğrenci pahasına. Bana açıkça tam burs vermediklerini söylediler. Layla'ya burs verebilmeleri için başka bir öğrencinin bursunu ellerinden almaları gerekecekti. Açıkçası, bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden burs tarafından karşılanmayan yarısını ben ödedim.

Dört yıl boyunca.

Buna üniformalar ve sahip olması gereken her türlü teknoloji için bir maaş da dahildir.

Amelia'nın hiçbir fikri yok, olamaz da.

Buna asla izin vermezdi ve ikisinin konuşmalarını dinlediğimde Layla'nın Wilchester'a gidebilmesinin tek yolunun tam burs olduğunu biliyorum. Bu nedenle zor bir karar değildi. Amelia'ya Layla'nın tam burs alacağına söz vermiştim ve öyle de oldu. Bu benim pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmem demek, sadece konuştuğumuz şekilde değil.

Ama Amelia'nın bilmemesinin yanı sıra ailem de bilmiyor. Birincisi, bu onları hiç ilgilendirmez. İkincisi, bu konuda söyleyecek çok şeyleri var, bu da yine onları ilgilendirmez.

lanet olası iş. Bu benim seçimimdi, benim paramdı ve Amelia ile aramda ne olursa olsun, bu konuda hiçbir pişmanlığım yok.

Layla bu şansı hak ediyor. Hikayenin sonu.

"Bunu tekrar soracağım, bu kadınla ne halt ediyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum, elim saçlarımın ucuna gidiyor. "Onunla evleniyorum," diyorum çünkü bu saçmalık beni çok sinirlendiriyor.

"Anlıyorum. O güzel, akıllı ve alıştığın kadınlardan farklı," dedi neredeyse alaycı bir tonda. "Kendini senin önüne atmıyor ya da paranı önemsemiyor. Ya da sen öyle iddia ediyorsun. Ama bundan nasıl emin olabiliyorsun Oliver? O tek başına bir genç kız yetiştiren fakir bir kadın ve sen de güzel bir yüz ve kararlı bir zihin tarafından kandırılan ilk zengin adam olmazsın."

"Yüzüncü kez söylüyorum, o öyle biri değil. Azıcık bile değil."

"Umarım haklısındır evlat. Ayrıca umarım çok iyi bir evlilik sözleşmesi yapmayı planlıyorsunuzdur."

Babamın Amelia hakkında söylediği her şeyden nefret ediyorum ama bunun benim için duyduğu sevgi ve endişeden kaynaklandığını da biliyorum. Çünkü o haklı, güzel kadınları cezbeden ve sırf zengin oldukları için manipüle edilen pek çok erkek var. Babama işin aslını anlatamayacağıma göre yapabileceğim tek şey Amelia'yı savunmak.

"Bu oyunun o aşamasına geldiğimizde, bunu çözeceğiz" benim tek cevabım çünkü oraya asla gelmeyeceğiz. Çok gerçek ve kesin bir son kullanma tarihimiz var. Bu sabah aramızda olanlar yüzünden karmaşıklaşan bir şey. Şu anda gerçekten çıktığımız gerçeğiyle.

Nasıl sindireceğimi ve korkmayacağımı öğrenmeye çalıştığım bir başka şey.

Babama annemin doğru kişi olduğunu nasıl bildiğini bile soramıyorum çünkü bilmiyordu. Evlilikleri aslında görücü usulüymüş. Abbotlar ve Fritzler bir araya geldi ve

finansal ve güç nedenleriyle çocuklarının evlenmesi gerektiğine karar verdiler. Kabul ediyorum demeden önce sadece dört kez görüşmüşler ve annemin anlattığına göre, birbirlerini tanımaları ve aşık olmaları uzun bir alışma dönemi sürmüştü.

Öyle de yaptılar. Şanslılarmış.

Ancak bu, torunlarınıza anlatacağınız ya da bir peri masalına dönüştüreceğiniz bir hikâyeye değil.

"Onun için deli oluyorum, baba. Keşke sen de öyle olabilsen."

"Kalbinin ve aklının gerçek durumunu öğrendiğimde, belki o zaman olacağım." Bunu söylerken kaşları çatıldı. Tam ne demek istediğini soracakken araya giriyor: "Gitmem gerek. Sanırım annenin kalktığını duyuyorum."

"Tamam. Ona sevgilerimi ilet."

"Yapacağım. İyi geceler Oliver. Seni seviyorum."

Telefon bağlantısını kesiyoruz ve birkaç dakika daha volta atmaya devam ediyorum, bir yandan Layla ve Amelia'nın ileri geri konuşmalarını dinlerken, bir yandan da babamla yaptığım konuşmayı düşünüyorum.

İlk başta, tüm bu şeylere başladığımızda, ailemin Amelia'yı sevmesini istediğimden emin değildim. Hayatlarında çok uzun süre kalmayacağını bildiğim halde ona karşı gerçek bir bağlılık duymamalarının daha iyi olacağına karar vermiştim.

Ama şimdi... bu sabahtan sonra...

Ofisimden çıkıp uzun koridordan kızlarımın oynadığı büyük odaya doğru ilerliyorum. Kalçamı uzaktaki duvara dayayıp fark edilmeden onları izliyorum. Layla ayağa kalkmış, kollarını ve kalçalarını sallayarak yapmayı sevdiği zafer dansını yapıyor.

Amelia gülüyor, başını sallıyor. Üzerinde eskimiş ve yıpranmış bir Red Sox tişörtü ve oyuncu pantolonuna benzeyen bir pantolon var. Çok saçma görünen bir kıyafet ama Amelia'nın zerre kadar umurunda değil. Sox maçı var, o yüzden böyle olmak zorunda.

Amelia, Layla'ya "Seni bu halinle Snapchat'te yayınlayacağım," diye takılıyor.

Layla alay ediyor. "Devam et. Scrabble'da kışını nasıl tekmelediğimi tüm dünyaya anlat. Yine. Sonra bir fotoğrafını çekerim ve o kıyafetin içinde ne kadar gülünç görüldüğünü gösteririm."

"Lütfen, kızım. Burada kazanan bir kıyafet var. Ayrıca, kazanmana izin verdim. Belki de bu noktada aşırıya kaçmış olsam da, özgüvenini başka nasıl artırabilirim ki?"

"Ha! İyi denemeydi. Bu oyunu atmanın imkanı yok. Eşitleme ve sıkıştırma yaptığımı görmedin mi? Para. Boom." Mikrofon uzatır gibi açmadan önce yumruğunu uzatıyor.

"Çok alçakgönüllüsün Layla." Amelia oyunu temizleyip mektubu çantasına geri koyarken hoşgörülü bir göz devirmeyle ukalalık yapıyor.

"Eğer garip bir Red Sox çantacısı gibi görünmeye devam edersen, Oliver seniöpmez."

Gülüşümü tutuyorum, gülümsememi ovuşturuyorum.

"Red Sox kazanırsa beni öpecek çünkü bunu giyiyorum," diye karşılık veriyor Amelia.

Layla sandalyeye çökerek Amelia'nın temizlik yapmasına yardım ediyor. "Sen ve Oliver durumunuzu sahteden resmiyete çevirdiğinize göre, sence odamı yenilememe izin verir mi?"

"Aslında hala nişanlı değiliz. Sadece... bilirsiniz... tesadüfen görüşüyoruz."

Rastgele. Bu kelime beni çok etkiliyor.

Haksız değil ve bu sabah işleri bir sonraki seviyeye taşımaya karar verdiğimiz için bunu Layla'ya söylemesini anlıyorum ama nedense bizi böyle başından savdığını duymak canımı yakıyor.

Muhtemelen kız kardeşler arasındaki böylesine samimi bir konuşmayı dinlememeliyim ama kendimi de durduramıyorum. "O zaman bu bir hayır mı?" Layla onlar katlanırken bastırıyor tahta ve oyunun üzerindeki kapağı kapatın.

"Bu bir hayır. Buraya taşınmıyoruz ve insanların birileriyle çıktığını ve her şeyin evlilik ve bebekle bitmediğini anlamam gerekiyor. Oliver'ı önemsiyorum ama onunla sonsuza kadar birlikte olamayacağımız bir dönemde ona bağlanmandan endişe ediyorum."

Sanki herkesin onun hakkında söylediği her şeyi doğruladı. Bu anlaşma bittiği anda biz de biteriz ve o da gider. Bu düşünce, Nora'nın ihanetinden dolayı hala çalkalanan yumuşak, yapışkan parçalarımı gagalıyor. Bir adım geri atıyorum ve sonra bir adım daha, dün gece ona söylediğim gizli sözler beni tekrar vuruyor.

Kendimi korumak için mesafemi koruyacaktım. Ama artık bunun için çok geç olduğunu hissediyorum.

"O Travis değil. Oliver sana onun yaptığı gibi zarar vermez."

Amelia artık kapalı olan kutuya bakıyor. "Öyle olmadığını biliyorum," diyor ama sesindeki çalkantı açıkça belli oluyor. Belli ki ikimizin de hâlâ üzerinde çalıştığımız bir sürü korku ve güven sorunu var.

"Ondan hoşlanıyorsun,
değil mi?" Nabzım
hızlanmaya başladı.

"Evet," diye yanıtlar Amelia Layla'yı. "Ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. O harika bir adam ve onunla birlikte olmayı seviyorum. Ama bu yeni bir şey ve yeni olan her şey gibi tehlikeli. Özellikle de içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında. Ben sadece ikimizi de korumaya çalışıyorum."

"Ama kendini aşık olmaktan koruyamazsın. Aşk aşıktır, Amelia. Dünyadaki en harika şeydir," diye itiraz ediyor Layla, sesi öfkeli, düşünceleri biraz safça olmasa da masum. "Bize yardım etmeye çalışıyor. Bizimle ilgilenmeye. Oliver senin Beyaz Atlı Prens'in."

"Gerçek bir prensesin prensin ona bakmasına ihtiyacı yoktur, Layla. Gerçek bir prenses bunu kendisi için yapar. Oliver en iyisi. Buna şüphe yok. O seni her zaman önemseyecek ve arkadaşın olacak biri. Ama sonuçlarını düşünmeden körü körüne ona koşarsam

Böyle bir şey yaparsam hiçbirimize iyilik yapmış olmam. Onunla işlerin yürümesini istiyorum ama sen benim önceliğimsin ve sana her zaman öyle davranacağım. Bu mantıklı mı?"

"Evet," diyor Layla usulca, kız kardeşine bakarak. "Anlıyorum. Beni mutlu etmeye çalıştığın gibi senin de mutlu olmanı istiyorum. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun ve benim bundan bihaber olduğumu düşünme."

Amelia konuyu değiştirmeye çalıştığı belli olan alaycı bir gülümsemeyle, "Oblivious iyi bir Scrabble sözcüğüdür," diye takılıyor ve işte o zaman ben de ihtiyacım olan her şeyi duymuş olarak odaya girmek için işaretimi alıyorum.

"Kim kazandı?" Bilmiyormuş gibi sordum.

"Sence kim?" Amelia ayağa kalkıyor, kutuyu sehpadan alıp bana doğru yürüyor. "Kız kıcımlı tekmeledi, ona sor." Bana ulaşıyor, boştaki elini göğsüme koyuyor ve gözlerimin içine o kadar sıcak ve endişeli bakıyor ki, artık hiç şansım olmadığını biliyorum. "Annen nasıl? Onu daha önce aramaya çalıştım ama açmadı."

"O iyi. Çok acı çekiyor."

Amelia kaşlarını çatı.

"Babam ilgileniyor. Ağrı kesici ilaçlarını almasını ve dinlenmesini sağlıyor. Drenlerini çıkarmadan ziyarete gelmemize izin vereceğini sanmıyorum."

"Yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana söyleyin. Yardım etmek istiyorum."

Eğildim ve dudaklarından öptüm. Layla'nın görüp görmediğini umursamadan. "Layla'yı yatağına yatırabilirsin," diye fısıldıyorum ona, sadece o duyabilsin diye.

Düşüncelerim şu anda dinlenemeyecek kadar kaotik, skandal dolu. Kendimi onun içinde, onunla birlikte kaybetmeliyim. İçine gömülürken gözlerine bakmaya ihtiyacım var. Vücudunu bedenimin etrafında hissetmeye ihtiyacım var. Bu korkuyu ikimizin de kalbinden söküp atmalıyım.

Yapmam gereken şey düşünmeyi bırakmak.

"Layla, Oliver ve benim konuşmamız gerek. Yatmaya hazır mısın?"

"İğrenç. Bana bunu sorduğunda öpüşmeyi bırakabilirsin. Oliver, bu kıyafetle onu öptüğüne inanamıyorum. Görünümü tamamlamak için tek ihtiyacı olan bir grup pasaklı kedi."

Gülüyorum, durduramıyorum. "Sox kazandı mı?"

Amelia parmağıyla işaret ederek başını Layla'ya doğru çevirir. "Gördün mü! Sana söylemiştim. Bu kıyafet her şey."

"Bundan pek emin değilim," diyorum. "Ama içinde çok tatlısın. Çılgın bir kedi kadın gibi görünsen bile."

"Ha! Sana söylemiştim," diye sırtıyor Layla. "Medya odanızdaki devasa kurulumda bir film izleyebilir miyim?"

"Elbette."

"R sınıfı bir şey yok," diye ekliyor

Amelia. "Alacakaranlık mı?"

"Anlaştık," Amelia kabul ediyor. "Ve patlamış mısırla evi yakmak yok."

Layla inliyor. "Mızızlanıp duruyorsun. Bir kere, Amelia. O bir kereydi."

Parmaklarımı Amelia'nın kollarıyla birleştiriyorum ve omzumun üzerinden Layla'ya doğru bakıyorum. "Sabit hattı aç ve pound tuşuna bas. Cevap veren kişiye sinema usulü patlamış mısır ve istediğiniz şekerlemeyi istediğinizi söyleyin. Köşedeki sinemadan getirecektir."

Layla koltuktan fırlıyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor. "Oliver-"

"Amelia, onu bundan vazgeçirme. Lütfen." Layla ellerini yalvarırcasına açmış, yavru köpek gözleriyle Amelia'ya yalvarıyor. "Lütfen."

"Tamam. Ama bundan faydalanma."

"Yapmayacağım." Neşeli bir çığlık atıyor.

Bununla birlikte, Amelia'yı dairenin diğer ucuna kadar arkamdan sürüklüyorum. Layla'nın ne emrettiği ya da bundan yararlanıp yararlanmayacağı umurumda değil. Tek bildiğim şu anda Amelia'ya altımda ihtiyacım olduğu. Bedenim onun içinde. Kapı kapanıyor ve çocukluğumda yatak odamda yaptığım gibi kilitliyorum. Sadece bu

Bu sefer, kesinti olmayacak. Bu sefer, bu kadını pazar gününe kadar altı şekilde sikeceğim.

"Layla'yla konuştuğunu duydum," diye itiraf ediyorum çünkü birdenbire ondan sır saklamaktan hoşlanmamaya başladım. Belki de sadece bu özel sırrı.

"Söyledin," diyerek bir adım geri çekildi ve kollarımdan kurtuldu. "Oliver, o şeyleri ben söyledim-"

"Sen sadece onu gözetiyorsun. Kendin için. Ama bu sabah sana söylediğim gibi, biz bunu yapıyoruz. Ve Layla haklıydı. Ben o adam değilim. Seni asla böyle incitmem."

"Sen de öyle."

Titrek bir nefes alıyorum, o sözler, o vaat içime işliyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve sonra aşağı uzanıp üstünü çıkarıyor. "Bizi yavaştan almak istiyorum. Bunu akıllıca yapmak istiyorum."

"Ve bu benimle çıplak kalmanı mı içeriyor?"

"Bir umutla, düzenli olarak."

Gece yarısı şeytan gibi sırtarak onun berbat pantolonuna ve seksi külotuna saldırıyorum. Çırılçıplak. Amelia'yı en çok çıplak seviyorum. Çıplak ve açık ve tatlı ve utangaç ve oynak ve kirli ve vahşi ve yüz­süz ve mükemmel. Bu kız. Bu kadın. Beni mahvediyor.

Vücudu. Aklı. Kalbi. Hepsi benim.

Kendimiz de dahil olmak üzere bunu tartışmaya çalışan herkesin canı cehenneme.

İki parmağım aşağı uzanıyor, yumuşak etinde aşağı yukarı sürtünüyor. Bu sabah tadına baktım. Onu pencereme karşı vahşi bir şekilde becerdim. Ama ona tatlı da istediğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Gözlerinin içine bakmak istiyorum. Onu etrafımda hissetmek istiyorum.

Kaybolmak istiyorum.

Sert ellerim kalçalarının arka tarafını, esnek poposunun hemen altını kavırıyor ve sonra onu kaldırıyorum, taşıyorum, yatağa yatırıyorum ve hızlı bir hareketle içine giriyorum.

O ıslak. Çok ıslak ve hazır. Ön sevişmeye bile gerek yok çünkü yemin ederim onu o kadar sert boşaltacağım ki yıldızları görecek. "Gözlerini benden ayırma," diyorum ona, elimle çenesini kavrayarak içine doğru daha derine kaymaya başlıyorum, ancak yavaşça geri çekiliyorum, neredeyse vücudunu terk etme noktasına geliyorum. "Sana gözlerinden bahsetmiş miydin?"

Başını sallıyor, kızıl saçları sağa sola uçuşuyor.

"Gözlerini seviyorum, Amelia." İt. "Beni sersemletiyorlar." İt. "Beni bayıltıyorlar." İt. "Çok güzeller." İt. "Tıpkı senin gibi."

"Oliver." Saçlarımın arkasına tutunuyor, çekiştiriyor, ona vermeyeceğim bir merhamet için tutunuyor. Onun çözüldüğünü hissetmek istiyorum. Ona zevk vermek istiyorum, o kadar çok zevk ki başka hiçbir şey yok. Ayrıca, adımın dudaklarında dolaşmasının beni çelikten daha sert hale getirdiğinin çoktan anlaşıldığını düşünüyorum.

"Doğru, bebeğim. Burada sadece ben varım. Sadece ben senin içindeyim."

Dudaklarım onunkilerin üzerine düşüyor, öpüşmemizi bir okşamaya dönüştürüyor, şu anda düşünmemem gereken çılgınca şeylerden oluşan bir sone göğsümden akıyor. Bedenim onunkine tapıyor. İtişlerim ikimize de hükmediyor.

Onu kaldırarak ters çeviriyorum, daha derin, daha sert, daha uzun itişlerle arkadan tekrar giriyorum. Yatak başlığı duvara çarpıyor, bam, bam, bam. Göğüsleri uçuyor, sallanıyor ve sallanıyor, elim kışına sert bir şaplak atıyor.

"Siktir! Oliver."

"Evet," diye tıslıyorum, tekrar tekrar yapıyorum, kaymaktaşı teninde görebildiğim tek şey pembe izler olana kadar ellerimi değiştiriyorum, sikim ona girip çıkıyor. Ve Tanrım, bu ne lanet bir manzara. Sikim parlıyor, onun uyarılmasıyla kaplanıyor, kayıyor ve onun sıkı sıcaklığının içine kayıyor. Beni içinde tutuyor, açgözlü, sanki çekersen bir daha asla geri dalamayacağımdan korkuyor.

Bir elim yatağa sıkıca bastırıyor, diğeri saçlarını sarıyor, dudaklarım kulağının altındaki deriye ve boynunun eğimine ulaşana kadar başını ve boynunu geriye çekiyor. Bu kadın beni vahşileştiriyor. Doyumsuz.

Başını yana yatırıyorum, diğer elimi klitorisini bulmak için kullanırken ağzını o tarafa götürüyorum. Altımda titreyen bir karmaşa olana kadar onu daireler çizerek ovarken ağzıma derin, hırıltılı bir inilti yayıyor. Dudaklarından hızla yuttuğum hırçın, çaresiz bir çığlık dökülüyor.

"Sanırım sana bunun tatlı olacağını söylemiştim." Yarı güler. "Her zaman bir sonraki sefer vardır." "Ve bir dahaki sefere olacak."

İnlemeler ve sızlanmalar havaya karışıyor; onun sesleri benim sonum oluyor. Taşaklarım sıkılaştı. Aletim patlamaya hazır.

"Daha sert, Oliver. Daha sert istiyorum."

Sikeyim! Gözlerimi sıkıyorum, çenemi kilitliyorum ve ona defalarca çarparken burnumdan nefes alıyorum, parmaklarım vücudunun kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedene kadar onu ovuyor. Sesleri tavanda yankılanıyor. Yumruklarıyla yorganımı kavırıyor, kafası umutsuzca atmaya çalıştığı sert bir çığlıkla öne düşerken yorgani yumruklarının arasında buruşturuyor.

Amcığı etrafımda kasılıyor, kör edici ışık lekeleri görüşümü kaplayana kadar vücudumdan kendi salınımımı sağlıyor. Homurdanıyorum, yüzüm kürek kemiklerinin arasına düşüyor, dişlerim onun içinde patlarken ısırıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm yaşıyorum. Vücudum tükenene, uzuvlarım kemiksiz kalana kadar onu beceriyorum ve sonra ona doğru düşüyorum, yana kayıyorum ve onu yanıma alıp göğsüme yaslıyorum.

"Sızdırıyorum."

Homurdanıyorum, aletim bir şekilde ona karşı sarsılacak kadar hayat buluyor. Ben bir canavar gibiyim, tamamen evcilleşmemiş.

"İçinden akan döllerimi seviyorum." "Öyle bir izlenim edindim."

"Ben sahipleniciyim. Bunun için özür dilemeyeceğim."

İç geçiriyor, bana doğru sarkıyor, çok tatlı ve aniden nazik ve utangaç. "Sahiplenici olmanı seviyorum. Bu benim olduğun anlamına geliyor."

Dudaklarım boynunun kıvrımında buluşuyor. "Sen de benimsin, biliyorsun. Sen ve Layla ikiniz de. Seni istiyorum, Amelia. Bunu istiyorum." O kadar çok istiyorum ki, bunun için savaşacağım. İhtimaller bize karşı yığılmış gibi görünse bile.

AMELIA

TOnunki beklediğim gibi değil. Hiç de değil. Aslında, çok çok daha iyi.

Ayağa kalkıp kollarımı ve bacaklarımı uzatıyorum, sıcak öğleden sonra güneşi yüzüme vuruyor, sanki açık tenimle alay ediyor, Fenway'in gürültülü kalabalığının sesi Fritz'in lüks locasından bile kulağımıza müzik gibi geliyor. Cennetten bir parça.

Özellikle de şimdiye kadar sadece tribünde oturmuş bir kız için.

"Bir şey isteyen var mı?" Devre arasında olduğumuz için soruyorum. Kulağa garip gelse de, takımınız kaybetmediği ve momentumu değiştirmeniz gerekmediği sürece bir devrenin ortasında işeyemezsiniz. "Tuvalete koşuyorum ve sonra kendimi SPF 50 ile yeniden yıkıyorum. Burada kömürleşmeye başlıyorum."

Layla kafasını kaldırıyor, sosisli sandviçini çiğnerken dudaklarına ketçap bulaşmış. "Ben iyiyim," diye homurdanıyor ağzı doluyken.

"Bir bira daha ister misin?" Oliver bardağındaki son yudumu da bitirirken ona teklif ediyorum.

Önce plastiğe, sonra da bana bakıp düşüncelere dalıyor. "Sence değiştirirsem kötü şans getirir mi?"

"Ha?"

"Bu bir Harpoon'du. Ve ondan aldığım ilk yudumda Sox üçlük attı ve ben onu içtiğimden beri kazanıyoruz. Ama şu an başka bir bira içecek havada değilim. Onun yerine bir Jack and Coke içebilirim diye düşünüyordum."

"Sanırım beni anlıyorsun," diyorum ona.

Sırıttıyor. "Biliyorum. Bu yüzden daha önce değil de şimdi işemeye gidiyorsun."

Tanrım, sanırım bu adamı seviyorum.

"Bence yer değiştirmedığınız sürece içkinizi değiştirmenizde bir sakınca yok. Babamız hep böyle derdi. Koltuk başarının anahtarıdır. Eğer kaybediyorlarsa, değiştirirsin. Kazanıyorlarsa, değiştirmezsin."

Oliver bunu batıl inançları olan bir sporsever kadar ciddiye alır ve üzerinde büyük kırmızı bir B harfi olan gri şapkasını aşağı yukarı sallayarak başını sallar. "Doğru. Bu o kadar mantıklı ki, bunu daha önce neden hiç düşünmediğimi bilmiyorum." Layla'ya bakıyor. "Baban çok zeki bir adammış gibi görünüyor. Onu hiç tanımadığım için üzgünüm."

Layla sadece omuz silkiyor çünkü o da onu hiç tanımamış. En azından hatırladığı kadarıyla. Yine de adamın bunu söylediğini duymak ve Layla'nın buna verdiği tepkiyi izlemek göğsümü ağrıtıyor.

"Jack and Coke?"

"Bir Jack ve Kola harika olur, bebeğim. Teşekkür ederim." Oliver'ın Layla'ya, babamızın onu büyük bir maçtan önce soyunma odasında dolapları işaretlerken yakaladığını ve Oliver'a her şeyi nasıl temizlettiğini anlattığını duyarak uzaklaşmaya başladım.

Oliver'ın babamı tanımış olması bile benim için bir anlam ifade ediyor. Ortaokulda hiç öğretmenini olmamasına rağmen annemi bile tanıyordu. Oliver'la bu konu hakkında konuştuk ve birbirimizi altıncı sınıftan beri tanıdığımızı anladık. O bana aşıktı, ben de ona aşıktım ama bu konuda hiçbir şey yapmadık.

Bunca yıl sonra, işte buradayız.

Doğru, asla ciddi olmayan, olsa bile uzun süre ciddi olmayan bir adamla sahte nişanlılık.

Bu şekilde düşünmekten nefret ediyorum ama bu doğru. Oliver zeki, seksi, yıkıcı derecede güzel, tanıdığım en çekici adam. Ama Nora'dan beri kararsız olduğunu söylemek hafif kalır.

Bağlanmıyor.

Bir tahıl yiyicisi olarak kariyeri iyi kurulmuş, ancak bunun ötesine geçiyor. Sevdiklerine son derece sadık, evet, ama hayatının diğer tüm yönlerinden çabuk sıkılıyor. İçkilerini değiştirmesi bunun en iyi örneği. Asla aynı içkiyi arka arkaya içmiyor. Aynı restoranda bir ya da iki kereden fazla yemek yemeye dayanamıyor ve asla aynı yemeği sipariş etmiyor çünkü o çeşitlilik hayatın baharatıdır diyenlerden. Kariyer seçiminde bile aile hekimliği alanında çalışıyor çünkü doğumdan ölüme kadar her yaşta ve aradaki her şeyden hoşlanıyor. Belirli bir alanda uzmanlaşmak yerine tüm farklı vaka türlerini tedavi etmek istiyor.

Bununla nasıl rekabet edeceğimi bilmiyorum, o yüzden denemedim.

Ona daha fazla direnemedim. Onun evine giden bendim. Bunu ben başlattım ve bunun sorumluluğunu alıyorum. Yarattığım karmaşaya rağmen; bunların hiçbirinin tek bir saniyesini bile değiştirmezdim. Yine de yardım edemem ama farklı olacağımı umuyorum. Farklı olacağımızı. Bize karşı yığılmış ezici olasılıklara meydan okuyacağımızı.

O beni önemsiyor. Bunu biliyorum. Bana her zaman söylüyor ve gösteriyor. Eğleniyoruz. Seks inanılmaz. Layla ve benimle vakit geçirmeyi seviyor. En iyisi bu ve her saniyesine bayılıyorum. Onun her saniyesini seviyorum. Durumumuzun gerçekliği kaldırımındaki sakız gibi üzerime yapışsa bile.

Oliver'la ilgili tek bir gerçeğim var.

Başım büyük belada.

Tuvaleti kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra cömertçe yeniden güneş kremi sürüyorum, böylece zaten çilli olan

Yüzüm kocaman kahverengi bir leke gibi görünmeye başlamıyor. Eski şapkam güneşi üzerimden uzak tutmak için hiçbir şey yapmıyor. Layla'ya yaptığı gibi bana da yeni bir şapka almayı teklif ettiğinde kabul etmeliydim ama Oliver'ın bana bir şeyler almasından nefret ediyorum. Ben her zaman kendi yolunu çizmiş bir kadını ve buna alışmak çok zor. Başkalarına güvenmeyi sevmiyorum. Özellikle de insanlar bir an burada olup bir an sonra gitme eğilimindeyken.

Layla'ya tam burs aldırarak zaten avantaj sağlıyormuşum gibi hissediyorum - özellikle de artık birlikte yattığımız için - bu yüzden bizim için her şeyi satın alması beni daha da borçlu hissettiriyor.

Tuvaletten çıkarken, kabindeki görevliden biri Oliver'a diğeri kendime olmak üzere iki Jack and Coke sipariş ediyorum. Bu da alışmam gereken başka bir şey. Bu ailenin zenginliği ve refahı beni hâlâ şaşırtıyor. Siparişleri hazırlamasını beklerken, önüme serdikleri yiyecek büfesini inceliyor ve aç olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Tam o sırada locadan tezahüratlar yükseliyor ve herkesin ayağa kalkıp alkışladığını ve ıslık çaldığını görmek için arkamı dönüyorum. Televizyonlardan birine bakıyorum ve Monster koltuklarının üzerinden geçen bir sayı vuruşunun tekrarını yakalıyorum.

"Evet!" Ellerimi çırparak ciyaklıyorum.

Oliver ve Layla beşlik çakıyorlar; Oliver'ın kolunu Layla'nın omzuna atıp onu şakacı bir şekilde sallayışını izliyorum, yüzlerine neşeli gülümsemeler yayılıyor.

Etrafında dönüyor, beni arıyor ve sonra buluyor, gülümsemesi her saniye büyüyor, beyaz dişleri parlıyor. "Bu koltuk, bebeğim. Bu koltuk." Önce beni sonra da sandalyesini işaret ediyor. "Bugün gelmeyen anne ve babası hariç tüm ailesine sesleniyor: "Bilinsin ki bundan böyle benim koltuğum burası. Burası kazananların koltuğu. Layla'nın benim uğurlu koltuğum olduğunu ve her maçma katılması gerektiğini düşünüyorum."

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, köşede oturmuş kitap okuyan Stella da dahil olmak üzere herkes gülüyor.

"Harika," diye inliyorum. Artık onu durdurmak mümkün olmayacak.

"İyi vakit geçiriyorlar," diyor Carter yanımdan. Onun orada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Öyleler," diyorum ve üzerime hücum etmekle tehdit eden duygu selini yutkunarak kabul ediyorum. "Bazen Oliver'ın Layla'dan daha çocuk olduğunu düşünüyorum."

Carter gülüyor, her ne yiyorsa bitiriyor ve parmaklarını yalıyor. "Bence bunun suçlusu onun doğum sırası. Rina gelene kadar ailenin bebeğiydi ama ona bir bebekten çok prenses gibi davrandılar. Oliver cinayetten paçayı kurtardı. Hâlâ onun favori olduğunu biliyoruz."

"Layla'ya da böyle davranıldı. Prenses ve bebek. Muhtemelen benden çok daha genç olduğu ve onun için çok uzun süre uğraştıkları için. Stella oyunun eğlencesine katılmış gibi görünmüyor," diye not ediyorum.

"Zavallı Stella buraya sürüklendi." Etrafında olup bitenlere tamamen kayıtsız bir şekilde bir kitaba gömülmüş olan köşedeki yeğenini işaret ediyor. "Spordan nefret eder. Oliver sporla bu kadar ilgiliyken senin ve Layla'nın sporu sevmeniz güzel. Senin Sox için deli olduğunu ve ondan daha batıl inançlı olduğunu söyledi."

"Olabilirim, ama Layla'nın ve hatta bazen Oliver'ın yaptığı gibi bu konuda benimle alay edeceksen, bunu inkar edeceğim."

Gülüyor. "Bir Sox taraftarına sataşmayı aklımın ucundan bile geçirmem. Layla Wilchester'a girme konusunda nasıl hissediyor?"

"Harika," diye haykırıyorum, gülümsemem geri geliyor. Mektubu ve telefon görüşmesini Çarşamba günü aldık. "Onu hiçbir şey için bu kadar heyecanlı gördüğümü hatırlamıyorum."

"Tam burs aldı, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve koyu kahverengi gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. "O yaptı."

"Senin için rahatlatıcı olmalı."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Para hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, özellikle de İngiltere Kraliçesi'nden daha fazla parası olan biriyle.

"Bunu kutlamanın eğlenceli bir yolu olduğu kesin." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, bakışlarını sahaya çeviriyor ve ben de aynısını yapıyorum, oturup maçı izlerken kolunu Layla'nın sandalyesinin arkasına dolamış olan Oliver'ı buluyorum, başları birbirine yakın konuşuyorlar.

"Oliver'ın bunu herkesle birlikte ayarlaması harikaydı. Bizi buraya getirmesi. Bu bizim için gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi, en azından benim için öyle."

Carter kıkırdıyor, bana doğru eğiliyor ve neredeyse komplocu bir tavırla omzumu dürtüyor. "Amelia, sanırım bu noktada Oliver'ın senin için her şeyi yapabileceği çok açık. Ve Layla için."

Bunu söylerken kaşlarım çatıldı. Ses tonuna. Sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece kabul edildiği için heyecanlıydı. Bursu için." Kardeşlerinin anlaşmamız hakkında ne bildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sahte nişan için belirlediğim şartları bilip bilmediklerini de.

"Sanırım ikimiz de hepsinin bu olmadığını biliyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Bastırıyorum, çünkü o ses tonu. Hala o tonda. Sanki beni uyarıyor. Sanki kucağıma bir bomba bırakacak ve patlamasını izleyecekmiş gibi.

"Sana sahip olduğu için çok heyecanlıyım. Gerçekten." Bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Onu mutlu ediyorsun ve Oliver çok uzun zamandır mutlu değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiç mutlu olduğundan emin değilim. Kendine öyle olduğunu söylese de Nora'yla bile."

"Neden bir ama geliyor gibi hissediyorum."

Bana sırtıyor, Oliver'ın tüm kardeşleri gibi uzun boylu ve inanılmaz derecede yakışıklı. Carter diğerlerinden farklı görünüyor. Saçları biraz daha koyu, gözleri yeşil yerine kahverengi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı.

"Çünkü var. Zeki ve açık sözlü olman hoşuma gidiyor, Amelia. Bunu söylemek benim için daha kolay oluyor. Bu konuda dilimi tutuyordum çünkü olan oldu."

"O zaman söyle," diye kılanıyorum. "Ben büyük bir kıyım. Bununla başa çıkabilirim."

"Tamam o zaman." Yüzünü bana dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Gülümsemesi sıcak, belki de beni biraz sakinleştirmeye çalışıyor. "Seninle yumruklaşmayacağım çünkü seni hem seviyor hem de sana saygı duyuyorum. Senin ve kardeşimin neyin peşinde olduğunuz konusunda endişeliyim."

Ben de öyle düşünüyorum ama söylemiyorum. Onun yerine, "Hangi kısmı?" diyorum.

Gülüyor. "Güzel soru. Bu işin iş tarafı benim fikrimdi, o yüzden bunu söyleyemem. Hâlâ da pişman değilim. İşin bu tarafı tam da umduğumuz ve planladığımız gibi gidiyor. Karmaşıklaşan diğer her şey."

Bu konuda haklı. Oliver'ın annesi kemoterapi görüyor. İlk seansını aldı ve şu ana kadar kendini iyi hissediyor. Geçen gün Oliver'la birlikte onu görmeye gittik ve orada birlikte olmamızın onu mutlu ettiğini söyleyebilirim. Nişan partileri, düğün tarihi seçimi ve yaklaşan Boston Magazine röportajımız hakkında konuşmaya devam etti - çünkü bunu kabul etmeye ikna oldum - ve kendimi bok gibi hissettim.

Sanırım Oliver da öyle yaptı ve ayrıldığımızda ikimizin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Ona yalan söylemek kolay değil ve bunun onu yıprattığını biliyorum, ancak her gülümsediğinde ve teşhis ve tedavi yerine bize odaklandığında yüzündeki neşeyi de görebiliyordum. Carter'ın dediği gibi o bir bebek. İnsanları memnun eden. Gördüğüm en büyük kalbe sahip olan.

Bazen kendi zararına.

Medya da tepemizde. Hala da öyle. Beni takip ediyorlar, onu takip ediyorlar ve bizi takip ediyorlar. Makaleler yazıyorlar, insanlar tweetler atıyor ve Instagram'da fotoğraflarımızı paylaşıyorlar. Şu ana kadar her şey planlandığı gibi gidiyor.

Layla okula tam bursla girdi. Oliver'ın annesi mutlu. Medya da öyle.

Ama Carter haklı. Oliver ve kardeşlerinin bu fikre iyi niyetle adım attıklarına inanıyorum. Ama şimdi işler karıştı. Hem de çok karışık.

Ve bunu karmaşıklaştıran da benim.

"Biliyorum," dedim. "Aptalca olduğunu biliyordum. O da aptalca olduğunu biliyordu."

"Ama birbirinize karşı koyamadınız. Bu çok açık. Benim endişelendiğim şey siz ciddileştiğinizde ne olacağı."

"Sadece iki hafta oldu Carter. Bence tabiri caizse arabayı atın önüne koyuyoruz. Oliver ve ben şu anda sadece eğleniyoruz. Ciddi bir şey yok. Ne de olsa Oliver hakkında konuşuyoruz." Bununla kimi daha çok ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Beni mi, onu mu? Söylediğim lanet kelimelere ben bile inanmıyorum.

"Buna inanmıyorsun bile, değil mi?" diyor, açıkça aklımı okuyarak.

"Hayır ama bence bu noktada en güvenli yol bu."

Bir omzunu silkerek oyuna geri dönüyor ve elindeki içkiyi yudumluyor. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ona seninle böyle bir ilişkiye girmemesini söylemiştik ama sanırım bu en başından beri kaçınılmazdı." İç geçiriyor ve o bakışlarıyla beni tekrar kısıtıyor. Tüm bahaneleri ve saçmalıkları yıkan bakışıyla. "Bak, bunun için beni öldürecek ama umurumda değil. Oliver isteksiz görünebilir ama öyle değil. Bu onun kendini koruma yöntemi. Ama bir şeye karar verdiğinde, her şeyini ortaya koyar, Amelia. Lütfen bunu unutma. Layla'nın Wilchester'a girmesine sevindim. Stella'nın gelecek yıl orada bir arkadaşı olacağı için mutluyum. Annemin mutlu olmasına sevindim, çünkü onun için istediğimiz şey de buydu. Ama Nora ile her şey olup bittikten sonra oradaydım ve yaptığı şeyin onun içinde bir şeyleri kırmasını çaresizce izledim. Oliver'ın senin hakkında ne hissettiğini de biliyorum."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalkıyor ve o da kıkırdayarak elini tekrar siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Ne? Bu kadar şaşırmış görünme. Ne zaman odaya girsen yüzü aydınlanıyor. Ne zaman birlikte olsanız hareketlerinizi izliyor. Sürekli senden bahsediyor.

Lanet olsun. Layla da öyle. İkiniz için de deli oluyor. Ona zarar vermeyeceğinizi söyleyin. Gerçekten tek duymak istediğim bu."

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, kalbim göğsümün içinde yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. "Ben de onun için deli oluyorum ve onu incitmek yapmak isteyeceğim en son şey olur."

"Ben de öyle düşünmüştüm, gerçi söylerken korkmuş gibi görünüyordum." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülüyorum, gerginliğimin bir kısmı bedenimden kaçıyor.

"Öyleydi. Zarar görme riski olan tek kişi o değil. Kumar oynadığım tek şey kalbim değil. Layla'nın için de endişeleniyorum."

Carter içkisini yudumlarken gözlerini tekrar top sahasına dikti. "O zaman belki de sen ve Oliver bunun olmaması için bir yol bulmalısınız. Hiçbiriniz için."

"Hanımefendi," diye sesleniyor görevli. "İçkilerinizi getirdim." Onları aldım ve ona teşekkür ettim.

Carter locanın dış koltuklarına doğru başını sallayarak, "Oliver faul topunu yakalamak için Layla'yı kulübenin kenarından a ş a ğ ı atmadan önce onlara dönsek iyi olur," diyor.

"Ne?" diye ağızımdan tükürükler saçılırken bakışlarım o yöne doğru kayıyor. Oliver, Layla'nın kenardan sarkmasına yardım ediyor. Sıkı sıkı tutuyor ama evet, bize doğru gelen bir topu yakalamaya çalışıyor. "Oh, Tanrım."

"Bu akşam özel randevunuzda iyi eğlenceler. Oliver her şeyi ayarladı." Çenem çözülüyor ve bana sırıtıyor. "Dediğim gibi, senin için her şeyi yapar."

Carter Kaplan, Luca ve Landon'ın yanına doğru yürürken ben de kız kardeşim ve Oliver'ın yanına dönüyorum. Oliver'ın beni bu akşam müzeye götüreceğini biliyorum ama Carter'ın söylediklerine bakılırsa bundan çok daha fazlası varmış gibi geliyor. Yine de Carter'ın sözleri göğsümün içinde yaşayıp nefes alırken bu geceye odaklanmak zor. Uçmaları için onlara kanat veren bir umut çırpıntısı.

İçmek için can attığım tehlikeli ve lezzetli bir iksir.

Açık güneşe geri döndüğümde Layla'yı suratını asmış ve nefes nefese buluyorum. "Sadece birkaç santime daha ihtiyacım vardı," diye yakınıyor. "Sen güçlüsün. Beni yukarı çekebilirdin."

"Üzgünüm, Sprite. Sanırım kız kardeşin beni öldürürdü."
_"

"Evet," diyerek sözünü kestim. "Yapardım. Ayrıca, gidip onu almak için seni kenara atmam gerekirdi."

"Kulağa mantıklı geliyor."

Ona içkisini uzatıyorum ve o da eğilip dudaklarımın kenarını öpüyor. "Gel yanıma otur," diye fısıldıyor ve boğuk ses tonuyla tenimde ürpertiler yaratıyor.

"Sanki ölecekmişim gibi," diye homurdanan Layla, kollarını huysuz bir ergen gibi göğsünün üzerinde kavuşturarak hışımına yerine oturdu.

"Öğrenmek zorunda kalmadığımıza sevindim," diyorum ona, gözlerini kapatmak için şapkasının kenarını aşağı doğru iterek.

Oliver elimi tutuyor ve beni onların arasından geçirip diğer tarafındaki koltuğa oturtuyor. Beni daha da yaklaştırırken boşta eli omzuma çarpıyor. "Bu gece için hazır mısın?"

"Ne yaptın sen?"

Yeşil gözleri beni içine çekerken parıldıyor, dudaklarında o seksi, kendinden emin, ukala sırıtış. "Göreceksin. Güven bana, bayılacaksın."

OLIVER

TBu fikir aklıma koşuya çıktığımda geldi. Dürüst olacağım, müzeleri pek sevmem. Ama sonra Amelia ve ben Netflix'te bir belgesel izledik.

Isabella Stewart Gardner Müzesi'ni gezerken, şehirde gitmeyi en çok sevdiği yer olduğunu söyledi ve ben de tam o sırada müzenin önünden koşarak geçtim.

En iyi kısmı mı? Ayarlamak için sadece bir telefon görüşmesi ve günümünden beş dakika ayırmam gerekti.

Bir Fritz ve medyanın gözdesi olduğunuzda böyle olur.

Genellikle iş saatlerinden sonra tamamen özel bir kiralamaya izin vermeyen yerler aniden izin veriyor. Ayrıca, baş küratör Amelia'yı iyi tanıyor.

Tek yapmam gereken Amelia ile ön tarafta birkaç fotoğraf çektirmeyi kabul etmek ve tabii ki bağışta bulunmaktı. Artık fotoğraflarımızın çekilmesi çok saçma geliyor. Hâlâ gündemde olmak. Amelia ve benim artık sahte, önceden ayarlanmış randevularımız yok çünkü bunlara gerek yok - gerçekten çıkıyoruz - ama müzeye gelip kameraların flaşı ve tıklaması ve soru yağmuruna karşı ona yardım etmek öyle hissettiriyor.

Kolumu Amelia'nın beline doluyorum ve müzenin girişine doğru ilerlerken onu sıkıca yanıma çekiyorum. Amelia'ya neden burada olduğumuzu soruyorlar ve o da

şehirdeki en sevdiği yer olduğunu söylüyor. Bu kadar iyi bir dinleyici olduğum ve her şeyi ayarladığım için yumruklarımı havaya kaldırıyorum.

"Oliver, büyük gün için henüz bir tarih belirledin mi?"

Soruyu soran adama cevap vermek için başımı kaldırdığımda bir ağacın yanında duran biri dikkatimi çekiyor, tam o sırada gözlerimde bir flaş patlıyor ve beni bir anlığına kör ediyor. Gözlerimi yeniden ayarlamak için kırıştırıyorum ama o sırada o kişi yok oluyor.

Nora.

O olduğuna yemin edebilirim ama etrafı taradığımda onu hiçbir yerde göremiyorum. İşin rahatsız edici tarafı, geçen hafta vardiyamdan çıktığımda onu MGH'nin dışında gördüğüme yemin ettim ve Amelia da geçen gün markete giderken onu gördüğünü söyledi.

Bunun bir tesadüf mü yoksa hayal gücümüzün bizi yenmesi mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Oliver?" diye soruyor adam ve ben de en çekici gülümsememi takınarak arayışımdan geri dönüyorum.

"Henüz değil," diye yanıtlıyorum. "Şu anda annemin sağlığına odaklanıyoruz. Şimdilik sadece birlikte olmaktan mutluyuz. İyi geceler."

Serin ve karanlık binaya girdiğimizde bizi hemen küratör Alice karşılıyor ve Amelia'ya kocaman sarılıyor. "Oliver, bu Alice," diye tanıtıyor Amelia. "Layla'nın göbek adı ondan geliyor."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Ciddi misin? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Amelia'nın annesi benim yanımda sanat eğitimi aldı," diye anlatıyor Alice. "Çok yakın arkadaş olduk."

Şaşkınlıkla Amelia'ya döndüm. "Annenin İngilizce öğretmeni olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diyor Amelia. "Ama sanatı da çok severdi."

Kadına geri dönüyorum. "Vay canına. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Elini tekrar sıkıyorum ve o da benim

coşku.

"Benim için bir zevk. Lütfen. Bu taraftan gelin." Bize müzenin tarihçesini anlatıyor, mevcut sergileri açıklıyor ve talep ettiğim her şeyin hazır olduğunu ve avluda bizi beklediğini bildiriyor. Ona teşekkür ediyorum, Amelia ona sarılıyor ve ben de Amelia'nın elini tutarak onu uzaklaştırıyorum. Sonra sadece biz, loş müzede geziniyor, birbiri ardına şaheserleri inceliyoruz.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diyor sonunda, uzun, dar bir odaya girdiğimizde, oda duvar halıları ve mobilyalarla dolu, pencerelerden birkaçı parlayan vitraylardan yapılmış ve mekanın her yerinde güzel bir şekilde yansıyor. "Bunu kim yapıyor Oliver? Kim bir müzeyi kapandıktan sonra kiraya verir?"

"Ben."

Gözlerini omzunun üzerinden bana çevirerek homurdanıyor ama gülümsemesine engel olamıyor. Onun için yaygara koparmamdan hoşlanmadığı kadar, bunun onun gözünde ne kadar anlamlı olduğunu görüyorum. Şimdi bu benim için bir oyun haline geldi. Bundan sonra ne yapabilirim? Çıtayı nasıl yükseltebilirim? Hiç kimse Amelia'yı şımartmadı. Ona kendini özel hissettirmedi.

İlk ve tek olmak bağımlılık yapar.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Özellikle de içimde daha fazlası varmış gibi bir his varken."

Kollarımı arkadan sarıyorum ve boynunu öpüyorum. "Mağazada daha çok var." Onu tekrar öpüyorum. "Ve hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Ben istedim. Sadece ikimiz olalım istedim. Sadece sen tüm bu güzel eski şeylere hayranlık duyuyorsun. Tüm bu muhteşem sanat eserlerine. Seni gündüz getirseydim, burada fotoğrafımız çekilirdi. Hem o hem de Layla bugün maça gidemeyecekti. Sanat umurumda değil Amelia, ama senin umurunda olduğunu biliyorum ve özel bir şey yapmak istedim."

Sessizleşiyor ve onu daha sıkı sarıyorum, bizim için başka neler planladığım konusunda şimdiden gerginim. Hoşuna gitmeyeceğinden şüpheleniyorum ama bunun onu durdurmayacağını da biliyorum.

Bunu yapmamı engelledi. İki hafta önce evime geldi ve beni istediğini söyledi.

Ve her geçen gün, onu bir öncekinden daha çok istiyorum.

Durduramıyorum. Ve ilk defa durdurmak istemiyorum. Bu bir kaçak tren ve ben de içindeyim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, kollarımda dönüyor ve dudaklarımı öpüyor. "Özel olanı alıyorsun ve onu bir sanat formuna yükseltiyorsun. Tanrım. Bir kızın sana tamamen aşık olmamasını kesinlikle imkânsız kılıyorsun. Yeniden ergenliğe girmiş gibiyim, ama bu çok daha iyi çünkü artık gerçekten sana sahibim."

"Ayaklarını yerden kesiyor muyum?"

"Seni yeniden bir araya geldiğimizde gördüğümünden beri ayaklarım yere basmıyor, Oliver Fritz. Geçtiğimiz ay ilginç ve şaşırtıcı bir kasırgadan başka bir şey değildi."

"Güzel. Dengesiz olmanı seviyorum."

Eğilip dudaklarını öpüyorum. Çok kısa boylu ve yalnız olduğumuz için onu kaldırıyorum, bacaklarını giydiği elbisenin içinde belime doluyorum. Dilim daha derinlere daldığında nefesini tutarak emiyor, sertleşmiş sikim ona o kadar mükemmel bir şekilde baskı yapıyor ki birkaç kıyafet ayarlamasıyla içinde oluyorum.

Daha çok anı yaşamasını istiyorum. Bunu yapmakta zorlandığını biliyorum. Amelia ve hayatıyla ilgili her şey planlı. Düşünülmüş. Geri çekilmiş. Kendini çok fazla kapalı tutuyor ve bunun sebebinin her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğinden korkması olduğunu biliyorum. Bu yüzden asla kendini bırakamıyor. Günlük mücadelelerinin ötesinde gerçekte kim olduğunu biliyor mu?

Lisedeyken zorbalığa uğramış.

Bir buçuk yıl üniversitede, hem de tıp fakültesinde okumuş ve sonra bir gecede yetişkin olmak zorunda kalmıştı. Birlikte olduğu adam, ailesini kaybettikten birkaç gün sonra onu terk etti. O zamandan beri tüm sorumluluğu ona ait. Tüm endişesi. Tamamen içine kapandı. Onda bir şeyler görüyorum. Gerçekte olduğu kadını. O kadın

O gece buluşmada Nora'ya ve Wilchester'da Christa'ya gösterdi. Beni kızdıran, bana meydan okuyan, beni sürekli diken üstünde tutan kişi.

Yapraklarının dökülüşünü izlemek için neler vermezdim. Tamamen çiçek açtığını görmek için.

"Annem hafta sonları beni buraya getirirdi," diyor gezinirken. "İngilizce onun ilk aşkıydı - özellikle Leyla bunu ondan alırdı - ama sanat ikinci sıradaydı. Ben kitap okurken o bir eskiz defteri getirir ve saatlerce çizim yapardı. Babam nadiren izin alabildiği için çalışıyor olurdu. Belki de bu yüzden Sox'u bu kadar çok seviyorum," diye düşünüyor, yüksek sesle ama neredeyse kendi kendine konuşarak. "Ben küçükken hiç vakti olmazdı ve her vakti Sox'la geçerdi, ben de doğal olarak katıldım." Kendini sallıyor. "Her neyse, liseye kadar sanatı takdir etmeye başlamadım. Cumartesi sabahları onunla birlikte resim dersi almamı istedi. Bana terapi olduğunu söylemişti. Berbattım ama eğlenceliydi, sadece ikimiz."

Bana böyle açılmasına bayılıyorum. "Annen bu işte iyi miydi?"

"Evet. Eskizleri resimlerinden daha iyiydi. Hâlâ sakladığım birkaç tane var ama hiçbirini çerçeveletmek içimden gelmedi." Bana solgun bir gülümseme veriyor. "Çok acıdı, biliyor musun?"

"Belki bir gün yaparsın."

"Olabilir. Sanırım Layla'nın hoşuna giderdi. Ama burada olduğum için kendimi ona yakın hissediyorum." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunun ne kadar özel olduğunu bilemezsin. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

Elini tutup bizi müzede gezdiriyorum. Tablolar çalındığında duvarda kalan boş çerçevelere hayretle bakıyoruz. Oda oda, sadece biz varız. Ve tam avluya çıkmaya hazırlanırken -kalbim boğazıma düğümleniyor- son odaya geliyoruz.

"Tanrım," diye tıslıyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

Aval aval neye baktığımı görmek için arkasını döndü. "Evet," diye mırıldandı. "Bu o. Şuradaki iri adam."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Evet. Ödümü kopardı. Bunu beklemiyordum. İsa duvarda böyle büyük bir şekilde sergileniyor."

"Sence onu çalmalı mıyım? Duvarına mı asayım?"

"Evin için istemiyor musun?"

"Hayır," diyor. "Turuncunun bana yakışacağını sanmıyorum. Kızıl saçlarımla karışır."

"Bebeğim, sen her şeyin içinde güzel görünüyorsun. Ayrıca, bu şehirde her şey kimi tanıdığınla ilgili ve ben herkesi tanıyorum. Kimse bizi tutuklamaz ve asla hapse girmeyiz."

"Whitey Bulger da böyle düşünüyordu."

"Seksenli yaşlarına kadar kaçaktı, bana sorarsan o kadar da kötü değil." Kalçasını kavradım, onu olduğu yerde döndürdüm ve kendime doğru çektim. "Hadi bebeğim. Kaçak yaşayalım."

"Kendi silahımı alabilir miyim, Clyde?"

Piç gibi sırtıyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Sen nasıl istersen Bonnie. Dünyayı çalarken Layla'yı gözcü kızımız yapabiliriz."

Gülüyor, başı göğsüme düşüyor. "Avlu mu?" diye soruyor.

"Avlu."

"Neden kalbin hızla çarpmaya başladı?"

Titrek bir nefes çekiyorum. "Gel de sana göstereyim."

Onu çiçeklerle ve ağaçlarla dolu avluya götürüyorum, gökyüzü cam tavandan bize bakarken siyah, elimi cebime atıyorum, orada saklandığını henüz fark etmediği kutuyu tutuyorum. Bizim için hazırladığım, alevsiz mumlar ve şampanyayla tamamlanmış pikniği görene kadar etrafta dolanıyoruz.

"Oliver," diye fısıldıyor boş bir nefesle.

Dudaklarım boynunda geziniyor, tatlı tenini yalıyor. "İyi bir sürpriz mi?"

"Çok güzel. Bir peri masalından fırlamış gibi." "O benim. Beyaz Atlı Prens."

Battaniyeye uzanmasına yardım ettikten sonra şampanyanın mantarını açıyorum ve büyük bir gürültüyle patlatıyorum. Ona bir kadeh doldurup uzatıyorum ve sonra da hiç de aç olmadığım şeylerle dolu piknik sepetini açıyorum. Bugün Fenway'de yediğimiz onca saçmalıktan sonra neden yemek yemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor, beni dikkatle izlerken ellerinin üzerine düşüyor, bir şey sakladığımı biliyor. İşte hiçbir şey.

"Sana bir şey aldım," diyorum ona, daha fazla ertelemek istemeyerek. "Gördüm ve aklıma sen geldin, hemen içeri girip aldım."

"Bu yüzden mi gerginsin?" diye tahmin yürütüyor.

"İşte bu." Kutuyu cebimden çıkarıyorum, o da dik oturuyor ve ne yapacağını bilmez bir halde kutuya bakıyor.

"Bu bir mücevher kutusu," diye

kestirip atıyor. "Evet."

"Ama... biz-"

"Biliyorum," diye kestim sözünü. "Biliyorum. Umurumda değil."

Titrek bir nefes alıyor, gözleri akmayan yaşlarla doluyor. Kutuyu açıp narin bir platin zincir üzerinde platin bir çerçeve ayarı içindeki büyük elmas tektaşı ortaya çıkarırken benimki onun yüzünü izliyor.

"Oliver." Nefesim kesildi.

"Şimdi neden gergin olduğumu biliyorsun."

Hızla göz kırpmıyor. Gözleri benimkiyle kolye arasında gidip geliyor, elmas sahte mum ışığında parlıyor. "Bu... vay canına. Bu... Bunu kabul edemem."

Oradan başlayacağını biliyordum. "Bana nedenini söyle."

"Çünkü daha yeni çıkmaya başladık. Çünkü bir iş anlaşmamız var. Çünkü-"

"En son ne zaman biri sana hediye aldı?"

Yerden fırlıyor ve bir daire çizerek volta atmaya başlıyor. "Amelia, ne zaman?" Bastırıyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor, zor nefes alıyor. O kadar zor ki gözyaşlarıyla savaştığını biliyorum. Ben dahil her şeyle savaşıyor. "Bana hediye almana ihtiyacım yok."

"Bunu sana ne kadar değer verdiğimi kanıtlamak için yapmadım."

"Bu çok güzel. Düşünmeni istemiyorum... Neden aldın o zaman?"

Ben de ayağa kalkıyorum, kolyeyi kutudan çıkarıp elimde tutuyorum, sinirlerim artık yok. O sadece korkuyor. Nasıl çalışacağımı bildiğim bir sabit.

"En son ne zaman biri sizi şımarttı? En son ne zaman biri bir şey gördü ve kesinlikle almak zorunda olduğu için sana satın aldı?"

"Tanrım, Oliver."

"İsa diğer odada," diyorum ona, dudaklarından bir kahkaha fırlarken sırtışımla savaşıyor.

"Bu işe biz başladık ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye söyleniyor. "Carter bir şeyler söyledi ve şimdi buradayız ve sen bana bunu aldın ve-"

"Korkuyor musun?"

"Evet." Etrafında dönüyor, gözleri ateş saçıyor. "Korkuyorum. Korktuğumu biliyorsun ve bu hiç değişmedi. İnsanlar hayatına giriyor, onları önemsiyorsun ve sonra aniden gidiyorlar ve ben-"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Bu asla veremeyeceğin bir söz. Yapamam... vay canına." Ağır bir nefes üflüyor. "Bu çok hızlı oluyor. Aramızdaki her şey çok hızlı oldu." Sesi titriyor.

Öyleydi. Bu konuda haklı. Kolyeyi gördüm ve düşündüm ki... belki. Belki bu sefer, bu kadınla, her şey farklı olur diye düşündüm. Hayır, siktir et. İşler farklı çünkü o farklı. Ve onu terk edeceğimi düşündüğünü biliyorum, hayatındaki herkes gibi, ama

Ben o adam değilim. Ben giden adam değilim. Ben kalan adamım.

"Ben de korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Çok uzun zamandır kimseyle ilgilenmedim ve en son ilgilendiğimde bu beni neredeyse mahvediyordu. Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma yemin ettim. Ama sana karşı elimde değil ve senin de bana karşı aynı şekilde davrandığını biliyorum. Bundan korkmak sadece gerçek olduğu anlamına gelir. Bu gerçek, Amelia. Sen ve ben."

Nefes alıp veriyor, vücudu titriyor. "Öyle olduğunu biliyorum.

Bunu ben de
hissediyorum.

Sadece..." "Benden
hoşlanıyor musun?"

Homurdanıyor. "Sen on iki yaşında mısın?"

"Seni ilk o zaman fark ettim, belki de. Parmağına sahte bir şey takmıştın ve ben de sana gerçek bir şey vermek istediğime karar verdim. Sana aramızdaki bu şeyin gerçek olduğunu gösteren bir şey. Nişan olmasa bile. Tekrar soruyorum, en son ne zaman biri sana sadece senin için bir şey aldı? Özel bir şey. Layla'nın sana doğum gününde ya da Noel'de aldığı şeylerden bahsetmiyorum. Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

İnanılmaz derecede zor yutkunuyor, gözleri bana bakarken parlıyor. Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor. "Bilmiyorum," diyor sesi çatlayarak.

"Evet, biliyorsun."

"İyi. Asla."

Başımı salladım. "Aynen öyle." Ona doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, tam önünde durana kadar. "Sana bunu almak hoşuma gitti. Aslında artık buna alışmaya başlamalısın. Seni çok şımartmayı planlıyorum bebeğim."

Hıçkırarak ağlıyor, alnı göğsüme düşüyor. Kokusunu içime çekiyorum ve onunla her birlikte olduğumda olduğu gibi, içimde bir şeyler yerine oturuyor.

"Senin için deli oluyorum. Kalbimi kıramazsın. Buna dayanamam. Sen çok sensin ve ben hala benim ve ben..."

"Kalbini kırmayacağım," diye söz veriyorum ona. "Ve ben de senin için deli oluyorum."

"Çözmemiz gereken çok şey var Oliver. Gerçekten berbat bir durumdayız."

"Durmak istiyor musun?" Düşüncesi bile midemi bulandırırken soruyorum.

"Hayır," diyor hızla, sesi titrese de gözleri umutsuzca benimkilere takılıyor. "Hayır. İstemiyorum. Ama bunun felaketten başka bir şeyle sonuçlanacağını sanmıyorum."

"Buna izin vermeyeceğiz," diyorum ona, öyle olduğundan emin olmadığım halde bunun tutabileceğim bir söz olmasını umarak.

Kolyeyi boğazına dolayarak boynunun arkasına sabitlerken dudaklarım alnının üst kısmına düşüyor. Kolyeyi bırakıyorum ve parmaklarım şimdi suprasternal çentiğine yerleştirilmiş elması bulurken kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Parıldıyor ve ben gülümsüyorum, kendimi çok tatmin olmuş ve tamamlanmış hissediyorum.

"Bu işi çözmek için iki ayımız daha var," diyorum ona. "O zamana kadar birbirimize bir söz verelim. Fazla düşünmeyi bırakalım. Aşırı analiz yapmayı bırakalım. Daha başlamadan bu işi sabote etmeyi bırakalım. Bunu gün be gün, an be an ele alacağız. Tamam mı? Önümüze çıkan engelleri aşacağız. Birlikte."

"Tamam. Deneyebilirim. Bu konuda pek iyi değilim. Bunda."

Onu öperim. Onu sertçe öpüyorum. Sıkı sıkı tutarak. Sonra onu battaniyeye götürüyorum ve birlikte şampanya yudumluyoruz. Bana annesinden daha çok bahsediyor. Eskiden onunla buraya nasıl geldiğini ve annesinin varlığını hissetmeye ihtiyaç duyduğunda hala buraya geldiğini anlatıyor.

Konuşurken ona sarılıyorum. Annesi için ağlarken - ki bunu yaptığını daha önce görmemiştim. Dalgınca kolyeyle oynarken. Ona sarılıyorum, şampanya içiyoruz ve sonunda sepetteki bazı şeyleri seçiyoruz. Burada saatlerce kalıyoruz, sadece konuşuyoruz, tek başımıza içinde bulunduğumuz güzel avluya bakıyoruz. Bizim özel vahamız.

"Kolyeyi seviyorum," diyor sonunda. "Zincire takılı kalbim."

Sikeyim. Şimdi benim kalbim de onunkiyle birlikte orada. "Benim de kalbim. Senin için."

İç çekiyor, kulağı göğsümde. Çarpan kalbime karşı. Eli bir şeyle buluşuyor, hissediyor, test ediyor. Bir iç çekiş daha ve diyor ki, "Onu her zaman güvende tutacağım."

Artık bunun bitmesini hiç istemediğimi biliyorum.

Sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve ben bunu zaten biliyorum.

Anı yaşa, diye hatırlatıyorum kendime. Her geçen gün, kaçmasına izin veremediğim düşüncelerle çarpan kafatasımı zorluyorum. Ama Amelia haklı. Tam bir karmaşanın içindeyiz ve bunun sonu felaket olabilir. Amelia farklı. O. Farklı. Farklı. Kahretsin, öyle olmak zorunda.

Gerçek bir şans bizim için imkânsız gibi görünse de bu konuda gerçek bir şansımız olsun istiyorum.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez, keşke yüzüğümü onun parmağına hiç takmasaydım diyorum. Çünkü o zaman bu sondan ve onu kaybetmekten bu kadar korkmazdım, oysa tek yapmaya çalıştığım onu gerçekten elimde tutmaktı.

AMELIA

I u anda kusmak istememe neden olan o mükemmel bahar günlerinden biri. Oliver ve ben bugün buraya sanki bir hapis cezasıymış gibi zorla **g e t i r i l d i k**. Resimler. Çok, çok fazla resim. Ve sorular. Çok fazla soru, çoğu çok kişisel.

Yani bu mükemmel gün, doğa ananın kıkırdayarak bizi terslemesi gibi bir şey.

Pembe, mor, sarı ve kırmızı renklerdeki mis kokulu çiçek demetleri Boston Halk Bahçesi'nin yollarını kaplıyor. Göleti çevreleyen ağaçlar yeşilin en mükemmel tonunda. Gökyüzü bulutsuz bir mavi. Göleti görkemli bir şekilde çevreleyen kuğu tekneleri hem yerli halk hem de turistlerle dolu.

Ve bir de biz varız.

Sahte nişanlılığımızla ilgili bir ifşada yer almak zorunda kaldım.

Buna sert bir şekilde karşı çıktım. Dergi beni en az beş kez bizzat aramıştı. Oliver'la daha fazlası ve sonunda acımasız piçler annesini de işin içine kattılar ve işte buradayız.

Octavia'nın ameliyatından bu yana dört hafta geçti. Kemoterapiye başlayalı üç hafta oldu.

Hastaydı. Tedavinin tüm etkilerini hissediyor. Saçları gitmiş. İştahı azalıyor. Yani, şimdilik, orada

ona hayır demek yok. Sadece o kendini mutsuz hissettiğinde onu mutlu etmek var. Ne de olsa bu saçmalıkları yapmamızın ana nedeni o. Zaman geçtikçe daha da kafa karıştırıcı ve karmaşık hale gelen bir şey.

Şimdi Casablanca'daki Sam gibi konuşuyorum ama ne demek istediğimi anladınız.

Oliver ve benim birlikte olduğumuz bir sır değil.

Çıkan iki insanın olabileceği kadar ilişkimizin dışındayız.

Sadece çıkmıyoruz ve bu sıradan yeni bir ilişki değil.

Müzedeki geceden sonra bizim için her şey değişti. Günden güne, andan ana diyorduk ama sanki o elması boynuma taktığı anda -ki asla çıkarmıyorum- geri dönüşü yoktu. Yavaşlatmak yok.

Mümkün olduğunca birlikte vakit geçiriyoruz. Dairesi Layla'nın okuluna bizimkinden daha yakın olduğu için çoğu gece onun evinde uyuyoruz ve burada gerçekçi olalım, adamın evi kapıcı hizmeti olan bir binada bir malikane. Layla'nın kendi yatak odası ve banyosu var ve ara sıra Stella geliyor ve kızlar yatıya kalıyorlar.

Ateşli seks ve romantik randevularla tamamlanan ciddi şehre doğru hızla yuvarlanan yeni bir çiftin tanımıyız. Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, hikayemizin müzik montajını resmen yapmış olurduk.

Ama bu lanet bir romantik komedi değil.

Bu gerçek hayat ve Oliver ve ben sadece yeni başlayan bir romantizm olarak tanımlanabiliriz. Nişanlı olduğunuz yalanını da satarken bu nasıl olacak? İşin nişanlılık kısmını iptal etme zamanının geldiğine karar verdiğimizde ne olacak? İlişkimiz de onunla birlikte mi gidecek? Yoksa, hey, tahmin edin ne oldu, birbirimizden hoşlanıyoruz ve çıkmaya devam etmek istiyoruz, sadece artık nişanlı olmak istemiyoruz mu diyeceğiz? İmkansız, değil mi?

Ama bundan daha fazlası var.

Oliver'la birlikte olmak bundan daha fazlası.

Sanki bunca yıldır içinde saklandığım kabuğu aldı ve sadece kırıp açmakla kalmayıp paramparça etti. Beni hayata geri döndürdü. Onunla tanışana kadar yaşadığımdan emin olmadığım bir hayat. Güzel, harika şeylerle dolu bir hayat.

En iyisi de o.

Onun yanında kendim olabiliyorum. Beni tam olarak kim ve ne olduğumla görüyor ve aslında gördüklerini seviyor. İnek gözlükler, çılgın kızıl saçlar, garip Red Sox kıyafetleri ve çılgın batıl inançlar, bekar ebeveyn, beş parasız - bunların ne kadarını bilmiyor ve ben de böyle kalmaya niyetliyim. Ama düşünüyorum. Düştüm. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Özellikle de bu angajman derinleştikçe.

İlk adım nişan fotoğrafları ve önemli yayınlarda makaleler. Sonraki adım ise nişan partisi - bunun için diş diş mücadele ediyoruz. Sonra da, bilirsiniz, düğünü planlamak var. Octavia'nın sürekli yapmamızı istediği bir şey. Kesinlikle hiçbir koşulda gerçekleşmesine izin veremeyeceğim bir şey.

Bunun üç aylık bir iş anlaşması olması gerekiyordu ve sadece altı hafta içinde o kadar çok yangın çıkardık ki, onları nasıl söndüreceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok.

Oliver'ın birlikte çıkmak için ne kadar harika olduğu dışında tüm bunların tek parlak yanı, Layla'nın sadece okula değil, Wilchester'ın onur programına da kabul edilmiş olması ki zaten tam burslu olarak kabul edildiğini biliyorduk. Oh, ve Sagginalls tamamen geri çekildi. Şu anda tam bir profesyonellik örneği.

Böyle anlarda tutunduğum şey bu.

"Evet, bu mükemmel," diyor fotoğraf yönetmeni. "Oliver, elini böyle sırtında tut ve gözlerinin içine bak. Amelia, başını biraz geriye eğ. Güneş ışığının saçlarına vurmasını istiyorum. İşte bu kadar. Çok güzel." Tık, tık, tık. "Bundan sonra, köprüde biraz daha çekeceğim

sonra da göletin aşağısında. Belki biraz da kuğu teknelerinden birinde."

"Orgazmlar," diye homurdanıyorum kapalı dişlerimin arasından, sadece Oliver duyabilsin diye, gülümsememi koruduğumdan emin olarak. "Bana bir sürü orgazm borçlusun."

Daha geniş sırtıyor, bir Cheshire Kedisi gibi eğiliyor ve dudakları kulağımı sıyrabilsin diye pozu bozuyor. "Nişanım ne isterse, onu alır. Bu gece doktorculuk oynayabilir miyiz? Bu vücudu tam bir muayeneden geçirmek için can atıyorum." Eli gizlice göğsümün yan tarafını sıyrıyor ve nefesim kesiliyor, yanaklarıma taze bir kızarıklık yayılıyor.

"Oh, evet. Sanırım yapmak zorundayız. Vücuduma pek iyi davranmadım, Doktor. Beni yakından muayene etmeniz gerekiyor."

Tık, tık, tık.

İnliyorum. An bitti.

"Bize ailenin nişanı nasıl karşıladığını anlat Oliver," diye soruyor röportajı yapan kişi, tableti ve kalemi hazır. "Ne de olsa sen soruyu sorduğunda Amelia'yla çıkmaya başlayalı çok olmamıştı."

Bu çok yüklü. Neyse ki Oliver bunu anlayışla karşılıyor.

"Bayıldılar Amelia. Onu onlarla tanıştırdığım andan itibaren benden bile daha fazla aşık oldular. Onlara evlenme teklif ettiğimi söylediğimde çok sevindiler."

"Yalancı," diye tısladım.

Kulağıma fısıldıyor, "Şu anda sikimi ne sertleştiriyor biliyor musun? Senin için yeni aldığım vibratörle seni boşaltmak."

"Sen ne?"

"Bu parka bu elbiseyle geldin ve seni bununla sikmem gerektiğini biliyordum. Onu kıcının üzerine kaldır ve yeni oyuncağını klitorisine doğru çekerken içine bat. Bu saçmalık biter bitmez seni eve götürmeyi, giydiğin bu güzel çiçeklerin içinden çıkarmayı ve sonra sana kaç kez çılgık attırabileceğimi görmeyi planlıyorum."

"Oh, Tanrım," diye inliyorum ona karşı.

"Ne kadar açgözlü bir kızsın Amelia. Doktorunun onu tam bir muayeneden geçirmesine ihtiyaç duyan yaramaz bir kadın."

Ölüyorum. Ben ölüyorum. Oliver Fritz inanılmaz derecede kirli ve görünüşe göre ona doyamıyorum.

"Amelia, iyi misin? Kıpırmızı olmuşsun?" diye soruyor gazeteci.

"Ve ıslak," Oliver kulağımı tırmalıyor. "Mirasım üzerine bahse girerim ki amın günahıtan daha ıslak, sadece onu kirletmemi bekliyor."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. İyi değilim. İyi olmaya yakın bile değilim. Oliver'ın yan tarafına dirsek atarak kıkırdamasına neden oldum. Piç kurusu tüm bunlarla ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Sadece. Bilirsin işte. Alerjiler mi?" Evet, bu bir soru olarak ortaya çıktı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diyor fotoğraf yönetmeni. "O zaman gölete yaklaşıp bu işi bitirelim mi?"

Arlington ve Boylston arasındaki parkın bu köşesini kaplayan büyük gölete doğru yürürken, gazeteci tabletinde gezinerek ve muhtemelen notlarını okuyarak "Benim için çalışıyor" diyor.

"Bakın," diyorum, göletin kenarına yürüyüp dal, budak ve döküntü yığınınına bakarak. "Bu bir yuva mı?"

"Sanırım öyle," diyor Oliver. "Burada kuğular var."

"Harika. Daha önce bir kuğu yuvası gördüğümü sanmıyorum."

"Sadece dikkatli ol. Düşmek istemezsin."

"Ha!" diye gülüyorum. "O kadar da beceriksiz değilim." Ama bir adım daha yaklaşıyorum çünkü sanırım orada yumurta var.

Gak! Sağımdan gelen yüksek bir ses beni o kadar korkutuyor ki neredeyse gölete düşüyordum. Tam zamanında döndüğümde çok kızgın bir kuğu görüyorum, uzun beyaz boynu bana doğru eğilmiş, siyah boncuk gözleri kısılmış. Gak! Bana tekrar korna çalıyor, ama bu sefer daha yüksek sesle ve ben bir adım geri çekiliyorum çünkü kuğular güzel olsalar da kötü şöhretleri var.

"Özür dilerim. Yuvanıza yaklaşmayacağım. Sadece bakıyordum." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım, bir

tane daha

uzaklaş.

Squawk!

"Oliver bana doğru geliyor, elini uzatıp beni tutacak ve güvenli bir yere çekecekken kuğu ona geri çekil dostum, bu benim dercesine bağırıyor. "Kahretsin, onu cidden kızdırdın. Buraya gel, Amelia. Yavaşça, sanırım."

"Deniyorum," diyorum ağzımın kenarından, beni duymamasını ve ne planladığımı anlamamasını umarak.

Attığım her geri adımda birkaç ciyaklama daha duyuyorum, ama ben geri çekildikçe o daha da ilerliyor, kışını ileri geri sallıyor, ta ki beni gagalayarak öldürmeye çalışacakmış gibi üzerime atılana kadar.

"Ah!" diye çığlık atıyorum, tam zamanında yolumdan çekiliyorum. Döndüm ve koşmaya başladım. "Üzgün olduğumu söyledim!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, ancak lanet kuğu şimdi beni kovalıyor, göletin kenarından uzaklaşıyor ve köprüye doğru geri dönüyor. "Ne yapıyorsun sen? Ben de bir zamanlar senin gibi çirkin bir ördek yavrusuydum. Biz akraba ruhlarız. Beni kovalamayı bırak!"

Oliver kahkahalarla gülüyor, neredeyse iki büklüm olmuş ve yan tarafına atel takıyor. Fotoğrafçı ve birçok seyirci fotoğraf ve muhtemelen video çekiyor ama bu lanet kuğu hâlâ peşimde ve hızını artırdıkça bana kuğu küfürleri savuruyor.

"Çok kahramanca, Oliver!"

"Hey, Layla'ya bir prensesin kendini kurtarması gerektiğini söylememiş miydin?"

Yaptım, değil mi? Saçmalık.

Çiçekli çalılardan oluşan küçük bir yatağın üzerinden atlıyorum, kuğu onların arasından geçerken pek de zarif olmayan bir iniş yapıyorum. "Ne yapacağım ben?"

Oliver, "Onu ikna etmeye çalışın," diye öneride bulunur ve muhabirle fotoğrafçı artık kahkahalarını tutamazlar.

Bir ağacın etrafında dönerek Oliver ve yuvasının olduğu yöne doğru ilerliyorum, yeterince yaklaşırsak oraya döneceğini umuyorum. Ne yazık ki, topuklu ayağım yumuşak bir toprak parçasına çarpıyor ve kaymaya başlıyorum, kollarım sallanıyor, sonra da kığımın üzerine yumuşak, soğuk ve ıslak bir şeyin içine düşüyorum.

Kuşu bunu kendi zamanı olarak görüyor ve saldırmaya başlıyor. Kollarımı başımın üzerine atıp bir çığlık atıyorum ama tam sıçrayacakken Oliver onu arkasından tutup suya doğru götürüyor ve yavaşça yuvanın olduğu yöne doğru fırlatıyor.

"Pekâlâ, yeterince eğlendin," diyor ona. "Bebeklerinin yanına dön, senin kığın olmadan üşüyorlar."

Kıç demişken, benimkinin çamurla kaplı olduğuna dair çok kötü bir his var içimde. Kendimi açarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, ancak biraz daha kayıyorum ve çabucak vazgeçiyorum. "Ugh."

Oliver, kendinden biraz fazla memnun görünen yiğit kahraman, bana doğru geliyor. "Onunla ne sorunun var anlamıyorum. O beni dinledi."

Etrafına bakıyorum ve kuğunun yuvasına döndüğünü görüyorum. "Bunu daha iyi hale getirecek tek şey kafama bir kuşun pislemesi olurdu."

"Bu iyi şans sayılmaz mı?" diye soruyor gazeteci.

"Üzerine sıçan bir şey nasıl iyi **ş a n s** getirebilir ki?" I O da bunu gerçekten düşünüyormuş gibi omuz silkiyor.

Oliver önümde çömelmiş, gömleğinin kenarıyla yüzümdeki bir şeyi siliyor. Gülümsemesi o kadar büyük ve parlak ki en karanlık gökyüzünü bile aydınlatabilir.

"İyi misin?"

"Harika." Şu anda ben de gülüyorum çünkü sahte nişanımla ilgili bir fotoğraf çekiminin ortasında bir kuğu tarafından kovalandım. Eğer bu şimdiye kadarki en saçma şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Eğilip dudaklarımı öpüyor ve işte o zaman daha fazla klik, klik, klik sesi duyuyoruz.

"Anladın mı?" Oliver neredeyse sinirle homurdanıyor. Ne dediklerini duymuyorum bile. Beni kolumdan tutup yukarı çekiyor ve kontrol ediyor. "Berbat durumdasın. Hadi seni eve götürelim."

Fotoğrafçıya, yönetmene ve gazeteciye şöyle bir bakar. "Röportaj sona erdi," diye anons ediyor.

Onlara teşekkür edip parktan çıkıyoruz, kirli elbisem ve çılgın saçlarım arkamda uçuşarak caddeden aşağı koşuyoruz. "Manşetleri şimdi görebiliyorum; Fritz'in nişanlısı kuğu tarafından alışı edildi."

"Çok sıkıcı. Bundan çok daha iyi bir şey bulacaklardır."

"Harika," diye kestirip atıyorum. "Kesinlikle bir duşa, temiz kıyafetlere ve büyük bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

"Tamamdır. Oh, sana aldığım vibratörün su geçirmez olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır. Ama bana göstermen gerekecek."

OLIVER

W Binamın asansörüne bineli üç saniye bile olmamıştı ve ben onun kirli elbisesinin eteğini kaldırıyor, tül katmanlarını soyarak onu bulmaya çalışıyordum.

Külot. Amelia söz konusu olduğunda doyumsuz olduğumu söylemek hafif kalır. Bu ona doyamamaktan çok daha fazlası. İçgüdüsel bir özlem o kadar derine oturmuş ki içimde bir sınır ya da son olmayacağını biliyorum.

Hayatımda hiç açlığımı dışarı vururken kendimi rahat hissetmemiştim.

Nora ile çok gençtim. O birlikte olduğum tek kızdı.

Sonraki kadınlarla, onlar dolgu maddeleriydi. Geçici yer tutucular. Asla güvenmediğim ya da gardımı düşürmeye cesaret edemediğim tüyler.

Amelia içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir canavarı uyandırdı ve şimdi onu bulduğuma, oynamak için dışarı çıkmasına izin verdiğime göre, onu hapsetmeye ya da kış uykusuna geri dönmeye zorlamaya niyetim yok.

Hepsinden iyisi, Amelia tam yanımda. O kadar beklenmedik bir şekilde harika, açık ve sınır tanımaz ki, gerçek hayatta olabileceğinin tam tersi. Ben olduğumu hayal etmeyi seviyorum. Birbirimize duyduğumuz bu güvenin iki yönlü bir yol olduğunu. Yarattığımız bu yalanla birbirimize bağlıyız ve

Bu bağı kurmak, bizi birine bağlanabileceğimizi hiç tahmin etmediğim şekillerde birbirimize bağladı.

Yine de...

"Oliver," diye mırıldanıyor, başı omzuma yaslanıyor. "Biri bizi görebilir. Kendimi pis hissetmemden bahsetmiyorum bile."

Bir gülümseme yayılıyor dudaklarıma. "Bir kuğu tarafından saldırıya uğradın."

Gülüyor. "Kesinlikle öyleydim. Annenin hayal ettiği nişan görüşmesinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Muhtemelen değil. Ama bu çok daha iyi bir hikaye."

Üzüntüyle elbisesine bakıyor. "Rina'nın bir başka kıyafetini daha değiştirmem gerekecek."

"Bunu Rina'dan mı ödünç aldın? Neden? İsteseydin sana bir şey alırdım."

"Yapacağını biliyorum. Bu yüzden bir şey söylemedim."

Başımı sallıyorum, bundan rahatsız oluyorum. Gururlu ve kararlı ve bunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. En azından bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Bazen o kadar emin olamıyorum. Bazen hâlâ benden bir şey saklıymış gibi geliyor. Ama param var. Çok param var. Bir düzine hayat boyunca harcayabileceğimden daha fazla. Ona isteyebileceği her şeyi vereceğimi anlamıyor mu? Benimle olmak, endişelenmesine gerek olmadığı anlamına mı geliyor?

Bu kadını şımartmak istiyorum ama o bana izin vermiyor. "Bir elbise ödünç almak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Sorun değil. İşler zamanla sıklaşıyor..." Sanki itiraf etmek istemediği bir şeyi itiraf ederken kendini yakalamış gibi sözünü kesiyor.

"İşler neden sıkışıyor?"

Ofluyor. "Bırak artık, lütfen. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

O asla yapmaz. Asla.

Bana karşı hâlâ temkinli olduğu için mi, yoksa uyum sağlamakta zorlandığı için mi böyle bilmiyorum. Ama ben ya hep ya hiç adamıyım. Bir kere içine girdim mi

bir şeyle, ben onun için varım. Ve onunla olduğum yer burası.

Paramın onu rahatsız ettiğini biliyorum ama paraya sahip olmak ve onu harcamak istemek konusunda yapabileceğim bir şey yok. Bana açılmasına ihtiyacım var - ve birçok yönden açıldı - ama kesinlikle bir şeyler saklıyor.

"Seni şımartmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Biliyorum. Biliyorsun da. Sadece... Ben kendi paramı kendim ödemeye alışkınım. Bu benim için önemli. Özellikle de insanların seninle paran için birlikte olduğumu düşündüklerini bildiğim zaman. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilemezsin."

Buna itiraz etmek zor, o yüzden şimdilik peşini bırakıyorum.

Asansör kapıları benim katımda açılıyor ve onu yüzüme doğru döndürüyorum, onu kapıma doğru geri götürürken ağzım onunkine saldırıyor. Kilidi açıyorum, içeri girmesine izin veriyorum ve sonra onu geri döndürerek kirli kıcını sert sikime bastırıyorum.

"Banyoya git ve soyun," diye fısıldıyorum kulağının dibine. "Beni bekle."

Onu dürtüyorum ve omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış atarak yatak odama doğru yola çıkıyor. Seni sinirlendiriyorum, Amelia. Güzel. Sınırlarını zorluyorum. Ve sadece yatak odasını kastetmiyorum. Mükemmel.

Çözmemiz gereken çok şey var ve bu hala çok yeni, ama onu istiyorum.

Onun büyük, inatçı kalbini istiyorum. Hepsini. Hâlâ dikkatli olmam gereken biri olduğunu hatırlatan acımasız bir hatırlatma.

Bu sabah teslim edilen küçük kutuyu kaptığım gibi yatak odama doğru yürüyorum. Amelia banyoda beni bekliyor ve kızımın sabırsız biri olabileceğini bildiğim için onu biraz daha bekleteceğim. Merakını ve beklentisini arttıracam. Rina'dan ödünç aldığı elbise sandalyemin arkasında asılı, kirli tarafı yukarı bakıyor ve ben de hızlıca bir göz atıyorum.

YSL.

Kahretsin. Rina umursamayacak ama Amelia umursayacak, ben de Rina'yla olanları konuşmak için bir not alıyorum ki Amelia'nın yakasını bırakabilsin. Yeni bir elbise aldığım için mutluyum ama Amelia'nın bu konuda bana karşı çıkacağını biliyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve Amelia'nın yeni oyuncağına yöneliyorum. Avucumun içinde titreşimini hissederek açıyorum ve dengesiz bir aptal gibi sırtıyorum. Şık ve mor renkte ve teninin parlamışlığını ve vücudunun ona karşı titreyişini izlemek için sabırsızlanıyorum.

Banyoya girdiğimde çıplak Amelia'yı makyaj masasının köşesine tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, yüzünde sabırsız bir ifade buluyorum. Vibratörü yanına koydum ve sözsüz bir şekilde duşu açtım, ısıttım ve buhar fonksiyonunu açtım.

Amelia oyuncağı tutuyor, okşarken gözleri kararıyor ve sanki "Beni unutma, benim de sevgiye ihtiyacım var" der gibi sikimin ona doğru sarsılmasına neden oluyor.

"Buraya gel, güzel bayan." O daha kıpırdamadan onu kollarıma alıp duşa götürüyorum ve önünde diz çökerek bankın üzerine oturtuyorum. Bacaklarını açıyorum, bunu yaptığım da nefesinin her zaman kesilmesine bayılıyorum ve sonra eğilip tatlı amına açık ağızlı bir öpücük konduruyorum.

Elleri hemen saçlarıma dalıyor ve beni sıkıca kavırıyor. "Oliver."

İşte oldu. Hazırlandı.

Oyuncağı açıyorum, sesi akan suya, mermer duvarlara ve zemine karşı yüksek sesle titreşiyor. "Bu oyuncakla gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor, sesi nefes nefese ve boğuk.

"Ben kıcını alırken sen de amını onunla sik."

"Tanrım, Oliver."

Başı fayansa doğru düşüyor.

"Bunu daha önce yapmadım. Anal. Bir playboyun ve maceraperest olmayan bir kız arkadaşın hayatı buna pek elverişli değil. Sence bu deneyebileceğimiz bir şey mi?"

"Şimdi mi?" Gözleri dolunaydan daha geniş ve bir o kadar da ışıltılı.

"Sen varsan, ben de varım."

Nefes alıp vermeye başlıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Ben de hiç... bilirsin... yapmadım."

"Kımıldama."

Dudaklarına bir öpücük kondurup hızla duştan çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum ve bir şişe kayganlaştırıcı aldığım komodine doğru ilerliyorum. Bir anda duşa geri döndüm ve şişeyi onun yanına, bankın üzerine koydum.

"Oliver."

Bunu yapmasına bayılıyorum. Gerginleştğinde ve kelimelerini kaybettiğinde, ama her zaman benim adımla başlar ve biter. Aklındaki tek şeyin ben olduğumu söylüyor. Anlamlandırabildiği ve en çok istediği tek şey. En azından umarım bu anlama geliyordur çünkü sanırım ona aşık oluyorum. Sanırım o gece buluşmada ona aşık oldum. O gri gözlerin bana baktığı ve baştan çıkarıcı güzelliğiyle beni nefessiz bıraktığı an.

Kumandayı kullanarak oyuncağı tekrar açıyorum, üzerine biraz kayganlaştırıcı döküyorum ama bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum. Büyülenmişti. Cehennem kadar gergin ama şu ana kadar, eğer gözlerindeki bakış bir şey ifade ediyorsa, kafamda ne varsa denemeye çok istekli.

"Bu oyuncağı neden aldığımı biliyor musun?"

"Hayır." Nefesini zor tutuyor.

"Çünkü bunu yapabiliyor..." Yavaşça, gözlerim onunkilerdeyken, bir tarafımı onun açıklığına sürterken diğer tarafım klitorisini buluyor.

"Kahretsin!" diye bağırıyor, duvara doğru geri çekiliyor, eli tırnaklarının battığı omzuma doğru uçuyor. "Oliver. Aman Tanrım!"

"Çok mu fazla?"

"Hangi ayarda?"

Ayarlar. Doğru. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyorum ve titreşim sesi anında azalıyor. "Daha iyi mi?"

"Evet. Lanet olsun, sanırım bir saniye önce neredeyse ölüyordum."

Gülüyorum, eğilip onu öpüyorum. "Özür dilerim. Tekrar deneyebilir miyiz?"

Aramıza uzanarak oyuncağı tutan elimi kapatıyor ve tekrar kendisine getiriyor, hareket ettiriyor, bana neyi sevdiğini gösteriyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli, en erotik şey ve ilk pornosunu izleyen bir genç gibi boşalmama iki saniye kaldı.

"Mmmm," diye inliyor. "Bunun gibi. Bunu sevdim."

Vay anasını. Bu kadın. Bu lanet kadın. Kesinlikle bana sahip.

Oyuncağın bir tarafını sıcak, ıslak kanalının içine sokarken, diğer tarafını yukarı kaldırıp klitorisini gıdıklarken eli yanına düşüyor, başı geriye gidiyor ve gözleri kapanıyor.

"İyi mi?" Boğazımı temizleyerek törpüledim. Onunlayken ilk defa kelimeleri bulamayan ben oluyorum.

"Çok iyi."

Ağzım onunkine çarpıyor, boğazının arkasından yükselirken inlemelerini ve sızlanmalarını tatmak ve hissetmek istiyorum. Sırtını kamburlaştırıyor ve elime sürtünerek vibratörü beceriyor. Tanrım, o çok güzel. Dudaklarım göğüslerini buluyor, meme uçlarını sertçe emiyor. Teni kırmızı ve ıslak, serbest kalmaya yaklaştıkça vücudu kayıyor.

"Seni hissetmek istiyorum," diye nefesini tutuyor.

"Senden daha fazlasını istiyorum."

Parmaklarıma biraz kayganlaştırıcı sürüp arkasındaki sıkı halkayı buluyorum. Bana karşı sarsılıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, ağzı bir karış açık kalıyor. Baskıyı artırıyorum, oyuncak amını çalıştırmaya devam ederken kayganlaştırılmış parmağımı kıcına sokup çıkarıyorum.

"İyi mi?"

Başını sallıyor, nefesi boğazında düğümleniyor.

Aşağıya bakıyorum, büyülenmiş bir şekilde oyuncağı, parmağımı ve onun vücudunu izliyorum.

"Bu oyuncağa boşaldığında parmaklarımın her yerine akıtacaksın." Bir parmağımı daha içine sokup onu

geriyorum,

Ne kadar sıkı olduğunu, kaslarının nasıl savaştığını hissediyorum ve inliyorum, o kadar tahrik olmuş ve hazırım ki dayanamıyorum.

"Oliver. Vay anasını. Bu çok fazla. Çok fazla baskı var. Çok yaklaştım."

"Henüz gelme."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Şaka mı yapıyorsun?" diye pantolonunu indiriyor, eli omzumu bir mengene gibi kavıyor. "Yapmak zorundayım. Aman Tanrım. Yapmak zorundayım. Oliver!"

Oyuncak onu sikmeye devam ederken parmaklarımı ileri geri makaslayarak onu germeye devam ediyorum. Bir çığlık havayı deliyor, sert yüzeylerde yankılanıyor, etrafımda kıvranıyor, tırnaklarını etime çiziyor.

Ağzım onunkini kapıyor, aklımdan geçen her düşüncüyü ona fısıldıyorum. Ona ne kadar güzel olduğunu söylüyorum. Ne kadar muhteşem. Ne kadar seksi. Sikimin parmaklarımın yerini alması için nasıl sabırsızlandığımı, ki o boşalır boşalmaz alacağımı. Orgazmı devam ediyor ve sonunda duvara yaslandığında, nefesi kesildiğinde, onu kaldırıyorum ve kendimi az önce oturduğu bankın üzerine bırakıyorum, bunun yerine onu kucağıma yerleştiriyorum.

Oyuncağı kapatıyorum, yanımıza koyuyorum, muhtemelen birazdan tekrar kullanacağımı biliyorum. Amelia bana karşı gevşek ama ne yaptığımı hissettiğini biliyorum. Kayganlaştırıcıyı elime fişkırttığımda ve aletimi onunla kapladığımda duyduğunu biliyorum.

Nefesi kesiliyor ve bana karşı sertleşiyor.

"Yavaş gideceğim. Sadece nefes almayı ve rahatlamayı unutma. Yavaş gideceğim," diye tekrar söz veriyorum, hassas klitorisiyle nazikçe oynamaya başlarken onu ayarlıyorum, diğer yağlanmış elimi göt deliğiyle oynamak için kullanıyorum. "İyi hissettirdi mi bebeğim? Oyuncak amının içindeyken parmaklarımın götünün içinde olması iyi hissettirdi mi?"

"Evet." Bir fısıltı.

Boynunu emmeye, onu öpmeye ve yalamaya başlıyorum, parmaklarımla onu bir kez daha muhtaç olduğu noktaya kadar çalıştırıyorum. Kıvranıyor ve benim için hazır. Ve

sonra, ben

Kalçalarını kaldırıyor, sikimi yasak deliğine dayıyor ve kendimi yavaşça içine sokuyordum.

Kıpırdanıyor, uyum sağlamaya çalışırken vücudunu sallıyor, o kadar sıkı hissediyorum ki gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Girip çıktıkça ciğerlerim boşalıyor, her seferinde biraz daha derine batıyor, sıkı kas halkasını geçiyorum.

"İyi misin?"

Yine sessiz. Ağır nefes alıp vermesi dışında konuşmuyor.

"Amelia?" Göğüs ucunu çimdikleyerek onu geri getiriyorum. "Evet. Ben iyiyim. Biraz yanıyor."

Elimi uzatıp oyuncağı alıyorum, hafif bir uğultuyla tekrar çalıştırıyorum ve klitorisine sürtüyorum. "Buna odaklan. Seni doldurmama odaklan. Ne kadar iyi hissettirdiğine."

"Tamam. Böyle yapmaya devam et."

Daha derine ve daha derine, tamamen içine oturana kadar gidiyorum. Oyuncağı elimden alıyor, kendisiyle oynamak için kullanıyor ve onu öne doğru eğiyorum, onu becerirken kalçalarını kavriyorum, aletimin nasıl içeri ve dışarı kaydığını izliyorum. Benimle birlikte zıplamaya başlıyor, yavaş itişlerimle aynı anda hareket ediyor ve oyuncağı içine soktuğunda, ince zardan geçen titreşimleri hissederek neredeyse patlıyorum.

Ama Tanrım. Bu his. Ne kadar sıkı. Onun içinde ne kadar derindeyim. Ne kadar çılgın, seksi ve güzel. Ne kadar cesur ve güven dolu. Elim saçlarına dolanıyor, ıslak telleri yumruğumun etrafında döndürüyor ve onu öpebilmek için başını geriye atıyor.

Bu kadın... bu kadın benim her şeyim.

Hayatımda hiç kimseyle böyle, bu kadar bağlı, bu kadar onun bir parçası gibi hissetmemiştim.

Buhar ve su etrafımızı sararken hareket etmeye, öpüşmeye, sevişmeye devam ediyoruz. Ama sadece biz varız. Başka hiçbir şey yok. Dış dünya yok. Medya ya da yalan yok. Sahte hiçbir şey yok.

Hızını artırıyor, yaklaştıkça kalçaları titriyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Daha sert ve daha sert, daha derin ve daha derin pompalıyorum, ta ki sikimi o kadar sıkı kavrayana kadar, o hiç görmediğim kadar sert boşalırken dişlerimi sıkarak böğürüyorum. Şiddetli ve çırpınarak kalçalarını bırakıyorum, düşmemesi için onu kendime doğru tutuyorum, göğüsleriyle oynuyorum ve bu onu daha da yukarı çekiyor gibi görünüyor.

İşi biter bitmez içinden çıkıyorum, sikimi sarsıyorum ve kalın beyaz ipler halinde sırtına ve kıkına boşalıyorum, o kadar derin bir orgazm çılgılığı atıyorum ki vücudumdaki her hücreyi tüketiyor, zamanı ve mekânı ele geçiriyor. Beni bütün olarak yeniden inşa etmeden önce paramparça ediyor.

Tıpkı Amelia gibi.

"Tanrım. Bu..."

"Mmmmm."

Ondan sonra ikimizin de elinde kalan tek şey bu.

Onu kollarımla sarıyorum, inanılmaz derecede yakın tutuyorum, iyi olduğundan emin oluyorum. Onu incitmediğimden. Onun da en az benim kadar sevdiğinden. Beni öpüyor, iyi olduğuna ve onun da sevdiğine dair bana güvence veriyor. Ve sonra kalkıyoruz, ellerim saçlarını ve vücudunu yıkıyor, hala ona dokunmaya, ona yakın olmaya ihtiyaç duyuyorum.

Umarım o da benimle, benim onunla olduğum kadar derin bir ilişki yaşıyordur. Gelgit dalgası gibi vurdu beni. Bu çılgınca. Bana hissettirdikleri. Aramızda olan şeyler.

Dışarıya karşı yaptığımız her şey bir yığın yalana dayanırken onu nasıl elimde tutabilirim? Bu noktaya kadar yaptığımız hiçbir şey samimi değilken onu nasıl samimi olduğuma ikna edebilirim? Ve anlaşmamız sona erdiğinde ve gitmesine izin veremediğimde ne olacak?

OLIVER

"I Bir sorunum var," diye anons ediyorum, koltuğumun derisine yaslanıp burbonumu yanıma alarak çünkü o gecelerden biri. Yani, o gecelerden biri.

O günler gerçekten. Her bağımlılıkta ilk adım, bir sorununuz olduğunu kabul etmektir. Değil mi? Yani, tıp fakültesinde öğrendiğimiz şey bu. Ben de öyle yaptım.

Yine de tek düşünebildiğim dün Amelia'nın kıcını sikmek. Bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğim. Yüzüme oturması fikrine kafayı takmış durumdayım, böylece ben onun amını yiyebileceğim ve o da her zaman yaptığı gibi adımı söyleyebilecek. Sanırım bu noktada, buna sorun demek feci bir yetersizlik olur. Belli ki ona olan cinsel ihtiyacımın çok ötesine geçiyor. Ama yine de onu hayal ettiğim anda bir arzu balonunun içinde kaybolup gidiyorum.

İşte bu bir sorun.

"Katılıyorum," diyor Grace kaşlarını çatarak cıtır cıtır fıstık ezmesi kavanozuna bakarken. "Bu neredeyse boş. Yanında fıstık ezmesi olmadan bir sıra Oreo'yu nasıl stresle yiyebilirim ki? Kadın doğum ihtisasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Altı hafta içinde ihtisasını bitiriyorsun ve şimdiden birçok iş teklifi alıyorsun. Benim iki yılım daha var.

Doğum yapan kadınların şakası yok. Ayrıca, benim uzmanım tam bir pislik."

"Hey," diye tersliyor Carter. "Ben değilim. Ve bilginiz olsun, çıtır fıstık ezmesi Oreos çok iğrenç."

Grace onu oturduğu yerde öldürmekle tehdit eden bir bakış fırlatır.

İnliyorum, ikisi gerçekten başlamadan önce bunu durduruyorum. "Grace, sanki beni tanımıyorsun bile. Dolapta senin için taze bir kavanoz var. Tam sevdiğin gibi, organik karışimsız. Ayrıca kabartmalarım var ve eğer gerçekten kötü bir gün geçiriyorsan, ekşi sakızlı solucanlar."

Carter sonuncusunda öğürür gibi bir ses çıkardı. Adam sakızlı hiçbir şeye dayanamıyor.

En iyi arkadaşım bana gülümseyerek onu ve tuhaf yemek bağımlılıklarını anladığımı söylüyor. "Sen ölümlüler arasında bir prensisin. Şimdi bana son sorununu anlat, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Ağzımı açıyorum, Amelia'ya aşık olmaya başladığım gerçeği üzerine bir tirat atmaya hazırım - aşktan ne kadar nefret ettiğim göz önüne alındığında bu tek başına bir sorun - ve şimdi birlikte olduğumuz için çözülmesi gereken sahte nişan olayı var, ön kapım patladığında açılıyor. Brecken Davenport, Rina'nın erkek arkadaşı, sanki burada yaşıyormuş gibi içeri girdi, gözleri telefonundaydı.

"Gelmen ne güzel," diye kestirip attım. "Pizzayı bir saat önce bitirdik."

"Rina'yı işe bıraktım," diyor, telefonunu kot pantolonunun cebine sokuyor ve kanepede yanıma oturuyor, boş bir kadehe el atıyor ve elimdeki şişeden burbon dolduruyor. "Gece vardiyasında çalışmasından nefret ediyorum. Sevdiğini biliyorum çünkü yoğun bakımda işlerin gerçekten o zaman yürüdüğünü söylüyor ama o geceleri, ben de gündüzleri çalışınca onu göremiyorum." Boş pizza kutusunun kapağını kaldırıyor. "Gerçekten bana hiç ayırmadın mı? Bir dilim bile mi?"

"Belli ki stres yiyoruz," diyor Carter, yine onu canlı canlı yüzmeye hazırmış gibi görünen Grace'e göz kırparak. Bugün işte aralarında ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki bir şeyler olmuş.

"Dick," diye mırıldanıyor ona nefesinin altından. Brecken kaşlarını çatarak "Doğru," diyor. "Yani..."

"Yemek istersen dolapta bir denizaltı var. Parmesanlı tavuk. Amelia için almıştım ama Layla ile film gecesi yapmak için evde kaldı."

Brecken omzuma bir tokat atıyor, koltuktan atlıyor ve Amelia'nın denizaltısını ısıtmak için mutfığa gidiyor.

"Bir sorun olduğunu mu söylemiştin?" Carter çarpan dolapların ve buzdolabı kapaklarının sesine karşı soruyor.

"Amelia'ya aşık," diye sesleniyor Grace, marshmallow kabartması küvetini almak için uzanırken.

Carter'a dönmeden önce "Değilim," diye karşılık veriyorum. "Olabilirim."

"O da aynı şekilde hissetmiyor mu?"

Carter'ın kafası karışık ve ben de bunu anlıyorum. Biraz, ama tam olarak değil. "Hiçbir fikrim yok. Bu konuda hiç konuşmadık. Sadece altı haftadır sahte nişanlıyız, aslında dört haftadır çıkıyoruz. Bu yeni bir şey ve kendimize baskı yapmamaya çalışıyoruz. Aslında bu benim fikrimdi ve şu anda benim için pek de iyi gitmiyor."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyor.

"Oliver nişanlılık sona erdiğinde ilişkiye ne olacağı konusunda endişeli. Yine, ona aşık ve karşılığında ne hissettiğine dair hiçbir fikri yok çünkü kelimelerini kullanıp onunla konuşamayacak kadar korkak. Geçmiş göz önüne alındığında, PID'li (pelvik inflamatuvar hastalık) bir kadının pelvik muayeneye girmesi gibi ürkek."

"Teşekkür ederim, Tanrı'nın sesi. İster inan ister inanma Grace, senin aklımı okuyup benim yerime yapmana gerek kalmadan kendi adıma konuşabilirim. Pelvik muayeneler hakkında konuşmasak olur mu? Bugünlük işimiz bitti."

"Sadece işleri ilerletiyorum."

Onu tersliyorum ve o da gülüyor, kolları düşünemeyeceğim kadar çok şekerle dolu olarak geri dönüyor.

"Bütün bunları yiyip de nasıl bu kadar küçük kalabiliyorsun?" Brecken yanımdaki koltuğa otururken, Grace de açık büfesine daha rahat erişebilmek için sehpanın önünde yere oturmuş, tabağındaki deniz ürününü ona soruyor.

"Eğer stres altındaysanız, kaloriler sayılmaz."

Brecken yemeğini ısıtırken bir kahkaha attı. "Bu sizin bilimsel görüşünüz mü doktor, yoksa sadece hüsnükuruntu mu?"

"Bu bilimsel bir şey," diyor. "Ne zaman bebek doğurtmaya ve kadın uzuvları üzerinde ameliyat yapmaya başlarsan Brecken, o zaman yorum yapmakta özgürsün ama daha önce değil. Denizaltını yemeye devam et ve parmesanlı tavuk sevmediğim için şükret, yoksa bir sonraki kurbanım o olurdu." Dirseklerini sehpa dayayarak homurdanıyor. "Neden siz eziklerle takılıyorum? Ve neden Rina bunların hiçbirini tamponlamak için burada değil?"

"Çünkü Rina çalışıyor ve birlikte olmak Tony'den çok daha eğlenceli. Ayrıca senin bağımlılığını besliyorum," diyorum ona. Tony'den hoşlanıyorum, sadece onu sevmiyorum. O kuru bir tost parçası. Açlıktan ölüyorsan, bununla başa çıkabilirsin, ama aksi takdirde, pas geçersin. Neden onunla nişanlı, asla anlayamayacağım.

"Bekle, geri dönebilir miyiz?" Carter sözünü kesiyor, içkisini yudumluyor ve dudağında kalan bir damlayı başparmağıyla siliyor. "Nişanlanmanızın nesi var? Annem kemoterapi yüzünden ne kadar hasta olursa olsun, bu ona odaklanacağı ve mutlu olacağı bir şey veriyor. Medya ikinize takmış durumda, özellikle de Amelia'ya. Onların Sindirella'sı oldu. Onların gözünde hiç bu kadar iyi görünmemiştin ve sen her zaman onların en sevdikleriydin. Ben neyi kaçıyorum?"

"Nişanlılığımız altı hafta içinde sona erecek." Başını sallıyor. "Neden? Bitmek zorunda mı?"

"Eğer nişanlı kalsalardı, eninde sonunda bir düğün

planlamaları gerekecekti," diye araya giriyor Brecken. "Ve evliliğe adım attıklarından beri

kesişmemeleri gereken bir çizgide birlikte olmaları işleri daha da karmaşık hale getiriyor."

"Doğru." Onu işaret ediyorum. "Söylediği şey. Annem uzun süreli bir nişan yapmama asla izin vermez. Şimdiden en azından bir nişan partisi planlamamız için uğraşiyor. Yerleşkede bir kış düğününün büyüğü olacağından bahsetti."

"Yani," diye devam ediyor Carter, "ilişkiyi bitirmeden nişanı atmanız gerekiyor ve ilişkiniz nişanlı kalmak ve bunu gerçeğe dönüştürmek için çok yeni çünkü bu bir düğün planlamanız ve gerçekten evlenmeniz gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Onun gibi bir şey," diyorum.

"Ona aşık olduğu gerçeğini de unutuyor muyuz?" Grace araya giriyor.

"Bırak şu aşk muhabbetini," diye inliyorum. "Bunun hiçbir şeye faydası yok. Nişanın bitmesi meselesine odaklanabilir miyiz?"

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıp kehribar renkli likitinden bir yudum daha alırken bir yandan da bu konuyu düşünüyor. "Evet. Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlayabiliyorum."

"Teşekkürler, ağabey. Her zaman bariz olan için oradasın. Bu konuda ne yapabilirim?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bana bakmayın. Yıllarca bir kadına aşık oldum ve çok geç olana kadar bu konuda hiçbir şey yapmadım. İlişki tavsiyesi alacağın son kişi benim. Ama hatırladığım kadarıyla sana işle zevki karıştırmamamı söylemiştik. Aletini pantolonunun içinde tutamayan sensin. Yine de gerçekten soruyorsan, Amelia harika biri ve sanırım o da senin için aynı şeyleri hissediyor, o yüzden önümüzdeki altı haftanın neler getireceğini gör ve oradan devam et."

"Ona aşık olması dışında mı?" Grace devam ediyor, benim bu pastanın aşık kısmını tamamen bırakmamı görmezden geliyor. "O aşık ve bu Oliver. Bir daha asla aşık olmayacağına yemin etmiş bir adam," diye itiraz ediyor Grace çünkü o bir kadın ve kadınlar aşkı sever. Erkekler ya kabul eder ya da terk eder.

Son yedi yıldır hayatımın neredeyse tamamı bu taraftaydı. Ama şimdi karanlık tarafa kaymaya başladım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu sadece karmaşaya katkıda bulunuyor.

Grace'e, "Seni sahte nişanlım olarak kullanmalıydım," diyorum.

Gölmeye başlar ama bir sakızlı solucan boğazına kaçar. Carter uzanıp solucan yerinden çıkana ve yeniden nefes alabilene kadar sırtını sıvazlıyor. "Teşekkürler," diye homurdanıyor, hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmeye isteksiz. Kahretsin, kardeşim ona ne yaptı? "Ve sana da teşekkürler pislik, beni boğduğun için," diye tersliyor beni. "Kimse seninle nişanlanacağıma inanmazdı."

"Neden? Sen Tony ile nişanlısın ve ben ondan çok daha yakışıklıyım, hatta havalıyım."

Grace inliyor. "Tony'yi bu işe karıştırma. Sen de kardeşlerin arasında en az yakışıklı olanısın."

"Beni seksi bulduğunu söyleme şeklin bu mu?" Carter ona sorar.

Gözlerini deviriyor ama onun sorusunu duymazdan geliyor. "Amelia'yla nişanlandın çünkü sen de onun için kahramanı oynamak için. Sen Oliver Fritz'sin. Daha önce tek yaptığın skandal ve kırık kalpler yaratmakken, nişanlandığın için insanların çılgına dönmesini beklemeliydin. Her ne olursa olsun, Amelia'yla konuşmalısın. Ona nasıl hissettiğini anlat."

Başımı kararlılıkla sallıyorum, içkimin kalanını bitirip kendime iki parmak daha dolduruyorum. Dediğim gibi, bu öyle bir gece. "Daha çok erken. Henüz o noktada değil ve ben bunu biliyorum. Bu onu sadece korkutur ve kaçmasına neden olur ve ben onun kaçmasını istemiyorum."

Başka bir şey bilmek ister misin? Onu özlüyorum.

Kadın sadece yirmi dört saat önce gitti ve ben onu şimdiden özledim. Ben de Layla'yı özlüyorum. Akşamı onlarla birlikte onların evinde geçirmeyi tercih ederdim.

Burada arkadaşlarımla oturup pahalı içkiler içmek ve çöp yemektense gençlik aşk filmleri izleyip onların ileri geri konuşmalarını dinlemeyi tercih ederim. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bunu durduramadığım.

Yine de çok fazla denemedim.

Ne zaman kendimi tutmayı, geri çekilmeyi, direnmeyi ya da yapmam gereken akıllıca şeyi düşünsem, sonunda tam tersini yapıyorum. Ciddi bir ilişkiye doğru tam gaz koşuyorum ve bir aptal gibi bunu tek başıma yapıyor olabilirim. Amelia'nın aklının bizimle nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Yok.

Benim suskun kızım pek bir şey belli etmez.

Beni önemseydiğini biliyorum. Kalbini kıracağımdan endişelendiğini biliyorum, ben de bu duyguyu paylaşıyorum. Altı hafta içinde başımıza geleceklerden korktuğunu biliyorum, tıpkı benim gibi. Ama ben aşığım. Tamamen. Tamamen. Kayıtsız şartsız. Aşkta artık geri dönüş yok.

Bu sahte nişan işi anlaşmasıyla işleri berbat etmekle kalmayıp, kalbime vurulmasına da neden olabilirim. Tekrar söylüyorum. Sadece Amelia bunu patlayıcılarla yapacak ve onu paramparça edecek çünkü onu Nora'dan çok daha fazla sevdiğimi zaten biliyorum ve o kadınla evlenmeye hazırdım. Gerçekten.

"Kaçmayacak," diyor Carter. "Bu işte seninle birlikte. Bunu biliyorum. Sox maçında bana da söyledi ve bu haftalar önceydi."

"Bana sadece bu karmaşanın nişan tarafıyla ilgili ne yapacağımı söyle," diye homurdanıyorum, içinde bulunduğum çıkmazı düşündükçe ruh halim daha da kötüleşiyor. Amelia'ya nasıl hissettiğimi söylemeye hazır değilim. Bunu kendime itiraf etmekten bile hoşlanmıyorum.

Aşk korkutucudur. Vahşi ve öngörülemezdir. Hayatlar ve kalpler üzerinde eşsiz bir güce sahiptir. Ve huzursuzlaştığında ya da huysuzlaştığında, onları yok eder.

Herkes sessiz, gözleri fal taşı gibi açılmış, ne bileyim ben ifadeleri değiş tokuş ediyor. Harika.

Brecken sonunda, "Sanırım Carter haklı," diye açıkladı. "Bence yapabileceğin tek şey şu anda yaptığın gibi devam etmek ve önümüzdeki altı haftanın neler getireceğini görmek. Belki bir şeyler olur ve durum kendiliğinden çözülür."

Evet. Benim parçalayıcıdan geçmemle.

AMELIA

I Daha önce hiç bu kadar sudan çıkmış balık gibi hissetmemiştim. Neredeyse tam anlamıyla.

"Can yeleğine ihtiyacım var mı?" Oliver beni tutarken soruyorum

Layla'yla beni limanın rıhtımına doğru götürdü.

Gülüyor. Gerçekten gülüyor.

Hayatımda daha önce bir tekneye adım atmadığımı anlamıyor mu?

"Hayır," dedi bana. "Olmaz. Yelkenliye binmeyeceğiz. Annem hareketin mide bulantısını daha da kötüleştireceğinden endişeleniyor."

Annesinden bahsedince, aslında ailesi hakkında daha çok endişelendiğim şeyi hatırladım. Ama bunu bir kenara itip az önce tekne hakkında söylediklerine odaklanıyorum.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum ve Layla kıkırdamaya başlıyor. "Dostum, o şeye bineceğiz." Doğruca

rıhtımın sonundaki büyük lanet şeyin önünde. "Bu mu? Ona mı bineceğiz? Bu bir yolcu gemisi."

"Yolcu gemisi değil," diye düzeltiyor Oliver beni.

"Oliver, bu şey bir futbol sahasından daha büyük." Şaka bile yapmıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, ne kadar büyük olduğundan emin değilim. Bu annemin bebeği ve ilk o istediği için bir gün Carter'ın olacak. Bunun nasıl olduğu garip ama neyse. Babamın yelkeni

Yat gerçekten eğlenceli bir tekne. Bu yaz seni oraya götüreceğim ama babamla birlikte yelkenciliği en çok seven kişi o olduğu için Kaplan'ın bize yardım etmesi gerekecek."

"Tanrım," diye tısladım. "Peki hangi çılgın şeyi saklıyorsun?"

"Eğer bir yatım, bir adam ya da eğlenceli başka bir şeyim olup olmadığını soruyorsanız, cevabım maalesef hayır. Ama İtalya'nın Positano kentinin hemen dışında Luca ile birlikte sahip olduğumuz bir villam var. Bunun dışında, seçeneklerimi gerçekten keşfedecek zamanım olmadı. Bir asistanın hayatı ve tüm bunlar."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Ve gözlerimi devirmek çünkü Oliver tipik bir sakin değil, bu kesin. Bu insanlar ve paraları.

"Harika," diyor Layla, heyecandan mavi gözleri parlıyor. "Gidebilir miyiz? İtalya'yı görmek için sabırsızlanıyorum. Yemekleri düşünsene." Yemekten orgazm olmuş bir şekilde midesini tutarak inliyor.

"Bugün değil, Sprite. Bugün her şey su ile ilgili. Yılın ilk tekne gezisi. Buna bayılacaksın."

Haklı tabii ki. Yat inanılmaz.

Yol boyunca kaptan Tom'la selamlaşarak güneşlenme güvertesi olduğunu tahmin ettiğim yere çıkıyoruz. Bir kamarot çantalarımızı alıyor ve onları kamaralarımıza yerleştireceğini söylüyor. Bu gemide sekiz misafir kamarası var ve Layla, Stella ile birlikte yatacak. Uzun Anma Günü hafta sonu için Martha's Vineyard'a gidiyoruz, burada bir evleri ve özel bir plajları var.

Hava sıcak ve güneşli, kesinlikle mükemmel.

Atlantik'ten esen serin rüzgâr, geniş güvertede dolaşırken saçlarımı yüzüme savuruyor. Burası vardiyanın arka tarafı ya da sanırım kış tarafı deniyor. Burada iki kat var, bu katta şezlonglar ve gömme banklarla çevrili küçük bir jakuzi/daldırma havuzunun yanı sıra on kişi kapasiteli gibi görünen gölgeli bir yemek alanı var. Altımızda ise daha çok küçük sürat tekneleri ve jet ski'ler için bir iniş pisti gibi olan bir alt güverte var.

Teknenin ön tarafı da geniş bir açık alana sahip ve ortasında üç kat yukarı ve birkaç kat da güverte altına doğru akan ana yaşam alanı bulunuyor. Çok etkileyici, güzel ve delicesine havalı. Hayatımda hiç lüks bir mega yatta olacağımı tahmin etmemiştim.

Oliver'ın babası bizi karşıladığında Layla çoktan Stella ile havuza girmişti. Oğluna sarılmadan önce gözlerini üzerimde gezdirerek bana soğukkanlı, ancak kibarca başını sallıyor. Beni tamamen görmezden gelerek Oliver'a "Bu işi çözebilmenize sevindim," diyor.

"Bunu kaçırmazdık," diye yanıtlıyor Oliver ve babası biz kelimesini duyunca kaşlarını çatıyor. Oliver birleşen ellerimizi kaldırıp yüzüğün takılı olduğu parmağı öpüyor ve kaşları hızla çatılıyor.

Sanırım bu maskaralığı sürdürdüğümüz iki ay boyunca babasının bana ısınmadığını söylemek yanlış olmaz. Annesi bize doyamazken, babası varlığını neredeyse hiç kabul etmiyor ve kabul ettiğinde de bunu küçümseyerek yapıyor. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Oliver uyum sağlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor ama bence bundan daha fazlası var.

Adam benden ve temsil ettiğim her şeyden gerçekten hoşlanmıyor.

Tüm bunlar ilk başladığında, beni sevmelerini istediğimden emin değildim. Şimdi beni sevmelerini istiyorum. Onların oğluna aşığım ve benim kendi ailem yok. Babamı özlüyorum. Annemi özlüyorum. Taşıyıcı ailem olsa fena olmazdı. Beni seven insanlar.

"Geldiler," diye anons ediyor Octavia, ikimizi de kucaklamadan önce kollarını uzatarak yanımıza geliyor. "Bu kesinlikle mükemmel bir hafta sonu. Tüm ailem tek bir yerde." Bunu söylerken bana bakıyor, sanki ailesinden biriymişim gibi.

Ve anında tıkandım.

Sanki kalbimin ve aklımın arzularını okumuş gibi.

Oliver'la birlikte olduğum her geçen gün, istediğim şey daha da artıyor gibi görünüyor. Oliver'a aşık olmak, onu sevmek

nefes almak kadar doğal hale geliyor. Dehşet verici ve sinir bozucu ama muhteşem ve ruhu okşayan bir şey. Böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Her an olabilir, çünkü her zaman böyle olur.

Her şeyin kesinlikle mükemmel, çok doğru olduğunu hissettiğiniz an, halının kaçınılmaz olarak altınızdan çekildiği andır.

Bunu yüzümden okumuş olmalı çünkü elimi tutup beni nazıkçe yanına çekti. Hareketleri dikkatli, vücudu onu en son birkaç gün önce gördüğümüzden bile daha ince. Bu kalbimi kırıyor ama umarım kemoterapi bittiğinde her zamankinden daha güçlü olacak.

"Benimle gel, Amelia," diyor komplocu bir tavırla sırtarak. "Bırakalım çocuklar oynasın, biz de güneşin altında oturup biraz D vitamini alalım."

"Ben görene kadar kırmızı bikiniyi giymek yok," diyor Oliver ve yüzüm Pazar gününe kadar altı yönden ısınıyor. Ağzım açık kalıyor ve o da gülüyor, eğilip beni öpüyor, tam da burada, ailesinin önünde. "Sadece o güzel kızarıklığı görmek istedim. İyi eğlenceler." Bir öpücük daha, bu sefer yanağıma ve sonra Octavia beni sürüklüyor.

"Oliver daha önce hiç tekneye binmediğinden bahsetti," diyerek beni yatın yan tarafındaki yerleşik bankın yanına götürdü. "Yelkenlide değil de bunda olduğumuz için çok memnunum. Hızlı gitmeyeceğiz, bu yüzden bu büyüklükteki bir gemide hareketi neredeyse hiç hissetmeyeceksin."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Midemin bulanmasından endişe ediyordum," diye itiraf ediyorum, yüzümü güneşe doğru çevirerek onun pozisyonuna uyuyorum. Henüz günün erken saatleri ama ışınlar anında içime sızıyor ve beni en görkemli şekilde ısıtıyor.

"Bu babamın gemisiydi," diye devam ediyor. "O vefat ettiğinde, Abbot soyundan gelen diğer her şeyle birlikte bana miras kaldı. Yıllar içinde bazı iyileştirmeler yaptık ama

Çocukluğumun büyük bir kısmını bu gemide, tek bir yerde asla mutlu olamayan anne ve babamla dünyayı dolaşarak geçirdim. Ya da bu konuda birbirleriyle." Bana göz kırpmıyor. "Burası bana her şey kadar evim gibi geliyor."

"Çok hoş. Bu şekilde büyümek hoşunuza gitti mi? Belli ki birbirlerinden hoşlanmayan ebeveynlerle değil." Yüzüm ellerime çarptı. "Özür dilerim."

Kolumu sıkıyor. "Sen mükemmelsin. Benim ailem de Dr. Fritz ve benim gibi görücü usulü evlenmişti ama bizim için onlardan çok daha iyi oldu. Ama dünyayı gezmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Kulağa inanılmaz geliyor. Birkaç yıl boyunca okula gittiğim Massachusetts ve New Hampshire'dan başka bir yere gitmedim."

"Yaptım ve yapmadım." Bacak bacak üstüne atıp sonra açıyor ve elini gemide gezdiriyor. "Burası büyük, güzel bir dünya ve seyahat ederken çok şey öğrendim ve gördüm. Bu hayatın insanlara neler yapabileceğinin hem iyi hem de kötü yanlarını. Ama aynı zamanda yalnızdım da. Ben de Dr. Fritz gibi tek çocuktum, bu yüzden ikimiz de büyük bir aile istiyorduk. Birbirimizden hoşlandığımıza karar verdikten sonra yani." Bana tekrar göz kırpmıyor ve şu anda onun çekiciliğinde Oliver'dan çok şey görüyorum.

Buna gülüyorum. "Büyük bir ailen var. Beş erkek çocuk büyütmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir genç kızla yeterince sorun yaşıyorum ve Layla inanılmaz derecede kolay."

"Zorluydu, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Çoğunu kendim yapmaktan hoşlanıyordum ama bir kız çocuğu için yanıp tutuşuyordum, bu yüzden devam ettik. İnanın bana, altı çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yoktu. Muhtemelen ikizlerden sonra bırakmalıydım ama bir saniyesinden bile pişman değilim."

"Kız için devam ettiğin için minnettarım."

Bunu söylememle Octavia'nın yüz ifadesi değişti. Ayağa kalkıyor, soğuk, kemik inceliğindeki eli ön kolumu sarıyor ve beni güneşten uzaklaştırıp gözleriyle buluşturuyor.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Bu bir ifade, soru değil, ama kalın bir şekilde yutkunuyorum ve yine de başımı sallıyorum. Ve bunu oyunumuzu sürdürmek için bile yapmıyorum. Ona kimseye itiraf etmediğim bir gerçeği söylüyorum. Kesinlikle Layla ya da Oliver'a değil. Bu terimlerle düşünmeme neredeyse hiç izin vermedim.

Tek kelime etmeden beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Sana çok minnettarım, Amelia. Oğlumu hayata döndürdün. Sevgiye geri döndürdün. Ve onun kalbi yalnız ve boş olamayacak kadar büyük ve güzel. Bir eğe ihtiyacı vardı. Onu hak ettiği tüm tutku ve ateşle sevecek birine."

Ve şimdi ağlıyorum. Konuşamıyorum çünkü konuşursam hıçkıra hıçkıra ağlayacağım. Ona karşı kesinlikle titriyorum.

Boğazımı temizliyorum. "O da bana aynı şeyi yaptı. Oliver ortaya çıkana kadar her gün aynı şeyleri yaşıyordum."

"Doğru olduğunda böyle olur. Birdenbire onlardan önce nasıl yaşadığınıza dair hiçbir fikriniz kalmaz çünkü her şey renksiz ve düzdür."

"Aynen öyle. Tam olarak böyle oldu."

Gözyaşlarımı durduramıyorum. Az önce söylediklerini düşünüyorum. Kalbimin onunla nasıl yükseldiğini. Ama gözyaşlarım aynı zamanda belirsizliğin kıyısındaki bir kadının gözyaşları. Bu anlaşmanın sadece bir ayı daha var, ya sonra?

Bu konuda konuşmadık.

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Temeli yalanlarla dolu bir dağ olan bir ilişkiyi nasıl sürdürebilirsiniz? Zaten bir gelecek varmış gibi davranırken nasıl bir gelecek inşa edersiniz? Daha önce hiç olmamışken kendinize her şeyin yoluna gireceğini nasıl söylersiniz?

Geri çekiliyor, kendi duygularını siliyor ama ben acizken gülümsemeyi başarıyor.

"Tek istediğim buydu, biliyorsun," diyor bana. "Çocuklarımın aşkı ve mutluluğu bulması. Bildiğiniz gibi benim evliliğim de görücü usulüydü.

Dr. Fritz'i çok seviyorum. Çok kolay bir şekilde farklı bir yöne gidebilirdi."

"Ailen gibi mi?"

"Evet," diyor. "Tam olarak bu şekilde. Çocuklarım için bunu asla istemem. Dr. Fritz de öyle. Bizi bir araya getiren şeyin başlangıcı buydu. Çocuklarımızın birbirlerine aşık olduğunu görmek en büyük dileğim. Ve küçük oğlum Oliver'ın seninle nişanlı olduğunu görmek en büyük mutluluğum oldu."

Ve şimdi sanırım kusacağım.

Bir damla gözyaşı daha yanağıma çarpıyor, durdurmaya gücüm yetmiyor ve anında dönüp bizi izlediğini hissettiğim Oliver'a kilitleniyorum, gözleri beni delip geçiyor. Daha fazla gözyaşı çaresizce dökülürken endişeyle bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ona cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum.

İyi miyim? Hayır. Tam olarak değil. Bunun içinde kaybolmak istiyorum. Bir süre daha rol yapmak istiyorum. Gülmek, gülümsemek ve Oliver'la birlikte olmak istiyorum.

Gözlerim onunkilerde, Octavia'ya, "Onu ya da sizlerden birini bilerek incitecek bir şey asla yapmam," diyorum.

Bu benim en basit gerçeğim. Ve belki kulağa kötü geliyor. Aslında, öyle olduğunu biliyorum.

Ama birdenbire, bu yalanı sürdürmek bana iyi gelmemeye başladı.

En büyük eğlencesi bir yalan.

Buna bir son vermeliyim. Her şeyi bitirmeliyim. Çünkü kaçınılmaz olarak birileri zarar görecek. Sonunda, Oliver ve ben devam edersek, yalanımızı itiraf etmek zorunda kalacağız. Sonra ne olacak? Annesi harap olacak. Babası bu yüzden benden nefret edecek -şimdiden ettiğinden daha fazla.

Bundan sonra ileriye giden bir yol olmayacaktır.

Kaşlarım çatılıyor, düşüncelerimin ağırlığı beni içten dışa doğru eziyor.

Ne olursa olsun, bu iş bitecek. Öyle ya da böyle, sahte nişan bittiğinde, Oliver ve ben de biteceğiz.

AMELIA

"Pedal, pedal, pedal!" Oliver, Layla'nın bisikletinin yanında koşarken bağıyor; bir eli selenin altında, diğer eliyle de bisikletin Gidon. kollarından birini tutuyor.

"Öyleyim!" diye bağıyor ama sesindeki kahkaha ve yüzündeki gülümseme bana bunun histerik olduğunu düşündüğünü söylüyor. Ben de öyle düşünüyorum. Bir kez olsun gülmeyi bırakmadım.

"Yeterince hızlı pedal çevirmiyorsun."

"Hadi Oliver," diye sesleniyorum, ellerimi ağzımın etrafında birleştirerek. "Daha hızlı koş. Çok iyi bir öğretmen değilsin."

Gözleri benimkilere kayıyor, bu yorumu yüzünden kıcıma şaplak atmak ister gibi kısıyor ve ben daha çok gülüyorum. Layla'ya bisiklet sürmeyi öğretmeye çalışıyor, böylece Layla'nın denemek için yanıp tutuştuğu dondurmacıya gitmek için şehre o yoldan gidebileceğiz. Zavallı, yoksun şehir çocuğu, bisiklete binmeyi bile bilmiyor. En son bindiği şeyde alıştırma tekerlekleri vardı ve o da annemle babamın hayatta olduğu zamandı.

Layla, Fritz'lerin Martha's Vineyard'daki evlerinin büyük garaj yolunda dönüp dururken, dişlerini sıkarak ona "Ağırlığını dengele," diyor.

"Cipi alamaz mıyız?" Soruyorum çünkü nasıl sürüleceğini öğrense de öğrenmese de kendimi pek güvende hissetmiyorum.

Kasabaya giderken. "Bu pes
etmektir," diyor.

"Hayır, bu akıllıca," diye karşılık veriyor Layla. "Benden
bu kadar. Bana araba çarpacakmış gibi hissetmiyorum."

Ve böylece, lanet olası şey hâlâ hareket halindeyken ve
Oliver hâlâ koşarken bisikletten atlar. Bisiklet yere düşer
ve Oliver yorgun bir nefes alır, elleri kalçalarında, alnında ter vardır.

"Ah, Sprite. Sana bir arabanın çarpmasına asla izin
vermem," diye söz veriyor. Kollarını meydan okurcasına
göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Ben de aynısını
yapıyorum ve o da yenilgiyle homurdanıyor. "Tamam.
Bisiklet yok. Jeep'i alacağız."

"Bana araba kullanmayı öğretebilirsin," diye teklif ediyor
Layla. "Amelia'nın arabası yok, o yüzden ben SOL'um."

"SOL?" diye soruyor.

"Hiç şansım yok."

"Hey, Mouth."

Bana gözlerini devirdi. "Bu yüzden SOL dedim." Oliver'a
geri döndü. "Sen ne diyorsun?"

"Daha on dört yaşındasın."

Kirpiklerini kırpıştırarak ona gülümsüyor. "Lütfen," diye
yalvarıyor, ellerini yalvarırcasına havaya kaldırıyor. "Güzel,
güzel lütfen. Üstünde kirazla mı? Bu benim tek şansım
olabilir."

Sırıtmakla savaşıyor, sert olmaya çalışıyor ama
başaramıyor. Oliver'ın Layla'ya nasıl hayır diyeceğini
bildiğini sanmıyorum. Kızın tek yapması gereken ona
gülümsemek. Sanırım bu onun için kronik bir sorun olacak.

"Sen ne dersin, abla?"

Omuz silkiyorum. "Sadece araba yolu olduğu sürece bir
sakınca görmüyorum."

"Evet!" Layla ciyaklıyor, bir aşağı bir yukarı zıplayıp beni
kucaklıyor, sonra da aynı hızla beni bırakıp Oliver'a
sarılıyor. "Sen en iyisisin. Hadi yapalım şunu!"

Layla yan taraftaki büyük garaja doğru koşuyor ve
Oliver bana doğru yürüyüp kolunu boynuma doluyor.

ve şakağımı öptü. "Yirmi sekiz yaşında olacağımı ve bir gence araba kullanmayı öğreteceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ama şimdi sen onun kahramanısın."

"Onun kahramanı olmayı seviyorum. Onunla ağabeylik yapmak çok eğlenceli."

Kollarımı beline doluyor, yanağımı göğsüne bastırıyor ve kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Dudakları başımın üstüne düşüyor, nefes alıp veriyorum. Bu adam... Tanrım, o gerçekten başka bir şey. İnanılmaz bir şey. Asla bırakmak istemediğim bir şey. Asla.

"Hadi, siz ikiniz," diye bağılıyor Layla. "Daha sonra sarılıp öpüşebilirsiniz. Gün ışıkları yanıyor ve dondurma kimseyi beklemiyor."

Gülüyorum, Oliver'a bakmak için geri çekiliyorum. "Ona araba kullanmayı öğretmeye hazır mısın, kahraman?"

"Hayır. Ama yapalım."

Birkaç dakika sonra Layla sürücü koltuğuna oturuyor ve kalbim şimdiden çarpmaya başlıyor. Oliver bir gence araba kullanmayı öğretmeye hazır olmayabilir ama bu benim için de geçerli. Layla her ne kadar ergen olsa da hâlâ genç. Ve ben, evet, yıllar biraz hızlı geçti.

"Pekâlâ. İlk iş olarak aynalarınızı ayarlayın," diyor Oliver, sesi sakın ama kararlı. Bu konuda benden çok daha iyi. Ben olsam sinir hastası olurdum. Bekle, zaten öyleyim. Kalbim lanet bir tavşan gibi atıyor ve daha araba yolundayız.

"Bitti," diyor Layla yan aynalarla işini bitirirken. "Sıradaki?"

"Sırada iyi bir konumda olduğunuzdan emin olmak var. Etrafınıza bakın. Etrafınıza bakın. Ardından, kendinizi rahat hissettiğinizde ayağınızı frene basın ve arabayı sürün."

Oliver arabayı garajdan çıkarmak zorunda kaldığından beri araba zaten çalışır durumdadır - Layla'nın denemesine bile izin vermeyeceği bir şey.

"Tamam. İşte başlıyoruz. Eeeek!" Layla cipi vitesle takıyor ve sonra doğal olarak gaza çok sert basıyor ve biz uçuyoruz, o da korkup çığlık atarak frene basıyor. "Kahretsin. Aman Tanrım. Neyi yanlış yaptım ben?"

Oliver omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde telaşlı bir ifade var.

"Bu şeyin arkasında emniyet kemeri var mı? Bu emniyet kemerinin yeterli olduğunu düşünmüyorum."

"Amelia," diye bağılıyor Layla. "Benimle alay etme."

Ellerimi kaldırdım. "Haklısın. Özür dilerim. Ama bir dahaki sefere tüm ağırlığınla bastırmak yerine gaza biraz daha yavaş bas."

"Oh. Tamam. İyi karar. Müziğimi ayarlayabilmem için telefonunuzu bağlayabilir miyim?"

"Müzik yok, Sprite. Konsantre olmalısın."

"Ama melodilerime ihtiyacım var. Eğer rock yapmazsam kafamı nasıl toparlayabilirim ki?"

Oliver dudaklarını ovuşturuyor, eli geriye uzanıyor ve dizimi sıkıyor. Sanırım Oliver resmen çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdı. "Üzgünüm, müzik yok. Hadi, bunu yapabilirsin. Amelia'nın dediği gibi, gaza eşit ağırlıkta bas, ellerin direksiyonda olsun ve nereye gittiğine odaklan."

Layla ona şüpheli bir bakış fırlatır.

"Sende var," diye cesaretlendiriyor. "Yapabileceğini biliyorum. Bu senin ilk seferindi. Bu herkesin başına gelir."

"Öyle mi?" diye dönüp dudağını kemirerek bana soruyor.

"Kesinlikle. Babam beni ilk kez araba kullanmaya götürdüğünde saçlarımda ilk beyazlar çıkmıştı ve ben çok daha kötüydüm. Neredeyse bir telefon direğine çarpıyordum. Burası sadece araba yolu ve çimen. Sadece eve çarpma."

Layla alaycı ses tonum karşısında inliyor ama gülümsüyor, daha rahat. "Tamam." Deri koltuklarda kıcını oynatıyor ve tekrar yola koyuluyor, bu sefer gaza çok daha yavaş basıyor. Neredeyse çok yavaş, ama sorun değil.

"Güzel," diye övüyor Oliver. "İşte bu kadar. Biraz daha. Mükemmel. Şimdi gazda o noktayı hissettiğine göre, direksiyonuna odaklan. Garaj yolundan düz bir çizgide gitmeni istiyorum, sonra geri dönüp çembere doğru ilerleyeceğiz."

Layla bizi uzun araba yolundan salyangoz hızıyla indiriyor, duruşu hiç görmediğim kadar sert.

"Babam beni ilk kez araba sürmeye götürdüğünde eski Porsche'sine bindirdi."

"Seninki gibi mi?" Layla sorar.

"Benimki gibi. Düz vites. Bunu öğrenmek çok daha zor ama yine de sahip olunması gereken önemli bir beceri. Biraz daha büyüdüğünde, biraz daha deneyimli olduğunda, seni dışarı çıkarırım ve bunu deneyebiliriz."

"Porsche'nizde mi?" Layla neredeyse ciyaklıyor, inanamıyor.

"Yani ben mi kullanacağım?" Şaka yapıyorum. "Ehliyetim var."

"Bir sopayı tutabilir misin?"

Başını omzunun üzerinden çeviriyor, kirli gözleri muziplikle dolu.

"Oh, eminim halledebilirim. Özellikle de doğru öğretmenle."

"Porsche'mi sürmek ister misin, bebeğim?"

Gülümsememe engel olamıyorum. "Kesinlikle. Bulabildiğim her fırsatta."

"Neden şifreli konuşuyormuşsun gibi geliyor?"

Oliver'la ikimiz de gülmeye başladık, araba bir saniye hızlanıp bir saniye sonra neredeyse duracak şekilde ileri doğru sarsılıyordu. Böyle giderse hepimiz kırbaçlanacak ve dondurma yerine acil bakıma ihtiyaç duyacağız.

"Burası araba yolunun sonu. Geri dönmeyi denemek ister misin?"

"Um, evet. Ne kadar harika olduğumu gördün mü? Tamamen düz sürdüm. Ben hallederim. Neden on altı yaşına kadar beklemen gerektiğini anlamıyorum. Ben doğuştan yetenekliyim."

"Ve de mütevazı."

"Arka koltuk şoförü yok, Amelia. Sahte kayınbiraderim bana öğretiyor, sana değil."

Dikiz aynasından sert bir parmakla beni işaret ediyor ve dudaklarımı büzmek için bir hareket yapıyorum.

"Şimdi tekerleği döndürmek isteyeceksiniz ve kenara gelmeden önce fren yapmak ve ardından tekerleği ters yönde döndürerek geri gitmek isteyeceksiniz. Bu mantıklı mı?"

"Sanırım öyle." Oliver'a bakıyor, direksiyonu bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Bunun gibi mi?"

"Evet. Şimdi yavaşça gaza bas. Güzel. Güzel. Güzel. Şimdi dur, geri vitese takmadan önce ayağını frene sonuna kadar indir ve-"

"Ah!!" Layla ve ben aynı anda çığlık atarken cip son sürat uçarak garaj yolunun kenarından aşağıya, sık çimenlere doğru savruluyor. Koltuklarımıza geri savrulduk, rüzgâr açık üst kısımdan içeri girerken her tarafımızı kırbaçlıyordu.

Oliver sakın kalmaya çalışarak, "Frene bas, Layla," diye bağırır. "Frene bas."

"Deniyorum!" diye bağırıyor, panikleyerek. "İşe yaramıyor." "Gaza basıyorsun! Gaz bu. Kahretsin, çevir yoksa şu ağaca çarpacağız."

Layla çılgınca direksiyonu bir o yana bir bu yana kırmaya başladığında cip yalpalıyor ve ileri geri savruluyor, bu sırada biz hâlâ ağaca doğru hızla ilerliyoruz. Ellerim koltuğu kavlıyor, ağzım sessiz bir çığlık atmak için açık çünkü çığlık atarsam -çılgınca çaresiz kaldığım şekilde- Layla'yı daha çok korkutacağımdan endişeleniyorum.

"Ayağını gazdan çek. Şimdi. Şimdi direksiyonu sadece sola çevirirken yap. Daha yavaş. Sakın sarsma, yoksa patinaj yaparız. Güzel. İşte böyle. Şimdi ayağınızı diğer pedala basın. Soldakine."

Cip gıcırdayarak durdu, hepimiz arabanın momentumuyla ileri doğru uçtuk ve ağacı kıl payı kaçırdık.

Hepimiz can havliyle nefes alırken Layla "Aman Tanrım," diye ağlıyor. "Neredeyse ölüyorduk. Neredeyse bizi öldürüyordum."

İşte o zaman yıkılıyor. Hıçkırıklara boğulurken yüzü eline çarpıyor. Oliver arabayı park eder, emniyet kemerini çözer ve konsolun üzerinden sürünerek Layla'ya sarılır. Kollarıyla küçük bedenini kavırıyor ve onu kendine çekiyor, emniyet kemerini çözüyor ve neredeyse göğsüne doğru sürüklüyor. Layla onun omuzlarını şiddetle kavırıyor, kendini tamamen kaybederken canını kurtarmak için ona tutunuyor.

"Şşşt. Sorun yok, Layla. Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Kimse yaralanmadı. Şşşt. Ağlama, Sprite. Ben yanımdayım."

"Ama... ama... yapabilirdim. Hepimize zarar verebilirdim."

Oliver'ın gömleğine kontrolsüzce hıçkırırken elim saçlarını buluyor, sarı tellerini okşuyor, muhtemelen gömleği sıırıslam ediyor ama o umursamıyor gibi görünüyor.

"Layla," diye fısıldadım. "Bu arabada hava yastığı var."

"Ne?" diye sorar, Oliver'ı bırakmak istemez.

"Jeep. Hava yastıkları var. Annemle babamın arabasında yoktu. Çok eskiydi ve hava yastığı yoktu. Bu yüzden öldüler. Arabaları daha yeni olsaydı ve hava yastıkları olsaydı, büyük olasılıkla yaşarlardı."

Oliver'ın göğsünden uzaklaşmaya başlar, yüzü tamamen gözyaşları ve sümük içinde kalmıştır. Oliver torpido gözüne gidip birkaç mendil alıyor ve kızın gözlerinin altını siliyor. "Bu sadece bir araba, Layla," diyor ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Kaza yapmış olsaydın, tamir ettirirdik. Ayrıca, bu bir Jeep. Büyük bir Jeep. Bize bir şey olmazdı."

"Emin misin?" diye soruyor, çenesi titriyor, gözleri hâlâ sulanıyor. "Çok özür dilerim. Panikledim. Frene basacaktım ama onun yerine gaza daha sert bastım ve sonra ne yapacağımı bilemedim."

"Gerçekten önemli olduğunda beni dinledin," diye açıklıyor. "Sana tam olarak ne yapmanı söylediysem onu yaptın ve ağaca çarpmadık."

Sertçe yutkunuyor, beni bulmak için dönmeden önce başını aşağı yukarı sallıyor. "Gerçekten bu yüzden mi

öldüler?"

Artık kalp atışlarım yavaşladığı ve temel motor fonksiyonlarım üzerinde bir kez daha kontrol sahibi olduğum için kemerimi çözüyorum. Çünkü kutsal İsa, hayatımda hiç bu kadar korktuğumu sanmıyorum. Altıma işlememem bir mucize.

Ayağa kalkıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Evet," diyorum ona, mavi gözlerinin içine bakarak. "Kötü bir kazaydı ve muhtemelen her halükarda yaralanacaktı, ama bu kadar kötü olmasının bir nedeni de arabaydı. Artık hangi arabayı kullanırsan kullan, çok daha güvende olacaksın. Ve dürüst olmak gerekirse, bugün değerli bir ders aldın."

"O da ne?"

"Korkutucu bir durumda bile panik yapmamaya çalışmanın ve sürüşe gereken saygıyı göstermenin önemi. Çünkü ne yazık ki her şeyin eğlence ve oyun olmadığını zor yoldan öğrendik. Ama Oliver haklı, dinlediniz ve Jeep'i durdurmayı başardınız."

"İyi misin, Sprite?"

Oliver'a döner ve ona solgun bir gülümseme verir. "Sanırım öyle. Çimenler için çok üzgünüm."

Oliver el sallayarak onu uzaklaştırır. "Tekrar büyüyecek. Şimdi bizi dondurma almaya götürmeme ne dersin? Bence hepimizin işine yarar."

"Ve bir shot tekila," diye takılıyorum, hafifçe kıkırdayan Layla'ya göz kırpyorum, Oliver'la yer değiştirmek için cipten aşağı atlıyor. Cipin ön tarafında buluşuyorlar, Layla'nın yüzünde bir gülümseme belirmeden önce ikisi benim duyamadığım bir şeyler konuşuyorlar. Ona bir kez daha sarılıyor ve kalbim göğsümde patlıyor.

Yaklaştıklarını biliyordum. Görmek gün gibi kolaydı.

Ama şimdi arabada ona sarılma şekli ve onunla konuşma şekli...

Bunu onun için istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. Hayatında bir Oliver olsun istiyorum. Her zaman arkasını kollayacak ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onunla ilgilenecek bir ağabey. Umarım onu yanımızda tutabilirim. Sonsuza dek.

OLIVER

Fannem buraya gelirken teknede Amelia ile konuşmasını bitirdiği anda, işlerin sarp a sardığını anlamıştım. Ayrıca biliyordum ki

Amelia bu konuda berbat olurdu. Haklıydım da. O günün geri kalanında sessizdi, neredeyse hiç yemek yemedi ve o gece benim uyuduğumu düşünürken sessizce uyanık yattı.

Onu konuşturmak için özel olarak tasarlanmış bir sürü işkence gerekti. Her şeyi dökmeye söz verene kadar büyük O'yu vermeden optimum zevk için tasarlanmış hassas noktada çok fazla gıdıklama, yalama ve emme. Sadece bir kez yaptığında, yıldızları görmesine izin verdim.

Bana annemin ne söylediğini anlattı ve ben de neredeyse "Bunu sana ben de söyleyebilirdim" diye cevap verecektim.

Annem bizim için en büyük dileğinin ne olduğunu her birimize söylemekten hiçbir zaman çekinmedi. Aşk bulmak

ve mutlu olmak. Doğrusu, bence bu çoğu ebeveynin çocukları için istek listesinin başında gelir, bu yüzden bu

sahte nişan olayı başlayana kadar hiçbirimiz bunu pek düşünmedik. Ama Amelia'nın ona bunları söyleyecek bir ailesi yok.

Onun mutlu ve aşık olmasını istiyorlar. Bence Amelia bu yüzden yalanla bu kadar çok mücadele ediyor. Annesini seviyordu. Annesini özliyor. Ve sadece yalan söylemekten nefret etmiyor.

Ama içten içe anneme yalan söyleyerek onu gerçekten kazanma şansı olmadan kaybedeceğinden endişelendiğini biliyorum.

En azından söylediklerinden onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu çıkardım. Bazen Amelia'nın benden bir şey saklayıp saklamadığını anlamak imkansızdır. Sorun şu ki, o gece onu yaptığımız şeyin doğru olduğuna ikna edecek gücü kendimde bulamadım. Çünkü annem mutlu olsa da, nişanın ağır ve yaklaşan bitiş tarihi her belirsiz düşünceyle benden küçük dilimler koparıyor.

Her açıdan düşündüm. Olası her yaklaşımı.

İtiraf etmek ya da Amelia'ya benimle evlenmesini teklif etmek dışında -ki buna hayır diyeceğinden oldukça eminim ama kendimi yine de düşünürken buluyorum- ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu da beni bu geceye
getiriyor. Bağdaki son
gecemize.

Mükemmel bir hafta sonu oldu. Bol bol güneş ve plaj. Şehirde alışveriş. Dondurma ve bisiklet gezintileri. Neredeyse bir araba kazası. Bu gece ıstakoz pişirdik ve şu anda bulunduğumuz yerde, plajımızda şenlik ateşi yaktık. Güneş yeni battı, içimle eşleşen karanlık, çalkantılı okyanusa batıyor, pembe, mor ve altın renk kolajı onunla birlikte gökyüzünden süzülüyor. Esinti hoş bir ılıkliktan hafif bir serinliğe dönüşüyor ve düşüncelerim parçalara ayrılıyor.

Bir ay daha.

Sonra üç hafta. Sonra iki. Sonra bir. Sonra biter.

En kötüsü de kafamın içinde bitmek bilmeyen bir geri sayım.

Ailem teker teker pes ediyor. Önce annem ve babam, annemin azalan enerjisi akşam yemeğine ancak dayanabiliyor. Kızları içeri alıp yatmaya hazırlıyor ve babam da yardım etmek için peşlerinden giderken sessizce kara kara düşünüyor. Sırada, şehirdeki son gecelerini barlarda geçirmeye kararlı olan erkek kardeşlerim var. Luca özellikle

Ev yöneticimizin kızı sevgili Raven Fairchild, daha iyi bir unvan olmadığı için, bu yıl ortaya çıkmadığı için berbat bir ruh hali. Kalbini kırdığından beri yıllardır gelmiyordu, o yüzden bu sefer ne beklediğinden emin değilim.

Rina ve Brecken sahilde el ele dolaşıyor ve kim bilir nereye doğru gidiyorlar. Brecken sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde evlenme teklif etmeye hazırlanıyor. Keşke daha önce yapsaydı dediğim bir şey, ancak bu noktada Amelia ve benim kendimizi bulduğumuz yörüngeyi hiçbir şey engelleyemezdi.

"Burası çok güzel," diyor Amelia hafif bir iç çekişle. Teknedeki zor ilk geceye rağmen, tüm hafta sonu boyunca gülümsemekten ve kahkaha atmaktan başka bir şey yapmadı. O harika bir yolculuk geçirdi, birlikte harika zaman geçirdik ve ben bu hafta sonunun hiç bitmesini istemiyorum.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Elini tutup ikimiz de ayağa kalkana kadar onu kaldırırken alay ediyorum, gelgit çıplak ayaklarımızla buluşmak için yuvarlanırken suyun kenarına doğru ilerliyorum.

"Jaws böyle başlamadı mı? Tam burada, bu adada?"

"Demek çıplak yüzmeyi düşünüyordun?"

Su ayaklarımızdan ve bileklerimizden yukarı sıçırıyor, baldırlarımız boyunca sıçırıyor ve bir çığlık atıyor. "Hayır!"

Nefes nefese kaldı. "Kutsal naftalin topları, eğer bu düşünceden önce olsaydım ayak parmaklarımdaki hisle birlikte ölürdüm. Bu çok soğuk." "Ağustos'ta tekrar geleceğiz. Su çok daha sıcak olur.

O zaman. Belki Jaws'ı bile buluruz."

"Har, har," diye alay ediyor. "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak."

"Hayatımın ifadesini kullandın, bebeğim."

Şimdi kıkırdıyor. "Bundan ciddi şüpheliyim. Daha büyük tekneniz açıkta bir yere park etmiştir çünkü marinanıza bile sığmaz."

Elini elime alıyorum, onu kendi etrafımda döndürüyorum, bizden elli metre bile uzakta olmayan sönmekte olan ateş yanıyor

Kızıl saçlarına ve soluk tenine karşı bakır.

"Ya seni ve Layla'yı bir yere götürmek istersem? İhtisasım Temmuz'da bitiyor ve Ağustos'a kadar uzmanlık pozisyonuma başlamıyorum. Yapacak hiçbir şeyim olmadan koca bir ay boşum ve Layla da Eylül'e kadar Wilchester'a başlamayacak."

Onu göğsüme bastırdığımda nefesi kesiliyor, ellerim beline dolanıyor, onunki boynuma dolanıyor, birbirimizin gözlerine bakıyoruz, kaybolmuşuz. Kahretsin, bu kadının içinde kendimi kaybettim.

"Bir gezi mi? Nereye gideceğiz?

Villanıza mı?" Şaka yaptığımı sanıyor.

Şaka yapmıyorum.

"Yapabiliriz, biliyorsun. Hava sıcak ve güneşli ama yılın bu zamanı Akdeniz inanılmazdır."

Bana göz kırpmıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Bir an için bunu düşünür. "Evet demek istiyorum. Her şeye evet demek istiyorum. Seninle böyle bir yolculuğa çıkmak bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Ama nasıl yapabiliriz bilmiyorum. Benimle tartışacağını biliyorum ama böyle bir seyahat için param yok ve bizim için ödeme yapmana izin veremem."

Alnım onunkine değiyor. Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Rol yapabilir miyiz?"

"Numara mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor, gözlerini dikmiş bana bakarak.

"Mükemmel bir tatil seçebilseydiniz, nereye giderdiniz?"

"Emin değilim. Kendime bu konuda çok fazla düşünme izni vermedim. İtalya'ya gitmeyi çok isterdim. Avrupa'nın her yerine. Dünyanın her yerine."

"Layla'yı da yanımızda getirebilir miyiz?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu hafta sonu Layla ile çok yakınlaştınız."

"Onun için deli oluyorum." Senin için deli oluyorum. Neden kelimeleri çıkaramıyorum? Neden ona asla bitmemizi istemediğimi söyleyemiyorum? "Yani İtalya'ya hayır mı diyorsun?"

"Oliver, bir ay sonra nerede olacağımıza karar vermeliyiz."

Bunun üzerine bařımı salladım. Bunu anlamak istemiyorum. Pratik olmak istemiyorum. Ciddi bir řey dűřűnmek istemiyorum. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Çünkü onun içinde kaybolmak, gerçeklikle başa çıkmaya çalışmaktan çok daha kolay.

Benim için ne yaptığının farkında bile değil. Benim için.

Onu seviyorum. Hem de çok. Ve bu bir daha hissedebileceğimi hayal ettiğim bir şey değil. Sadece bu da değil, ona karşı hissettiklerim Nora'ya karşı hissettiklerimden çok daha güçlü.

"Bir ay içinde sona ermeyeceğiz, Amelia. Bu sadece planımızda bir değişiklik olacak."

Gölűmsűyor. Gölűmsemlerin en nefes kesicisi. Öyle bir gülűmseme ki, kalbimin anahtarını elinde tutuyor. řu anda, onun için her řeyi yaparım. O gülűmsemeyi devam ettirmek için her řeyi. Çünkü benim için yaptığı řey tam olarak bu. Beni vazgeçtiđimi fark etmediđim bir hayata geri döndürdü.

Ařk sizi en acımasız ve aldatıcı yollarla incittiğinde, ona sırtınızı dönmek kolaydır. Bu doğal bir içgűdü haline gelir. Kendini koruma yöntemi.

Amelia ailesini, geleceđi olduđunu dűřűndűđű adamı kaybetti ve sonra hayatını Layla'yı büyűtmeye adadı. Evlenmeyi planladığım bir kadın tarafından sırtımdan bıçaklandım. Son oyunum olduđunu dűřűndűđűm bir kadın ve her řeyin çürűműş olduđu ortaya çıktığında, tek randevuluk bir mucize haline geldim.

Ama şimdi sadece bir ya da yirmi randevu istemiyorum. Tüm randevuları istiyorum. Tüm anları istiyorum. Tüm gün doğumlarını ve gün batımlarını. Tüm gözyaşlarını ve gülűmsemleri. Amelia'yı istiyorum ve onu sonsuza dek istediğimden oldukça eminim.

"Ne tür bir ayarlama?" diye soruyor, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Umarım bir fikrin vardır çünkü benim hiçbir fikrim yok."

"Benimle evlenebilirsin. Gerçekten."

Gölüşü bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve "Seni o kadar çok seviyorum ki, bir saniye daha içimde tutmakta zorlanıyorum" sözleri dilimde can veriyor. Gerçekten şaka yaptığımdan emin olmadığım halde şaka yaptığımı sanıyor.

"Böyle şeylerin şakasını yapmayın. Bunu yapmanın gerçek bir yolu olmalı."

Gerçekten şaka yaptığımdan emin olmadığım halde şaka yaptığımı sanıyor. Çok mu erken?

Evet, biliyorum.

Çılgınca mı?

Büyük

ihtimalle.

Umurumd

a mı? Pek

umurumd

a değil.

Sorun şu ki, ikimiz de bir şeyler saklıyoruz. Ben Layla'ya okul için tam 'burs' almak için yaptıklarımı. O... şey, benden ne sakladığına dair hiçbir fikrim yok, sadece bir şey olduğunu biliyorum. Kalbi açık bir kitap değil. Bir kısmını alıp yanımda tutmam için kucağıma bırakmış olabilir, ama diğer yarısını sahiplenerek tutuyor, özveriyle severken bile temkinli bir şekilde sunuyor.

"Eğer bir çözümünüz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Başını sallıyor, gözleri cam gibi oluyor. "Bu gece bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diyor bir iç çekişle, bu seferki bir öncekinden daha ağır. "Sadece seninle olmak ve buradaki son gecemizin tadını çıkarmak istiyorum."

"Bunu yapabiliriz."

Onunla yükselen ay ışığında dans ediyorum, kıyıdaki okyanusun sesi bizim müziğimiz. Ona sarılıyorum ve sallanıyoruz, tıpkı yeniden bir araya geldiğimizde yaptığımız gibi, bir anda kendimizde kayboluyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzüm boynuna gömülüyor. Onu içime çekerek biraz daha sıkı sarılıyorum, şimdiden bunun elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Sanki her şeyi tekrar kaybedecekmişim gibi.

Ama bu bende kaçma isteği uyandırmak yerine isyan

etme isteği uyandırıyor. Kavga.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diyorum ona.

"Beni bırakmanı istemiyorum. Asla. Ama medyadaki itibarını yok etmene ya da annenin kalbini kırmana da izin vermeyeceğim."

"Neden biri ya da diğeri?"

"Nasıl olmadığını söyle bana?" Sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Bunu nasıl düzelteceğimizi söyle. Ailene söylemeden nasıl nişanlanmadan birlikte olabileceğimizi? Yapacağım Oliver. Yemin ederim yapacağım. Her şeyi yaparım."

Ağzımı açıyorum ve hiçbir şey çıkmıyor. Ses çıkmıyor.

Çünkü beni hayata döndürmüş olsa da. Bana aşkın gerçekte nasıl olması gerektiğini öğretmiş olsa da. Onu sevdiğimi söyleyemem. Ona ihtiyacım olduğunu söyleyemiyorum. Ona hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü aklım çabuk unutsa da kalbim unutmuyor. Bu bana ne kadar kötü bir şekilde zarar gördüğümüzü hatırlatıyor.

"Bilmiyorum, Amelia. Bilmiyorum. Sadece bir şeyler düşüneceğimizi hayal etmek zorundayım."

Yapacağımızdan o kadar da emin görünmüyor. "Bu gece bu konu hakkında konuşmayacağımızı söylemiştik," diye devam ediyor ve parmakları kumun yumuşak taneleri arasında kayana kadar beni sırtını eğmeye zorluyor.

"Onun yerine seni sikmeme ne dersin?"

"Ne?" diye tersledi, sert ses tonuyla ayağa fırladı.

"Sanırım derin bir siki kullanabilirsin. İşlerin yoluna girmesine yardımcı olabilir. Bizi ilgilendiren konularda aklını başına topla."

Gözleri hayat ve meydan okumayla parlıyor. "Sence buna ihtiyacım var mı?"

"Hiç şüphesiz," diyorum ona, içine girerek.

"Aklımı tam olarak neye vermem gerektiğini düşünüyorsun?"

Ona bastırıyorum. Daha derine. Daha sert. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim ötede, gözlerimdeki vahşiliği görmesine izin veriyorum. Çılgınlığımın içinde sınır tanımadan süzülen uç noktaları.

"Benim olduğunu." Ve her şey burada bitiyor çünkü saçma sapan cevapları dudaklarımla susturuyorum. Onu öpüyorum.

Şeytan. Bir iblis gibi. Bir hırsız gibi. "Tartış, Amelia. Sana meydan okuyorum."

"Baş belası sürtüklerin en güzel yanı, Oliver, bunu tartışmak zorunda olmamamız. Siz alfaların boğazımızdan aşağı soluduğu o boktan şeyleri seviyor olabiliriz ama hepimiz biliyoruz ki hem size hem de siklerinize sahip olan biziz."

İşte o zaman ölüyorum. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Kumun üzerine yığılıyorum, onu da kendimle birlikte aşağıya sürüklüyorum, ta ki üzerime kilitlenene kadar. Bacaklarım onunkilerin etrafında. Kollarım sırtında. Dudaklarım onunkilerle katmanlı.

"Hangi cehennemdeydin, Amelia Atkins?"

Bir hafta süren yağmurun ardından sabahın ilk güneşi gibi gülümsüyor. "Başımdan beri buradaydım. Beni bulmak için özel bir alfa sikini bekliyordum. Ben seninim Oliver. Ama sen de benimsin. Bunu sakın unutma."

Gülüyorum, tamamen dengesiz. "Çok zekisin. Kaya gibi sertleştin."

"Güzel. O zaman ciddi olduğumu biliyorsun."

Onu kuma bastırarak bizi yuvarlıyorum. "O zaman benim de öyle yaptığımı biliyorsun. Sana benim olduğumu söylediğimde, seçimler sağduyu ve daha iyi muhakeme ile birlikte binayı terk etti."

İçinden bir kıkırdama geçiyor, suyun kenarı bizi karşılıyor ve soğuk öpücüğüyle vücudumuzun yarısını ıslatıyor. "Yemin ederim bunu daha önce de duymuştum."

"Hayır, bebeğim, hepsi benim. Oliver Fritz, süper alfa sik.

Ama kulağa seksi geliyor, değil mi? Külotun tamamen ıslandı mı?" "Cehennem gibi ıslak olan sadece külotum değil. Ama sanırım

Bir şeyler bulmuşsun."

İnledim. Sonra güldüm. Çünkü evet, ikimiz de sırılsıklam olduk.

Ve soğuk. Kahretsin, bu okyanus buz gibi.

Ama gözleri. Gözleri yıldızlar gibi. Işıl ışıl.

Çekici. Evim.

Evde onunla birlikteyim.

Ve yolumuza ne çıkarsa çıksın, onun gitmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

AMELIA

"A Melia, günün son hastası iptal oldu," diyor Sagginalls, fıstık ezmeli sandviçimin son lokmasını bitirirken. Bu sefer jöle yok.

Şu anda işler bunun için çok sıkışık.

"Nasıl olur?" Her şeyi tekrar paketleyip öğle yemeği çantamın içine tıktırarak soruyorum.

"Soğuk algınlığı ve ateşi var. Onu yeniden planlamamız gerekecek."

"Oh. Tamam." Bu cidden uzun zamandır aldığım en iyi haber. Bu, bugünlük işimiz bitti demek.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Dışarı mı çıkacaksın, yoksa önce duş mu alacaksın?" diye sordu.

"Sanırım eşyalarımı alıp çıkacağım." Oliver'ın evinde duş alacağım, oradaki duş buradaki soyunma odası duşlarından çok daha güzel.

"Tamam. Seni geçireyim."

Onu takip ediyorum, gündüz cerrahi kanadının koridorlarında ilerliyorum, soyunma odasına giriyorum ve ona el sallayarak veda ediyorum. Üzerimi değiştirmek yerine çantamı alıp omzuma atıyorum ama soyunma odasından çıktığımda Sagginalls hâlâ orada, beni bekliyor.

Beni dışarı çıkar dediğinde, açıkça bunu kastetmişti.

Daha fazla dayanamayacağını düşündüğüm noktaya gelene kadar sessizce devam ediyoruz. Hızını yavaşlatıyor ve bunun sebebinin Oliver'ın aramıza katılmasından bu yana pek fazla bire bir zaman geçirmemiş olmamız olup olmadığını merak ediyorum. Ondan önce, doktorlar burada bunu asla yapmazken bile benimle öğle yemeği yemeye çalışırdı. Ya da koridorda 'hasta' konuşmaları için beni köşeye sıkıştırırdı.

Tüm bunlar sona erdi ve şimdi sanki benimle nasıl etkileşime geçeceği hakkında hiçbir fikri yok.

"Bu hafta sonu ne yapacağınızı sormama izin var mı?"

Ses tonuna içten içe sııttım. Böylesine ukala ve kibirli bir adam için kuyruğunu kıstırıp hızla kaçtı. Bunun olması için neden hayatıma bir adamın girmesi gerekti, hiçbir fikrim yok.

"Pek bir şey yok," diyorum. "Bu gece Oliver'a gideceğim ve yarın da muhtemelen Layla ile bir şeyler yapacağım."

Bana doğru dönüyor. "Hâlâ Oliver'la yaşamıyor musun? Neredeyse üç aydır nişanlısınız."

Onun bu tuhaf ifadesi karşısında yüzüm kızarıyor. "Henüz değil. Taşınmadan önce Layla'nın okul yılını bitirmesini beklemek istedim."

"Doğru," diyor ama tüm tavrı değişiyor. "Okulu bir hafta önce bitirmedi mi?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ayaklarıma bakıyorum.

"Evet."

Şimdi gülümsüyor. Sanki nişanlanmamın saçmalık olduğunu biliyor ve oyuna geri döndü.

"Eğer sen ve Layla ilgileniyorsanız, yeğenim Clara şehirde ve onunla Bilim Müzesi'ne gitmeyi düşünüyordum. Birlikte gitmek eğlenceli olabilir. On beş yaşında ve eminim Layla'yla iyi anlaşır." "

"Um." Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kulağa harika geliyor ama Layla ve ben yakın zamanda gittik."

"Bir düşünsene," diye zorladı, gözlerinde bir parıltıyla. "Yarın Oliver'la bir planın olmadığına göre, bence

birlikte çok eğleniyoruz."

Sıcak Boston öğleden sonrasına adım atıyoruz, hastanenin telaşı etrafımızda akıyor. Bana doğru kayıyor, rahat olduğumdan çok daha yakın, ve ben geri çekiliyorum. O yılmadı. Muhteşemdi. Başı eğik, sırtışı hınzırca.

"İyi geceler, Amelia. Umarım yarın görüşürüz."

Ve çapkın bir göz kırpışla, yürüyüp gitti. Onunla tekrar bu şekilde uğraşmak zorunda kalacağımı bildiğim için nefes nefese kalıyorum. Özellikle de nişanım iki hafta içinde sona erecekken. Oliver ve benim hâlâ çözemediğimiz bir şey.

Başımı sallayarak arkamı döndüğümde doğrudan birine çarpıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum, bir adım geriye sendeleyerek ve gözlerimden birkaç tutam saç fırçalayarak.

"Sorun değil, ben de seni bekliyordum."

Oliver'ın babası Dr. Fritz karşımda dimdik dururken, parlak öğleden sonra güneşiyle savaşıyor gözlerimi kırıştırıyorum.

"Beni mi bekliyordun?" tek cevabım bu oldu.

"Evet," diyor, beni binanın yan tarafına doğru götürüyor, eli sanki kaçmamı engellemek istercesine üst kolumda. "Ameliyathane programında son hastanızın ameliyatının iptal edildiğini gördüm. Seni burada bekleyebileceğimi düşündüm."

"Oh. Her şey yolunda mı? Octavia ile ilgili bir sorun mu var?"

Bana bakıyor, kahverengi gözleri beni gördüğünde her zaman olduğu gibi soğuk. "Octavia iyi. Dünkü kemoterapiden sonra evde dinleniyor. Hayır, buraya seninle konuşmaya geldim ve bu hastanede yapmak istediğim bir şey değil."

"Pekâlâ. Sizin için ne yapabilirim, Dr. Fritz?"

"Borcunu biliyorum," diyor herhangi bir giriş yapmadan.

Tamamen sersemlemiş bir şekilde geri dönüyorum. Midemde huzursuz bir düğüm oluşuyor ve yarı sindirilmiş sandviçim kurşun bir ağırlık gibi hissettiriyor. "Sen nasıl-"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye sözümü kesti. "Bulmak o kadar da zor değildi. Yarım beyni olan herkes bulabilirdi. Başın epeyce dertte, değil mi? Kredi kartlarının ve öğrenci kredilerinin asgari ödemelerini zar zor yapıyorsun."

Bunun üzerine öfkelenerek ondan uzaklaşıyorum. Kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorlamadan önce dişlerimi sıkıyorum. Ama işe yaramadı. Çok kızgınım. Yakınlarda bir araba korna çalıyor. İnsanlar telefonlarıyla konuşuyor, yanımızdan geçip gidiyorlar ve şu anda herkes hayatına devam ederken benim dünyam yıkılıyormuş gibi geliyor. Onlar için sıradan bir Cuma öğleden sonrası.

"Buna kesinlikle hakkın yoktu-"

"Her türlü hakkım vardı," diye çıkışıyor, yaklaşıyor ve beni tuğla binaya doğru itiyor. "Sen benim oğlumla nişanlısın. Elinde ailemin yadigârını taşıyorsun. Boynunda başka bir elmas. Oğlumdan faydalaniyorsun."

"Hayır," diye bağıriyorum, kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Yapmayacağım."

Acımasızca gülüyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Oliver'ın Layla için ne yaptığını biliyorum."

"Ne?"

"Wilchester'da tam burs yok, Amelia. Bunun farkında olduğunu biliyorum. Oliver'ın Layla'ya 'tam burs' almak için ne yaptığını biliyorum." Kelimenin etrafına tırnak işareti koyuyor.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Bir istisna yaptılar."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "İstisna yapmazlar. Hiç kimse için. Oliver için bile. Hayır, Layla'nın dört yıllık okul ücretinin diğer yarısını o ödedi. Yoksa bunu bilmiyormuş ya da ondan istememiş gibi mi yapıyorsun?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Hayır. Yapmazdı. Bu... Bunu yaptığını bilmiyordum." Bunu hiç bilmiyordum. İre kanımı ısıtıyor, yüzüm saçlarımla eşleşiyor şüphesiz.

Çok kızgınım.

Oliver böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Onun için nasıl böyle bir ödeme yapılabilir? Anlaşma bu değildi. Bu herhangi bir şey değildi.

Yaptığımız lanet anlaşmanın bir parçası.

Bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyor olmalı. Ama yine de yaptı. Neden yaptı? Layla için mi yoksa anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirip sahte nişanlısı olarak kalayım diye mi? Ayrıca, bana yalan söyledi. Piç herif her şey hakkında yalan söyledi.

"Sakın bana yalan söylemeye cüret etme," diye hırılıyor. "Oğlumla çıkmanın ve sadece birkaç ay sonra ona evlenme teklif ettirmenin -ki bu süre zarfında senden bize bir kez bile bahsetmedi- tesadüf olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Gerçek aşk mı?" diye alay ediyor. "Lütfen, Amelia. Ben aptal bir adam değilim. Oğlumu ona aşık olduğunu düşünecek kadar kör etmiş olabilirsin, karımı ve çocuklarımı büyülemiş olabilirsin ama beni bir saniye bile kandıramazsın. Bir servet avcısını gördüğümde tanırım. O kadar çok borcun var ki görünürde sonu yok ve şimdi Oliver Layla'nın lise harcının yarısını ödüyor. Kalbi onu kullandığın fikrini aklına bile getiremeyecek kadar büyük ve güven dolu, ama gerçekler böyle. Hakkınızdaki gerçeği öğrenmemiz an meselesiydi."

Yumruklarımı sıkarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Onu kullanmıyorum," diye inliyorum. "Oliver borçlarım hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Layla için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Bana ters ters bakıyor, yüz hatları sertleşiyor. "Doğru. Elbette," diyor alaycı bir tavırla. "Çünkü Oliver doğal olarak Layla'nın okul masraflarını kendisinden istenmeden ödeyecekti." Bana neredeyse gözlerini deviriyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum. "Borcuna gelince, Oliver'ın bunu bilmediğine inanıyorum. Sen akıllısın. Eğer ona söyleseydin, bunun onun için her türlü alarmı harekete geçireceğini bilmen gerekirdi. Hayır, evlenene kadar bekleyeceğini düşündün. Sonra onun parasına erişimin olduğunda onlara ödeme yaparsın."

Öfkem içimde alevleniyor ama öfkemi dizginlemeye, ses tonumu sabit ve sakin tutmaya çalışıyorum. "Dr. Fritz, bu konudaki tutumunuzu anlıyorum ve Oliver'ın iyiliğini düşündüğünüz için size minnettarım ama sizi temin ederim ki benim hakkımda söylediğiniz her şey yanlış. Evet, benim

bir

Annem ve babam öldükten sonra Layla'ya bakmaya ve diplomamı almaya çalışırken çok fazla borç biriktirdim. Evet, bunları ödemek benim için bir mücadele. Ancak bu borç asla Oliver'ın sorumlu olmasına ya da benim için ödemesine izin vereceğim bir şey değil. Bu sadece ve sadece benim sorumluluğum." Burada nefesimi tutuyorum çünkü ona Layla ve okulla ilgili anlaşılmadan bahsedemem. "Oliver'ın Layla'nın okul masraflarını ödemesine gelince, inanın bana buna izin vermeyeceğim. Layla'nın eğitim masraflarını onun ödemesini istemiyorum."

"Yani Oliver'ın parası umurunda değil mi?" diye meydan okuyor, inanamayarak.

Başımı kaldırıp meydan okurcasına gözlerinin içine bakıyorum. "Hiçbir şey."

"Ve oğlumu seviyorsun?"

"Evet," diyorum çünkü biliyorum. "Tüm kalbimle." Beni mahvetse bile. Dr. Fritz'in benim hakkımda söyledikleri kalbimi kırsa bile. İçimdeki her şey paramparça olup ölse bile.

"Peki ya sana bunu verirsem?" Uzanıp bana bir şey uzatıyor, ben de refleks olarak onu alıyorum.

Onu açtığımda nefesim kesiliyor, boğazımın arkasına tırmanırken neredeyse kendi saframla boğuluyordum.

Bu bir çek.

Beni satın almak için bir çek.

Oğlundan uzaklaşmam için bir çek. Beni hayatlarından sonsuza dek çıkarmak için. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış ya da saygısızlığa uğramış hissetmemiştim ama yine de bunun için ondan nefret edemiyorum.

Oğlunu korumaya çalışıyor. Ailesini.

Ve ben sadece oğlunu kandıran ve manipüle eden zavallı, ebeveynsiz kızım. Onun deyişiyle servet avcısı.

Elimde iki milyon dolar tutuyorum. Hayatımı değiştirecek iki milyon dolar. Borcumu ortadan kaldıracak. Tüm korkularımı ve endişelerimi de beraberinde. Layla'nın üniversite dahil tüm eğitim masraflarını karşılayacak.

Çeki göğsüne bastırmadan önce elimde buruşturuyorum. "Hayır, teşekkürler," diyerek çeki bırakıyorum ve yere düşmeden önce yakalaması için onu zorluyorum. "Senin paranı istemiyorum; Dr. Fritz ve ben Oliver'inkini istemiyoruz. Ben sizin dünyanıza ait değilim." Bunu söylerken nefesim boğazımda düğümleniyor, sözlerimin ardındaki gerçek neredeyse içimi kemiriyor. "Eğer bunu zaten hissetmiyorsam, az önce bana bunu kanıtladın. Senin tarafından asla kabul edilmeyeceğim." İlk gözyaşlarım yanaklarımı yakarken bir adım geri çekiliyorum.

Yıkıldım. Kalbim kırıldı. Öfkeliyim. Aşağılanmış.

Onların ailesinin bir parçası olabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Sevileceğimi ya da kabul edileceğimi. Oliver ve benim bu işin yürümesi için bir yol bulabileceğimizi.

Hayır. Günün sonunda, asla onlardan biri olamayacaktım.

Bunun hep bitmesi gerekiyordu ve şimdi çirkin bir şekilde bitiyor.

Er ya da geç, herkes beni terk eder. İster seçimle ister doğanın zorlamasıyla olsun. Kendimi başkalarına bağımlı kılmaya başladığım an, hayal kırıklığına uğrama olasılığımın en yüksek olduğu andır. Bu zor yoldan öğrendiğim bir ders ama belli ki tazelemeye ihtiyacım var.

Dr. Fritz beni izliyor, sanki teklifini reddettiğim için benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Amelia," diye deniyor, içinde çek olan elini uzatıp beni takip edecekmiş gibi bir adım atıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım rahatsız edici eline dikilmiş. Anında ve aniden elini bırakıyor; kendinden çok emin görünmüyor. Sanki her şeyi berbat ettiğini biliyor.

Ama artık çok geç.

Zarar çoktan verildi.

"Başından beri biliyordum," diyorum, sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi. "İyi olan hiçbir şey uzun sürmez."

En azından benim için değil.

OLIVER

TDuştan çıktığım anda kapı çaldı. Bir iniltiyle havlumu kapıp belime sarıyorum ve cevap vermek için koşarak dairemin karşısına geçiyorum

Kapıyı açtım. "İçeri gel bebeğim," diye sesleniyorum Amelia'ya, ıslak ayaklarımla her yerde kayarak neredeyse kıçımı paralıyordum.

Kapı açılıyor, yüzümdeki gülümseme midemle birlikte düşüyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Nora bana yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri ıslak, çıplak göğsümde ve karın kaslarımda ziyafet çekiyor ve ben havluyu belimde daha sıkı sıkıyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor rahatça, yakut kırmızısı dudaklarında şimdi bir sırıtma var. Onu daha önce hiç böyle bir renk kullanırken görmemiştim ve bunun sebebinin Amelia olup olmadığını merak ediyorum.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok. Defol git."

Cık cık diye bir ses çıkartıyor. "Söyleyeceklerimi duyduktan sonra fikrini değiştireceğine bahse girerim. Bak sana ne göstereceğim."

Siktir. Sadece siktir. Buraya nasıl ıktı?

"Elbette, öyle kal," diye devam ediyor. "Ya da daha iyisi, havluyu bırakın."

Buna gülüyorum. "Tatlım, havluyu bıraksam bile beni sertleştirmek için bir fıçı Viagra gerekir. Aletim hiç kimseyle seninle ilgilendiği kadar ilgilenmedi." I

Psikopat eski sevgilimin bana söyleyeceği her ne halt varsa söyleyene kadar gitmeyeceğini bildiğim için arkamı dönüp odama doğru yola ıktım. "Evimdeki herhangi bir Şeye dokunursan seni tutuklatırım. Bana inanmıyorsan beni test et."

Yatak odamın kapısı arkamdan kapanıyor ve kapıcıya bir WTF mesajı atarak kilidi yerine oturtuyorum. Rekor bir sürede havlumu aldım, bir çift külot, birkaç Őort ve beyaz bir tiŐört giydim ve bir dakikadan kısa bir süre içinde geri döndüm, saçlarımın her yerde olup olmadığını ve bu Şekilde kuruyacağını umursamıyorum bile.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mutfağımdaki bar taburesine tünemiş olan kadına ters ters bakıyorum. Amelia'nın iki buçuk ay önce evime sarhoş geldiğinde oturduğu taburenin aynısı. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Beni takip ettiğini biliyorum," diyorum, bana dokunamasın ya da fazla yaklaŐamasın diye adanın karşı tarafında durarak. "Sen de Amelia'yı takip ediyordun."

Omuz silkiyor, inkar etme zahmetine bile girmiyor. "Ve bak onu takip etmem bana neler kazandırdı." Telefonu tezgâhın üzerinde kayıyor, ama ona bakmaya zahmet etmiyorum. Her ne ise hoşuma gitmeyeceğinden eminim. Yoksa burada olmazdı.

Ama her Şey sırayla.

Parmaklarımı dikleştiriyorum, dirseklerimi tezgâha bastırarak onun mavi gözlerine bakıyorum. Mavi gözlerin gelmiş geçmiş en güzel Şeyler olduğunu düŐünürdüm. Ta ki bir çift gri göz diğerlerinin hepsini sudan çıkarana kadar.

"Nora, burada olmandan ne kadar nefret etsem de itiraf etmeliyim ki senin için biraz endişeleniyorum."

Koltuğunda kayarak başını hafifçe yana eğiyor. "Endişelenmen gereken kişi ben değilim. Endişelenmen gereken kişi sensin."

"Demek istediğimi anlamıyorsun. Hamilesin ve insanları takip ediyorsun. Aslında oldukça acımasızca. Hamilelik sırasında hormonların düşünme, hissetme ve bazı Şeylere tepki verme Şeklinizi deđiŐtirebildiđini takdir ediyorum.

durumlar. Ancak durumu kontrol altına alamazsanız hem sizin ruh sağlığınız hem de doğumdan sonra çocuğunuzun sağlığı için endişeleniyorum. Kadın doğum uzmanınızla konuştunuz mu? Bir terapistle bu konu hakkında konuştunuz mu?"

Alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bana patronluk taslama. Ben kesinlikle iyiyim ve ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Belli ki öyle değil ve bu konuyu Grace'le konuşmam gerekecek çünkü onun doğum uzmanı olduğunu düşünüyorum.

Nora taş tezgâha bakıyor, omuzları öne doğru çöküyor. "Kadınların hiçbir şey ifade etmediğini bildiğimde bununla başa çıkabilirdim. Bunun bir yere varmayacağını bildiğim zaman." Ağır bir nefes alıp bir kez daha gözlerimin içine bakıyor, aniden kederleniyor ve ruh halindeki değişimler beni kırbaçlıyor. "Seni o altın avcısı fahişeyle görmeye dayanamıyorum. Telefonuma bak Oliver. Görmek gerek."

Elini uzatıyor, telefonunun kilidini açmadan önce tekrar yanana kadar dokunuyor. Telefonu kaldırıp neredeyse yüzüme doğru itiyor. Amelia ve babamın hastane gibi görünen bir yerin dışında dururken çekilmiş bir fotoğrafı. Babamın ona bir şey uzattığı bir resme takılıp kalana kadar kaydırmaya başlıyor. Sonraki resimde Amelia elinde bir çek tutuyor.

Bu da ne böyle? Babam onu satın almaya mı çalışıyor?

Bunu neden yapsın ki? Lanet olsun, bunu ona neden yapsın ki?

Nora yüzümde dans eden öfkeyi yanlış okuyarak, "Hayırseverlik davanızın epey bir mali sıkıntı içinde olduğunu biliyor muydunuz?" diye devam ediyor. "Sana bu kadar sıkı sarılmasına şaşmamalı."

Bunların hiçbirini görmek ya da duymak istemediğim için telefonunu uzaklaştırdım.

Nora kanaryayı yemiş kedi gibi gülümsüyor. "Şu anda yaklaşık seksen bin dolar borcu var. Sadece aylık faiziyle artan bir borç." Alt dudağına vuruyor. "Hmmm. Acaba zavallı Amelia Bedelia

bu tür bir borcu ortadan kaldırmak için gereken parayı hiç bulabilecekler mi? Bizim gibi insanlar için bu para hiçbir şey. Onun gibiler içinse, o parayı elde etmek için her yolu deneyecek gibi görünüyor. Seni kullanarak. Babandan para almak."

Nora devam ediyor, ama tek düşünebildiğim seksen bin dolar.

Amelia'nın bu şekilde mücadele etmesine şaşmamalı. Durumu hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmamasına şaşmamalı. Layla için bursa bu kadar ihtiyaç duymasına şaşmamalı. Bana bundan hiç bahsetmedi ve nedenini anlıyorum.

Babam biliyor olmalı. Eğer Nora bunu biliyorsa, babam da biliyordur.

"Oliver, beni duydun mu?" Nora tersliyor ve ben de ona dönüp tezgahımı sıkıca kavradığımı fark ediyorum.

"Hayır. Seni dinlemeyi bıraktım çünkü söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil. Neden hala buradasın?"

Ayağa kalkıyor, adanın etrafında bana doğru yürüyor, seksi ve baştan çıkarıcı olmaya çalışıyor. Bu midemi bulandırıyor. Onun için üzülüyorum. Hayatı nasıl olmalı ki bu kadar aşırıya kaçıyor? Kocasının hamile karısının ne kadar dengesiz olduğu hakkında bir fikri var mı?

Önümde duruyor, eli karın kaslarımla buluştuktan sonra göğsümden yukarı kayıyor, gözleri de onu takip ediyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, şimdi tatlı ve pişman olmaya çalışıyor. Yemin ederim, daha değişken olabilir mi? "Seni hep sevdim. Her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum ama sen benim için osun Oliver. Biz birbirimiz için varız. Çocukluğumuzdan beri öyleyiz, bebeğim. Seni asla terk etmemeliydim. Lütfen, benimle evlenmeni istiyorum. Bebeğimin babası olmanı istiyorum. Benimle birlikte olmanı istiyorum. Onunla değil."

Yüce Tanrım, bana güç ver.

Sözlerim kesildiğinde ona bu sözlerle ne kadar çıldırmış olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum.

Amelia, "Başka bir kadının nişanlısına gerçekten dokunmamalısın," diyor.

Nora dönüyor, bana doğru sahiplenici bir adım atıyor. Etrafında dönüyorum, uzaklaşıyorum. Amelia'ya yaklaşıyorum ama o bana bakmıyor ve bir şeyler çok yanlış geliyor. Tüm tavırları değişti.

"Oliver'ın babasından aldığın çeki biliyoruz," diye tıslıyor Nora. "Borcunla ilgili her şeyi."

Amelia hiç etkilenmemiş bir halde, "Sana iyi sakızlar," diye mırıldanıyor. "Nora, bunu bir kez söyleyeceğim ve sonra bitecek. Oliver'ı unutmalısın. Hayatına devam etmelisin. Profesyonel yardım almalısın çünkü takip şakaya gelmez ve bu senin dengesiz olduğunu gösterir." Nora'ya dokunmadan onun alanına girene kadar bir adım ve sonra bir adım daha atıyor. "Ama şunu bil, hamile ol ya da olma, bir daha bana, kız kardeşime ya da Oliver'a yaklaşırsan polisi arar ve uzaklaştırma emri çıkarttırırım. Bunun halka duyurulmasını sağlarım. Adını hayal bile edemeyeceğin şekilde çamura bulayacağım. O zaman olacakları düşün. Devlet işin içine girerse bebeğinize ne olacağını düşünün. Kendine ve bebeğine bir iyilik yap, şimdi git ve kendini toparla."

Nora alay ediyor ama gözlerinde ve sesinin titreyişinde korku var. "Oliver bunu bana asla yapmaz."

"Emin olabilirsin ki yaparım," diyorum ona. "Bunu sana sayamayacağım kadar çok kez söyledim, ama zihninin her şeyi yanlış anladığı izlenimine kapıldığım için, senin için tekrar heceleyeceğim. Sen ve ben bittik. Seni sevmiyorum. Seni geri istemiyorum. Amelia ile mutluyum. Ve evet, seni bir daha görürsem, hayatıma, Amelia'nın hayatına ya da ailemizin herhangi bir üyesinin hayatına karışmaya çalışırsan, seni alaşağı ederim. Söz veriyorum. Şimdi defol git evimden!" Kapıyı işaret ederken sesim gür çıkıyor çünkü kadın hâlâ tartışmak istiyor gibi görünüyor.

Sonunda, hayatımın en uzun anıymış gibi gelen bir andan sonra, saçlarını geriye atıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve

Kapıya doğru yürüyor ve sanki hiç umurunda değilmış gibi kapıyı arkasından kapatıyor. Sadece beni itmemesi için dua edebilirim çünkü hamile bir kadına bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de yapacağım.

"Tanrım, ondan asla kurtulamayacağımı sanıyordum," diyorum, Amelia'ya sarılmak için yaklaşıyorum ama Amelia geri adım atıyor. Onu incelerken kollarım iki yanıma düşüyor. Ve hayatımda ilk kez onu okuyamıyormuşum gibi geliyor. "Amelia?"

"Bana çeki sormak istemiyor musun?"

"Nora babamın sana para teklif ettiğini söyledi." Onu yakından izliyorum, duruşu sert. Parayı kabul edeceği hiç aklıma gelmemiştir. "Bunu yaptığı için üzgünüm," diye mırıldanıyorum, sesim kendime ait değil. Ne olacağını görebiliyorum. Bunun nereye gittiğini hissedebiliyorum.

"İki milyon dolar. Benden kurtulmak için ona verdiğim değer bu kadardı."

Kahretsin. Lanet olası pislik.

"Amelia..." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Bunu yapmaya hakkı yoktu."

"Onu alıp almadığımı bilmek istemiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Almadığını biliyorum."

"Borcumu bildiğin halde mi? Böyle bir şey yapmayacağımdan bu kadar emin misin?"

Eminim, o yüzden bunun yerine "Neden bana borcundan bahsetmedin?" diye soruyorum.

"Çünkü bu seni ilgilendirmezdi. Tıpkı babanı ya da Nora'yı ilgilendirmedeği gibi."

"Bana söyleyebilirdin. Bana açılabilirdin."

"Hayır, Oliver. Hayır, yapamazdım. Ödemeye çalışırdın. Tıpkı Layla'nın okul taksitini ödeyip sonra da bana yalan söylediği gibi."

Kahretsin. Demek bu buymuş.

"Buraya gel," diye yalvarıyorum çünkü ona kendimi açıklamam gerekiyor ve bunu kollarımdayken yapmalıyım.

O gelmiyor.

Duruşunu değiştirerek ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve benim bununla işim bitti. Onunla bu şekilde konuşamam. Elimi onunkinden çekip göğsünden uzaklaştırıyorum ve onu aile odama götürüyorum. Elini benimkinden çekip kanepe yerine sandalyeye oturuyor ve işte bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

İşi bitti.

Kanepeye oturuyorum, dirseklerim dizlerime, başım ellerime düşüyor. Kendime bir dakika veriyorum. Bunun kafama dank etmesi için bir dakika. Panik ve kalp ağrısının, hepsini bastırmadan önce beni ele geçirmeye başlaması için. Bunu kendime bir daha asla yapmayacağımı söylemiştim ve yapmayacağım. Duygular isyan edip beni ele geçirmekle tehdit etse de onlara izin vermiyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum, koyu kömür grisi, uzak gözleriyle karşılaşıyorum. Soğuk. Cansız. Ama bunun altında, kırılmış. Derisi yüzülmüş. Son birkaç aydır aşık olduğum kadının gölgesi. Babam ona ne yaptı?

"Wilchester Layla'ya tam burs vermek istiyordu," diye başlıyorum. "Ama bu başka bir çocuğun zararına olacaktı ve ben bunu yapamazdım. Birinden alıp diğerine veremezdim. Bu yüzden ödedim. Sana Layla'nın Wilchester'da hiçbir şey için ödeme yapmak zorunda kalmayacağını söylemiştim ve ben de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

"Ama bana hiç söylemedin Oliver. Bu konuda bana yalan söyledin." "Ona burs aldığımı sana hiç söylemedim."

"Saçmalık, sen yapmadın. Bana bir mektup yazdırdın ve kızın bunu aldığını söyledin. Mektupta bir kez bile özel fonlardan bahsedilmiyordu. Bana yalan söylediğin gibi okula da yalan söyledin."

Kanepeden kalkıp hışımla pencereye doğru yürüdüm. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Sen ve ben bir anlaşma yaptık ve senin kendi tarafını tutmamanı istemedim."

Havayı içine çekiyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Gözleri cam gibi, yaşlarla dolu. "Yani bunu anlaşma için yaptın."

Bu bir soru değil ama yine de kendimi savunmam

gerektiğini biliyorum.

O haklı. Yalan söyledim. Ve okulun benim için yalan söylemesini sağladım. Yanlıştı ama yine de yaptığımdan pişman değilim. Sadece Amelia bu konuda üzgün.

"Başka ne yapabilirdim ki? Diğer yarısını benim ödememi asla kabul etmezdin. Asla. Tıpkı bugün babamın çekini kabul etmediğini bildiğim gibi. İnatçı ve gururlusun ve yardımı reddediyorsun. Layla o programı hak ediyor Amelia ve onu programa sokmak için ne gerekiyorsa yapacaktım."

Ayağa kalkar, gözlerinde ateş vardır. "Layla benim sorumluluğumda. Senin değil. Benimle konuşmalıydın. Bana durumu anlatmalıydın ve bunu birlikte çözebilirdik. Bunun bedelini ödemene izin veremem Oliver. Bu çok fazla."

Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. "Evet, yapabilirsin. Evet, yapabilirsin. Lütfen, Amelia. Yapma bunu. Para gibi bir şey için Layla'nın geleceğini mahvetme. Gurur gibi bir şey yüzünden. Haklısın, yalan söylememeliydim ama sen de benden bir şeyler saklamamalıydın."

"Benim borcum sizi ilgilendirmez ve Layla'nın eğitimi de sizin sorumluluğunuzda değil."

"Evet, öyle! Çünkü öylesin!" Ona bağırıyorum, hışım la yanına gidiyorum ve benden kaçamasın ya da saklanamasın diye kollarından tutuyorum. "Sen benim sorumluluğumdasın. Sen benim işimsin. Sen benimsin."

"Eğer ödemene izin verirsem, söyledikleri her şey olurum. Bir altın arayıcısı."

Onun bu konudaki düşüncesini anlasam da başımı sallıyorum. "Değilsin çünkü olmadığını biliyorum. Önemli olan tek şey bu. Sen benimsin!" Tekrar söylüyorum. "Peki neden öyle olmamaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyor. "Çünkü ben senin dünyana ait değilim. Sana ait değilim. Bu hep sona erecekti. İki hafta içinde bitecekti."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, kalbim göğsümün etrafında çarpıyor. Başından beri korktuğum şey tam olarak buydu. O an

Anlaşmamız sona erdiğinde çekip giderdi. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Zihnim bana geri çekilmemi söylüyor. Geri çekilmemi. Safları sıklaştırmamı ve kuvvetlerimizden geriye kalanları korumamı.

Ama bunu yapamam çünkü bunu yapmak bunun olmasına izin verdiğim anlamına gelir.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Amelia, bunu yapma."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve ben uzanıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarımla siliyorum, gözlerimle ona yalvarıyorum.

"Oliver, bu iş asla yürümeyecekti," diye hıçkırıyor. "Babanın yaptıkları ve benim hakkımda düşündükleri bir yana, birlikte olduğumuz aylar boyunca bir çözüm bulamadık. Muhtemelen ikimiz de gerçeği bildiğimiz için, sadece bununla yüzleşmek ya da buna inanmak istemedik. Bu iş bitmeli. Ve şimdi, bugün olanlardan sonra, mükemmel bir bahanemiz var."

Gözlerinin kararlılıkla katılaştığını izlerken boğazım düğümleniyor.

Bu kadını seviyorum ve o benden uzaklaşıyor. Aynen böyle. Kavga yok. Evet, burs konusunda kızgındı. Babamın yaptıklarından dolayı incindi. Ama... günün sonunda, o da beni sevmiyor. Seviyor mu?

"Ya sana seni sevdiğimi söylersem?" diye sordum. "Sana aşık olduğumu? Bu senin için herhangi bir şeyi değiştirir mi?"

Yüzü buruşuyor, vücudu öylesine titriyor ki içime düşüyor, elleriyle sırtımı kavıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor bana karşı, sesi çatlıyor. "Hem de çok. Ama Layla'nın bedelini ödemene izin veremem ve artık yalan söyleyemem. Bazen birini sevmek hayatın gerçeklerinin üstesinden gelmek için yeterli değildir."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne yapman gerektiğini.

Son bir sıkıştırmayla geri adım atıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri kızarmış. O da benim kadar kalbi kırık, bu yüzden çekip gitmesini anlamıyorum. Ama ben anlıyorum. Beni ondan kurtardığını sanıyor. Hayatıma yaptıklarından. Gerçeğin dünyama yapacaklarından.

Kendini değerli hissetmiyor. Her zaman zavallı kızı. Zorbalığa uğrayan kızı. Ait olmayan. Ve eğer bundan daha önce emin olamadıysa, babam onun için her şeyi yerli yerine oturttu.

Sadece bu da değil, güvenmiyor. O gelene kadar ben de güvenmiyordum. Şimdi bak.

Hayatı boyunca onu sevenler tarafından terk edildi, kimse yanında olmadığı için parçaları toplamak zorunda kaldı. Şimdi bile bana güvenemiyor. Bize.

"Korkuyorsun," diye meydan okuyorum. "Korktuğun için gidiyorsun. Benimle kal. Bunu birlikte çözebiliriz."

"Anlamıyor musun? Bunu çözmenin bir yolu yok. Eğer olsaydı, bunu haftalar önce yapardık. Bunu seni korumak için yapıyorum."

Yüzüğünü çıkarıp sehpanın üzerine bırakıyor. Sırada kolye var ve tek yapabildiğim burada durup izlemek, kalbim boğazımda ve göğsüm bomboş.

Bir sonraki nefeste, o gitti. Öylece. Sanki hiç burada olmamış gibi. Sahte nişanlılığımız her zaman sona erecekti. İlişkimiz de onunla birlikte. Ve şimdi elimde hiçbir şey kalmadı.

OLIVER

"W

Luca yüzüme doğru havlıyor ve ben başka bir şeyle karşılık vermeyince yüzüme iki tokat atıyor.

bir iniltiden
daha fazla.

"Git
başımdan."

"Ne kadar içti?" diye soruyor başka biri. Sanırım Carter'dı. "Lütfen bana bu şişenin dolu olmadığını söyle."

"Sanırım öyleydi." Landon. Evimde kaç tane lanet olası insan var?

"Biraz kahve yapayım." Rina. Rina neden burada?

"Evet. Yardım edeceğim. Kekler. Biraz kek yapacağım. Kekler içtiği her şeyi emecektir. Sence serum takmalı mıyız? Bunu yapmak için malzeme getirdim. Çok susuz kalmış olmalı."

Grace'e "Keklerden nefret ederim" dedim.

Soğuk bir el yanağımla buluşuyor ve Grace'in üzerimde gezindiğini görmek için kan çanağına dönmüş gözlerimi açıyorum. Yakıcı, kör edici güneş gözlerime jilet gibi saplanıyor ve irkilip gözlerimi hemen kapatıyorum.

"Hayır, yapmıyorsun," diye fısıldıyor usulca. "Harika kekler yaparım. Sana çikolatalı bile yaparım çünkü seni seviyorum. Ama önce bir duşa ihtiyacın var. Berbat görünüyorsun ve kokuyorsun. Sonra serum takacağım ya da kız kardeşine taktıracağım."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gidin. Hepiniz gidin. Buna ihtiyacım yok."

"Nazik yaklaşımı denedim," diyor Grace. "Artık tamamen senin."

Eli yüzümden ayrılıyor ve sonra aniden havaya kaldırılıyorum. En azından öyle olduğumu düşünüyorum çünkü başım dönüyor ve midem çok sert bir omuza çarptığında çalkalanıyor, vücudum dün gece içine ne koyduysam kusmaya hazırlanıyor. Blanton's'tı sanırım. Tek fıçı. Aşağı inerken pürüzsüz ve yukarı çıkarken cehennem gibi yanması muhtemel.

Güzel. Getir bakalım.

"Hadi, küçük kardeşim. Hanımefendi haklı. Berbat kokuyorsun. Kalp ağrısını anlıyorum, ama kesinlikle karaciğerini öldürmeye değmez."

"Senin Patron Bebek görünümlü kıçın hiç aşık olmamış," diye hırlıyorum Kaplan'a.

"Doğru," diyor Patron Bebek yorumunu görmezden gelerek. "Ve görünüşe bakılırsa, sanırım bu şekilde devam edeceğim."

"Bize ne olduğunu anlatmak ister misin?" Brecken soruyor. "Neden içeri girdiğimizde seni kanepende baygın bulduk?"

"Sabah oldu. İnsanlar her zaman kanepelerinde uyurlar."

"Saat on iki buçuk ve hepimiz seni arayıp duruyoruz. saat."

Oh. "Dün gece telefonumu kapattım."

Babam aramaya devam etti. Sürekli arıyordu ve Amelia telefonu açmıyordu. Artık dayanamıyordum.

"Bunu fark ettik," diye mırıldandı Kaplan kuru bir sesle. "Babam bizi aradı."

"Siktir et onu."

İki saniye sonra, düşün başladığını duyuyorum ve sonra hiçbir uyarı olmadan, kıyafetlerim ve her şeyimle savruluyorum, mermer zemine sertçe düşüyorum, anında dondurucu spreyden sıırıslam oluyorum. İşte o zaman kusmaya başladım. Kendimi dört ayak üzerinde sürükleyerek midem boşalıyor, boşalıyor ve boşalıyor, ta ki kuru kabartılar ve sefaletten başka bir şey kalmayana

kadar.

"Gerçekten bütün şişeyi içtin mi?" Luca çömelip ıslak saçlarımı alnımdan geriye doğru tarayarak soruyor. Bir beyin cerrahı edasıyla göz bebeklerimi ve kafatası sinirlerimden birkaçını kontrol ediyor.

"Öyle görünüyor." Öyle hissettiriyor.

Ama gerçekten, başka ne yapabilirdim ki? Amelia beni geri aramadı. Telefonlarıma cevap vermiyordu. Mesajlarıma cevap vermiyordu. Ben yıkılmış bir adamım. Bu Nora'nın bana ihanet ettiği zamanki gibi değil. Bu içgüdüsel. Bir bela. Umutsuzluk.

Nora'yı geri getirmeye hiç çalışmadım. O restorandan çıktığı anda işim bitmişti.

Ama bunu Amelia ile yapamam.

Bana ihanet etmedi. Babam onu benim yanıma ait olmadığına inandırdı. Benim dünyama. Fırsatçı bir servet avcısından başka bir şey olmadığına. Hayatı boyunca ona hissettirilen şeyler çünkü çok parası olan hazırlık okulu çocukları, parası olmayan çocuklara karşı gerçek birer pisliktir.

Çekip gittiği için onu suçlamıyorum.

O haklı. Sorunumuza asla bir çözüm bulamadık.

Ama ne olmuş yani?

Kıçımın üzerine düşüyorum, başım arkamdaki duvara çarpıyor, gözlerim kapalı, suyun üzerimden akmasına izin veriyorum. Hala soğuk, ki bu şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gidiyor.

"Ne yapacağım ben?" Burada hâlâ benimle birlikte birilerinin olup olmadığını bile bilmeden soruyorum.

"Onu gerçekten seviyor musun?" Landon. O da aşkın çirkin yüzünü görmüş bir adam. Onun tarafından ihanete uğramış. Bu yüzden tam bir otuz birciye dönüşmüş bir adam. Tek yumuşak noktası kızı olan bir huysuz.

"Yapmasaydım böyle mi görünürdüm?"

"Tamam. Peki bu konuda ne yapacaksın?" Bu konuda ne mi yapacağım?

"Gitmesine izin vermeyi reddediyorum."

"O zaman bir plana ihtiyacın var."

Bir plana ihtiyacım var. Evet. Kulağa hoş geliyor.

Ancak oraya varmadan önce birkaç şey yapmam gerekiyor.

Ayakta durana kadar duvara tırmanıyorum. Sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum ve mucizevi bir şekilde oda oldukça hızlı bir şekilde temizleniyor. Duş sıcak hale getiriliyor ve temizlenip giyindikten sonra Rina'ya serum taktırıyorum -hemşire her zaman serum taktırır- ve bu sırada ben de iki tane sıcak çikolata parçacıklı kek yiyorum.

Tamamen ayık ve susuz kaldıktan sonra herkesi evimden kovup ailemin yanına gidiyorum. Bu hiç yapmak istediğim bir şey değildi. Ama şimdi başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Amelia'yı geri istiyorsam, onun için savaşmalıyım. Amelia'yı geri istiyorsam, ona aslında benim dünyama ait olduğunu kanıtlamalıyım.

Onun için benim yanımdan başka bir yer yok.

Lastiklerim durduğu ve Porsche'm park halinde olduğu anda, babam ön merdivenlerde beni bekliyor. Bok gibi görünüyor. Koyu renk tuzlu ve biberli saçları dağılmış, sanki parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi. Arabadan inerken, altlarında mor lekeler olan gergin ve temkinli gözleri beni süzüyor.

Onu daha önce sadece bir kez böyle görmüştüm ve o da Rina'nın psikopat eski sevgilisi onu kaçırdıktan sonraydı.

"Seni arıyordum," diyor, üç adım atıp benimle dairesel araba yolunda buluşuyor. Sanırım annemin bunları duymasını istemiyor.

"Size telefonda söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Söyleyeceğim her şeyin yüz yüze yapılması gerekiyor."

Elleri kalçalarında buluşuyor ve ağır bir iç çekiyor ama karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Özür dilerim Oliver. Seni incittim ve Amelia'yı incittiğimi biliyorum. Ama emin olmalıydım."

"Sözüm yeterince iyi değil miydi? Önce benimle konuşamaz mıydın? Gidip ona bunu yapmak zorunda mıydın? Onu

Böyle mi hissediyorsun? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Omzunun üzerinden geriye ve sonra tekrar bana bakıyor. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Kolumdan tutup beni döndürerek tenis kortlarının olduğu yöne doğru götürürken bana başka seçenek bırakmıyor.

"Annenle evlenmeye zorlanmadan önce bir kadına aşkıttım," diye başlıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Bunu daha önce hiç duymamıştım. "Onunla üniversitede tanıştım ve ilk görüşte aşka oldukça yakındı. Onun için çıldırıyordum. Her şeye ve herkese karşı kördüm. Evliliğimin benim için ayarlanacağını biliyordum. Octavia Abbot'la hiç tanışmamış olsam bile onunla evleneceğimi biliyordum. Büyükbaban çok eski kafalıydı. Çok gelenekçiydi ve bu sadece bir yoldu.

"Ona aşık olduğumu söyledim. Başka biriyle nişanlanmayacağımı ya da evlenmeyeceğimi söyledim. Aşık olduğum kadına evlenme teklif etmeyi ve kaçarak evlenmemizi planlamıştım. Ve bunu yapmaya kalkıştığım gece bana tek bir soru sordu. "Bunu yaparsak parana ne olacak? Bu kadınla birlikte olduğum dört ay boyunca, hayatım üzerine yemin edebileceğim bir kadın, benim ona aşık olduğum kadar bana aşıktı, bir kez bile gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamadım."

"Senin paran."

Başını sallıyor, yüz ifadesi üzgün. Kırılmış. "Param. Ona mirastan vazgeçeceğimi, tıp fakültesini ödemek için kredi almam gerektiğini ama birlikte olabileceğimizi söylediğim anda gitti. Aynen öyle. Altı ay sonra annenle evlendim ve bu hayatımda verdiğim en iyi karardı. Ama nişanlandığınızı, Amelia ile ne kadar çabuk birlikte olduğunuzu öğrendiğimde paniğe kapıldım. Eski hatalarımı tekrarladığınızı gördüm ve bunun olmasına izin veremezdim. Wilchester'da Layla için yaptıklarını biliyordum. Amelia'nın

Borçlar. Ve içten içe seninle oynandığından emindim."

"Yanılmış olman dışında."

Dudaklarını yalıyor, tenis kortlarına giden yola girmeden hemen önce, araba yolunun ve garajın hemen kenarında bizi durduruyor. Elini omzuma koyup sıkıyor. "Yanılmışım. Çok ama çok yanılmışım. Amelia'nın parayı alıp kaçmasını bekledim, tıpkı o kadının kendisine böyle bir şey sunulduğunda yapacağı gibi. Ama Amelia yapmadı ve onun gözlerinde, varsayımımın ona ne yaptığını gördüm."

Ona ters ters bakıyorum. Amelia için üzüldüm. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüp öfkeleniyorum.

"Ortaokul ve lise boyunca zorbalığa maruz kaldığını biliyor muydunuz? Burslu bir çocuk olduğu için okula ait olmadığına mı inandırıldı? Yeterince iyi olmadığına mı? Asla uyum sağlayamadığına ve herkes tarafından alay konusu olduğuna?"

Bir adım geri atıyor, elleri bir kez daha kalçalarıyla buluşurken gözleri yere düşüyor. "Hayır. Bunu bilmiyordum."

"Çünkü onu tanımaya hiç çalışmadın!" Kükredim. "Ona hiç şüpheyle yaklaşmadın. Bunun yerine, ona öğretilen her bir şüpheyi ve güvensizliği eve çiviledin. Amelia, Layla'nın okul masraflarını benim karşıladığımı bilmiyordu. Bunu kendim yaptım çünkü Wilchester'a gitmesi için para ödememe asla izin vermezdi. Bana borcundan da hiç bahsetmedi çünkü ödemek isteyeceğimi biliyordu. Ve öderdim de. Çünkü Amelia dünyayı hak ediyor baba. Yirmi yaşında üniversiteyi bırakmak zorunda kaldı. Bir yıldan uzun süredir birlikte olduğu adam bir mesaj yüzünden ilişkilerini bitirdi ve o sırada sadece altı yaşında olan Layla'ya bakmak için eve geldi çünkü ailesi ölmüştü. İsteddiği meslek de dahil olmak üzere tüm hayatını değiştirmek zorunda kaldı ve hepsini şikayet etmeden ya da ikinci kez düşünmeden yaptı.

düşünceler. Fakir olması sadece parayı önemseydiği anlamına gelmez."

Bakışları benimkilere kayıyor ve orada kilitleniyorlar. "Sana ve özellikle de ona bir özür borçluyum."

Bunun üzerine gözlerim kısılıyor, o kadar öfkeli ve kalp hastasıyım ki burada çıldırmadan zor duruyorum. "Ama o gitti baba. Beni terk etti."

Bunun üzerine gözleri şaşkınlık ve pişmanlık içinde benimkiler arasında gidip geliyor. "Oliver... Ben... Bunu neden yapsın ki? Benim yüzümden mi? Yaptığım şey yüzünden mi?"

"Sana ve anneme söylemem gereken bir şey var." Tek kelime daha etmeden dönüp eve doğru fırlıyorum. Babam hemen yetişiyor ve beni takip ediyor. Ev sessiz, karanlık ve annemin rahatı için olduğunu tahmin ettiğim aşırı sıcak. Genelde annemle babam yazın büyük bölümünü bağ evlerinde geçirir, babam da oradaki ve Cape Cod'daki hastanelerde ücretsiz işler yapar.

Ama bu yıl değil.

Annem solaryumda oturuyor, elinde bir kitap var ama dikkatini pencereden dışarıya, ötedeki bahçelere vermiş. İçeri girdiğimizi duyuyor ve anında yüzünde bir gülümseme beliriyor. Zoraki bir gülümseme ve bunu görmek canını acıtıyor. Üç kemoterapi seansı daha var, ardından bazı taramalar yapılacak ve o zaman daha fazlasını öğreneceğiz.

"Oliver," diye haykırıyor, gözlerindeki ışığın bir kısmı geri geliyor. "Ne güzel bir sürpriz. Gel benimle otur."

Biliyorum ve yüz ifadesinden babamın Amelia'yla ne yaptığını ona hiç söylemediğini anlıyorum. Bu onun itiraf etmesi gereken bir günah. Benim de kendimi temizlemem gerek.

Annem bacaklarını yana kaydırıyor ve ben de uzun pelüş sezlongun kenarına oturup elini elime alıyorum. Buz gibi bir his veriyor ve içgüdüsel olarak diğer elimle bacaklarının üzerindeki battaniyeyi düzeltiyorum.

"Telaşlanmayı bırak," diye uyarıyor. "Ben iyiyim ama senin iyi olmadığını görebiliyorum. Neyin var?"

Hızlıca babama bakıyorum ve sonra anneme dönüyorum. "Anne, Amelia ile nişanımız sahteydi."

"Sahte mi?" diye yankılanıyor babam, belli ki bunu söylememi beklemiyordu.

"Evet," diye cevap veriyorum, hâlâ anneme bakarak. "Sahte. Amelia ve ben buluşma gecesine kadar tekrar bir araya gelmedik. Onu bazı kötü yorumlardan kurtarmak için araya girmiştim ve sonra hem o hem de ben konuşmaya başladık. İkimiz de oraya gidip geçmişlerimizle yüzleşmek istemiyorduk, bu yüzden bunu birlikte yapmaya karar verdik. Kendine güvenmesini istedim. Nora da dahil olmak üzere ona zorbalık eden insanların sözlerini yemelerini istiyordum. Yüzük cebimdeydi ve parmağına taktım. Geceyi birlikte geçirdik ve sanırım o gece ona aşık oldum. Sabah olduğunda her yerde resimlerimiz vardı."

"Ve bu konuda aramaya başladım," diyor, koltuğunda geriye yaslanıp elimi biraz daha sıkı tutarak.

"Evet. Senin için endişeleniyorduk. Yeni teşhis konulmuştu, ameliyat ve kemoterapi olmak üzereydin. Senin mutlu olmanı istedik ve sen de benim nişanlanmamdan mutlu oldun."

"Yani bize yalan mı söyledin? Dünyaya?"

Babama bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Yaptık. Amelia'dan üç ay boyunca nişanlıymış gibi davranmasını istedim ve karşılığında Layla'nın Wilchester'da tam burs almasını istedi. Bana açıkça paramı istemediğini söyledi. Sadece bir burs. Benden tek istediği bazı torpiller yapmamdı. Bunun bir iş anlaşması olması gerekiyordu."

"Ama sen ona aşık oldun," diyor annem. "Ama ben ona aşık oldum."

"O zaman ben mahvettim," diye söze giriyor babam, yakındaki bir sandalyeye çökerek.

Annem ona sertçe dönüyor ama henüz soru sormuyor. Hiç şüphesiz ben gider gitmez soracaktır. Ona dudaklarını büzüyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve o kaşları çatıklık sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Nişanın sahte olduğunu biliyordum Oliver."

Çenem yere çarptı. "Sen mi yaptın? Nasıl? Ne zaman?"

Hafifçe gülüyor, sanki bunu daha önce fark etmediğim için aptalmışım gibi. "Elbette biliyordum. Nora'dan beri bizimle olan flört hayatın hakkında ketum davranıyor olabilirsin ama bu seni tanımadığım anlamına gelmez. Ben senin annenim. Şu ana kadar ayrıntıları bilmiyordum ama bunu neden yaptığını anladım."

"Ama..." Şaşkına döndüm. "Hiçbir şey söylemedin. Hiçbir şey ima etmedin. Bizi koridordan aşağı itiyordun."

"Çünkü Amelia'ya karşı hep bir şeyler hissettiğini biliyordum. Nora'yla birlikte olduğun zamanlarda bile. Ne zaman seni okuldan alsam, Amelia binadan çıkana kadar beni bekletirdin ve sonra otobüse binene kadar ona göz kulak olurdun."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Yaptım mı? Bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile."

"İkinizin fotoğraflarını, onu öpüş şeklinizi, ona bakış şeklinizi gördüğümde Amelia'nın senin aradığın kişi olduğunu anladım. Henüz bilmesen bile. Ayrıca zavallı kız hayatını kurtarmak için yalan söyleyemiyor." Kıs kıs gülüyor, omzunu kaldırıyor ve benim gülümsemem her yere yayılıyor. O biliyordu. Bunca zamandır anneme yalan söylüyorduk, onu mutlu etmeye çalışıyorduk ve o da bizi oyuna getiriyordu.

"Tanrım, anne. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

Gözleri neşeyle parlarken bile "Dil," diye uyarıyor. "Yine de yapmamalısın. Sahte ya da değil, seni onunla görmek beni sonsuz bir neşeyle doldurdu. Tıpkı Rina'yı Brecken'la mutlu görmek gibi. Ama neden bana onun gittiğini söylüyorsun?"

Babam yaptıklarını anlatmaya başlıyor, annem bir mutfak bıçağı kapıp babamı onunla öldürmeye hazırmış gibi görünse de sessizce onu dinliyor. Babam sözlerini bitirdiğinde, annemin gözleri tekrar bana kayıyor.

"Oliver, bunu düzeltmelisin. Bir yolunu bulmalısın."

"Biliyorum. Önce sana söylemeliydim."

Düşünerek başını sallıyor. "Pekala, şimdi anladığına göre, burada ne iş i n v a r ? Git kızını geri getir."

AMELIA

MBaşım ağrıyor. Gözlerim yanıyor. Midem çalkalanıyor. Ve kalbim... kalbim öldü. Dramatik mi? Muhtemelen biraz, ama bu nasıl hissediyorum. Travis benimle ilişkisini bitirdikten sonra böyle hissetmemiştim. Belki de ailemi kaybettiğim için kalbim çok kırılmıştı. Planladığım geleceği kaybettiğim için. Sebep ne olursa olsun, Oliver'dan ayrılmak benim sonummuş gibi geliyor.

Yapılması gereken doğru şey olsa bile.

Sagginalls dün üç kez aradıktan sonra bugün bana iki kez mesaj attı. Ona Oliver'la ilişkimizin bittiğini bile söylemedim ama sanki biliyor gibi. Dün ona Layla'yla müzeye gitmeyeceğimizi söyledim ama bu onu başka şeyler denemekten alıkoymadı.

Sonunda bıktım. Her şeyden.

Sabahtan beri yeni bir iş arıyorum ve seçeneklerim pek iyi değil. Herhangi bir ameliyathane veya hastane hemşireliği işi gece ve hafta sonu dönüşümlü vardiyalar gerektiriyor ve Layla ile bunu tam olarak yapamam. Onu üst üste birkaç gece bütün gece evde yalnız bırakamam. Hafta sonları boyunca ondan uzak kalamam. Sadece biz varız ve o yeni bir okula başlayacak.

Daha iyi çalışma saatleri olan ayakta tedavi işleri yeterli ücret vermiyor.

Cuma akşamı eve geldiğimde Wilchester'a e-posta gönderip Oliver Fritz bursunu kabul edemeyeceğimizi açıkladığım için tüm paraya ihtiyacım olacak. Bunun yerine onlarla bir çeşit ödeme planı üzerinde çalışmam gerekecek. Hâlâ bir cevap alamadım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Buna hayır derlerse, bir şeyler bulmam ve hızlıca yapmam gerekecek.

Belki böbreklerimden birini ya da yumurtalarımı satabilirim.

Tam bu düşünce aklıma gelirken telefonum çaldı. İçimden kalkıp kontrol etmek gelmiyor. Ya Sagginalls ya da Oliver arıyor ve ben ikisini de görmezden geliyorum. Oliver'la konuşamam. Konuşursam boyun eğirim ve boyun eğmek istemiyorum. Evet, bana yalan söylediği için kızgıyım. Ama bu yüzden gitmedim.

Gitmek zorunda olduğum için ayrıldım.

Ayrıldım çünkü o zaman bunu yapmasaydım, bir daha asla gücüm olmayabilirdi.

Babası benden nefret ediyor. Fakir, servet avcısı bir pislik olduğumu ve oğlu için yeterince iyi olmadığını düşünüyor. İnsanların hakkımda kötü düşünmesinden çok sıkıldım. Herkesin fakir olduğum için eksik olduğumu düşünmesinden. Bıktım artık. Beni bu şekilde gören insanların etrafında olmak istemiyorum ve onun beni asla kabul etmeyeceği çok açık. Ait olmadığımı bildiğim bir dünyanın parçası olamam.

Bir de bitmek üzere olan sahte nişan var. Asla çözemediğimiz bir durum.

Her şey gibi, Oliver ve ben de her zaman bitecektik. Asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Yakında bunu atlatacak. Hayatına devam edecek ve oyuncu, bekar varlığına yeniden başlayacak.

En iyisi bu. Öyle.

Yine de vücudumdaki grip gibi hissettiren aralıksız ağrıyı durdurmuyor.

"Amelia, aç şu lanet telefonunu," diye bağılıyor

Layla. "Hayır."

"Bu Oliver değil, bu Saggingballs da değil."

Oh. Kahretsin. Kanepeden fırlayıp telefona koşuyorum ve Layla telefonu bana fırlatırken havada yakalıyorum. Parmağımı ekranda kaydırıp bilinmeyen numarayı telesekretere düşmeden yanıtlarken ona "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Alo?"

Diğer uçtan bir ses geliyor. "Merhaba. Amelia?" Kaşlarım çatıldı. "Konuşuyorum."

"Amelia, bu Christa Foreman."

Japon balığı taklidi yapıyorum. "Merhaba, Christa. Senin için ne yapabilirim?" Kendi etrafımda dönüyorum, Layla'yı buluyorum, o da benim yüz ifademi taklit ediyor ama çenesini açarak karıştırıyor. Kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum.

"Kayıt memuruna gönderdiğin e-postayı gördüm ve seninle bu konuda konuşmak istedim."

"Um. Tamam."

Harika. Bu acıtacak. Gözlerim kapanıyor ve alnım elimle buluşuyor. Bu konuda benimle konuşmak için araması gereken onca insan varken neden Christa Foreman olmak zorundaydı ki? Yeterince acı çekmedim mi?

"Şey," diye başlıyor. "Öncelikle, okul ücreti için ödeme planı sunmadığımızı bilmelisiniz. Ya hep ya hiç."

Harika. Ben de bunu bekliyordum. "Pekâlâ. Söylediğiniz için teşekkür ederim. Eminim yapabilirim-"

"Oliver'ın parasını gerçekten geri mi çeviriyorsun?" diye sorarak sözümü kesti.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. "Evet. Tam burs sandığım şeyin aslında okul ücretinin yarısını ödediğinin farkında değildim."

Boğazını temizliyor. "Amelia, seni Pazar günü aramamın nedeni seninle bir fırsat hakkında konuşmak istemem."

"Bir fırsat mı?"

"Evet. Hemşiresiniz, değil mi?"

Bütün yüzüm buruştu. Ama şimdi şaşkınlık içinde. "Evet."

"Cuma sabahı okul hemşiremiz bize emekli olacağını bildirdi. Bu haber oldukça ani bir şekilde geldi."

Birkaç yılı daha vardı ama belli ki fikrini değiştirdi. Elbette onun yerine geçecek kişi için resmi bir araştırma başlatacağız, ancak bunu ilk olarak size söylemek istedim."

Kanepeye yaslanıp dizlerimi gsme doğru çekiyorum. "Yaptın mı? Nasıl olur?"

"nk burada çalışıyorsanız, Layla'nın okul ücretinin ikinci yarısı çalışan haklarınızın bir parçası olarak karşılanır. Tıpkı baban burada çalışırken senin için olduğu gibi."

Vay anasını. Ho-lee-shit!

Kanepeden fırlıyorum, her geçişimde haliya çarparak gıcırdayan yıpranmış sehpanızın etrafında bir daire iziyorum.

"Christa..." Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Muhtemelen zaten bir işiniz olduğunun farkındayım ama-"

"Evet!" Neredeyse telefona bağıracaktım. "Evet, lütfen. Orada okul hemşiresi olmayı çok isterim. Bunun benim için ne kadar mükemmel olacağını tahmin bile edemezsin. Ne yapmam gerekiyor?"

Christa gülüyor ve sanırım bunu ilk kez bana karşı değil de benimle birlikte yapıyor. Aslında, yle olduğuna eminim.

"Bana zgemişinizi bir n yazı ile gönderin, sizi en st sıraya yerleştireyim. Yaz mevsimindeyiz, yöneticiler özgeçmişleri incelemek ve uzun bir mülakat süreci başlatmak gibi bir ileye katlanmak istemiyorlar. Yazları izinli olmayı seviyorlar. O yüzden bugün bana ulaştırabilirseniz, yarın ilk iş olarak görmelerini sağlayacağım."

Sanırım fel geçiriyorum. Aile odamda telefonumu kulağıma dayamış hareketsiz dururken donup kalıyorum. Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Bu da beni düşündürüyor.

"Christa, lütfen bunu yanlış anlama, çünkü bana sunduğun her şey için çok minnettarım, ama neden bana yardım ediyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum?"

Telefona nefes verdiğini duyuyorum ve bir an sessiz kalıyor. Dudağımı kemiriyorum, her şeyi berbat ettiğim için endişeleniyorum.

"Nora Cuma öğleden sonra beni aradı. Oliver'ın babasından iki milyon dolar aldığını ve bu konuda Oliver'a yalan söylediğini anlattı. Bana senin bir hırsız olduğunu söyledi. Senin hayatını mahvettiğin gibi onunkini de mahvetmek istediğini söyledi. Layla'yı okuldan attırmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Aslında beni tehdit etti. Eğer yapmazsam, insanların bilmesini istemediğim bir şeyi ortaya çıkaracağını söyledi."

Nefesim kesiliyor, elimle ağzımı kapatıyorum ve "O lanet olası kaltak" kelimesi ağzımdan çıkıyor.

"Onu dinledim ve söylediği hiçbir şey o kadar da mantıklı değildi. Birincisi, nasıl olur da bir çek alıp sonra da bu konuda yalan söylersin? İkincisi, benimle ilgili elinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra senin e-postanı gördüm," diye devam ediyor. "Ve bir şeyler olmuş olması gerektiğini anladım. Layla'nın dosyasını okudum ve Oliver'ın ne yaptığını bilmediğini söylediğin e-postanı okudum ve bu işin peşini bırakamayacağımı anladım. Haklıydın. Hayatımda hiçbir şey eksik olmadı ve sana karşı hissettiğim rekabet ve nefret aslında kendimin bir yansımasıydı. Artık öyle olmak istemiyorum. Şimdi doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

İsa'nın Noel'i.

"Christa, şu anda telefonda sana sarılabilseydim, sarılırdım. Teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Sevindim. Gerçekten sevindim. Umarım bir gün sana davranış şeklim için beni affedebilirsin ve arkadaş olabiliriz."

Gülümsüyorum. Ağlıyorum. "Affedildin. Aslında seni Layla'nın röportajının olduğu gün affettim. Ve evet, arkadaş olmak isterim."

"Harika. Bunun için teşekkür ederim. Şimdi gitmenize izin vereceğim ama lütfen en kısa zamanda bana özgeçmişinizi getirin."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler, Christa."

Telefonu kapatıyor ve ben Layla'ya doğru dönüyorum, bir çığlık atıyorum ve zıplıyorum. "Wilchester'a tam burslu olarak gidiyorsun ve seni oraya götürmek için ciğerimden bir parça satmak zorunda kalmayacağım."

Layla mutfaktaki bar taburesinden iniyor, tam önüme geldiğinde duruyor, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddi. "Duydum. Bunu yapmak istediğine emin misin? Okul hemşiresi olarak sıkılmayacak mısın? Peki ya gelirin düşecek mi?"

"Hayır. Harika olacak. Sen ve ben aynı programa sahip olacağız ve ekstra geliri telafi etmek için okul tatillerinde günlük vardiyalar alabilirim. Ayrıca, sadece dört yıl için, sonra istersem başka bir şey yapabilirim."

"Yani artık Saggingballs yok mu?"

Sırıtiyorum. "Artık Saggingballs yok. Eğitimin için başkalarına güvenmek zorunda değilsin. Artık şehirde kalmak zorunda bile değiliz. Okula daha yakın, kiralardan daha ucuz olduğu ve Tanrı aşkına, kliması olan bir yer bulabiliriz."

Layla bana bakıyor, gözleri yüzümün her yerinde. "Peki ya Oliver?"

Bir nefes çekiyorum, tüm ışıltılı mutluluğum yere çakılan bir sıcak hava balonu gibi sönüyor. "Söyleyecek başka bir şey yok, Layla."

"O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun."

"Seviyorum. Ve bazen birini sevdiğinizde onun için fedakarlık yaparsınız. Size zarar verse bile onlar için en iyi olanı yaparsınız."

"Ama ona da zarar veriyorsun," diye itiraz ediyor ve ben onunla tekrar bu kavgayı yapamam.

"Annesi hasta, Layla. Ona yalan söylediğimizi bilmesini istemiyorum. Onlara yalan söylediğimiz için basının ondan nefret etmesini istemiyorum. Ayrıca, sonunda işe yaramazdı. Ailesi beni gerçekten kendilerinden biri olarak kabul etmezdi."

"Sen aptalsın. Sebeplerin aptalca."

Belki, ama sahip olduğum tek şey onlar ve şu anda aptalca gelmiyorlar. Gerekli hissediyorum.

Bir insanın terk edilmeyi kaldırabileceği çok fazla zaman vardır ve bu durum onu onarılamayacak kadar yıpratır. Oliver'ın nişanlılık dönemi bittikten sonra bizim için bir plan yapmamış olması bana her şeyi anlatıyor.

Onlara çevirdiğimiz oyunu kimsenin bilmesini istemezdi. Özellikle de annesinin. Yalanı sürdürmek onun için her şeyden daha önemliydi. Ben de dahil.

Bu Layla'ya söyleyebileceğim bir şey değil çünkü ondan nefret etmesini ya da ona kızmasını istemiyorum. O ailesini seçti, ben de ona ihtiyacı olan çıkışı verirken kendimi seçtim ve bu böyle gitmeli. Bu konudaki her şey yanlış gelse bile.

OLIVER

"E "Affedersiniz, Dr. Fritz," hemşirelerden biri tereddütle bana yaklaşıyor, sanki bana saldıracağımdan korkuyormuş gibi kapının yanında duruyor.

Her an çıkabilirim. Çıkabilirim. Bütün gün öyleydim zaten. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama programınıza bir hasta daha eklemek zorunda kaldık."

Aynen öyle. Üç... iki... "Özellikle seni istedi." dediğinde aklımı kaybedeceğim.

şu anda adını bile hatırlayamadığım zavallı, dehşete düşmüş hemşireye ters ters bakmak için sandalyemde dönüyorum. Bu en son olduğunda Nora'ydı. Ve yemin ederim, eğer o odadaki Nora ise, buradaki hiç kimse güvende olmayacak. Nora'nın boynunu sıkamam, ne de olsa hamile, ama birini boğazlama ihtiyacı gerçek.

"Ne için buradalar?" şak diye söyledim.

Dudağını ısıırıyor. "Kendisi buradaki sistemimizin bir parçası olmak isteyen yeni bir hasta."

Bu bana kesinlikle yararlı bir şey söylemiyor.

"Harika," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp beyaz laboratuvar önlüğüümü, ardından da boynumdaki steteskobumu çıkarıyorum. Lanet olası fantastik. Muhtemelen Nora'dır, yani en azından ona bağırabilirim çünkü Amelia'ya bağıramıyorum çünkü telefonlarıma cevap vermiyor.

Bir tane bile yok.

Onu takip etmek dışında, ki bu onu daha çok kızdırır. Ne yapmam gerekiyor? Annemle konuştum. Rina ile konuştum. Kardeşlerimle konuştum.

Hepsi ona biraz zaman vermemi söyledi. Eğer denemeye devam edersem, eninde sonunda yola geleceğini söylediler.

Saçmalık.

Kadınının ne kadar inatçı olduğunu bilmiyorlar mı?

Hayır, ciddi bir şey yapmalıyım. Muhtemelen dramatik bir şey. Bu konuyu basına açmayı düşündüm ama ben bir yana, onun adını çamura bulayacaklar. Onun hakkında yüzlerce korkunç şey söyleyecekler ve kimsenin ona bunu yapmasına izin veremem. Bir daha asla.

Yani hayır. O iş bitti.

Ama bir plana ihtiyacım var ve aklıma gelen her şey yanlış geliyor.

"Refakatçiye ihtiyacım olursa diye benimle gel," diyorum hemşireye, bana bir oda numarası bağırırken yanından geçip gitmeden önce. Hasta odasına doğru hışım ile ilerleyip koridorda öfkeli bir yol çizerken, gıcırdayan ayakkabılarının bir metre arkamda koşuşturduğunu duyabiliyorum.

Herkes benden uzaklaşıyor. Hemşire istasyonunun yanında aynı şekilde kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde duran Halle ve Jonah hariç herkes, "Kendinize gelin, istesiniz" diyor.

Doğru. Deniyorum.

Tamam, denemiyorum. Hiç de bile.

Ellerimi onlara doğru kaldırıyorum. "Deneyeceğim," diye söz veriyorum onlara.

Halle kaşlarını kaldırarak "daha iyi" diyor ve topuklarının üzerinde dönüyor, kızıl saçları da onunla birlikte uçuşuyor ve ben kızıl saçlarımı özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki artık dayanamıyorum. Sadece birkaç gün oldu ve gittikçe daha da zorlaşıyor.

Bu gece onun evine gideceğim. Gitmek zorundayım. Beni dinlemesi için onu zorlayacağım. Gerekirse onu bağlayacağım. Bu

Aklı başında, mantıklı bir adam benim durumumda ne yapardı. Eminim Layla bile bana yardım edecektir.

Hasta odasının kapısını açıyorum ve Layla masadan atlıyor, ellerini uzatmış, gözleri sinirden çıldırmış. Şeytandan bahset.

"Sakin sinirlenme. Ve ne yaparsan yap, Amelia'ya burada olduğumu söyleyemezsin."

Ah, lanet olsun.

"Layla, burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek."

Hemşireye doğru döndüm. "Ben iyiyim. Gidebilirsiniz."

Hemşire odadan çıkıyor ve ben kapıyı kapatıp kendimi kapıya yaslıyorum, kollarımı göğsümde kavuştururken başım öne eğiliyor. Beklentiyi Layla'ya bakıyorum, kaşlarım kalkık, genelde ergen hastalarım düz bir çarşaf gibi katlanır ama bu sefer öyle değil.

"Doğum kontrol hapi almak istiyorum." Şimdi boğuluyorum. Hiçbir şeyde. Gülüyor. "Ha, yakaladım seni." "Layla!"

Daha sert gülüyor, kafasını arkaya atmış, şimdi tam anlamıyla kıkırdıyor. Kalçasını tokatlarken beni işaret ediyor. "Yüzünü kesinlikle görmelisin. Kahretsin, bu paha biçilemez. TikTok yapmalıyım. Bahse girerim on milyon izlenme alırım."

"Zalimsin."

Üzgün ama üzgün olmayan bir ifadeyle omuz silkiyor.

"Burada ne yapıyorsun ki?" Devam ediyorum. "Senin yaz bilim programı şeyinde olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleyim ama seninle konuşmam gerekiyordu ve Amelia etraftayken bunu yapamam. Bu yüzden ona burada olduğumu söylemedin. Yani, artık senin bir hastanım. Yani ona hiçbir şey söyleyemezsin. Doktor-hasta mahremiyeti, değil mi?"

"Sihirli kelimeyi söylediğin için artık ona hiçbir şey söyleyemem." Kaşları birbirine çarptı. "Doğum kontrolü sihirli kelimedir. Sizi güvenli bir şekilde

küçük statünüze rağmen. Neyse ki cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlarla gitmediniz, yoksa kesinlikle kafayı yerdim."

"Oh. Bu hap olayından bile daha komik olurdu."

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde çünkü burada dikkatli davranmam gerekiyor. "Olabilirdi. Ne oldu peki? Gerçekten hasta olarak mı buradasınız?"

Yuvarlanan taburenin üzerine düşüyorum, evet derse onu başka bir bakıcıya devretmeden önce çizelgesini çıkarmaya hazırım. Bacaklarını ileri geri sallayarak tekrar masanın üzerine atlıyor.

"Amelia perişan halde," diye başlıyor ve vay canına, bu mükemmel hedeflenmiş bir enayi yumruğuydu. Etkisi ciğerlerimin boşalmasına neden oldu.

"Sefil mi?" Ben papağan.

"Evet. Son birkaç gündür surat asmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu sabah işe gitmek zorunda kalana kadar pijamalarını çıkarmadı, hatta duş bile almadı."

İç çekiyorum. Ve sarkıyorum. Ve sanki biri göğsümü on bir bıçağıyla dürtüyormuş gibi hissediyorum. "Onu aramayı denedim, Layla. Benimle konuşmuyor."

"Çünkü sana iyilik yaptığını falan düşünüyor. Bilmiyorum. Bana saçmalık gibi geliyor."

Annem gibi konuştuğumu çok iyi bildiğimden, "Ağzını topla," diye uyarıyorum. Ve Amelia.

"Her neyse. Bu doğru. Seni seviyor. Bana söyledi. Sonra bana uzun bir bahane uydurdu ama bence gerçek şu ki korkuyor. Seni sevmekten ve herkes gibi senin de onu terk etmenden korkuyor."

Masanın üzerindeki genç kadına bakıyorum. "Layla, böyle bir şeyi nereden öğrendin?"

Bana gözlerini deviriyor ve bir anda yeniden çocuk oluyor. "Kitaplardan, tabii ki. Bir sürü aşk romanı okudum ve bir sürü film izledim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Amelia korkuyor. Size ait olmadığını düşünüyor ve bunu fark edip onu terk etmenizden korkuyor."

Ayağa kalkıyorum, odayı geçiyorum ve onun yanındaki masaya zıplıyorum. Kolumu omzuna atarak onu kendime doğru çekiyorum. "Kız kardeşini seviyorum, Layla. Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Seni de seviyorum ve hepimizin birlikte olmasını istiyorum. Korkmuş ya da korkmamış, benimle konuşmuyor. Aslında bu gece senin evine gelecek ve beni dinlemesini isteyecektim."

"Dostum, buna çıldırır. Çok inatçıdır." Bir de bana sor.

"Ayrıca, Saggingballs bütün hafta sonu onu aradı."

Sırık gibi çocuğa ters ters bakıyorum. "Beni postalamaya mı çalışıyorsun?"

Gülüyor. "Hayır. Aslında işi bırakıyor. Christa Foreman onu aradı ve Wilchester'da yeni okul hemşiresi olarak iş teklif etti. Bu sayede okul harcımın diğer yarısı da onun sosyal haklarının bir parçası olarak karşılanacak."

Vay be. Bu... birçok nedenden dolayı beni gülümsetiyor. Lanet olsun Amelia, yapamayacağın bir şey var mı? Bana ihtiyacı yok. Hiçbir zaman olmadı. Ama benim ona ihtiyacım yoksa ne olayım.

"Christa Foreman? Emin misin?"

"Olumlu. Amelia'ya onca yıl böyle davrandığı için kendini kötü hissettiğini söyledi. Ayrıca Nora'nın beni okuldan attırmaya çalıştığını söyledi. Amelia hakkında yalan söylerken bunu yapması için ona şantaj yapmaya çalışmış."

Ve bir anda gülümsemem kayboldu.

Masadan havalanıp kapıya yöneldim ama dönüp Layla'ya doğru yürümeye devam ettim. İşte bu kadar. Bardağı taşıran son damla. Hamile olsun ya da olmasın, çok ileri gitmişti. Zaten çok ileri gitmişti ama bu mu? Bir çocuğun geleceğini mahvetmeye çalışmak?

Bir kadın ne kadar çılgın ve kindar olabilir ki?

"Nora'yla ben ilgilenirim," dedim ona. Rob'a bir telefon. Aslında onun doğum uzmanı olan Grace'e bir telefon. Polise olası bir telefon görüşmesi. Onu uyardık, eğer geri çekilmezse,

harekete geçerdik. Bilin bakalım ne oldu, şimdi yapacağım şey tam olarak bu.

Kimse kızlarıma bulaşamaz. Hiç kimse.

"Harika. Ama Nora umurumda değil. Okuldan atılmayacağım ve şimdi tam bursum var. Amelia'nın benim için kendini feda etmek için yaptığı bir şey daha. Onu mutlu etmek zorundayım Oliver ve onu en mutlu gördüğüm an seninle olduğu andır."

Küçük Sprite'ımı kucaklayarak tekrar masada ona katılıyorum. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez. Amelia'nın beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini duymaya. Onu mutlu ettiğimi duymak.

Geri kalan her şeyi halledebiliriz. Önemli olan tek şey birlikte olmamız.

Ve eğer bunu göremeyecek kadar inatçıysa, o zaman bunu ona kanıtlamam gerekecek.

"Kız kardeşini geri getirmeme yardım etmeni istiyorum. Eğer benimle konuşmazsa, başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Layla'nın peygamber çiçeği mavisi gözleri parlıyor. "Sanırım bunu yapmanın mükemmel bir yolunu biliyorum."

AMELIA

I Oliver'la konuşmayalı bir hafta oldu. Onunla yaptığım her şeyi ikinci kez tahmin ettiğim bir hafta. En başından beri. Özellikle de Aramayı bıraktı. Üç gün boyunca aradı, mesaj attı ve sonra gitti.

Sanırım bunun için onu suçlayamam, ne telefonu açtım ne de cevap yazdım.

Yine de, muhtemelen izin vermem gerekenden daha fazla acıtıyor.

Onun böyle biri olduğunu biliyordum. Hayatına devam eden bir adam. Bir kadının onu uzun süre tutmasına izin vermeyen bir adam. Bir daha asla ilişkiye girmeme konusunda kararlı bir adam. Ondan uzaklaştım. Ondan vazgeçtim.

Ve telefonu açmaya hazır olduğum anda, aramayı kesti.

Şimdi sadece kırılmış hissediyorum.

Üzgün. Kederli. Kederli. Aptal. Yaptığım şey için çok aptalım. Aslında yaptığım şey kendimi korumakken onu koruduğumu sandığım için.

Bizimle ilgili hiçbir haber yok. Oliver dünyaya artık nişanlı olmadığımızı söylediye bile ben bunu hiçbir yerde görmedim. Ailesine ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok. Rina'dan bile haber almadım, sanırım o arkadaşlık da Oliver'la birlikte gitti.

En azından gitmeme izin verdiği için mutlu olmayan Sagginall'larla sadece iki ay daha geçireceğim. Kalmamı sağlamaya çalıştı. Aslında, sadece ameliyathane günlerimi tutmamı teklif etti ki Wilchester'ın bana tam zamanlı olarak orada ihtiyacı olmasaydı ameliyathaneyi sevdiğim için bunu yapardım. Layla liseyi bitirip üniversiteye gittiğinde ameliyathaneye geri dönebileceğimi düşünüyorum.

Yaz boyunca kalacağıma ve işe almaya karar verdiği yeni kişiyi eğitmesine yardım edeceğime söz verdim. Hiç şüphesiz genç ve güzel olacak ve hiç hemşirelik deneyimi olmayacak.

O zamana kadar Wilchester'a daha yakın bir yer için alışveriş yapıyorum ve Layla için bu yeni girişimden dolayı heyecanlıyım. Bizim için de. Ben de heyecanlıyım. Kalbiniz göğsünüzde yokmuş gibi hissettiğinizde herhangi bir şey için heyecanlanmak imkansız olsa da.

"Hadi," diye mızımlanıyor Layla, kolumu tutup beni çekistiriyor. "Sıkıldım. Evde oturmaktan bıktım. Bu hafta benimle dışarı çıkmayı reddettin, tamam. Ama bir duşa ihtiyacın var. Ve kıyafetlerini değiştirmen. Ve dün gece yaptığımız patlamış mısırı yemeyi bırakmalısın çünkü bayatlamış olmalı."

Kucağımdaki büyük kırmızı kaseye bakıyorum. Patlamış mısır bayat ama umurumda değil. Buradaydı ve kendime kahvaltı hazırlayamayacak kadar tembeldim. Layla haklı. Berbat durumdayım. Ve bu, kalp acısı ya da iyi bir abla/veli olma konusunda pek de iyi bir ders sayılmaz.

"Tamam," dedim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Yeni kitaplar almak istiyorum çünkü tüm yaz okumalarımı zaten yaptım ve kütüphanede istediğim hiçbir şey yok."

Layla'ya Kindle ya da bir çeşit e-okuyucu almalıyım. Tüm bu basılı kitapların maliyeti beni öldürüyor. Ona "İki kitap," diyorum çünkü daha fazlasını gerçekten karşılayamam. Taşınacaksak olmaz. Taşınmak çok pahalı bir şey.

"Güzel. İki kitap. Ama bu hızla gidersem kalın olmaları gerekecek."

İşte bu kadar. Kazandığım her kuruşu biriktirip Noel'de ona bir e-okuyucu alacağım.

Ayağa kalkıyorum, pişman bir iç çekişle patlamış mısır kasesini yere bırakıyorum. Hiç çikolatam olmamasına ve özellikle çikolatayı sevmememe rağmen içinde çikolata parçalarıyla iyi olurdu. Dudaklarımdan bir iç çekiş daha kaçıyor. Sanırım kendimi kaybetmeye başlıyorum.

"Pekâlâ. Hazırlanmam için bana yirmi dakika ver ve kitap alışverişine çıkalım."

Otuz dakika sonra -açıkçası bir haftadır taramadığınız saçlarınızı taramak daha uzun sürüyor- ılık yaz gününe doğru yola çıkıyoruz. Normalde Pru'daki Barnes & Noble'a sadece iki mil uzaklıkta olduğu için oraya ayaklarımızı sürüyerek gideriz, ama hava çok sıcak olduğu için E-hattına atlayıp Huntington'a kadar gidiyoruz, Prudential'da iniyoruz ve sonra uzun alışveriş merkezinde yürüyoruz, giderken klimayı içimize çekiyoruz.

Layla elimdeki telefona bakarak, "Seni aramıyorsa neden onu aramıyorsun?" diye soruyor. "Onsuz deliriyorsun. Bugüne kadar neredeyse tüm temel hijyeni ertelediğin ve neredeyse hiç yemediğin abur cuburları yemeye başladığın için kelimenin tam anlamıyla."

"Beni arıyor mu diye kontrol etmiyordum," diye yalan söyledim. Kesinlikle bakıyordum.

"Tabii. Evet. Bu yüzden yüzün öyle sıkışmıştı ki limon emiormuşsun gibi görünüyordu."

Belli ki biraz fazla sert bir şekilde onu dürtüyorum, çünkü bir ray kadar sıska kız kardeşim şu sahte saç uzatma standlarından birine uçuyor ve orayı işleten kadın, yere düşmemek için siyah bir peruğa tutunmak zorunda kaldığında Layla'nın yeni bir görünüm için pazarda olduğunu düşünüyor.

"Özür dilerim," diyerek utangaç bir tavırla özür diliyor, Layla'nın kalkmasına yardım ediyor ve peruğu kadına geri veriyorum. "Sen iyi misin?" Layla'ya sordum.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor, bükülen gömleğini düzeltiyor. "Ama bir dahaki sefere ikimizin de yaptığını bildiği bir şeyi inkâr etmeye çalışırsan, lütfen bunu benim bedenimden çıkarma."

"Anlaştık. Hadi, gidip sana birkaç kitap alalım."

"Almak istediğim yeni bir vampir romanı var," diye başlıyor B&N'e girerken. "Ama genç yetişkinlerde değil. Romantizm bölümünde."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Temiz bir romantizm mi, yoksa araya seksi bir vampir aşkı mı sokmaya çalışıyorsun?"

Layla'nın yanakları pembeleşiyor ve arkasını dönüyor, mağazanın düzenini ezbere bilmesine rağmen hangi bölümün hangisi olduğunu gösteren işaretlere özellikle dikkat ediyor.

"Emin değilim. Muhtemelen Twilight'a çok benziyordur."

"Layla," diye başlıyorum ama elimi tutup beni romantizm bölümüne kadar sürüklüyor. İçinde olmak istemediğim bir bölüm.

Aptal romantizm. Bak beni nereye getirdin.

"Sadece kendin bak," diye yalvarıyor, büyük köpek yavrusu gözleriyle beni yakalamaya çalışıyor.

"Peki, tamam. Ama eğer açık bir seks ya da o kadar da açık olmayan bir seks bulursam, seni keserim-"

"Hey, seni tanımıyor muyum?" diye soruyor arkamızdan biri ve ben dilimde boğulmak üzere dönüyorum. "Liseye beraber gittik. Ve ortaokulda."

Oliver bir adım öne çıkıyor, tam karşımda duruyor, gözleri üzerimde, seksi ve kendinden emin sırtışı tam karşımda, önümde.

"Matematik dersinde yanıma oturmuştun," diye devam ediyor ben konuşamayınca. "Seni ilk kez o zaman fark ettim. On iki yaşındaydım. Ondan sonra seni izlemeyi bırakmadım. Geçen gün annem bana bir şey söyledi. Meğer okuldan sonra arabaya biniyormuşum ama senin okuldan çıkıp otobüse bindiğini görene kadar annemin gitmesine izin vermiyormuşum."

Duygular boğazımı tıkıyor. Onun yemyeşil gözlerine bakıyorum. Burada olduğuna inanamıyorum. Gerçekten burada.

Benim için.

Layla'ya bakıyorum, şeytan gibi gülümsüyor. Muhtemelen şeytan olduğu içindir. Ya da benim meleğim. Her şeyi o ayarladı; yüzünden okunuyor.

"Öyle mi?" Ona dönerken gülümsememi engellemeye çalışarak soruyorum.

Tanrım, onu nasıl da özlemişim. Kolonyasının kokusunu, sandal ağacı ve baharatı. Vücudunun sıcaklığı, yakınımda olduğu anda benimkini nasıl sardığını. Vücudumda kelebekler uçuşmasına neden olan gülümsemesini.

"Komik," dedim. "Seni hatırladığımdan emin değilim."

Kolları belime dolanıyor ve beni göğsüne doğru sürüklüyor. Çaresizce ona doğru düşünüyorum, kendimi dizginliyorum, aklımdan tek bir düşünce bile geçmiyor.

"Öyle mi?" Sözlerimi bana geri fırlatıyor. Sesi de başı gibi alçalıyor, gözleri şimdi dudaklarımda ziyafet çekiyor. "Sanırım o zaman sana hatırlatmam gerekecek. Sana ve kız kardeşine alışveriş merkezinde öğle yemeği ısmarlamama ne dersin?"

Ona göz kırpıyorum çünkü böyle bir şey söylemesini ya da yapmasını beklemiyordum ama sonra anladım.

Bunların hepsi.

Prudential'daki Barnes & Noble'da. Yanıma gelip beni liseden tanıdığını söyledi. Bize öğle yemeği ısmarlamayı teklif etmesi.

Sahte ilişkimiz böyle başladı. Herkese söylediğimiz şey tanışmamızdı.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme.

"Sanırım bunu yapabiliriz."

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyor, yüzü daha da yaklaşıyor, burnunun ucu benimkine doğru ileri geri kayıyor. "Çünkü öğle yemeğinden sonra, öğleden sonrayı birlikte geçirebileceğimizi düşünüyordum. Sonra sana akşam yemeği ısmarlayabilirim. Sonra da yarın sabah sana kahvaltı hazırlarım. Sonra belki sen ve Layla benim yanıma taşınırsınız. Ya da daha iyisi, birlikte yeni bir yer bulabiliriz."

"Oliver." En fazla bu kadar söyleyebiliyorum ama umurunda değil. Adını söylemem hoşuna gidiyor. Her zaman öyleydi.

Cebine uzanıp kolyemi çıkarıyor, tekrar boynuma geçiriyor ve tokasıyla sabitliyor.

"Benim," diyor dudaklarıma karşı. "Ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, görmemi zorlaştırıyor, onlarla savaşırken burnum yanıyor. "Peki ya ailen? Medya?"

"Aileme her şeyi anlattım. İster inanın ister inanmayın, annem zaten biliyordu."

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor.

"Başından beri bizim peşimizdeydi, bebeğim. Babam başka bir mesele. Seninle konuşmak ve özür dilemek için yanıp tutuşuyor. Bu konuda tam bir karmaşa içinde, ki bu da benim hoşuma gidiyor. Basına gelince?" Kayıtsız bir omuz silkiyor. "İstedikleri her şeyi söyleyebilir ve yazabilirler. Umurumda değil Amelia. Bunların hiçbiri umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum. Sen bana aitsin. Benim dünyama. Benim yanıma. Her zaman."

Gözyaşlarımın ilki yanaklarıma çarpıyor, tam o sırada dudakları dudaklarıma çarpıyor, nefesimi çalıyor ve hıçkırıklarımı bastırıyor. Onu her şeyimle öpüyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve Layla'nın beni izlediğini umursamıyorum bile.

Ne de olsa romantizm bölümündeyiz.

Alnı benimkine değiyor. "Seni seviyorum," diyor, dudakları benimkilerle birleşiyor. "Seni çok seviyorum. Uzun zamandır sana söylemekten çok korkuyordum ve şimdi bu bana çok saçma geliyor. Bunu sana en başından söylemeliydim. Beni bırakıp gitmene asla izin vermemeliydim. Seni ne kadar özlediğimi anlatamam."

"Ben de seni seviyorum. Özür dilerim. Seni terk ettiğim için çok üzgünüm." "Üzülme. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama Amelia, hayır. daha fazla koşmak." Beni uyarmak için bir kaşını kaldırıyor. "Benden kaçmanı kaldıramam bebeğim. Sen gidiyorsun

bana güvenmeyi ve bağımlı olmayı öğrenmek zorundasın. Tıpkı benim de sana yapmam gerektiği gibi."

Onu tekrar öperim, bunun benim için ne anlama geldiğini kelimelerle anlatamam. Onu ne kadar çok sevdiğimi. Ondan bir daha asla ayrılmak istemediğimi.

Artık kaçmak yok. Artık korku yok. Sadece biz varız. Her zaman, onun dediği gibi.

"Sadece biz," diye kabul ediyorum.

"Yani birlikte yaşayabilir miyiz? Layla'nın okuluna daha yakın bir yer mi bulacağız?"

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Bu konuda ciddi misin? Biz, üçümüz, birlikte yaşamak konusunda? Banliyöye taşınmak konusunda mı?"

Burnunu kıvrıyor. "Belki de ikisinin arasında bir yer bizim hızımıza daha uygundur. Bunu birlikte çözebiliriz. Ama bebeğim, paramı harcamama alışman gerekecek. Kadınlarımı şımartmama. Sonsuza dek bizimle ilgilenmeme."

Bunun üzerine başımı salladım. Onun parasıyla ya da bizi şımartmayı sevme şekliyle rahat olup olamayacağımı bilmiyorum.

"Üzerinde çalışacağım," söz veriyorum. "Sadece aşırıya kaçma ve çılgınca bir şey yapma."

"Evet, hanımefendi. Deneyeceğim ama bu konuda söz veremem. Arada sırada düşüncesiz olabiliyorum." Bana göz kırpmıyor, ben de kıkırdıyorum.

Gerçek bu değil mi?

"Artık bana yalan söylemek yok ve ben de senden hiçbir şey saklamayacağım. Şu andan itibaren birbirimize karşı açık ve dürüst olacağız." "Başka yolu yok." Elimi tutuyor, parmak eklemlerimi teker teker öpüyor ve dördüncü parmağıma ulaştığında kaşlarını çatıyor. "Buradaki yüzüğümü özledim. Senin yüzüğünü sevmiyorum. el onsuz görünüyor."

Buna hafifçe gülüyorum. Tanrım, içimdeki her şey hafifledi. Geçen haftanın tüm o ağırlığı gitti.

"Bütün hafta onsuz kendimi çıplak hissettim." Ben hissettim. Çok garip bir histi. Eskiden bu kadar rahatsız olmaktan nefret ederdim.

O yüzüğün elimde olması bana öyle hissettirdi ki, yüzük gittiğinde sanki kendimden bir parçayı kaybetmiş gibi oldum.

Ondan bir parça.

"Tekrar takabilir miyim? Gelecek için bir yer tutucu olsa bile mi?"

Bunu düşünüyorum, nasıl cevap vereceğimden tamamen emin değilim.

"Evet," diye tersliyor Layla, sırtımı dürterek cevap veriyor ve beni Oliver'a doğru daha sert itiyor. "Evet. Artık sahte değil, Amelia. Her şey gerçek. Oliver bizi istiyor, biz de onu istiyoruz."

Ona dönmeden önce "Nişanlı değiliz ama" diye cevap veriyorum. "Bu garip olmaz mı?"

"Hayır," diyor ve diğer cebinden yüzüğü çıkarıp tekrar parmağıma takıyor. Büyük, ışıltılı elmasa bakıyorum, kalbim o kadar dolu ki patlamaya hazır. "Bunun her zaman senin olması gerekiyordu. Benim kalbim. Aşkım. Hayatım. Sonsuza dek benim."

EPILOG

OLIVER

İki hafta sonra

"BUGÜN GRACE'LE KONUŞTUM," diyorum Amelia'ya, Chestnut Hill'in sessiz mahallesinde yürürken, caddeyi çevreleyen büyük evlerin önünden geçerken elini tutarak. "Nora'yı resmi olarak yetmiş iki saatlik psikolojik gözetim altına aldı."

Amelia nefes nefese, elimi sıkıca kavradı. "Ne? Nasıl?"

"Başkaları için tehlike arz ediyordu. Kendisiyle konuşmaya gelen polis memurunu açıkça tehdit etti. Ona bir şey fırlatmış. Onu tutuklamadığı için şanslı."

"Hayır."

Başımı salladım. "Evet. Bu, yaptığımız şikâyete ek olarak -sadece bizi takip etmekle kalmayıp reşit olmayan birinin güvenliğini ve durumunu tehdit ettiğini belirten- anlaşmayı mühürledi. Artık devlet de işin içinde ve Grace Rob'un bir ay önce boşanma davası açtığını söyledi."

"Tanrım," diye tıslıyor. "Bebeğe ne olacak?"

"Bu Nora'ya bağlı. İhtiyacı olan yardımı alırsa ve devlete sadece davranışlarını değiştirmekle kalmayıp aynı zamanda yetenekli ve güvenli bir anne olduğunu da kanıtlarsa."

"Yardım alacağı için rahatladım. Hem kendisi hem de bebek için. Seni ele geçirmek için katlandığı onca yola hâlâ inanamıyorum." Amelia göz kırpmıyor, yanıma düşüyor.

"Ben tam bir avım. Boston'ın en kötü şöhretli bekâriyım." "Hayır," diyor. "Artık değilsin. Artık resmi olarak piyasa."

Diğer elini kaldırıyor, üzerinde ışıltılı elmasımın olduğu elini. Ona gerçekten evlenme teklif edeceğim zaman, bu teklifin çok da anlamlı görünmemesi için, neredeyse ona geri takmamış olmayı dilediğim ışıltılı pırlantayı. O kadar özel değil.

"Bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Gülüyor. "O kadar hızlı değil, ateşli çocuk. Birlikte yaşamak için bir yer bulmakla başlayalım ve nasıl gideceğine bakalım."

"Bunun gibi bir şey mi demek istiyorsun?" Duruyorum, birleşen ellerimizi tutuyorum ve caddenin gerisinde, bir dönümden fazla bir arazi üzerine kurulu büyük tuğla evi gösteriyorum - ki şehrin bu kısmı için bunu bulmak neredeyse imkânsız. Yüzünü ona dönüyor, gözlerini dikmiş bakıyor. "Hepimize yetecek kadar büyük, hatta biraz daha büyük."

"Çok güzel," diyor ağır bir yutkunmayla. O bakışı biliyorum. Gözlerindeki korkuyu biliyorum. Kafasının içinde cınlayan dolar işaretlerini. Bu yüzden işleri kendi ellerime almak zorunda kaldım.

"Hadi içeri girip kontrol edelim."

Onu küçük bir çekiştiriyorum ve o da isteksizce peşimden geliyor, sessiz. Deniyor. Çabaladığını biliyorum. İki hafta içinde on yere baktık ama hiçbirisi bizim için uygun değildi.

Cebimden bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve ona doğru tutuyorum. Bana tuhaf bir bakış attı. Kaşları çatıldı ve dudakları büküldü.

"Kilitli kutu yok mu? Emlakçımız nerede? Bekle. Anahtarı nasıl aldın?"

"Sadece içeri gir ve etrafa bak."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama o söyleneni yapıyor ve

tamamen yenilenmiş bin sekiz yüzlü yılların malikanesine
adım atıyor.

"Oliver." Adım sessiz bir fısıltı. Antreden geçerken eli merdivenin pürüzsüz korkuluğunda kayıyor.

"Altı yatak odası var. Sekiz buçuk banyo. Bir medya odası. İki ofis. Bir egzersiz odası. Bir güneşlenme odası ve bir sürü başka şey."

Ayakkabıları koyu lekeli meşe zemine sessizce vuruyor, birinci katta odadan odaya geçip arka taraftaki mutfağa ulaşana kadar gözleri kocaman, dudakları mühürlü bir şekilde ilerliyor. Elleri kuvars tezgâhın üzerine bastırıyor, gözleri pencereden dışarı bakıyor ve etrafı seyrediyor.

"Bunu çoktan satın aldın, değil mi?"

Arkasından yaklaşıyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum, göğsüm sırtına değiyor. Ağzım kulağına doğru iniyor ve "Olabilir" diyorum.

Başı da kendisiyle birlikte bana yaslanıyor. "Bunu yapacağını bilmeliydim."

"Sana daha önce de söyledim, seninle ilgilenmek istiyorum. Benim olan senindir. Bize bakmama izin vermende utanılacak bir şey yok. Bu senin gücünü elinden almaz. Seni daha az güçlü yapmaz. Ve kesinlikle avantaj sağlamıyor. Burası bizim evimiz, Amelia. Umarım sonsuza dek bizim evimiz olur. Çocuklarımızı büyüteceğimiz ev. Layla'ya 16. yaş günü ve mezuniyet partisi vereceğiz."

"Bayıldım.

" "Seviyor musun?"

Gülüyor. "Evet. Şaşırmış gibisin."

Şimdi gülüyorum. "Daha çok kafatasımdan şok oldum. Bir tartışma için hazırlanıyordum."

"Duydum. İyi bir taneydi."

Onu kollarımda döndürüyorum ve kaldırıp tezgahın üzerine bırakıyorum. Bizim tezgahımıza. Şu anda bir seçenek olsaydı onunla sevişeceğim tezgah.

"Seni seviyorum."

Bacakları ve kolları etrafımı sarıyor, beni olabildiğince yakınına çekiyor. "Seni daha çok seviyorum. Seni birini sevmenin mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde seviyorum. Sana güveniyorum. Sana kalbimle güveniyorum. Layla ile. Her şeyimle. Bize bu evi aldığın için teşekkür ederim."

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, nefesini kendi nefesim gibi içime çekiyorum. Dillerimiz dans ediyor, oynuyor, kızdırıyor, ellerimiz gıdıklıyor, dokunuyor, okşuyor. "Seninle her odada, her yüzeyde sevişeceğim."

"Şimdi başlamaya ne dersin?" diye geveleyerek kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışıyor.

Ellerim onunkileri yakalıyor ve başımı sallayarak onu durduruyorum. "Henüz yapamayız. Sana göstermek istediğim başka bir şey var."

İnliyor. "Dahası mı var?"

"Kesinlikle daha fazlası var." Kalçalarını kavrayarak aşağı inmesine yardım ediyorum, elini tutup parmağındaki yüzüğümle oynuyorum. "Evi iki gün önce satın aldım. Hepsi nakit. Bu bir takas satışıydı, ev bir müteahhit tarafından yeniden yapıldı ve tamamen restore edildi. Yüzme havuzu da dahil."

"Havuz mu?" diye ciyaklıyor. "Layla bunun için çıldırarak." "Biliyorum. Çoktan yaptı bile."

"Ha?"

Arka kapıyı açtım ve herkes çoktan orada bizi bekliyordu. Layla ve Stella. Annem ve babam. Tüm kardeşlerim. Rina ve Brecken. Grace bile burada. Benim ailem. Onun ailesi.

"Aman Tanrım," diye feryat ediyor Amelia, ağzını kapatıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bu da ne böyle?"

Layla, "Sürpriz tabii," diyerek herkesi güldürüyor. "Artık burada yaşıyoruz, Amelia. Buna inanabiliyor musun? Oliver gelecek hafta kadar erken taşınabileceğimizi söyledi."

İkimize de sarılmak için öne çıkan Sprite'ımın yüzündeki gülümseme paha biçilemez. Onları kendime doğru çekerek sıkıca sarılıyorum. Kalbimi. Hayatım. Hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Amelia ve Layla birbirlerine bir şeyler fısıldıyor, her ikisi de gözyaşlarına boğulmuş durumda ama bu uzun sürmüyor. Herkes akın akın gelip bizi tebrik etmeye başladığında gülümsemeleri ve kahkahaları hızla yerini alıyor. İyi dileklerde bulunuyorlar.

Amelia'ya doğru kararlı adımlarla yürüyen babam da dahil. Amelia'yla tekrar bir araya geldikten kısa bir süre sonra babam onun evine geldi. Ona kahve içmeye çıkma teklif etti ve bolca özür diledi. Yaptıklarını ve neden gerekli olduğunu düşündüğünü açıkladı.

O zamandan beri yakınlaştılar.

Hâlâ suçlu hissediyor. Hissettiğini biliyorum.

Babam yanılmaya alışık değildir.

"Evine hoş geldin, tatlım," diyerek onu Layla'nın elinden alıyor ve şiddetle kucaklıyor. "Burada hep birlikte çok mutlu olacağınızı biliyorum."

Çok geçmeden hepimiz yemek yiyorduk -başka bir seçenek olmadığı için dışarıdan alıyorduk- arka güverte ve verandanın zemininde oturuyorduk

-Mobilya olmadığı için gecenin tadını çıkarıyorlar. Layla ve Stella çimlerin üzerinde koşturuyor, birbirlerine havuz suyu sıçratıyorlar. Amelia dudaklarının kenarına asılı memnun bir gülümsemeyle onları izliyor. Daha önce onda hiç görmediğim bir gülümseme.

"Hey," diyorum kulağına fısıldayarak. "Biliyor musun, göbek adını hâlâ bilmiyorum."

"Ne?" Şaşkın bir kahkaha attı.

"Buluşmadaki ilk gece evlenme teklif ettiğimde, Amelia'ya göbek adın Atkins'i bilmediğimi söyledim. Hâlâ da bilmiyorum."

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor, batan güneşe karşı parlıyor. "Sarah. Benim göbek adım Sarah."

İki elini de avuçlarıma içine aldım. "Amelia Sarah Atkins, bu eve benimle birlikte taşınma onurunu bana bahşeder misin? Evi dekore etmeme yardım edersin. Döşememe. Burayı kendimizin yapar mıyız?"

Ağır ağır yutkunuyor. "Evet."

Durdurulamaz bir gülümseme dudaklarıma çarpıyor, alnım onunkine düşüyor. "Bir köpek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bize bir de köpek aldığını söyleme sakın?"

Kıkırdıyorum, tatlı dudaklarını öpüyorum. "Hayır, öpmedim. Bunun aşırıya kaçmak olacağını düşündüm."

"Bence bir köpek eğlenceli olurdu. Kurtarılmış bir köpek. Umarım ev terbiyesi almış bir köpek."

"Ne istersen seçebilirsin."

"Hayır," diyor. "Birlikte seçeceğiz. Layla'yla da. Bir aile böyle yapar."

Hiçbir şey bu kadar tatlı gelmemiştir.

EPİLOG 2

Düzenlenmemiş ve değişikliğe tabi

CARTER

Çağrı cihazım çaldığı anda kötü bir haber geleceğini anlıyorum. Vardiyanın sonunda asla iyi bir şey çağrılmaz. Koridorun ortasında duruyorum, on dört saat ayakta kaldıktan sonra sırtım ağrıyor ve boynum tutuluyor, bir hemşire koridordan hızla geldiğinde çağrı cihazını kontrol etmek için.

"Dr. Carter, acil serviste size ihtiyaçları var. Şiddetli ağrısız vajinal kanaması olan otuz üç haftalık hamile bir kadın var."

"Previa mı?" Bana söylediği şeyin aynısını yazan sayfayı okuyarak soruyorum.

"Bilmiyorum. O bizim hastamız değil." "Onlara yolda olduğumu söyle."

Başka bir şey söylemeden, hatta mesaim teknik olarak on dakika sonra biteceği için şikâyet bile etmeden asansöre koşup düğmeye basıyorum. Tam kapılar açılıyor ve ben asansöre biniyorum ki, asistanım ve küçük kardeşim Oliver'ın en yakın arkadaşı Grace Hammond yanıma geliyor.

"Sana da mı çağrı geldi?" diye soruyor, sesi her zamanki gibi yumuşak ve hafif melodik, bebek doğurtmak ve ameliyat yapmakla geçen uzun bir günün ardından bile. Duvara yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona çok yakın olmamak için hafifçe kayıyorum. Böylece çiçeksi, hindistancevizli şampuanının kokusu duyularıma sızıyor. Onun bu kadar farkında olmaktan nefret ediyorum. Yine de elimde olmadan gizlice onu süzüyorum. Grace'in sarı saçları sıkı bir topuzla sarılmış, mavi önlüğü, yorucu saatler ya da floresan ışıklar nedeniyle asla donuklaşmamış gibi görünen parlak gözlerinden bir ton daha koyu.

Gözlerimi kaçırıyorum, bugün onuncu kez kendimi azarlıyorum. "Yedide çıkacağını sanıyordum."

"Öyleyim," diyorum ona. "Ama bana çağrı geldi, işler böyle yürüyor." "Previa mı?" diye tahmin ediyor, belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor. Üçüncü trimesterdeki hamile bir kadında görülen ağır, ağrısız vajinal kanama pek çok şeyin belirtisi olabilir, ancak plasenta previa (plasentanın rahim ağzını kaplaması) genellikle ayırıcı tanılarımda başında gelir.

"Muhtemelen, ama oraya girdiğimizde göreceğiz. Bizim hizmetimizde olan bir hasta değil."

Tam o sırada acil servisin kapıları açılıyor ve bizi hemen kız kardeşim Rina'nın en yakın arkadaşı ve acil serviste hemşire olan Margot karşılıyor. Dakikada bir mil hızla konuşmaya başlıyor, biz travma odasına doğru ilerlerken hasta hakkında bizi bilgilendiriyor.

"Otuz yaşında, otuz üç haftalık hamile kadın, G1P0 ağır, ağrısız vajinal kanama şikayetiyle başvurdu. Şu ana kadar hayati bulguları stabil, ancak verebildiğimiz kadar hızlı kan kaybediyor ve kalp atış hızı otuzlarda. Kan basıncı biraz düşük ama 96/62'de sabit. Stat ultrasonu bebeğin herhangi bir sıkıntı içinde olmadığını doğruluyor, ancak plasenta çok düşük görünüyor. Muhtemelen kanamanın nedeni bu ama transvajinal ultrason yapamadığımız için

Ultrasonda tam bir previa olup olmadığını söylemek zor. Hasta previa hakkında önceden bilgisi veya teşhisi olmadığını bildirmiştir."

Travma odalarına yaklaşırken "Pekâlâ," diyorum. "Ameliyathaneye haber verdiniz mi?"

"Evet. Onlar zaten beklemedeler, pediatri ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi de öyle. Sadece sizi bekliyorlar."

"Biraz telaşlı görünüyorsun Margot," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde, kızarmış yanaklarına ve dağınık koyu buklelerine dikkat ederek. "Burada her şey yolunda gidiyor mu?"

Bir adım bile atmadan beni tersledi. "Temmuz ayındayız, Carter.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Grace gibi ben de bıyık altından gülüyorum. "Yeni stajyerler," diye yanıtlıyor Grace, çünkü evet, bizde de var, gerçi Grace yeni stajyeri Dylan'ı seviyor gibi görünüyor. Temmuz'dan nefret ediyorum. Ağustos'tan da öyle.

"Evet," diyor Margot dramatik bir şekilde. "Kendilerini Tanrı'nın tıbbı armağanı sanan ve hemşirelerin bu dünyaya onların emirlerini yerine getirmek için geldiğini düşünen yeni stajyerler. İçlerinden birinin elini tokatlayarak uzaklaştırmak zorunda kaldım çünkü bu kadına pelvik muayene yapmaya kalkışmak üzereydi. Düşünebiliyor musunuz?" Kahverengi gözlerinde dehşetle hepimize bakıyor. "Previası olasılığı yüksek olan kanamalı bir vajinaya elini sokmanın plasenta rüptürüne neden olabileceğini fark etmedi mi?"

İşte bu yüzden Margot harika bir hemşire.

"Belli ki değil," diye yorum yapıyorum. "Hemşirelerin, intörnlerin toplamaya çalıştığı hayatları kurtardığını çabucak öğrenecek. Bunun için teşekkür ederim." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hemşirelerin sadece benim değil, doktor arkadaşlarımda hayatını kurtardığı sayısız olay var.

"Yine de bugün onlardan birinin aptalca bir şey yapmasını engellemem gereken son gün olduğundan şüpheliyim. Hasta burada." Kapıyı işaret ediyor ve travma odasının önünde duruyoruz. "Adı Marissa ve korkudan ödü

kopuyor. Kocası bir konferanstaydı ve biz

sonunda ona ulaşabildik. Şu anda yolda."

"Teşekkürler," diyor Grace, Margot'yla konuşurken travma odasının kapısını sırtıyla iterek dönüyor. "Yarın gece hâlâ geliyor musun?"

"Sanırım öyle. Ne zaman çıkacağıma bakmam lazım. Rina kesinlikle orada olacak. Diğer kızlar da aynı şekilde."

Grace, Margot'ya bir göz kırpıyor ve sonra kapılardan geçip doğruca işe koyuluyoruz. Neredeyse iki stajyeri yolumdan çekmem gerekecekti -Margot ne kadar beceriksiz oldukları konusunda şaka yapmıyordu- ve sonra Grace ve ben işe koyulduk. Annenin ve fetüsün durumunu değerlendirdik. Birkaç dakika içinde, evet, previa nedeniyle burada durdurulamayacak kadar çok kan kaybettiğine karar verdik.

Anne kan kaybından şoka girmeden ve bebek sıkıntıya girmeden önce bu bebeği çıkarmak için en fazla on dakikamız var.

"Marissa," diye yatıştırır Grace, hastanın yüzüne doğru yaklaşır, üzerine çıkar ve omzunu nazikçe sıkar. "Seni şimdi ameliyathaneye götürüyoruz. Bebeği doğurtacaksın."

Marissa oksijen maskesinin arkasından "Hayır," diye bağıyor. "Daha çok erken."

"Ne yazık ki başka seçeneğimiz yok. Hem sizin hem de bebek için en iyi olanı yapmamız gerekiyor ve bu da doğum. Korktuğunuzu biliyorum ama her adımda yanınızda olacağız. Merak etmeyin, ikiniz için de elimizden gelen her şeyi yapacağız. Emin ellerdesiniz."

Grace ona her zaman hastaları etkileyen o sıcak gülümsemesini veriyor ve sonra hareket ediyoruz. Hepimiz hızlı adımlarla asansöre doğru ilerlerken Margot ve başka bir hemşire sedyeyi itiyor.

"Bu işi sen mi yapıyorsun yoksa senin yerine başkası mı yapıyor?" Grace bana sordu.

"Kabul ediyorum. Buraya kadar geldim." Hepimiz asansöre bindik, kapılar kapandı. "Yarın gece kız kardeşimle ne yapacaksın?" Yükselirken gözlerim parlayan rakamlara takılırken usulca soruyorum.

"Kızlar gecesi. Amelia'yı bile gelmeye zorlamayı başardık."

Amelia, Oliver'ın kız arkadaşı. Oliver ve Grace bebekliklerinden beri en iyi arkadaşlar. Ve sonsuza dek, insanlar bir şey olacaklarını varsaydılar, ama asla olmadı. Birbirlerini kardeş olarak görüyor ve öyle davranıyorlar.

Bunun Grace'i ailenin gayri resmi bir parçası haline getireceğini düşünürsünüz ve sanırım bir şekilde öyle de oldu. Ama benim için değil. Önce üniversiteye sonra da tıp fakültesine gittim. İhtisasımı Virginia Beach'te yaptım, Boston'a sadece geçen yıl uzman doktor olarak döndüm.

Yani bunu beklemiyordum. Onu.

Grace'i görmeyeli yıllar ve yıllar olmuştu.

Onun olduğu her şey olmasını beklemiyordum. Zeki. Güzel. Delicesine yetenekli bir doktor. Komik. Alaycı. Güzel. Bundan daha önce bahsetmiş olabilirim ama tekrar etmeye değmez. Asla sahip olamayacağını bildiğin birini isteme yolundan çoktan geçmiş biri olarak, onu benim gibi arzulamak dişlere bir tekme gibi.

Günlük olarak.

"Ve Tony senin bu kızlar gecesini yapmanı umursamıyor mu?" Sesimden tüm acılığı uzak tutmaya çalışıyorum. Çok çabalıyorum ama Margot'nun başı keskin bir şekilde bana doğru dönüyor, kaşlarını kaldırırken bakışları ayırt edici, bu yüzden hedefimi tam olarak vurduğumdan emin değilim.

Tony Grace'in nişanlısı, yani evet, tekrar söylüyorum, onunla benim aramda asla bir şey olmayacak.

"Gideceği bir akşam yemeği işi var."

"Doğru. Tabii ki öyle. Saatlerce çalışmadan ortak olamaz."

Grace bana gözlerini deviriyor ama bu doğru. Piç kurusu hiç ortalıkta yok. En azından benim fark ettiğim kadarıyla.

"Uh huh. Bu akşam vardianız kaçta bitti doktor? On beş dakika önce, şimdi mi? Ve siz, oh bakın, ameliyata giriyorsunuz."

"Farklı. Hekimlik asıl bir meslektir. Ambulansları kovalamak ve sonra da yaralıların hayatını kurtaran doktorların peşine düşmek değildir."

Bunun için bana yüklenemeden asansör kapıları açıldı ve şimdi oyun moduna geri döndük. Ameliyathane hemşireleri hastayı alıp ameliyata hazırlarken biz koridorda yarışıyoruz. Ameliyathaneye girdiğimizde anestezi altında olacak çünkü epidural ya da spinal bloğun etkisini göstermesini bekleyecek vaktimiz yok.

Grace ve ben fırçalama işlemine başlamadan önce fırçalama başlıklarını ve botları giyiyoruz.

"Bu işi üstlenmeye hazır olduğumu hissediyor musun?" Ellerimi antiseptik sabunla köpürterek ve her santimini yıkayarak soruyorum.

"Hiç şüphesiz," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor, yanımı kuvvetlice ovuyor ve gözlerimle buluşmayı reddediyor.

Tony yorumu için bana kızgın ama umurumda değil. Umursamak zorunda değilim. Ben uzman doktorum, o da asistan ve aramızdaki dinamik bu şekilde işliyor. Hastanede olmasaydık, yüzü kızarana kadar bana cevap verirdi ama burada değil.

"O bebeği doksan saniyenin altında çıkarabilirim."

"Sana zaman tutacağım."

Şimdi gözlerimle buluşuyor, bana mavi bir ateşle bakıyor. Durduramadan sırtıyorum, neyse ki maskemin arkasından bunu göremiyor.

"Bunu sen yap, Carter." Ayağını pedala bastırarak sabunu duruluyor.

"Seksen saniye içinde güvenli bir şekilde yapabilirsen, doğum günün için sana özel bir şey alacağım."

Başını sallıyor, kolları dirsekten bükülmüş, steril elleri havada ve önünde duruyor. "Çok küçümseyici bir hıyarsın," diye mırıldanıyor nefesinin altında, yanımdan geçip ameliyathaneye doğru ilerlerken.

"Neydi o? Seni doğru duyduğumdan emin değilim."

"Çok düşünceli bir doktor olduğunuzu söylemiştim," diye omzunun üzerinden bana bağıyor ve şimdi gülmemi engelleyemiyorum.

Ama ameliyathane katıyla karşılaştığımız anda tüm mizah dudaklarımdan döküldü.

"Merhaba Dr. Fritz," diyor hemşirelerden Angelica, önlüğümü bağlayıp steril eldivenlerimi giymeme yardım ederken uzun kirpiklerini çapkınca bana doğru savurarak. "Burada bu ameliyatı yaptığınız için çok mutluyum. Hastanın senin gibi bir doktorla emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Aslında ameliyatı ben yapıyorum Angelica," diye araya giriyor Grace usulca. "Dr. Fritz sadece beni çalışırken izlemek için burada. Eğer işe dönmeye hazırsanız, ben başlamak istiyorum." Hasta tamamen hazırlandıktan sonra Grace pozisyonunu alıyor ve elini uzatıyor. "Onluk bıçak lütfen."

Ameliyathane hemşiresi bunu yerine getiriyor ve Grace işe koyulurken diğer tüm yorumlar duruyor, ben de izliyorum, gerekirse her an müdahale etmek için buradayım ama olmayacağımı zaten biliyorum. Grace, ihtisasının üçüncü yılına girdiği için herhangi bir dördüncü yıl ya da uzman doktor kadar yetkin. Hastanedeki açık ara en iyi kadın doğum asistanı.

Tam kesiği açtığı sırada pediatri ve yenidoğan yoğun bakım ekipleri gelir. Grace bebeği çıkarmak için özenle ve metodik bir şekilde çalışırken, hasta kendi kendine dayanıyor ve bir ünite daha özel kan alıyor. Bu aslında işin kolay kısmı. En hızlı kısmı. Bizim için asıl iş bundan sonra başlıyor.

Özellikle de böyle bir vakada. Plasentayı daha fazla hasara ya da kanamaya yol açmadan çıkarmalıyız.

"Hastam nasıl Larry?" Grace, monitörden birkaç bip sesi geldiği sırada anestezi uzmanına soruyor.

"Kan basıncı biraz düştü ama tekrar yükseltirim."

"Çok memnun olurum." Grace fetüsün yerini tespit ediyor, becerikli ve hassas hareketlerle çalışıyor. "Eğer orada çok sıkılmadıysan Carter, belki şu kanamayı benim için dağılayabilirsin?"

"Ben hallederim," diyor hemşire, işini yaparak.

Angelica, "Bence Dr. Fritz kanamaları dağılmanın çok ötesinde," diye mırıldanıyor. "Onun en karmaşık ameliyatları bile kolaylıkla yaptığını gördüm."

"Hey, Larry?" Grace, her zaman flörtöz bir yalaka olan Angelica'yı tamamen görmezden gelerek bir kez daha araya giriyor. "Dr. Fritz sana neden kadın doğum uzmanı olmaya karar verdiğini söyledi mi?"

"İşte başlıyoruz..." Mırıldandım.

"Evet. İşte başlıyoruz." Grace mavi ve ıslak bebeği çıkarır ve onu doğrudan bekleyen pediatri ekibine teslim eder. Hemen üzerinde çalışmaya başlarlar. "Doğum saati 19:30:22." Bana baktı. "Yetmiş sekiz saniye, Carter. Sanırım bana müthiş bir doğum günü hediyesi borçlusun."

"Bir sonraki ameliyatımda robotu kullanmana izin vereceğim."

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Sizden daha iyi bir şey istiyorum doktor. Dişlerimi geçirebileceğim gerçek bir şey."

Ben de öyle düşünüyorum ve hemen çenesini kapatıyorum. "O zaman bir biftek?" Teklif ediyorum. "Tony'nin seni yemeğe götürmek için buralarda olmayacağını bildiğimizden beri."

Bunun için bana ölümüne bakıyorlar.

Grace öfkesini daha fazla açığa vuramadan Larry, "Bekle, geri çekil," diye araya girer. "Neden kadın doğum uzmanısın Carter? Hamile piliçlere ve amlara bu kadar düşkün müsün?"

Grace ve buradaki her hemşire Larry'ye sert bir bakış fırlatır.

Grace plasentayı çıkarmaya ve aktif kanayan damarları bağlamaya devam ederken, "Bunu söylememişsin gibi davranacağım, çünkü bu seni tam bir kadın düşmanı pislik gibi gösteriyor," diye bağıyor. "Ama hayır. Aslında annesi Rina'yı doğurmak üzereyken odaya girmiş ve daha sonra bebek doğurmanın hayatının amacı olduğuna karar vermiş."

Bu hikayeden nefret ediyorum.

Bu beni her zaman korkak biri gibi gösteriyor.

Ayrıca, Rina bu hastanede yoğun bakım hemşiresi olarak çalışıyor, bu yüzden bunun bir şekilde ona geri döneceğini biliyorum, bu da onu benim pahama güldürmeyi asla başaramaz.

Lafı açılmışken... tüm hemşireler tam zamanında, gözlerinde mizah dansı ile "oh" çekmeye başlıyor. Göbek bağı takan ve bebeğe kan veren YYBÜ ekibi

-Pembeleşen ve ona yardımcı olmak için yarı ağlayan oksijen de asistanımın az önce bana attığı kazığa katılıyor.

O da aptal değil. Grace bunun için onu cezalandıracağımı bilmeli. Profesyonel olarak tabii ki. Aslında onu istediğim şekilde cezalandırma iznim yok.

Tony hakkındaki yorumlarım bu sefer onu gerçekten kızdırmış olmalı.

Yine de, sizi hafife alan ve asla yanınızda olmayan tam bir dangalakla nişanlıysanız, insanların onun hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmasına alışmayı öğrenmelisiniz. Oliver bile bu adama katlanamıyor ve Oliver genelde herkesi sever.

"Bu doğru mu dostum?" Larry benim yüzümden attığı kahkahayı gizleme zahmetine girmeden soruyor.

"Evet, bu doğru ve şu anda Boston'daki en iyi cerrahlardan ve kadın doğum uzmanlarından biriyim-" Grace'i gösteriyorum. "-Öğrenmekten ve çalışırken izlemekten zevk alıyorum. Yarın sizin için neler hazırladığımı görene kadar bekleyin, Dr. Hammond."

Grace başını kaldırıyor, muhtemelen Pediatri sözümü kestiğinde kanımı kaynatacak başka bir şey söyleyecek. "Beş dakikalık APGAR değeri altı. Bebeği yenidoğan yoğun bakım ünitesine alıyoruz. Anne uyandığında biri bize çağrı bıraksın."

Dışarı çıkıyorlar ve ameliyatımızı bitiriyoruz, herkes çalışırken sessiz, odadaki gerginlik o kadar yoğun ki neşterle kesebilirsiniz. Grace son dikişi bitirdiğinde, dönüp odadan çıkıyorum, cerrahi teçhizatımı yırtıp fırçalamak için doğruca lavaboya gidiyorum.

Sonra geri çekiliyorum, gölgeler boyunca köşeye sıkışıyorum.

İki dakika sonra Grace dışarı çıkıyor, etrafına bakıyor ve beni göremeyince iç çekiyor. Rahatlayarak mı yoksa pişmanlıkla mı bilemiyorum ama lavaboya doğru ilerliyor ve fırçalamaya başlarken boynunu patlayana kadar yuvarlıyor. Elleri sabunla köpürdüğünde ve gidecek başka yeri kalmadığında, arkasına geçiyorum, boyumla onun üzerinde yükseliyorum. Derin bir nefes alıyorum, hastanede geçirdiği bir günden sonra hala nasıl tatlı ve temiz kokmayı başardığına hayret ediyorum ve aletim önlüğümün içinde seğiriyor.

Arkasında olduğumu hissediyor, ona dokunmuyorum ama sadece birkaç santim uzaktayım ve kaskatı kesiliyor. "Gittiğini sanmıştım."

"Henüz değil," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağının dibinde gezinene kadar aşağı iniyor, boynunda tüylerin diken diken olmasını izliyorum. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, ihtisasının geri kalanında seni stajyerlerle birlikte çalıştırırım. Şu anda olduğu gibi, yarın da doğum sonrasındasın. Ameliyat yok."

"Carter-"

"Doğru yanıt evettir, Dr. Fritz. Başka bir şey kabul edilemez."

"Evet, Dr. Fritz," diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor ve ben sırtıyorum, dudaklarımda hissettiğinden emin oluyorum. İşte şu anda ona bu kadar aptalca yakınım. O kadar aptalca yakınım ki, keskin nefes alışını hissediyorum ve kendimi kontrol edip geri adım atmaya zorluyorum.

Bunu yapmamalıydım.

Her bir santim teslim olduğumda, onu hayatımdaki düzenli ve tertipli rolüne zorlama konusunda zemin kaybediyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Yerleşik. Nişanlı.

Lanet olası sınırların dışında.

"Orada iyi iş çıkardınız, Doktor. Böyle devam edersen seni biftek yemeye götüreceğim."

Bununla birlikte dönüp hastaneden çıkıyorum, kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Ondan arınmak.

Çünkü onunla yapabileceğim tek şey bu. Daha fazlası için duyduğum arzu giderek dayanılmaz hale gelse bile.

Son

Carter ve Grace'in destansı aşk hikayesini elinize almak ister misiniz? [Doktor Hatası](#)'nın kopyasını hemen alın!

Oliver ile HEA'sına kavuşmadan önce tanışmak için The Edge of Temptation'dan bir alıntı için okumaya devam edin. Boston'un Milyarder Bekarları, The Edge serisinin bir yan ürünüdür, bu yüzden birçok tanıdık yüz göreceksiniz!

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: Seni
Sevmek İçin Pervasız
Ondan Nefret Etmek İçin
Aşk
Seni Sevmek İçin
Çıldırarak Seni
Ayartmak İçin
Sevmek Seni
Sevmeye Söz
Vermek

The Edge Serisi:
Baştan Çıkarmanın Sınırı
Sonsuzluğun Sınırı
Aklın Sınırı
Kaosun Kıyısında

Boston'ın Milyarder Bekarları:
Doktor Scandalous
Doktor Hatası

Yeniden Başla Serisi:
Yeniden Başla
Yeniden Başla
Benimle Başla

Las Vegas Günah Serisi:
Günaha Dokunmak
Günahı Yakalamak
En Karanlık Günah

Bağımsızlar:
Sadece Bir
Öpücük

Aşk Yeniden
Yazıldı Güzel
Potansiyel

İleri - ÜCRETSİZ

KITAP NOTUNUN SONU

Sevgili okuyucu! Oliver ve Amelia'nın hikayesine zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bu çift, bu seri iki yıldır aklımdaydı ve sonunda ortaya çıkardığım için çok heyecanlıyım.

Öncelikle aileme teşekkür ederim. Kızlarıma ve erkeğime. Siz en iyisisiniz. Kalp atışlarım. Hayat çizgim. Aşkımısınız. Her şeyiniz için sonsuza dek minnettarım.

Betalarım, Patricia ve Danielle... harikasınız! Siz olmasaydınız bu kitap asla bu hale gelemezdi! Ve Joy Westerfield'a yardım elini uzattığı için!

Oliver'ı seviyorum. Oradan başlayalım. İlk olarak Baştan Çıkarmanın Sınırı'nda ortaya çıktı ve ardından Kaosun Sınırı'nda biraz daha büyüdü. O benim süper kahramanım. Benim nihai alfa erkek arkadaşım. Ve Amelia sadece bir çeşit yolculuk için. Çok kırılmış ve korkmuş. Yaralı. Oliver da öyle ama Amelia'nın savaş yaraları derin.

Amelia'yı yumuşatmakta zorlandım. Onun güçlü ve bağımsız olmasını istedim. Zorbalığa uğramış bir kızdan, savaşta sertleşmiş ve büyümüş bir kadın. Ama bu cesaretin bir kısmının Oliver'a olan aşkına da yansımalarını istedim.

Layla yazmayı en sevdiğim karakterlerden biri olabilir ve gelecek kitaplarda onu kesinlikle daha fazla göreceğiz.

Umarım Carter'ın Ocak 2022'de çıkacak kitabı için
buralarda olursunuz!

Çok
sevgiler!
XO,
J. Saman

AYARTMANIN SINIRI

Halle

"Hayır," diye ısrarla cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum.

Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında geziniyor, yüz ifadesi beni tam istediği yerde yakaladığını söylüyor. "Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum.

Ama sadece çok saçma olduğu için.

Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, çaba gösterecek ruh halinde de değilim.

"Komik, hepsi bu." Kayıtsızca omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hala hayır."

"Ne kadar oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki işin matematiğini çözmeye çalışıyormuş gibi. Ama **anlamıyor**. Biliyorum.

Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum ve bu lanet bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın," diye devam ediyor. "Ve bunun için üzgünmüştün gibi davranamazsın, çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı.

Matt için üzülüyorum.

Boston'un South End'indeki rastgele bir barda rastgele bir adama asılmak gibi bir arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce yeşil gözlerini devirerek "İki işe yaramaz yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin son kısmını da bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru," diye kabul ediyorum. "Matt kesinlikle en kötü insan türüydü."

Bunu inkar bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki

yüzümü bir daha işyerinde zor gösteririm. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği tüm o zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını düşündüm.

En azından kendisine meydan okunduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve söz konusu hırsızlıkları sizinle yaşarken yapıyor.

FBI'nın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda, üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkiyi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden.

Ama gerçekten, içten içe, artık ona aşık olmadığımı biliyordum. Ayrılığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım.

Ve sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkiyi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden önce," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı koltuğumun üzerinde

Rahatsız tahta sandalyede dizlerimin üzerinde bacak bacak üstüne atıyorum ve bir daha asla olmamasını dilediğim şekilde kendimi hâlâ gülünç hissederek bara bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüzünlü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üç numara oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Burada biriyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Sadece sana bir içki ısmarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir konuşma yap."

Alay ettim. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kıkına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı.

Koyu renk ışıklandırma, arka planda rahatsız edici, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum.

Her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası bir lise ya da kardeşlik evi partisi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu kankalar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jölelemiş ve buraya gelip 'çakacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan çıkmışlardır." Hava bastım

tırnak içinde yazdım. "Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok. Kadın orgazmının ne olduğunu bilmeyen yarım akıllı erkeklerle sıkıcı sohbetler."

"Şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha büyük bir hışımla çarpıyorum.

Oops.

Her neyse. Erkek karşıtı statümden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve birdenbire bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum.

Kendini korumanın bir yolu gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile yanlış adamları seçme hünerim vardı.

Lisedeki erkek arkadaşım sonunda eşcinsel oldu. Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etmesine rağmen, bana o bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı verdim. Seksten önce de böyle olduğuna söz vermişti.

Üniversitedeyken iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküncü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece uyanık kalıp oyun oynardı. Bir süredir erkeklerden umudumu kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz?

-Sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi.

Daha fazlasını söylememe gerek var mı?

Yani bana kalırsa, erkeklerin hepsi gidip kendilerini becerebilirler. Çünkü beni becermeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina," diye öneriyorum. Bu iş acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bu çağda bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

Üçü de beni incelemek için araştırmalarını durduruyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızardı ama doğrudu, bu yüzden omuz silktim ve kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturdum.

"Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok," diye devam ediyorum. "Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı.

Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum. "Orada." İnatçı küçük böcek sanki arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parlıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, demek ki bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımla saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngen bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. Nerede bu garson kız?

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle. "Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken, her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence bir sakso işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça seks mi teklif etmeliyim? Yeni başlayanlar için dominasyon

oyun seti hâlâ bende.

Angela'nın bekarlığa veda partisi. Henüz açılmadı bile."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim.

"Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sıkmış bir pisliktir," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor, ellerim yolunu kaybetmiş bir tavuk gibi dışa doğru sallanıyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını üzerime dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer ve nefis diyor ve 'Cadılar Bayramı'nda kral boy şeker gibi orgazm dağıtıyorum' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da bu adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor.

Baştan çıkmamalıyım.

Gerçekten

olmamalıyım.

Bir dünya sorun, acı ya da yasal ücret istiyorum. Öyleyse neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana çekici geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklıdırlar? Belki de rastgele bir adamla tek gecelik bir ilişki

Geçmişimdeki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmak için bilet mi? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimi ele geçiriyor ve şimdi rasyonelleştirmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini çalıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda höpürdeterek içerken bardağının kenarından kısık gözlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Ya da herhangi bir kardeşinle. Bu çok garip ve drama için yalvarmak olur. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O iç geçiriyor ve ben de iç geçiriyorum çünkü kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşini seviyorum. Tüm kardeşlerini seviyorum ama Oliver'la aramız çok iyi. Az önce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız kötüleşirse, ki doğal olarak kötüleşecek, bu bana en önemli dostluklarımdan birine mal olur. Ve bu almak istediğim bir risk değil.

Ayrıca, Rina'nın bilmediği -ya da belki de görmezden geldiği- Oliver, Boston bölgesinin en büyük oyuncularından biridir.

"Sadece tüm erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben bu konuda taviz vermek istemeyerek başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmaya varmaya çalışarak.

Margot kaşlarını çatarak ona bakıyor, bu açıklama karşısında biraz şaşırıyor ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine geliyor.

Aria gülümser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para

Aria'nın sorunu değildir. "Kesinlikle," diye kabul eder. "Git.

Yabancılar kadınlık organlarına dokunuyor. Ağda yaptın, tıraş oldun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın. Faydalanmak derken, faydalanmak demek istiyorum. Senin sekse ihtiyacın var, Halle. Orgazmlarını kendi kendine üretmeyeli yüz yıl oldu."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina bana, aynı fikirde olmadığı belli olan Aria'ya ters ters bakarak. "Ya da ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Cinsel bir deney gibi olabilir."

Başımı öfkeyle sallıyorum.

"Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama seni vurmayacak. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımdan duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içki.

..

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun.

Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğindeki altın parıltısına bakılırsa pahalı bir takım.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifade

bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim.

Aslında, eğer isteseydi bulmakta hiç zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımla yakamı bırakması için mükemmel bir adam. Beni anında vuracak ve ben bunu kişisel olarak bile almayacağım. Çok fazla değil.

Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum, ama beş dakika içinde onlarla geri döneceğimi anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığımda beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor.

Kokusunu alabilecek kadar yakınım. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı mı? Narenciye? Lanet olası tanrısal adam? Kim bilir.

Ona ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak için can atıyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanlı ve cesaretlendirici gülümsemelerle dikkatle izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok. Özellikle de önümüzdeki ay boyunca bana içki ısmarlamalarını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesı kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrediyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcağı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'nın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağı kalkıyor ve sandalyesini istemeden sırtıma iterek beni öne doğru fırlatıyor.

Doğruca ona.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"ok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıp kırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana arpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunla buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana arptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağı süzerken gözleri kısık kısık açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime düşmezsin" diye açıklıyor. Gözlerini kırptırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırıtış dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta yakalamadan önce kekeliyorum,

eşit derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izliyor. Margot bile el sallıyor. Bu utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "Özür dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dışı ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarımla yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek için yanıp tutuşuyorum ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı gerçekleştiremeden elimi kendi eliyle kapatıp "Hayır, kal." diye fısıldıyor.

Halle ve Jonah'a bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz? [The Edge of Temptation](#) kitabını hemen alın ve ateşli doktorların ve baharatlı romantizmin dünyasında kaybolun!